

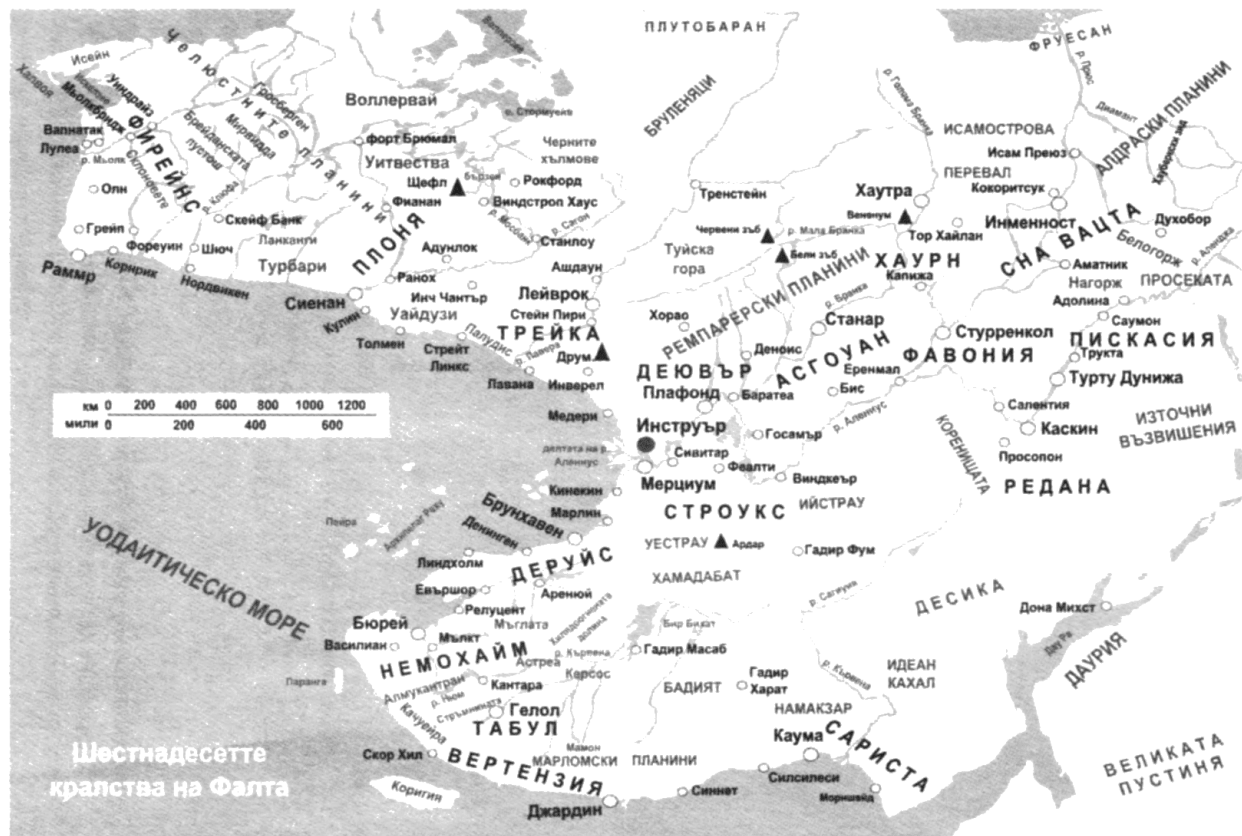
РЪСЕЛ КЪРКПАТРИК В ЗЕМЯТА ПЛАМЪК СЕ КРИЕ

Част 2 от „Небесен огън“

Превод от английски: Радин Григоров, 2012

chitanka.info

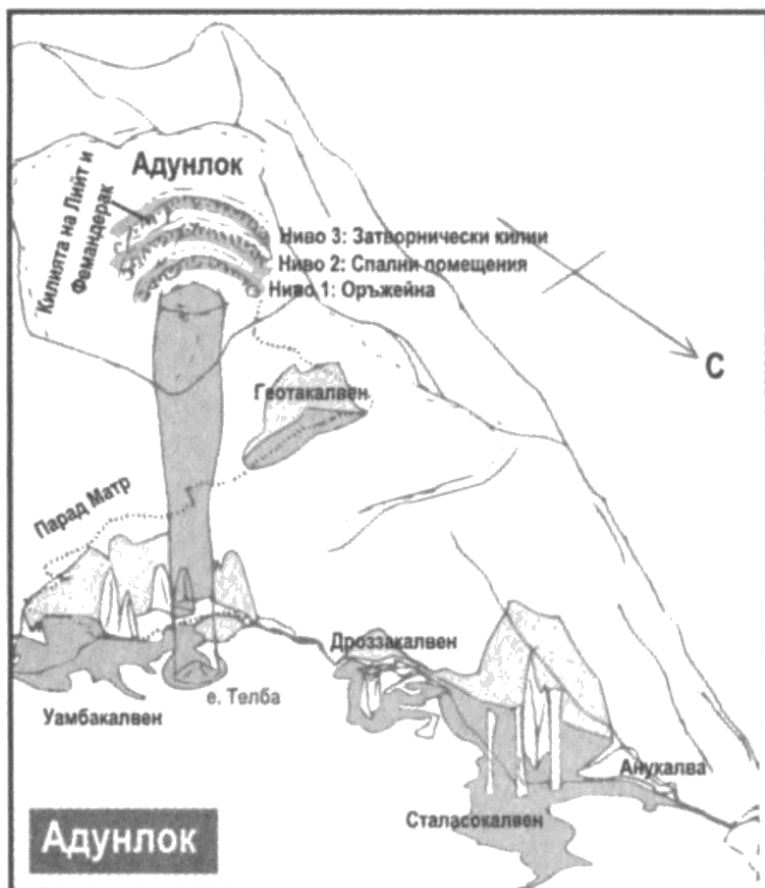
Този том се посвещава на останалите членове на „културната пустиня“ от гимназия Арануй (благодарности, Винс, 1978)

ПРОЛОГ

Употребата на синия огън изтощи Деорк както винаги. Докладите не бяха задължителни на всяка цена, но ако искаше да убеди Неумирация в своята нетрепваща лоялност, трябваше да поддържа връзка, дори и ако огънят изискваше толкова много. Усещаше, че господарят започва да го подозира, ала знаеше, че Рушителят няма как да знае за плана му. Ако бе научил някакви подробности, Деорк вече отдавна щеше да бъде изпепелен.

Нямаше как да прецени до колко думите му са убедителни. За един ужасяващ миг си бе помислил, че господарят знае всичко за *Махди Дац* и причините, поради които Деорк ги бе изпратил по дирите на онзи фалтански Търговец. Неумирацията не знаеше за фалтанеца, разбира се. Защо му беше да знае? Търговецът бе представлявал само един — и то не най-важният, от множеството, които Гласът бе разпитал в Андратан. Така че когато Търговецът Ванио бе докладвал за бягството на фалтанеца, Деорк видя в това шанса си. Трябваше да прати преследвачи подире му. Другата алтернатива бе да каже на Рушителя, че някой се е измъкнал от недостъпната му крепост. Кое то си беше равностойно на молба за смърт.

Достатъчна причина да крие истината.

Деорк от Джасуея бе рискувал много с идването си на север, за да служи на Повелителя на Брудую. Дълги години бе васалствал в Южните планини — скалисти земи, тогава далеч от досегашните на Рушителя. Но Деорк бе прозрял, че успехът му неизбежно щеше да привлече вниманието на Неумирация — познаваше лимита на силите си. Затова, преди Джасуея да бъде нападната, той подари земите и крепостите си на Брудую. Хората му го нарекоха предател, но скоро той остана в безопасност в Андратан, не след дълго издигайки се до лейтенант на Рушителя. Лично потуши бунта на бившите си сънародници. Бе се отказал от земите си и страдеше силно от загубата на приятелите от детинство — доказването на лоялността пред новия

господар изискваше активното му участие в убиването им. Бе изоставил всичко познато, за да преследва неизвестното.

И си бе струвало. О, как бяха възнаградени поетите рискове! Неограничена власт в поверените му земи, обширна сфера на влияние, впечатляващ респект, зашеметяващи жени. Но по-важно — новата позиция му даваше достъп до дълбоките тайни на света, а заедно с това и членство в най-изключителната група — тази на магьосниците. Онези, които знаеха как всъщност се върти светът. Деорк от Джасуея — конярският син, бе станал Деорк — Пазителят на Андрантан, магьосник, далеч от обикновен смъртен.

Върхът на цялата слава бе намерението на господаря да започне инвазията на Фалта, няколко години след като Деорк стана Пазител на Андрантан. Деорк не само щеше да стане свидетел, той се смяташе за част от причината инвазията да се проведе сега, защото Повелителят на Брудую най-сетне разполагаше с доверен човек. Грандиозният му план зависеше от успеха на верния му васал. Ролята на Деорк беше критична — трябваше да отпътува на запад до Инструър с мисия, която можеше да бъде поверена само на притежаващ синия огън. Какви богатства можеха да попаднат в ръцете му! Какви нови тайни можеше да разкрие! И в скритите дебри на ума си започна да мисли за неизбежното предателство.

Но преди заминаването Търговецът Ванио бе дошъл при него с новини за бягството на фалтанеца. Можеше ли да излезе нещо от това? Ванио бе настоял, че Рушителят проявил голям интерес към нещо или някой с название „десницата“. Можеше ли това знание да послужи на Деорк? Нямаше представа, поне засега. Ала не се бе издигнал на тази позиция с оставяне важните открития на другите, така че след като внимателно приготви неопределени думи, се обърна към лорд Вартал — негов приятел и подготвящ adeptите на Махди Дащ.

Вартал споделяше Деорковото притеснение, че един фалтанец е успял да избяга от Андрантан и беше съгласен, че Неумиращият трябва да бъде осведомен само при невъзможност мъжът да бъде заловен. Консултира се с Ниманек — дългогодишния си лейтенант и заедно избраха двама от най-опитните си следовници. След като се подсигуриха, че Ванио няма да предаде Деорк, четиримата Махди се отправиха след Търговеца, с ясното съзнание, че предстои кратко и

бързо залавяне, последвано от обстоен разпит в покоите на Пазителя на Андранатан.

Преследването наистина се оказа бързо, но повторното залавяне се забави. Четиримата Повелители на страха се отдалечиха далеч от обсега на Деорк, а пътуването, което бе определено за няколкоседмично, вече отнемаше повече от година. Много неизвестни висяха около изчезването им. Дали ги е сполетяла някаква смъртоносна несполука? Дали Неумиращият не ги е предал? Дали не играеха собствена игра? Тези тревоги помрачаваха в съзнанието на Деорк евентуалната полезност на информацията, която Махди Дащ можеха да му предоставят.

Бе открил намеци — неуловими нишки, извлечени след подробно проучване на думите на господаря — че Повелителят на Брудую търси нещо. Нещо или някой. Би ли могло да бъде въпросната „десница“? Мотивите на повелителя му за тази рискована и скъпа инвазия със сигурност се простираха отвъд огромните богатства, които той контролираше. Отмъщението бе най-очевидно, неспоменато открито, но неизменно присъстващо във всяко брудуонско действие и отношение към Фалта. Каквито и малки действия Каннуор — да, Деорк знаеше името, макар господарят да го смяташе за забравено — каквито и действия можеше да предприеме срещу земята на Първородните — любимците на Най-възвишения, предприемаше ги с наслада. Неумиращият се гордееше с рационалността на плановите си, но рядко действаше така, когато стане въпрос за фалтанци. Може би единствената му слабост, която можеше да бъде експлоатирана. И ако господарят целеше нещо повече от съкрушаването на заклетите си врагове, то тогава силата щеше да принадлежи на онзи, който откриеше какво е то.

Може би тази „десница“ бе ключът. Деорк — дясната ръка на Повелителя на Брудую — не можеше да пропусне загатнатата в това име заплаха към позицията му. Така че бе щастливо съвпадение — или умишлена обида, целяща да покаже заменяемостта му — че Неумиращият бе изпратил Деорк във Фалта, за да бъде крайъгълен камък на плана му. Доверието бе породено от незнание — позицията и животът на Пазителя на Андранатан зависеха от поддръжката на това незнание. А някъде из пустошта на Фалта бродеха четирима, носещи знание, което можеше да му предостави ключа — може би към

невъобразима власт, а може би поставяща го в немилостивите ръце на господаря.

Деорк си пое дълбоко дъх и потуши синия пламък. Тези срещи винаги го оставяха отслабнал и треперещ. Рушителят смяташе, че само той е наясно с цената на магията, но Деорк бе узнал още преди да напусне Джасуея. Черпеше гордост от факта, че е избрал да използва собствените си сили като извор. Когато най-сетне пристигне в Инструър и започне да подрежда нещата по своя угода, ще разполага с нужното време да възстанови силите си и заложи капаните.

Небесата да пазят онези, изпречили се на пътя му.

ГЛАВА 1

ГОЛЕМИЯТ ГРАД

Лийт стоеше мълчаливо в тясната улица, треперейки от неназоваема емоция — членовете на Компанията най-накрая се бяха събрали отново. Първо баща му сетне и разстроената му майка го прегърнаха, потопени в печал, лееха се горчиви сълзи.

Не изпитваха радост от измъкването на косъм. Едва бяха избегнали жестокото насилие, кулминирало в смъртта на жената фенни и просто се притискаха един към друг, убеждавайки се в реалността на останалите след ужаса на преследването и светкавичната гибел на Парлевааг.

— Всичко свърши — каза тихо Манум. — Свърши.

Повтаряше думите като заклинание, целящо да прогони отчаянието.

— Да, свърши, но няма да забравя саможертвата ѝ — рече Кърр.

— Нито омразата и злината, които я покосиха — горчиво додаде Фарр.

Индретт повдигна насълзеното си лице от гърдта на съпруга си, ридаейки, сълзите примесени с видения на страховития край на приятелката ѝ.

— Тя е мъртва!

— Ала умря с достойнство, изкупвайки смъртта на другаря си в живота — твърдо каза Перду, опитвайки се да скрие зад грубия глас чувствата си. — Не тъжи! Животът вече не я влечеше, така че го дари благородно, за да можем да продължим мисията си.

Индретт изви очи към него.

— Гавриш се със смъртта ѝ! — процеди тя, стиснала зъби. — Какъв смисъл би могъл да ѝ бъде придаден?

— Може би ние не сме в състояние да го открием, но никой не знае какво значение е съзирала тя — каза Хал. — Поне най-сетне намери покой.

— Но това беше безсмислено, безсмислено! — все още шокирана, Индретт се бореше да приеме случилото се току-що.

— Безсмислено за теб! — Перду се обърна към жената от крайбрежието. — Опитай се да погледнеш отвъд първородническите си разбирания. Фенните не биха погледнали на смъртта на Парлевааг като на трагедия. За тях саможертвата би била нещо красиво, възстановяващо баланса в живота. Откъде знаеш, че това не е било единственото смислено нещо за нея след смъртта на съпруга ѝ, отнет ѝ по подобен начин? Замисляла ли си се, че може би твоето приятелство ѝ е дарило силата да стори това? А сега искаш да го превърнеш в долно деяние?

— Не виждам никаква красота в това.

Тези думи се отрониха мъчително от нея. Лийт виждаше страданието в очите ѝ, сякаш разбойническият меч пронизваше нейната плът, изтръгвайки живота на големи глътки — сякаш не можеше да нареди на ума си да спре да преповтаря сцената отново и отново.

— Но защо войниците не ни се притекоха на помощ? — гняв обагреше гласа на Стела. — Защо затвориха портата?

— Те взеха равно с уайдузите участие в смъртта на Парлевааг — каза Фарр. — Някой ще си плати за това страхливо дело!

— Що за място е това, където заклелите се да защитават ти затварят портите под носа?

— Може би са видели приближаваща заплаха и не са ни различили от уайдузите — тихо рече Хал.

— Да се надяваме, че Желязната врата ще се отвори по-лесно от портите на Инструър! — Кърр не вярваше в поличби, ала дори и в неговите очи пристигането им във Великия град не бе започнало добре.

* * *

Няколко улици по-нагоре един стражник предпазливо се изправяше на крака сред черепите на клана, опитвайки се да обясни на другарите си събитията, предшестващи нападението над него.

Накрая успя да пресъздаде случилото се и стражите се пръснаха в дирене на отговарящ на схематичното описание. Нападенията над градската стража в Инструър винаги се третираха сериозно — щом го откриеха, на севернячето с голяма вероятност предстоеше неприятен престой в Пиниона.

Фемандерак откри пътниците безгрижно да крачат по Витулианската алея — главният път през града, водещ началото си от Иннската порта. Лийт го представи на Компанията и първият съвет на философа бе да запазят въпросите си, докато не се озоват в относителната безопасност на някоя странична уличка. Там те се скриха, докато около тях стражниците трополяха из улиците, но дали заради суматохата, или заради невзрачните сиви одежди на Компанията, пътешествениците не бяха заловени. Със залеза на слънцето диренето приключи.

В печалния здрач Компанията излезе през портата Инна, за да прибере тялото. Защо никой не се бе досетил да постави стражи до трупа, в случай че спътниците ѝ се върнат, не можеха да кажат. Може би стражниците все още не бяха свързали Лийт със случилото се пред стените. Във всеки случай северняците бяха благодарни.

Повечето минаващи през портата подминаваха Парлевааг, загърбвайки гледката, макар някои да се бяха насъбрали като мършояди, разменяйки си догадки относно гнусното дело, посенчило непреодолимия им град.

— Това са онези нецивилизовани люде от Деювър — каза един.

— От север нищо хубаво не идва! — добави втори. — Животни, на нищо не можеш ги научи.

Сетне се разпръснаха. Никой не попречи на Компанията да издигне клада за Парлевааг от съчки и суха трева по обичая на фенните. Перду изтегли уайдузкия меч от тялото ѝ и го хвърли в реката. Тогава нежно и почтително прошепнаха последните си думи на раздяла и подпалиха кладата. Разнесен от морския ветреца, димът се смесваше с онзи от огньовете на рибари и скитници, обвивайки Дългия мост.

— Лешоядите се събраха на стените — промърмори Кърр на Фарр, когато пламъците неохотно се заеха с мрачното си дело.

— Да гледат — бе отговорът. — Присъствието им не я осквернява. Тя струваше много повече от когото и да било от тях.

— Никога няма да разбера защо никой не се притече на помощ.

— Подобна страхливост ме кара да се срамувам, че съм фалтанец — каза Фарр с горчивина.

Фемандерак изръмжа в знак на съгласие.

— Тези „хора“ — думата се отрони от устата му като обида — твърдят, че са преки потомци на рода Ландам. Доблестта на Фурист, Аркос Ландамски, е равна на тяхната страхливост.

— Ще имаме ли някакъв успех в подобен град? — запита старият фермер с почернен от съмнение глас, сякаш в смъртта на Парлевааг разчиташе кончината на приключението им. — Къде са Часовоите?

Фарр се обърна към него:

— Приятелю, ти знаеш повече от мен, ала може би и двамата не знаем много. Боят свърши, сега започва дипломацията. Трябва да седна сред задните редици и да мълча. Само ако Уайра беше още жив! Словоохотливостта му щеше да служи на Компанията добре.

Самотният Сторрсен въздъхна.

— Ако дипломацията не помогне, остава ми само да се надявам да загина в битката срещу брудуонците с такова достойнство, както умря и брат ми.

Кърр не отговори. Наместо това започна да си мърмори, достатъчно високо, та Лийт можа да дочуе.

— Защо сега? Защо не когато бях млад и можех да въртя меч? Защо сега, когато съм стар и слаб?

С тежка въздишка старият фермер се обърна и отново влезе в града, съдържащ всичките им надежди; останалите го последваха.

Същата вечер Компанията се запозна с Фоилзи. Научавайки за случилото се пред портата, тя настоя да останат у дома ѝ, предлагайки им почистените стаи над мазето.

— Никакви пари! — надви протестите им тя. — Не можете да спите по улиците. Това е най-малкото, което мога да сторя, след като никой друг в града не си е мръднал пръста. А и има забрана за излизане след мрак, така че няма как да търсите друго място.

— Забрана? — попита старият земеделец. — Какво става?

— Старата песен на Ескейн — рече Фоилзи, сякаш това отговаряше на въпроса. Изглежда не забеляза — или избра да не забелязва — въпросителните погледи, които отговорът ѝ породиха. Ако не бяха толкова изтощени, пътниците от Компанията щяха да настояват за повече подробности, но седмиците бродене, дните напрегнато бягство и внезапната мъка им бяха дошли в повече, така че подиряха леглата рано.

И останаха в тях чак до обед. След храната се събраха в мазето, за да обсъдят положението. Тогава Лийт представи както трябва Фемандерак на групата, разказвайки подробно ролята на стройния мъж в бягството им от Адунлок — история, докара на философа множество похвали от Манум и Индретт.

— Видях ви! — каза Търговецът с оживено лице. — Стояхте на южната страна на Клоувънчайн, помислих ви за врага. Дълга ти благодарности! Свиренето ти в пещерите под Адунлок спаси живота ми.

Той посочи към арфата, окачена на раменете на Фемандерак, сетне обясни как неземният звук разсеял уайдузкия боец.

— Много бих искал да те чуя отново.

Фемандерак се усмихна, абсурдно дългото му лице се осени със странен блясък.

— Ела с мен на пазара днес — рече той. — Там свиря за хората — събират се да слушат и получавам малко пари.

— Достатъчно да си позволим по-добра квартира? — запита Стела. Леглото ѝ бе неудобно, на буци и пълно с дървеници.

— Със сигурност бихме могли да намерим нещо по-добро — потвърди Фемандерак. — Ала е малко вероятно да попаднем на друга хазайка като Фоилзи.

— Във всеки случай — намеси се Перду, — парите може да ни потръбват за нещо по-важно от квартира — и погледна право към високия философ. — При положение, разбира се, че си с нас... и че се съгласиш да използваш парите си за каузата на Компанията.

— Може би трябва да поговорим за Компанията и приключението ви. — Фемандерак се надигна от ниското канапе и започна да крачи из стаята. — Имам много въпроси към всички ви.

Кърр на свой ред се изправи:

— А можем ли да ти поверим отговорите?

— Да ми ги поверите? Какво бих могъл да сторя с тях, че да навредя на каузата ви?

— Да ги продадеш на инструкьорци, например — гласът на фермера внезапно освирепя. — Убеден съм, че градската стража с радост ще узнае нещо повече за нас. Не обичам предателите.

С пламнали очи, Фемандерак отиде до стареца.

— Това е само съвет. Този тип приказки не ще ви отведат никъде в града. Миналата година престоях тук три месеца, опитвайки се да получа разрешение за архивите в Залата на знанието. Бюрокрацията е много трудна за заобикаляне и изключително тромава. С Желязната врата ще имате само един шанс. Подобни приказки ще направят от приятелите ви врагове и ще направят делото ви безплодно.

Лийт откъсна увиснал конец от ръкава си:

— Разказах всичко на Фемандерак. Той е наш приятел! Кроптър каза, че ще открием приятели на неочаквани места. Малко са по-необичайните места от една уайдузка крепост — гласът му умоляваше да проявят разбиране.

— Кроптър също така предупреди, че ще срещнем хора, които изглеждат дружелюбни, но ще попречат на каузата ни — долетя гневният фермерски отговор. — Глупаво е било да говориш за мисията ни! На малцина можем да се доверим!

Лицето на Лийт почервения и младежът седна.

Фемандерак не изглеждаше засегнат от грубите слова.

— По мое мнение човек, който спасява един от Компанията ви от ямата на уайдузите, сетне го води непокътнат до вас и не иска нищо в замяна, е достоен за доверие. Но няма значение, вече е сторено. Казаното от Лийт е истина. Зная за пътуването ви. Искате да предупредите Фалта за предстояща брудуонска инвазия и сте заловили един техен воин, който да свидетелства. Впрочем той къде е?

Кърр не каза нищо, устните му сведени до тънка бяла линия. Следовникът бе вързан в една от стаите, чиято врата беше залостена здраво — редовно проверяваха въжетата му. Притеснението от евентуално ново негово бягство продължаваше неспирно да тормози Кърр. Бяха скрили истината от Фоилзи, но беше само въпрос на време хазайката им да открие що за човек бива държан в дома ѝ.

Фемандерак присви рамене.

— Мога да ви помогна — рече той. — Естествено, ако искате помощ. А, повярвайте, ще ви е нужна! Отнема страшно много пари и постоянство, за да се срещнеш със Съвета на Фалта, където ще ви е нужен някой, който да представи новините ви умело и сбито. Помнете, имате само един шанс!

— И какво предлагаш? — кратко попита Кърр. Лийт ясно виждаше и чуваше гнева на стария фермер, но не можеше да посочи пораждащата го причина. Може би нещо в самонадеяността на Фемандерак го раздразваше.

Философът изглежда не забелязваше неприязънта.

— Пари, квартира, съвет, убедителен глас пред Съвета — и редица други неща, които още не е времето да разкривам, но вероятно са по-ценни от всичко останало.

Хал се изправи с отсечени движения и отиде в средата на стаята.

— Според теб подкупът най-добрият начин за достигане до Съвета на Фалта ли е? — обърна се той към философа.

— Най-добрият? Това е единственият начин! Без пари изобщо няма да признаят съществуването ви, още по-малко да обърнат внимание на просбата ви. Съществуват определени дребни служители, на които трябва да бъде платено — все по-големи суми — преди да получите правото на аудиенция.

— И това не те притеснява? — Хал се взря в очите на Фемандерак по начин, който доста се отдалечаваше от учтивостта. Лийт не можеше да не си припомни братовия сблъсък с отшелника. Тогава Хал бе изглеждал неумолимо уверен в правотата си, сега отново се приготвяше за нов твърдоглав спор.

— Да ме притеснява? Не. Трябва ли?

— Според мен трябва. Всички забравяме правотата на делото си. За себе си не търсим нищо. Искаме да се изправим пред Съвета, защото имаме да им дадем нещо — време да се подготвят за надвисналата инвазия. Как би могло това да застраши Съвета? Защо да не поискат да ни видят? Смятам, че трябва да разкрием важността на носените от нас вести. Любопитството може да успее там, където парите се провалят.

Манум заговори с нескрито неодобрение:

— Призовавам към изключителна предпазливост относно делата ни с Фалтанския Съвет. Сине, казах ти по какъв начин Гласът от

Андратан ликуваше как фалтанците му се подчинявали. Даде ми имена, показа ми лица, лица, които никога няма да забравя! — Той поспря, поемайки си дълбок дъх. — Гласът ми разкри, че имал агенти дори сред Съвета. Беше изключително ясен. Не мислиш ли, че ако разкрием мисията си, корумпираните представители ще разберат и просто ще убедят останалите да не ни приемат?

— Тогава ще разкрият истинската си природа! — каза Хал. — Истината е по-могъща от заблудата! Лъжата може да печели много битки, но плодовете на победите ѝ изчезват заедно с измамите ѝ. Истината може да понася множество поражения, но победите ѝ са постоянни! Трябва да бъдем искрени.

— Истината може да бъде използвана срещу нас! — противопостави се Манум. — Нека го кажа по-ясно. Съветът има шестнадесетима членове, по един от всяко кралство. Пет страни — Сърнета, Деювър, Сна Вацта, Хаурн и Деруйс — имат лоялни крале и тази вяност се отнася и за представителите им в Съвета. Хаурн е васално кралство на Сна Вацта, но гласът му е отделен. Четирима други крале са ни предали, ала посланиците им в Съвета са все още верни. Това са Плоня, Асгоуан, Редана и Пискасия. Владетелите на Трейка, Фавония и Немохайм са верни на Фалта, но посланиците им са предатели. Остават четири кралства — Вертензия, Строукс, Табул и обичният ни Фирейнс — предадени едновременно от владетел и посланик.

Това означава, че осем от шестнадесетте кралства се управляват от предатели. Фалта е в гибелна позиция.

Но положението със Съвета все още не е толкова отчайващо, макар че вече би могло и да е станало, тъй като мина повече от година, откакто Гласът злорадстваше. Деветима от съветниците са лоялни, а седмина са изменници. Ако нещата са се запазили, ще разполагаме с достатъчно гласове да спечелим. Хал, ако казваме на служител подир служител, че Фалта е заплашена от инвазия, рано или късно ще попаднем на някой, служещ на врага или склонен да продаде информация. Така пътят ни към Съвета ще бъде прерязан — или ще бъдем предадени пред него. Нека бъдем внимателни с истината!

— Дори и да бъдем предадени, трябва да се осланяме на истината, а не да прибъгваме до подкупи — настояваше Хал. — Накрая победата ще дойде.

— Освежаващо прямо! — отбеляза Фемандерак. — Ала разполагаш ли с времето да понасяш пораженията преди идването на евентуалната победа? Предупреждавам ви, едно-единствено поражение е достатъчно да съкруши усилията ви! — Той продължи да крачи, сякаш бе готов още сега да се изправи срещу брудуонците. — Можем ли да говорим по-откровено? — рече той. — Аз също имам задача, мисия, която трябва да изпълня и за да го сторя, трябва да разкрия сърцето си пред вас. Ще говорим ли открито? В такъв случай, ако не приемете помощта ми, аз ще си ида, обещавайки да не казвам никому за делото ви. Ще положа клетва! Но ако ви убедя, че съм достоен за доверие, бих искал да позволите да се присъединя към Компанията.

Кърр огледа стаята. Разчете умора по лицата им, осъзнавайки, че сега не е най-подходящото време да се занимават с важни неща. Нуждаеха се от почивка или от записване, нещо, което да им помогне да преодолеят умората и втрещението, които още чувстваха. Високият странник изглежда имаше повече живост от всички тях взети заедно.

— Трябва да поговорим за тези неща! — рече старият фермер, надявайки се инстинктът да не го подлъгва. — Но не сега, не днес. Прекадено сме изтощени, за да вземем правилните решения. Утре ще дадем на Фемандерак шанс да поговори и узнае всичко, което го интересува. Дотогава бих посъветвал всички да поспят или поне да отпочинат.

— Още толкова много неща ни предстоят — продължи той. — Аз лично ще започна да търся следи от ордена си. Някъде в този изоставен град трябва да има Часовои, освен ако не са изоставили напълно призванието си — те ще се противопоставят на предателите на Фалта. Щом ги открия, достъпът до Съвета ще е много по-лесен!

Той въздъхна.

— Поне това се надявам. Няма друга причина за един изморен старец да иде толкова далеч.

— Иди да си починеш, старцецо! — тихо каза Перду с оттенък на привързаност в гласа. — Часовоите и утре ще са тук.

— Искаш ли да дойдеш на пазара? — Фемандерак бе прекарал следобеда в крачене из стаята.

— На мен не ми трябва почивка — каза Лийт. *Не мога да спя в тази къща, не и когато тя е тук. Може би ако ида да се разходя...*

— Хайде тогава!

Преди Лийт да се изправи от канапето, Фемандерак бе нарамил арфата и изчакваше на прага.

На площадката над стълбите ги спря долетял глас.

— Къде отивате?

— До пазара — отговори Лийт. — Фемандерак там свири на арфа.

— О! — гласът на фермера звучеше напрегнат и изтощен. — Нещо против да дойда и аз?

— Напротив! — жизнерадостно отвърна философът.

— Ами ние? — долетяха питання от другите стаи.

— Разбира се! — каза им Фемандерак, смеейки се.

— Дотук с отдиха на Компанията — проръмжа Кърр.

Накрая в квартирата им остана само Перду, натоварен със задачата да наглежда пленника им. Всички останали подириха разтуха сред шарените сергии на тържището.

Пазарът, един от шестнадесетте в града — по един за всяко кралство, казваха, макар числото да бе просто съвпадение — заемаше широкото пространство между три тесни улици и една широка алея. Продавачите бяха разпънали сергии в кръг. Там те предлагаха стоките си; вариращи от необходими блага като храна и дрехи до фриволни и дори опасни продукти. В центъра се помещаваха различни забави. По-професионалните от тях бяха спонсирани от собствениците на сергии, които плащаха на изпълнителите с надеждата, че номерата им ще привлекат повече клиенти. Останалите изкарваха насъщния с монетите от случайни зяпачи. Получилата се какофония инструърци и посетители се завихряше в море от цвят, добре наблюдавано от някой покрив, но най-добре усетено на място.

— Стойте заедно! — посъветва ги Фемандерак. — И дръжте ръце в джобовете! Не купувайте нищо, защото аз мога да го взема на по-ниска цена.

— Защо да си държим ръцете в джобовете? — пожела да узнае Индретт. С широко разтворени очи, тя се взираше в невъобразимите наслади, макар че беше родом от Раммр. Малцина от тях си бяха представяли, че Великият град ще изглежда така.

— Професионални джебчии. По-трудно е да се открадне от джоб, в който има ръка. Ако отслабиш бдителността си, ще задигнат всичко, което не е вързано за теб. За най-добрите от тях се разказват истории. Някои пътници са губили долните си ризи, осъзнавайки липсата едва в края на деня.

Лийт бе започнал да разпознава пламъчето в очите на Фемандерак, съпътстващо тези истории, но само един или двама от останалите погледнаха към високия мъж със съмнение.

Компанията прекара близо час опивайки се в гледките, звуците и ароматите на този — ако не най-голям, то поне най-ярък — пазар в Инструър. Видяха риби, уловени в реката край града — и риби от морето на два дни път западно от града. По-големи и по-разнообразни от всичко, уловено в по-студените води на севера, огромни змиорки и ракоподобни животни, с червени тела и огромни щипки, очакваха купувачи. Можеше да се пазари всякаква храна, при това евтино, ако човек умееше изкуството да се договаря. Плодове във всякаква форма и цвят, най-разнообразни зеленчуци, меса и добитък, събрани от шестнадесетте кралства. Амбулантни търговци продаваха украшения за китките, глезените, врата, ушите и изобщо за всяка стърчаща част на тялото. Компанията крачеше сред тълпи, които аплодираха жонглирането и акробатиките на група мъже от сухия север, екзотичните танци на млади жени — вероятно местни, прецени Индретт, чиито разгорещеност и оскъдно облекло привличаха значителни тълпи, министрели — сами или на групици, изпълняващи непознати песни. Един от по-настойчивите продавачи се опита да им предложи детски обувки, като ентусиазмът му не угасваше дори и при изтъкването, че с тях деца няма. Усмири се единствено когато се съгласиха да купят лакомства за четири фрети и определено аматьорска картина на планински пейзаж. Изживяването поглъщаше, развълнуваше и тревожеше селяните от Лулеа и техните приятели, не им оставяше време дори да си поемат дъх и скоро потънаха сред вълнуващия хаос.

Философът откачи арфата си като оръжие, настанявайки се удобно на калдъръма, сетне постави единия ръб под брадичката си, а другия — между краката. Пръстите му погалиха струните, отначало тъй тихо, че изобщо не можеше да бъде чуто над звука на тълпата и Манум изпита надигащо се разочарование. Бе предположил, че голяма

част от магията се бе дължала на пещерите под крепостта, но все пак очакваше нещо повече.

Фемандерак изсвири един акорд, тълпата утихна и Търговецът установи, че магията все още е там. Нотите излитаха изпод дългите пръсти като течен огън, обединявайки се в звук, който го накара да потрепери.

Лийт също се усети докоснат от музиката, както всеки път, когато я чуваше, дори звуците да не притежаваха онази пълнота, придадена им от пещерите под Адунлок. Известно време мелодията се ля, сетне внезапно бе стегната във вплетен ритъм, който не приличаше на нищо чувано досега от фалтанците. Всички наоколо бяха заплени от музиката, която ги придърпваше в по-съвършени обятия от всички, в които бяха лежали някога. Дори и в земя, където бе познато качеството на музиката да въздейства на душата, уменията на Фемандерак бяха поразителни. Потопени в звука, слушателите му забравяха тревогите си за известно време, някои получаваха възможност да ги надмогнат. Свиренето му не остави никого недокоснат.

Към него започнаха да се присъединяват и други музиканти, сливайки се с хармония и контрапункт, докато за Лийт и Манум музиката не започна да повтаря плътността и сложността на звука от Уамбакалвен. Някои от събралите се започнаха да танцуват, изгубили представа за всичко друго извън ритъма. Индретт затаи дъх, погълната от красотата на чутото и някъде в ума ѝ танцуваше Северното сияние. Покъртен, Фарр си помисли за винкулчанските бардове, студени и простовати и с колко много тази музика ги превъзхождаше! Стела усещаше как нотите я обгръщат и преминават през нея като успокояващ есенен дъжд, донесъл разтуха след мъчително лято. Кърр затвори очи, позволявайки си за пръв път да пожелае Тинеи до него, за да сподели музиката. Тя щеше да остане във възторг както от нея, така и от пазара.

Последваха песни, местните музиканти дали тон за старите народни напеви от Златната ера, по-богато, по-благородно време, приключено от брудуонската инвазия. Фемандерак посвири с тях известно време, сетне праметна арфата и се присъедини към Компанията. Напълно разбираше посрещналата го тишина. Помнеше как се бе чувствал по същия начин, когато за пръв път бе чул Пириний

да свири, в деня, когато бе решил да овладее този труден инструмент. Говоренето след подобно изпълнение щеше да наруши спокойствието, обгърнало ги като дебело одеяло.

Мълчаливо се върнаха в квартирата си.

— Добре, Фемандерак! — рече Кърр. Умората се бе просмукала дълбоко в костите му, знаеше, че трябваше да прекара следобеда в сън, но бе достатъчно честен да признае, че ако бе останал, нямаше да може да заспи. — Прости ни за прекалената тайнственост, особено когато е видно с просто око, че се нуждаем от цялата възможна помощ. Ти си заслужи шанса да говориш, приятелю! Разкажи ни за себе си. Откъде си и какво можеш да предложиш?

Високият странник се отпусна на канапето. Членовете на Компанията се бяха пръснали из мазето, замиращата светлина от прозореца заменена от сиянието на два фитила.

— Ида от място на име Даурия, малка страна от другата страна на Десика, *Керсосът*, Дълбоката фалтанска пустиня. Аз съм първият...

— Даурия? — прекъсна го Манум, объркан. — Потопената земя? Идваш от Потопената земя?

Фемандерак се канеше да отговори, но бе изпреварен от Кърр:

— Със сигурност нямаш предвид Дона Михст? — очите му очакваха отговор от Търговеца или философа.

— Откъде знаеш за Потопената земя? — обърна се Фемандерак към Манум.

— Потопената земя е малкото останало от Долината на Първородните, а Дона Михст е столицата — отвърна Манум на Кърр, който кимна. Сетне и двамата се обърнаха към Фемандерак.

— Какво знаете за Даурия? — попита ги той.

Кърр погледна към Манум.

— Всички Часовои изучават *Домаз Скреуд*, където се разказва историята за Отравянето — *Даур Битан* — там Каннуор предава Първородните и навлича гнева на Най-възвишения върху Долината. Това е централната история на Първородните, предците на фалтанците. Разказах историята на Компанията, макар че може да са я забравили.

— Всички фирейнчани ли знаят тази история? — попита Фемандерак. — Малцина във Фалта са чували за нея.

— Не съм я чувал изцяло — рече Манум. — Чух името Даурия от Гласа в Андратан.

— Лийт ми разказа за приключението ти, за което не мога да изразя достатъчно похвали. Бил си разпитан от Гласа в онази ужасна крепост, а си още жив? Ето в това повече от всичко можем да съзрем ръката на Най-възвишения!

— По-скоро ръката на един алчен Търговец — гневът в гласа на Манум не можеше да бъде сбъркан. — Ванио може и да ме спаси от инструментите на инквизиторите, но ме постави в безмилостните ръце на брудуонските воители. Най-малкото гибелта на цяло фавонско село трябва да тежи на съвестта му.

— Сенките на баща ми и брат ми също имат причина да се гневят! — добави Фарр с горчив глас.

Старият фермер изглежда не чуваше тези думи. Пристъпи една крачка към канапето, на което седеше стройният дауриянец.

— Мислех, подобно на всички Часовои, че Даурия е мит, измислено място, че историята на падението ѝ е алегория за развалата на човека, служеща да обясни омразата на Рушителя и Брудуо към нас. — Кърр поклати глава. — А ти казваш, че тази митична земя е твой дом?

Фемандерак стрелна с поглед Кърр, сетне напрегнато се взря в Манум.

— Сред вас имате човек, който е избягал от страховитата тъмница, а се съмняваш в съществуването на родината ми?

— Момент! — каза Фарр. — Прекалено много въпроси, а твърде малко отговори. Тук има и такива, които не знаят за какво става въпрос. Нека разясним това.

Всички седнаха, което остави винкулчанина в ролята на единствения застанал прав.

— Фемандерак, ти идваш от място, наречено Даурия. Това друго название на едно от шестнадесетте кралства ли е?

— Не — отговори философът. — Даурия не е част от шестнадесетте и няма представител в Съвета. Но според древните писания всяко от тях води началото си от нейни жители.

Фарр настоя:

— А останалите названия?

— Потопената земя? — рече Манум. — Доколкото знам, това е буквален превод.

— Не точно — рече Фемандерак, който не можеше да удържи учения у себе си. — „Долината на смъртта“ е по-коректният превод, макар че съм наясно на какво се дължи грешката. „Рия“ е древна дума за „наводнена долина“.

— А другото? — попита отново Фарр. — Пак някаква долина беше.

— Долината на Дона Михст — помогна му философът. — Така се е наричала родината ми преди предателството, преди Най-възвишеният да ни изпрати потоп.

— Да, сега си спомням. Кърр ни разказа историята в Брейданската пустош. — Челото на Фарр се изчисти от бръчици.

— Добре, вече установихме откъде е родом Фемандерак — или поне откъде твърди, че идва — рече старият фермер. — Дори и ако още не можем да потвърдим. Ще отнеме ли остатъка от вечерта да чуем защо иска да се присъедини към Компанията?

— Не и ако зависи от мен — усмихна се широко философът. — Но ако ми отделите миг. Бащата на Лийт, Манум: — Когато си бил в Андрантан, си чул Гласа. Можеш ли да бъдеш сигурен, че това е бил Рушителят?

Манум въздъхна:

— Бях на Андрантан, видях крепостта, посетих тъмниците, чух глас, който *твърдеше*, че е Рушителят. Гласът му беше мощен. Оттогава не спирам да се чудя дали наистина е бил древният Неумирац, или слабостта ме е била направила по-податлив на внушения.

— Но стоиш сред нас. Никой не напуска Андрантан. Даурианци знаем това, защото брудуонците са наши закleti врагове, мнозина от хората ни са били отвеждани на този остров. Никой от тях не се върна.

— Беше грешка — тихо каза Манум. — Искаха да ме убият, затова Гласът ми каза всичко за предстоящата инвазия, опитвайки се да изтръгне търсената от него информация, спокоен, че злоразите му слова ще отмрат с мен.

— Приятелю, трябва да ти издигнат паметник! — Фемандерак поклати глава.

— След като чуят историята ми, надеждата е, че ще са прекалено заети да строят укрепления, за да им остане време за статуи.

Мъжът от Даурия им разказа за себе си, продължавайки неспирното си крачене. Бил, каза им, ковашки син. Семейството му живеело в малко селце на един ден път нагоре по долината от острова на Дона Михст, като млад чиракувал на баща си. Ала майка му имала по-големи надежди за най-младия си син и убедила съпруга си да го изпратят в Училището на Пророците, когато навършил шестнадесет. Там той срещнал Пириний — най-известният наставник, слушал дискусиите, потъвал в музиката и сърцето му преляло от желанието да учи. Дванадесет години прекарал в Школата, заменяйки ментора си след смъртта му.

Особено внимание отделял на древното знание. Някои стари и отдавна забравени свитъци съдържали словата на пророци, смятани за побъркани от предните поколения и според мнението на мнозина — незаслужаващи сериозно изучаване. Ала Пириний бил избрал да не следва общоприетото мнение и се заел с изтощителното дело да възстанови свитъците, убеден, че нещо от изключителна важност се крие сред заплетените им фрази. Макар да умрял, преди да установи какво точно е то, завещал страстта и любопитството си на своя ученик. Фемандерак още си спомнял ясно деня, в който осъзнал какво, или по-точно кой, обединява всички писания. Повече от всичко желаел старецът да може да сподели триумфа му, защото синът на ковача открил тайната на Десницата на Най-възвишения.

Фемандерак продължи историята си, без изобщо да забележи как Манум се вцепенява, привеждайки се сетне с новоразпалин интерес. Десницата, обясняваше даурианският философ, представлявала човек, представител на Най-възвишения в земния свят — някои пророци го определяли като негово въплъщение, макар свитъците да обяснявали това мъгляво — който щял да се появи в най-черния момент на Фалта. Появата му щяла да предизвести угасването на брудуонската мощ, поставяйки началото на нова епоха на просвещение, когато още веднъж Най-възвишеният щял да поеме делата на Първородните. Фемандерак свикал философите, най-възрастните от пророците, за да сподели знанието си, но го очаквал ужасен шок.

— Ние не се интересуваме от делата на Фалта — казали му старейшините. — Тези ръкописи са с неизяснен произход. Може да са

написани от фалтанци и донесени тук по времето, когато бяхме сгруппили да поддържаме контакт със севера. И какво ако Десницата се появи? Нам той не е нужен, ние сме от клана Рехтал, потомци на Стейн от рода Сайуиз — благословията на Най-възвишения е разперена над нас. Забрави тези учения, дело на старческото слабоумие и се върни по друма на мъдростта!

Младият философ спорил със старейшините, но не могъл да ги убеди във валидността на нарастващия си интерес към Десницата. Те му забранили да се занимава, ала той продължил да ги чете. Тогава те ги унищожили, потресаващ акт, който все още го измъчвал, макар да помнел съдържанието им наизуст. Споделил желанието са да отиде във Фалта, за да подири потвърждение на теориите си, но те и това не му позволили, страхувайки се да не донесе разлагащото влияние на понисшите. Тогава той послушал вътрешния си глас, разделил се със семейството си и Даурия, без да се сбогува и сам прекосил Великата пустиня. Съзнавайки сходството на своя бунт с този на Каннуор преди две хилядолетия, той се надявал каузата му да бъде по-справедлива от тази на черносърдия Рушител.

Приблизително по същото време, когато аз потеглих към Брудую, помисли си Манум.

Фемандерак прекосил Фалта в дирене на Десницата, но нищо не открил.

— Само в Залата на знанието в Инструър вероятно можеше да се крие нужното ми доказателство, ала Съветът не ме допусна. Продължих на запад, сподирян от нарастващо чувство на неизбежност, преследвайки единствена догадка за нахождението на Десницата — откъс от загадка, указваща диреното от мен: *Огън-плащеник гдес вие, Дол-долин надежда крие.*

Това предизвика нов сепнат поглед от Манум и още един-двама от Компанията, но Фемандерак беше прекалено погълнат от историята, за да забележи. Той продължи:

— Несъзнателно бях навлязъл в земите на уайдузите, които ме заловиха и отведоха в Адунлок. По някаква странна причина бях пощаден, докато онези около мен биваха хвърлени в дупката. Тогава в килията ми се появи Лийт и когато ми разказа онази стара история, всичко си дойде на мястото. Фирейнс е огнената плащаница, Лулеа е долната долина...

— А Десницата? — запита Търговецът, задъхан като след дълго тичане. Не можеше да забрави ужаса, съпровождал разпита в Андрантан, нито можеше да изтрие от съзнанието си заплахите и боя на брудуонците. Все за тази Десница! Дъхът му излетя бързо, спирайки, сякаш на ръба на разкритието. Може би двегодишното му изпитание щеше да получи смисъл.

Фемандерак се извърна към него.

— Надявах се да ми кажете вие.

Навън здрачът отстъпи пред мрак и Великият град потъна в поредната неспокойна нощ.

— Не съм сигурен какво да мисля — каза Кърр. — Ако съм те разбрал правилно, според теб сега във Фалта има човек — и то от Лулеа — който притежава магическа сила, някой, когото Най-възвишеният ще използва, за да надвие брудуонците. Ще бъда честен с теб — нямаше такъв човек при заминаването ни, нито някога ще има. Ако такъв живее в Лулеа, щяхме до го вземем с нас. Със сигурност Най-възвишеният щеше да нареди нещата така, че той да дойде с нас.

Или казваш, че е някой от Компанията? Избери си! Търговец и жена му, най-вероятните кандидати, макар Манум да признава, че не знае нищо за въпросната „Десница“. Нашият хауфут — селският водач — макар и достоен човек, е най-малко вероятен, изоставил мисията ни на фирейнската граница. Такива сме. Няма герой сред нас.

Фермерът се наклони напред, живо въплъщение на предизвикателството към младия дауриянец.

Фемандерак устоя.

— Ала сте надвили брудуонските воители и сте избягали от уайдузите — постижения, случвало се да убягват и на най-могъщите бойци — философът повиши глас. — Запитайте се — на вашите сили ли се дължат тези победи? Или има друга Ръка, която ви насочва и пази? Самата Десница не е нужно да е силна сама по себе си. Тя е само израз на силата. Би могла да е сред нас, а ние — дори самата тя — да не осъзнаваме.

— Доста по-вероятно е победите ни да се дължат, поне отчасти, на храбростта на членовете ни, саможертвите на Уайра и Парлевааг и

водачеството, осланиящо се на правдата — гласът на Хал остана тих, но думите му бяха силни.

Фемандерак се извърна към него.

— Не вярваш на историята ми?

Хал се усмихна.

— Вярвам, че ако всички правехме това, което знаем, че е правилно, нямаше да има нужда от Десница. Слушам каквото мога да чуя от Най-възвишения и се опитвам да се подчиня на думите му. Ако това е сила, то така да бъде, но не е меч, който да порази брудуонската армия. По-скоро това е мехлем да облекчи раните на живота.

— Но около теб и семейството ти има сила. Усещам го!

— Лесно е да се сбърка целостта със сила — рече Хал. — Но усетеното не може да се отнася към семейството ми, защото съм осиновен.

— Да не искаш да кажеш, че Десницата е от семейството на Манум? — попита Кърр.

— В настоящия момент съм в състояние единствено да гадая — отговори Фемандерак. — Но съм убеден, че той — или тя — е член на Компанията.

— Съвпадение, изтълкувано погрешно от изпълнен с надежда тълмач, ако ме питаш мен. — Фарр се изправи с лице, по което се бяха примесили объркване и съмнение. — Както каза Хал, стигнахме дотук с усилия, храброст и увереност, не заради някой скрит чародей. Тук сме заради саможертвите на добри хора, защото Уайра и Парлевааг пожертваха живота си за нас. Съветът на Фалта ще ни повярва заради пленения брудуонец и показанията на този Търговец. Смятам, че думите на този човек са без значение. По-добре да свири на пазара или да се върне в родината си, където очевидно оценяват подобни приказки.

— Какво те е прихванало? — обърна се Кърр към винкулчанина.

— Силните ръце винаги се смятат за даденост, а сладкодумците обират лаврите.

Кърр се намръщи.

— Нима времето на силата не изтече? Сега имаме нужда от някой с ловък език.

— И какво да прави боецът? Да седи, докато златоустият свири на арфа пред Съвета?

Веждите на Кърр се спуснаха още по-ниско. Сякаш отново се бяха върнали в неприятните дни преди появата на фодрамите. Нито бе осъзнавал колко много гората Уитвества е променила Фарр, нито че промяната може и да не бъде постоянна.

Но преди старецът да отговори, Фемандерак се изправи и отиде до дървената табуретка, върху която седеше Фарр. Винкулчанинът се изправи, за да го посрещне. Двамата стояха един срещу друг като настръхнали съперници или воители, на които предстои дуел, стройният философ издигнал се с една глава дори над този снежнокос противник.

— Всъщност съм съгласен с теб — каза Фемандерак. Цялата стая си отдъхна. — Никакви приказки не биха отвели Компанията безопасно до Инструър. Просто вярвам, че — ами — били сте напътствани от невидима сила. Бил си *орисан* да се присъединиш към Компанията, ролята ти още не е приключила. Може да предстоят още битки.

— О! — малко по-меко отвърна Фарр. — Значи Най-възвишеният е начело, тъй ли? И той е замислил да се присъединя към Компанията?

Фемандерак кимна ентусиазирано, без да вижда капана.

— Присъединих се към Компанията заради убийството на баща си от брудуонските бандит — рече планинджията с опасно тих глас. Тогава търпението му се скъса. — Най-възвишеният и това ли е планирал? Гледал ли е как баща ми се гърчи на земята, молейки за милост, докато го посичат и посичат, и посичат, и посичат ей така, за разнообразие? Подвиквал ли им е окуражително? — отчаянието в гласа му покърти сърцата на събраните в мазето. — И брат ми ли е бил част от този специален план? Когато той умря, за да спаси Компанията, заради обичта си към нас ли го стори — или защото Най-възвишеният оркестрирал смъртта му? Не ми трябва такъв бог! Няма да го почитам! Дай ми достатъчно остър меч и ще го убия.

Фемандерак сведе очи.

— Приятелю, ако само изслушаш...

— Не, ти ме изслушай! Чувал съм мистиците като теб да говорят за Най-възвишения все едно живее в съседната къща, но всичко това са приказки! Когато нещо трябва да бъде сторено, вие утихвате, оставяйки го в ръцете на хора като мен, като Стела, като Манум или

Кърр. Обикновени хора! Покажи ми дела, не думи! Мълчи и продължи — като Хал. Той не дрънка за десници, а просто действа.

Чувайки името си, Хал се изправи и се довлече при двамата.

— Има време за думи, Фарр — тихо рече той, — но те ще бъдат изречени пред Съвета и ще бъдат за делата ни — за Манум и Андран, за Компанията и брудуонците, за Лийт и уайдузите, за Фемандерак и пътуването му до Фалта. Не е нужно да ги репетираме тук.

Разпери ръце като птица, успокояваща уплашени пилета.

— Не бързай да виниш Най-възвишения за случилото се! Безсмислено е да обсъждаме какво се таи в ума му. Ако той съществува и проявява интерес, думата му ще се чуе преди края на мисията ни.

— Всички наши дискусии ли ще завършват по този начин? — обърна се Лийт към брат си по-късно вечерта. За пръв път от месеци двамата с Хал отново бяха заедно насаме — имаше неща, за които възнамеряваше да пита, подозрения, които трябваше да изрази. — Като спорове за вярата?

Хал сви рамене:

— В известен смисъл всички дискусии са свързани с вярванията ни — рече той. — Или внимателно ги отбягваме, оставяйки ги да се оформят в освободената празнота, или откриваме, че те се промъкват, независимо от темата.

— Но никой не вярва наистина в Най-възвишения, нали? Това е било в старите времена, когато хората не са знаели колкото днес — това не бе измислен от Лийт аргумент, бе го чул от някого, но не помнеше от кого. В питането му имаше загатната надежда и също сянка на съжаление.

— Нима хората действително са се променили? Смятам, че във всеки важен аспект сме останали същите. Все още се нуждаем от приятелство и желаем да го даряваме, продължаваме да дирим отговори, но не ги намираме, все още се задоволяваме с много по-малко от истинските си възможности и позволяваме на дребнавата себичност да удушавя живота ни. Има хора, които дори в тези дни смятат, че Най-възвишеният им помага.

Лийт повдигна очи, за да се взре в тези на брат си.

— Видях те в Бандитската пещера — каза той и затаи дъх.

— Зная — отвърна Хал и зачака.

— Какво... какво причини на отшелника? Видях черните криле, чух те да го кориш, сетне той се разболя и хауфутът трябваше да остане с него, точно както каза ти. — Лийт се взря в очите на брат си. — Кой си ти?

— Който винаги съм бил — Хал, твоят брат. Не притежавам черни сили, ако това те притеснява. Случилото се на отшелника не бе зло. Помниш ли агнето от лани? Крачето му беше счупено, но не беше зараснало правилно. Ако го бяхме оставили, нямаше да преживее още една година. Тогава аз му счупих крака наново, помниш ли? Ти се разстрои и ме нарече с редица обидни имена. Но сега то е живо и здраво и не помни болката. Разбираш ли? Каквото агнето е смятало за злина, е била просто доброта отвъд неговите понятийни граници. По същия начин сега отшелникът има възможност да стане по-здрав от когато и да било.

Нещо в обяснението, в увереността на отговора, подразни Лийт. Старата ненавист отново започна да се натрупва у него.

— Смятах, че си ядосан на отшелника — рече той. — Никой от нас не може да те разбере! Той не беше сторил нищо лошо.

— Не бях ядосан, страхувах се за него. И все още го правя. Той не се е научил да използва дарбите си. Подобно на див кон мечтае за най-високите пасбища, но не разполага с дисциплината да иде там. Не ще може да ги достигне, докато не е свикнал с юлара.

В ума на Лийт започна да се заформя нещо.

— Почакай малко! Ако всички сме агнета — включително и ти — какво ти даде правото да чупиш крака на отшелника? Как би могъл да разбереш онова, което никой от нас не осъзнава? И когато е свикнал с юлара, кой ще възседне коня до онези пасбища?

Хал се усмихна.

— Забележителни въпроси! Чувам неща, подобно на отшелника. Но за разлика от него действам само когато имам разрешение.

— От зъл бог? Как го понасяш?

Хал не каза нищо в лицето на нарастващия гняв на брат си.

— Не ще да зная божество, което наранява хората. Не искам нищо общо с бог, който троши краката на хората и нарича това

доброта. Не ми трябва бог, който изоставя хората си.

Хал се извърна към него.

— Както Манум изостави нас? Прояви търпение, Лийт! Един ден ще си в състояние да му простиш.

— Само ако аз реша това! — изстреля Лийт, преди да успее да се овладее. — Може би той не заслужава прошка. Мразя всички тези приказки за доброта и опрощение и милост. Писна ми от теб и поведението ти, Хал! Все намираш начин да се поставиш над мен. *Все* ти си прав, мразя това. Това е просто преструвка. Преструвка, с която компенсираш сакатото си тяло. Е, никому не се нрави. И изобщо не си толкова невинен, за колкото се представяш, братко! Наблюдавах те!

Дори изричайки тези думи, знаеше, че това не е най-добрият начин да стори нещата, че не Хал е главната му цел — просто човек, който няма да отговори на удара. И въпреки това.

— Кажи ми, братко, как надви трима могъщи брудуонски магъосници-воини? Фемандерак ми разказа нещичко за тези Повелители на страха, докато пътувахме през Трейка и Деювър. Как бихме могли да ги надвием? Кроптър ни предупреди за силата им. Аз не видях нищо такова. Какво би казал по този въпрос, братко?

Хал задържа погледа на Лийт за момент, преди да отговори. Все още беше невъзмутим.

— Не бяха точно на върха на силите си, Лийт. Седмиците сред Брейданската пустош без провизии, без гид, без тур като Уайзънт. Трябвало е да изоставят конете си. Може би всичко това е отслабило силите им.

Лийт поклати глава.

— Познавам те, Хал! Знаеш повече, отколкото ми казваш. Ами брудуонеца, когото пленихме? Майка ми каза как се измъкнал от въжетата, но бил заловен отново. Тогава със сигурност не е бил толкова слаб! Ударил те с меч, а върху теб нямало и драскотина! Не ме лъжи! Правиш му нещо, държиш го слаб, както упои онзи кон миналата година. Ти си магъосник, точно като брудуонците! Не си обикновено фермерско момче, нито прост селски билкар. Но не си Десницата, за която говорят, защото той се предполага, че е добър. Колкото и да говориш за Най-възвишения, ти не си такъв. Видях черните криле и никакви арогантни приказки за милосърдие не могат

да направят от злото добро. Така че ако не си Десницата и не си фермерски син, какво си, Хал? *Какво си?*

— Ще видиш — дойде спокойният отговор. — Един ден ще откриеш дали действително съм добър или зъл. Дотогава ме наблюдавай, ако трябва. Предупреди останалите, ако смяташ, че съм опасен. Но си спомни думите на Кроптър, онези, които ни каза, преди да напуснем дома му. Помниш ли? „*Отговорете ми на това питане. Вий, момчета, обичате ли се?*“ Вече имаш ли отговор, Лийт? Аз имам. Желаете ли да го чуеш?

— Не, не искам. Остави ме.

— Обичам те, Лийт. Винаги ще те обичам. А сега, лека нощ.

— Пак го правиш, чудовище! — Лийт изпепели с поглед гърба на брат си.

Денят бе прекаран от Компанията в последващи обсъждания. Мазето ехтеше от повишени гласове, настояващи и гневни, докато обмисляха как да достигнат Съвета на Фалта. Постепенно се изясни, че Хал ще изгуби. Фарр, Кърр и Фемандерак се обединиха около идеята, че подкупът значително ще увеличи шансовете им за успех, докато директният подход щеше да докара голям риск, действайки много бавно, ако изобщо проработи. Хал отвърещаше, че дори и ако подкупът помогнал да се доближат до целта, методите щели да вгорчат резултата. Останалите се опитаха да разберат, отдавайки поне толкова почит на Хал, но накрая самотният му глас се удави в мъдростта на по-възрастните. Бе решено. Компанията щеше да достигне до Съвета с подкуп.

Членовете й щяха да потърсят работа в града, за да съберат парите, нужни за подкупването на множеството служители, застанали между тях и съвета. Фемандерак изрази оптимизъм, че ще им намери работа на пазара, след няколко седмици щяла да се натрупа значителна сума. Индретт бе забелязала малко продавачи на сладкиши, така че виждаше потенциална възможност да впрегне уменията си. Един по един и останалите членове на Компанията предложиха начин, по който можеха да допринесат за събирането на парите — доволни, че щяха да си намерят занимавка, която да отвлече умовете им от тежките условия и тъгата на пътуването.

Верен на думата си, Фемандерак успя да убеди неколцина собственици на сергии да намерят работа на част от приключенците. Лийт и Хал постъпиха на работа при един продавач на риба — Хал като момче за всичко, а Лийт като резач. Отсреща Стела работеше за бижутер — работа, която ѝ беше като по мярка, само след няколко дни се пазареше с клиентите като ветеран. Индретт нае място в края на сергиите за храна, ставайки рано всеки ден, за да прави сладкиши с мед и други вкуснотии, непретенциозни северни лакомства, които досега не бяха се появявали на изтънчения инструърски пазар. Когато останалите от Компанията ставаха сутрин, тя вече бе излязла, оставяйки зад себе си великолепен аромат.

Пазарният ден приключваше преди залез, тъй като с падането на нощта влизаше в сила вечерният час. Това бе необичайно за Инструър, но Великият град бе в неофициално обявена война с разбунтувана местност от провинцията — Лийт не бе сигурен точно коя — наречена Ескейн. На всеки ъгъл се издигаше висок до кръста кол, приличащ на забита в земята дръжка на метла — знак за вечерната забрана. Когато Съветът обявяваше града за застрашен, градската стража поставяше червени знаци върху тези колчета, предупреждавайки гражданите да не крачат по улиците нощем, освен ако не разполагат със специално разрешение. Този обичай бе въведен за пръв път по време на брудуонската окупация преди почти хиляда години, но сега се използваше заради обирджиите и бандитите от Ескейн, промъкнали се в града, правейки опасно — така бе отсъдил Съветът — за обикновения инструърчанин да обикаля по улиците нощем.

На Компанията отне значително време да разбере точно кои бяха въпросните ескейнчани, заплашващи могъщия град. Според някои на пазара, които твърдяха, че знаели (за разлика от множеството, които просто изразявали мнение), Ескейн бил град някъде в Строукс, обеднял заради непосилни данъци и обиращ Инструър, за да оцелее. Други твърдяха, че това било тайно общество, противопоставящо се на управлението на Съвета, разположило се из мочурищата на Маремма, а имаше и такива, които мълвяха, че недоволен бивш представител на съвета събирал армия, за да завладее града. Който и да беше прав, всички се съгласяваха, че от време на време градските житници, пазари и хазни биват обирани, а в Съвета на Фалта пристигаха писма от място на име Ескейн, които поемаха отговорност за кражбите.

Колкото и усърдно стражите да претърсваха провинцията, никаква следа от тази страна, град или организация не биваха открити и никой пленник, независимо от степента на мъченията, не разкри местоположението на това мистериозно място. Ескейн беше трън в гнойното месо на Съвета.

Вечерната забрана представляваше голяма пречка за Компанията в преследването на аудиенция със Съвета. Трудно беше да съберат достатъчно пари през деня, които да им стигнат да преживяват и да остане нещо и за „фонд подкуп“, като същевременно и да търсят нужните им служители. Накрая Кърр реши, че той, Манум, Перду и Фарр ще посветят следобедите си в издирването им, докато останалите продължават да събират пари на пазара.

Преживяха един труден момент с Фоилзи, която първоначално не бе уведомена за пленника им. Тя се бе разгневила, чак заплашвайки да ги издаде на градските стражи, омеквайки едва след многократните убеждения, че това е само временно, докато Съветът бъде убеден да вземе пленника. Хал им бе казал, че Ахтал няма да създава неприятности, но Компанията не поемаше рискове и го държеше заключен в допълнително помещение към мазето, използвано като килерче.

В края на първата седмица решиха да започнат дългия процес на сдобиване с аудиенция. Подириха съвет от останалите на пазара. Макар никой от продавачите да не се бе явявал пред Съвета, всеки от тях познаваше такъв човек, охотно споделяйки напътствия.

— Похарчете колкото се може повече с първия служител — казваха някои. — Така ще прескочите много чакащи.

— Не си губете парите под помощник-секретар — съветваха други. — Те само ще ви изцедят, опитвайки се да ви пратят при приятелите си, без това да ви доближи до Съвета.

Отново и отново прекосяваха пътя до Съвещателната зала, докато накрая Кърр научи всяка крачка и го познаваше не по-зле от пътеката към фермата си. Опитваха първо една стратегия, после друга, харчейки пари с цялата бързина, която им позволяваше печеленето им. Виждаха редици дребни служители, докато чакаха в Коридора на просителите, но след изтощителни седмици на чакане не бяха напреднали в диренето на ключа, който щеше да им отвори Желязната врата.

Хал млчеше. Останалите отбягваха да го гледат в очите, особено Лийт, който искаше да вижда колкото се може по-малко от непоносимото му лице.

А някъде на изток Брудуо несъмнено събираше пълчищата си.

ГЛАВА 2

ЗАД ЖЕЛЯЗНАТА ВРАТА

— В града сте повече от месец, а още не знаете как стоят нещата? — запита с престорена изненада слаболикият мъж. — Как очаквате да получите аудиенция със Съвета, без да демонстрирате готовност за спонсорство с определена сума? Огледайте се! Нима, смятате, че поддържахме такава огромна сграда и съответстващия ѝ персонал без помощта на просителите?

Четиримата кимнаха механично, бяха чували вариации на тази реплика от безброй служители.

— Несъмнено сте видели тълпите от хора, чакащи в Коридора на просителите. Някои от тях са платили големи суми, за да бъдат изложени случаите им пред Съвета. Нима искате да ви поставя преди тях? Това няма да е редно, не е ли така?

— Но както вече обясних на вашия помощник, ние не сме просто поредната група, която иска да измоли услуга от Съвета — търпеливо каза Манум. — Имаме жизненоважна информация относно заплахата, надвиснала над цяла Фалта.

— Каза ми — дойде обиграният отговор. — Но не можете да очаквате да повярвам, без да сте ми казали каква е въпросната заплахата. Може изобщо да не съществува такава, а вие просто да сте група побъркани, дошли в града да всяват смут и дестабилизираат градската икономика. А може и просто да сте си измислили всичко, за да си осигурите достъп. Бъдете разумни! Самите вие може да се окажете заплахата!

Той им се подсмихна, доволен от находчивостта си.

— Слушайте, бихме ви платили, но парите ни свършиха. Със сигурност се случва някой обикновен човек да стигне до Съвета по обичайния път, с безкористна нужда? — въпреки заричането да обуздава сприхавостта си, Кърр усети гняв да бълбука под думите му.

— Безкористна нужда? Много от чакащите имат точно такива. Например братът на един молител се възползвал от липсата на

завещание и след бащината смърт заграбил всичко. Ако ощетеният скоро не получи аудиенция, цялото му семейство ще бъде принудено да проси. Това безкористно ли е според вас?

— Ако ние не бъдем изслушани, ще му се наложи да моли за живота си! — промърмори под нос Фарр.

— Много добре! — процеди Кърр, осъзнавайки, че губи битката със самоконтрола си. — Да не искате да ни кажете, че сме стигнали чак дотук, а вие отказвате да ни пропуснете до следващия служител?

— Следващ служител? — слаболикият изглеждаше ужасно обиден, макар преструвката му да не включи и очите, останали все така безразлични. — Ще ви напомня, че съм секретар в Отдела по просители към Съвета на Фалта. В това си качество мога да препоръчам директно на Съвета всеки, когото избира. А във вашия случай избирам да не го сторя. Приятен ден!

Отвори се врата в малката ниша, където бяха застанали, за да пропусне надничаща глава.

— Фуроман! Не може ли по-тихо! Имам страшно много работа.

— Простете, Аркос, но тези просители са необичайно настоятелни и груби.

— Аркос? — прошепна Манум. — Тази титла е запазена само за представителите на Съвета!

Кърр моментално се възползва от възможността.

— Благодаря ви, Фуроман, за възможността да видим великия Аркос. Ще отнеме само няколко минути.

Той поведе останалите трима покрай смаяния секретар и през вратата, преди Фуроман да е успял да реагира. Объркан, Аркосът затвори след тях.

— Много умно! — със силен акцент призна тъмнокожият, чернокос мъж на средна възраст. Трябва да беше южняк, от някоя от горещите страни. — Необичайно настойчиви просяци? — запита той с въпросително изражение. — И какво искат тези необичайно настойчиви просяци от Съвета на Фалта?

Отвъд вратата Фуроман викаше яростно, ядосан как го бяха измамили.

— Изглежда нашата хитрина не спомогна за тишината — усмихна се широко Манум.

Фарр не можеше да откъсне очи от странната фигура на Аркоса. Никога не бе виждал човек с такива тъмни черти, в пълен контраст с русокосите фирейнци. Бе срещал *лозиани*, които приличат повече на истински фалтанци от този мъж.

Кърр пристъпи напред.

— С кого имаме удоволствието да се срещнем?

— Разбира се, трябва да се представя. Сараскар, Аркос от Сариста, саристански посланик в Съвета на Фалта! — протегна ръка.

— Кърр, фермер от Лулеа, селище в Северните покрайнини на Фирейнс! — каза старецът, поемайки протегнатата ръка с гордо отменати рамене. — Това е Манум, Търговец от същото село, Фарр от Мьолкбридж, на седмица път от Лулеа, Перду, родом също от Мьолкбридж, впоследствие фенни от Мирвидда. Радваме се, че ни отделихте от времето си! — завърши той с приветлива ирония.

— Обикновено не виждам просяци, преди да застанат пред Съвета — дойде отговорът. — Но ето ви и вас! Седнете.

Компанията придърпа столове от стената и се настани. Последната седмица бе изпълнена с чакане по коридори и стоене пред врати.

— Значи прословутите фирейнчани най-сетне ми паднаха! — рече Сараскар, склучил ръце под брадичката си, а кръвта на четиримата внезапно се вледени. — Да видим, каква беше историята им? Почти предизвикали международен инцидент, като прекосили Дългия мост без нужните документи, преследвани от северни варвари, които със сигурност не притежавали пропуски. Въпросните фирейнчани били допуснати в града от свой сънародник, промъкнал се в Инструър без разрешение, заедно със съучастник, за когото не се знае много, освен че е много добър арфист, за което самият аз мога да потвърдя, тъй като съм го слушал няколко пъти. Историята вярна ли е дотук?

— Увивен и възхитен съм от информираността ви! — рече Кърр, по лицето му беше изписана изненада. Опитите им за дискретност бяха претърпели пълен провал!

— Само повтарям историята, която се носи из червивите проходи на тази проядена от червеи сграда! — тъмнокожият посланик от Сариста ги изгледа през проникателни и пресметливи очи, докато те се

опитваха да попречат на опасенията си да проличат. — Е, какъв е случаят ви? — запита Аркосът, тонът му не издаваше нищо.

Възрастният фермер погледна към Манум, който кимна.

— Ще обясня какво искаме, сетне ще изтъкна причините ни — отвърна Кърр, после си пое дълбок дъх. *Това може да е единственият ни шанс, помисли си той. Не бива да се разгневявам. Ако само Хал и Фемандерак бяха тук.*

— Дойдохме в Инструър да подирим аудиенция със Съвета, защото вярваме, че Фалта е заплашена от приближаваща брудуонска инвазия.

Очите на Сараскар се разшириха леко, но това бе единствената му реакция.

— Смятаме, че Съветът на Фалта трябва незабавно да мобилизира войските на членуващите кралства, за да ликвидира тази заплаха или поне да я посрещне подготвен. Сериозността на убеждението ни е демонстрирана от дългото ни пътуване през северната зима до Инструър, както и от продължителната ни борба да бъдем изслушани от Съвета, дори и след като ресурсите ни се изчерпаха.

— Простете за думите ми — каза Аркосът с дълбокия си, плътен глас, — но ми се струва малко вероятно група фермери и занаятчии от най-западните и — как да го кажа — *най-неразвитите* фалтански страни да знаят за брудуонска заплаха, когато нито Сна Вацта, нито Пискасия, които граничат с Брудуо, не са казали нищо по въпроса, поне доколкото се простират знанията ми. Така че трябва да зная с какви доказателства разполагате. Ако ме убедите във валидността на твърденията си, ще се погрижа да бъдете незабавно изслушани от Съвета, подкрепяйки ви открито. Но ако доказателствата ви са нереални и недоказуеми, мога да ви уверя, че не само няма да напреднете повече, а и ще бъдете изведени от Инструър, за да се предотврати пръскането на слухове. Някои биха рекли, че отговорността ми би приключила едва със смъртта ви. Разбирате ли?

Четиримата кимнаха. Всеки от тях знаеше, че игрите бяха приключили, носената от тях история щеше да бъде подложена на изпитание, от което зависеше живота им.

— Справедливо — отвърна Кърр — и благоразумно. Благодаря ви, че ни изслушвате.

Отново погледна към Манум, който кимна с едва забележимо движение на главата.

Фермерът вдиша дълбоко и обърса длани в плаща си.

— Преди две години Манум получи заповед от краля на Фирейнс да отпътува за Брудуо като Търговец, за да разследва слухове за мобилизиране на брудуонска армия. Не сме сигурни откъде са произлезли, макар да подозираме самия двор, където според подозренията ни има брудуонски привърженици. Би могло някой да е дочул таен разговор или царедворец да е отказал подкупа на предател. Каквато и да е била причината, кралят бе притеснен, така че изпрати Манум — синът на най-известния фирейнски Търговец, да разследва.

Погледна към Манум, който продължи:

— Без проблеми влязох в Брудуо и скоро забелязах, че в обширната земя е настъпила рязка промяна. Разследвах позадълбочено и се убедих, че брудуонски мъже биват набирани за армия, но не можах да определя целта ѝ. Тогава бях заловен и отведен в Андрантан.

Брадичката на Сараскар се скова.

— Там бях разпитан, както се изразяват те, сетне, обречен да умра, ми бяха разказани подробностите на обширен и сложен план за завладяването на Фалта. С неочаквана помощ успях да избягам, отнасяйки със себе си това знание обратно до Фалта. Ала бях последван от четирима от най-силните им воители, Повелителите на страха, чиято задача бе да ме заловят и узнаят какво съм научил. Най-вероятно са били изпратени от някой водител, който не е свързан с Андрантан, защото Господарят на Андрантан вече бе научил всичко, което знаех.

Воините ме настигнаха точно когато се бях прибрал у дома в Лулеа, пленявайки мен и жена ми. Но бях съумял да разкажа на синовете си историята, така че те организирали отряд от фермери и занаятчии, както правилно се изразихте, за да ни спасят от брудуонците и да предупредят фалтанци за предстоящото нападение.

Кърр отново пое разказа:

— Група от нас последва брудуонците по Западния път, сдобивайки се междувременно с помощта на Фарр и Перду. На запад от Виндстроп Хаус, град в пустата северно от Трейка, устройохме засада на враговете и освободихме пленниците им. Също така успяхме

да заловим един от брудуонците и го доведохме в Инструър като потвърждение за истинността на историята ни.

За съжаление група мародерстващи уайдузи отвлече един от синовете на Манум, отвеждайки го на юг в крепост. С помощта на местните горяни Манум ги проследи и помогна за освобождаването на сина си. Били преследвани от уайдузите, които впоследствие тръгнаха и подир нашата Компания чак до портите на Инструър, откъдето вече историята ви е позната.

Четиримата наблюдаваха съветника много внимателно, но изражението на саристанския посланик не издаваше нищо.

— Можем да приложим две доказателства към историята си — рече Манум, запълвайки тишината. — Първо, брудуонският воин, понастоящем държан на тайно място в града, когото ще представим пред Съвета. Присъствието му със сигурност ще потвърди историята ни и предупреди съвета, че наистина нещо се готви. Доколкото се простират знанията ми, никой от Повелителите на страха не е пристъпвал във Фалта от края на брудуонската окупация преди хиляда години.

Второто доказателство е информацията, която нося в главата си. Дирейки да узнае какво съм научил, инквизиторът от Андранан ми описа с пълни подробности планове за инфилтриране на най-висшите фалтански ръководни постове. Мога да ви кажа кои крале са предатели и дори имената на членовете на Съвета, които се канят да предадат Фалта. Разкривам ви това, защото вашето име, Сараскар, не е сред тях. — Манум се усмихна слабо. — Твърде дълго време носих тези ужасни тайни, трябва да предам информацията на някой доверен, който разполага с нужния авторитет. Както виждате, зная неща, които могат да разрушат фалтанската политика и да докарат смъртта на мнозина, ако с информацията бъде злоупотребено. Животът ми, както и този на мнозина други, стои във вашите ръце.

Аркоът от Сариста се опита да остане безстрастен, но сключените му ръце потръпваха, кокалчетата му бяха побелели.

— Правилното дело е било да докладвате на фирейнския крал или по-скоро на неговия регент, според сегашната ситуация. Ако той е отказал да ви приеме, трябвало е да се обърнете към фирейнския посланик. Опитайте ли? — гласът му беше необичайно тих.

— Не — предпазливо отвърна Манум. — Както казах, Аркосе, зная имената на онези, предали Фалта. Сам можете да си извлечете заключенията.

— И нямаше да говорите с мен, ако името ми беше сред онези, споменати на Андрантан?

— Не.

— Убеден ли си, че тези имена са точни? — запита Сараскар. — Не е ли възможно да са били завербувани и други предатели?

— Възможно е — рече Манум със съмнение в гласа. — Инквизиторът ми изглеждаше уверен в тази информация. Останах с впечатлението, че той е умът зад цялата операция.

— Самият Рушител? — Сараскар изглеждаше скептичен. Търговецът сви рамене.

— Животът ви наистина е в ръцете ми — съгласи се посланикът, изправяйки се внезапно и заключвайки вратата с ключ, който висеше на верига около кръста му. — Може би е било глупаво от ваша страна да ми разкривате всичко това. Знаете ли какъв е инструкърският метод за разрешаване на подобни ситуации?

Четиримата поклатиха глави.

— Щяха да ви пратят в най-дълбоката тъмница, където да ви запознаят с редица сложни инструменти, проектирани да допринесат за словоохотливостта ви. Жестоко, но много ефективно, казват. След като веднъж получат информацията ви, не би имало причина да ви оставят живи. Дори напротив, биха имали много причини да искат смъртта ви. Разбирате ли ме?

Четири глави кимнаха.

— За ваш късмет не съм от Инструкър и ненавиждам тези методи, недостойни за потомците на Първородните. И отново за ваш късмет съм от малцината, на които можете да разкриете историята си, без това да означава преждевременната ви гибел. Но не се заблуждавайте — в този град сте в много по-голяма опасност, отколкото по време на безспорно рискованото си пътуване дотук. — Той се замисли за момент. — Склонен съм да приема историята ви на сериозно, макар и не изцяло на доверие, защото тя потвърждава редица неща, които самият аз подозирам от известно време, но не исках да повярвам.

— Ако ми дадете имената на предателите в Съвета, ще ви осигуря аудиенция, така че да ги обвините в лице — продължи

посланикът. — Разбирате, че самият аз не съм в състояние да предприема нищо срещу тях. Пълномощията ми в Инструър са стриктно определени, разполагам само с неколцина телохранители. Обещавам да не разкривам тайната ви никому. Но трябва да знаете, че опасността е голяма, защото без значение дали историята ви е истина или не, обвинените от вас ще търсят начин да ви убият. Знаейки това, все още ли желаете да продължите? Или бихте предпочели да напуснете Инструър сега, докато още можете, оставяйки мен да разследвам историята?

Манум се обърна към останалите:

— Можем ли да рискуваме?

— Не можем да се отсетим — отговори Перду. — Ако откажем, той може да ни предаде.

— И какъв по-добър шанс от това ще ни се отвори? — каза Фарр.

— Трябва да рискуваме всичко или да избягаме бързо от града.

— Вероятно ще ни се наложи да сторим това така или иначе — рече Кърр. — Аркосът е прав. Ако обвиним членове на Съвета, те ще искат да ни убият, без значение дали Съветът ни повярва или не.

Манум се изправи.

— Ще ви кажа имената — рече той. — Ще говорим пред Съвета.

* * *

Вратата се затвори след четиримата северняци, оставяйки Сараскар, Аркос от Сариста, насаме с мислите му, а те бяха тревожно мрачни. Малките неща, които се бе опитвал да загърби — групичките по коридорите, неохотата на градската стража да изпълнява заповедите му, въздигането на Аркос от Немохайм, внезапното забогатяване на някои от колегите му — сега се изясняваха в лицето на предателството. А само след ден предателите щяха да бъдат разкрити, защото утре предстоеше събрание на Съвета. Той щеше да осигури на северняците възможност да разкажат историята си.

Но дали това нямаше само да ускори брудуонските планове? Със сигурност заблуда на такова равнище би трябвало да бъде внимателно планирана, за да остане тъй незабележима. И в такъв случай заговорниците не биха ли имали план в случай на преждевременно

разкритие? Нямах ли да се разправят жестоко с онези, които повдигаха обвинение?

Страхуваше се, нямаше никакво съмнение относно това. Може би ако се намираще в Инструър сам... ала Сариста беше на повече от хиляда мили южно от града, съпругата му и двете му скъпи момичета не бяха пожелали да се отделият от него, настоявайки да го придружат в известния фалтански град. И сега те споделяха опасността, на която бе изложен Сараскар.

Щеше ли да има достатъчно време да ги отпрати? Въздъхна, убеден в противното. Трябваше да бъде изискано разрешение за подписани документи, да им бъдат зачислени стражи... всичко това щеше да отнеме време. Дали не можеше да забави северняците, докато семейството му не напусне Инструър?

Тогава си помисли за демонстрираната от тези селяни храброст и изпита срам. Засрамен — и разгневен, изпитвайки гняв към предполагаемите си приятели и колеги от Съвета за извършеното предателство към него, към сънародниците, към всичко онова, което почиташе. Нямах да избяга. Аркосът на Сариста щеше да изиграе роля в отбраната на Фалта — и трябваше да я изиграе сега.

* * *

Същата нощ Фоилзиното мазе стана сцена на разгорещени дискусии. След седмици напрегнатост и разочарования, Съветът на Фалта щеше да ги приеме утре. Сараскар изрично бе поискал присъствието на всички членове на Компанията, така че им се наложи да поискат свободен ден от работодателите си. Сараскар от Сариста се прояви като важен съюзник, обещавайки да ги подкрепи пред Съвета. Много добре разбираха в каква опасност го поставя това.

— Трябва да приемем фактите — трезво каза Манум. — Ако нещата тръгнат зле и не ни повярват — или още по-лошо, ако ни повярват, но точно заради това отсъдят против, изправени сме пред голяма опасност, може би смъртна. Сараскар ни предупреди.

Фарр се приведе напред.

— Трябва да поемем риска. Уайра и Парлевааг го поеа, не трябва да се задоволяваме с по-малко.

— По един или друг начин утрешният ден слага край на приключението ни — изтъкна Кърр. — Така че трябва да се приготвим за дълго пътуване към дома. Имаме достатъчно пари за един кон, ако не и за два. Видях добри на пазара, ще поразпитам сутринта. Тази вечер искам да си пригответе багажа за бързо потегляне, ако ни се наложи.

— Какво ще правим с брудунеца, след като приключим със Съвета? — запита Перду.

— Бихме могли да им го предадем — или инструктори да си правят с него каквото искат — отговори Кърр. — Не съм сигурен. Да караме по ред и да се съсредоточим върху предстоящия ден. Жизненоважно е да убедим Съвета.

В този момент по стълбите слезе Фемандерак, току-що завърнал се в квартирата. Моментално го заляха с новините, от които по някое време успя да разбере, че Компанията, благодарение на късмета и храбрия опортюнизъм на Кърр, е успяла да се сдобие с аудиенция пред Съвета. Той се присъедини към радостта им, сетне сподели своите добри новини.

— Може би сте забелязали, че за трета поредна вечер излизам — рече философът. — Открих безценно съкровище в Залата за знанието — хранилище, в което се пазят много ранни ръкописи за делата и поверията на Първородните. За разлика от преди година, когато не получих достъп, архиварят ми оказа голяма помощ, позволявайки ми да изучавам тези ценни записи, дори помагайки ми в разчитането на неясния им език. Очевидно сега няма ограничения за четенето им, макар архиварят да каза, че към тях малцина проявявали интерес.

— Чудя се защо — тихо каза Фарр.

— Как отбягваш вечерния час? — попита старият фермер с лек оттенък на подозрение в грубия му северен глас. Стройният философ се намръщи, но реши да не обръща внимание. *Бъди търпелив с Кърр, бе го посъветвал Лийт. Той се доверява бавно, но е добър човек.*

— Лесно — отвърна той. — Не зная защо не се бях сетил по-рано, когато исках достъп до Архивите. Просто заговорих архивиста, който изглеждаше склонен да общува с друг учен — нещо обичайно за тези като него. Малко е самомнителен и своеволен, но приятелството с него ми спечели едно от тези.

Той показва зелена плочка с големината на длан, върху която личеше печатът на Съвета на Фалта.

— Нощен пропуск! — възкликна Фоилзи едва ли не почтително.

— Имам приятели, които биха платили много за това.

— Съжалявам, мадам — отвърна Фемандерак, покланяйки се леко. — То принадлежи на архиваря — или по-точно на съпругата му. Ако изчезне, биха възникнали въпроси.

— Във всеки случай ще ни бъде от полза — каза Фарр.

— *Щеше* да ни бъде от полза — поправи го Кърр. — Забравяш, че вече не е нужно да прекосяваме противния път до Съвещателната зала — като се изключи още една последна разходка. Така че пропускът не ни е нужен. Но можеше да ни спести много време.

— Съжалявам — отвърна Фемандерак, като издълженото му лице леко почервения. Сметна, че е най-добре да не казва как се бе сдобил с пропусък преди десет дни.

— Откри ли нещо интересно в Архивите? — възпитано запита Стела.

— Множество удивителни неща! — ентусиазирано отвърна философът. — Поезия, вероятно създадена от братята от рода на Уента, един от първите четири рода; пергаменти с търговската история на Инструър, простиращи се назад до сто години след основаването му; обширна монография за доброто и злото, която е много интересна и много други подобни неща лежат недокоснати в хранилището. Очевидно Залата на знанието някога е притежавала екип учени, които са преписвали и тълкували тези произведения, но напоследък учените биват заменени със стражи и най-древните ръкописи са започнали да се разлагат.

Кърр не каза нищо. Ала смръщването му говореше много.

Фемандерак погледна Компанията. *Живели са с тази мисия в продължение на месеци, помисли си той, живеейки и умирайки за нея. Не мога да очаквам да проявяват интерес към крехки древни ръкописи, които с нищо няма да им помогнат. Дълбоко в себе си усещаше нещо да го зове към хранилището, нещо изискваше да бъде открито и прочетено. Как бих могъл да им кажа това? Как да им кажа, че търсенето от мен е по-важно дори от безопасността на сегашното поколение фалтанци?*

— Не открих нищо, което бихте сметнали за важно — призна той. — Още не. Но ще го сторя.

Някъде след закуска силни ръце потропаха на вратата. Известно време остана без ответ, тъй като по-голямата част от членовете на Компанията бяха на пазара. Останалите (Перду, Стела, Манум и Кърр) очакваха Фоилзи да отвори. Дарите станаха по-силни и по-настойтелни.

— Ще видя кой е — най-сетне рече Стела, притиснала ръце от двете страни на главата си и отиде до вратата.

— Стела! — прогърмя дълбок глас. — Радвам се, че те намирам жива и здрава! А останалите от Компанията? Как са те?

— Хауфутът, това е хауфутът! — развълнувано викна Стела към къщата. — Влизай, влизай!

Тя изтича пред него, викайки:

— Имаме гост!

— Гости! — поправи я хауфутът, крачейки подире й. — Моят приятел отшелникът също е тук. Има ли нещо за хапване?

— Всички сме добре — отвърна на предното му питане Стела. — Аз се върнах от пазара с главоболие, но останалите работят там.

— Хубаво е да те видя отново здрав! — каза Кърр, стискайки протегнатата ръка на отшелника. — Сядайте! Има много да ви разправяме!

— Приятелю — рече хауфутът с усмивка, — знаеш, че бих искал да чуя историята, макар да предполагам, че зная една част. Но освен ако не си забравил, че колкото е по-голяма, толкова повече сила е нужна за изслушването й, съответно и закуската трябва да е подобаваща. Ще ми позволиш ли поне да вкуся от деликатесите на Инструър, преди да се строполя от глад?

Фоилзи се приближи до масата и Кърр я запозна с лулеанския кмет и отшелника.

— Няма да останеш разочарован от тази жена — отбеляза Кърр, когато закуската бе поднесена.

— Изглежда пристигнахме точно навреме! — отбеляза между хапките хауфутът.

— Да, аудиенцията е днес следобед — каза Манум. — Откъде знаеш? И как така ни намери, друже?

Кърр се изсмя.

— Освен ако не греша, нашият водител говори за закуската. Прав ли съм?

Хауфутът изглеждаше позасрамен.

— Три дни ви търсихме из града — рече той. — Беше все едно да търсиш стръкче трева сред полето, докато не попаднахме на определен пазар — и хауфутът им се усмихна широко. — Оттам нататък беше лесно.

— Хубаво е да те видя отново! — каза му Манум. — Но ако ми простиш за питането, къде си оставил благоутробието си?

— Вини него! — рече хауфутът, сочейки към отшелника. — Не ме остави да поседна достатъчно дълго, за да си запазя шкембето! Погледни! — Той се изправи, промушвайки юмрук между колана и ризата, по лицето му изписано разочарование. — И все пак — продължи, сядайки с глух удар, — ако положеното пред мен сега е образец на това, което градът предлага, не ще ми отнеме много време да се възстановя!

Отшелникът се усмихна. Бе започнал да се привързва към хауфута, след като го опозна и си припомни, че с останалите бе прекарал само ден. Известен риск беше да им предостави услугите си след годините усамотение. Компенсираше тази неловкост с вълнението, което пораждаше мисълта за подобен риск. Ето, седеше сред хора, които бегло познаваше, на прага към нов живот. Бе убеден, че щеше да пристъпи в него без да трепне.

— А Уайзънт? — попита Перду с поръбен от притеснение глас. — Настанихте ли го?

— Да! — отвърна хауфутът. — Но не беше безплатно. Надявам се Компанията да разполага с достатъчно пари да плати за престоя, конярят изрично настоя да му се плати като за две отделения и храната на два коня. Имах пари само за три дни.

— И пак си сключил изгодна сделка! — рече усмихнатото Перду. — Яде поне като за четири. Ако ме напътиш, ще ида да го посетя.

Фенните излезе, за да се срещне отново с щедрия дар на вожда.

Хауфутът и отшелникът изслушаха разказа на Кърр за преживяното в тяхно отсъствие — Южният маршрут, засадата и смъртта на Уайра, дългото пътуване през Трейка и Деювър, бягството на Лийт и Манум от Адунлок и надпреварата с уайдузите до градските стени, приключила със смъртта на Парлевааг. Чуха за трудностите на Компанията в този град на градовете и с радост узнаха за предстоящата аудиенция пред Съвета.

Кърр насочи вниманието си към мъжа в синя роба от дивотата.

— Ами ти? Оздравя ли?

— И нещо повече, благодарение на вашия водач! — в думите му имаше искрена благодарност. — Вече не съм отшелник — макар че ще продължа да нося името, докато не открия какво съм станал.

— Може да не разполагаш с много време — тихо каза Манум. — На твоє място бих избрал бързо новото си име, защото след края на днешния ден...

Остави изречението недовършено, увиснало като предвестие на екзекуторския меч, като напомняне срещу какво се изправят.

Останалите от Компанията работиха само половин ден на пазара. С разчуването на причината за това, около сергията на Индретт се събра малка тълпа.

— Казах ви, че ще ви приемат! — рече една едра жена. — Просто си разпределете парите мъдро. И какво стана? Приеха ви само в рамките на един месец. Нечувано!

— Да, но какво ще кажат? — рече друг. — Кой знае дали Съветът ще удовлетвори молбата ви? Никаква сума не може да купи съвета.

— Кой знае? — рече старец. — Но Съветът не е това, което беше. Ако ни кажете каква е молбата ви, може би бихме могли да ви посъветваме...

— Да, кажете, кажете! — настоя тълпата. Но Индретт оставаше безмълвна, както и другите от Компанията, тъй като знаеха с каква скорост щяха да се пръснат слуховете, ако проявиха недискретност. Когато тълпата осъзна, че няма да бъдат разкрити тайни, движенияте от чисто любопитство се отдалечиха, оставяйки само приятелите на Индретт, подкрепяйки я мълком. А когато тя затвори сергията си и се

отпрати към къщата на Фоилзи, следвана от останалите приключенци, някои от тях я придружиха.

Компанията стигна до Съвещателната зала в ранния следобед, придружавана от двадесетина приятели от пазара. Малко бяха думите, подобаващи да опишат тази постройка — бижутото на Инструър, планирана и издигната в зенита на славата му. Дори и сега, когато златната ера бе отдавна отминала и градът на градовете бе само сянка от някогашното си величие, когато умението и търпеливостта, построили сградата, бяха отдавна забравени, инструърчани все още се гордееха с огромната постройка. Отряд стражи бяха постоянно зачислени да почистват извисяващите се стени, рискувайки живота си, докато почистват (в някои случаи и изстъргват) мръсотията, натрупваща се по красящите ги барелефи.

Огромната сграда бе видима от всяко кътче на града, проектирана от архитектите да властва над Инструър, но не по агресивен начин, наместо това тя напомняше на гражданите за тяхното единение, за ролята, която имаха в управлението на своята страна. В златната епоха преди брудуонската инвазия главите на всяко семейство можели да се съберат в огромната Външна камера, способна да приюти пет хиляди. Но повече от хилядолетие не бе имало събирания и постройката бе надвиснала над града като спомен за някой тиранин, двойните ѝ кули издигнали се двеста фута към небето.

Компанията бе извикана вътре едва в късния следобед. Приетите сутринта просители бяха отнели необичайно дълго време. Поне това оправдание изтъкна Фуроман, надутият секретар на Отдела по просители към Съвета. Лично Кърр се учудваше на това, тъй като бе имало двучасова пауза между излизането на последния (и очевидно разочарован) сутрешен просител от Желязната врата. Най-накрая, изключително изнервени, видяха Фуроман да крачи важно по широкия коридор, да спира и да им прави знак да го последват. Прекосиха редиците чакащи от лявата страна на коридора, под гравюрите и големите колони, които Кърр вече бе намразил. Всички усещаха ненавистта в очите на останалите просители — поредната група с пари, която злоупотребяваше със системата. След един завой се изправиха пред Желязната врата.

Висока като кораб, изработена от изтръгнато от недрата на Ремпарерските планини желязо, тя бе от огромно символно значение за съвременни инструктори. Тя отделяше управлявани от управляващи, поддържаха йерархията, тъй важна за град от подобен размер, междувременно фокусирайки върху себе си омразата, която малките хора изпитваха към големите за притежаваната от последните власт. В умовете на долната класа на Инструктор големите работеха зад Желязната врата — там се вземаха неразбираемите решения и приемани нетърпимите закони. С приближаването си Лийт усети могъществото на мащабите й като сила, която го отблъскваше и не искаше да му позволи да премине. Не виждаше как ще я преодолеят. Но точно когато Фуroman се доближи на допир разстояние, вратата бавно потъна в тавана сред скърцане на колела и дрънчене на вериги. Компанията премина под нея. Лийт вдигна глава — портата бе поне десет фута дебела.

Зад Желязната врата се простираше обширна зала с висок таван — Външната камера на Съвещателната зала. Сложно украсените й стени се простираха в далечината, сякаш бяха преминали през паст, отвела ги в огромния стомах на Съвета. Обширни мраморни подове, върху които мозайки изобразяваха сцени от Долината на Първородните, отвеждаха окоето към колони с канелюри и кремави стени — камъкът за тях докаран от петстотин мили от мрачните каменоломни в най-северната част на Ремпарерските планини. Високият купол привидно бе поддържан от два реда статуи, както бяха запланарали архитектите.

Фуroman проследи очите им, отбеляза изражението по лицата им и остана доволен — мястото никога не пропускаше да породи възхита у онези, които го виждаха за пръв път, представлявайки безценно оръжие в ръцете на съвета, сплашвайки просители, които инак биха създавали проблеми.

— Статуите разказват делата на Най-възвишения с Първородните! — рече той. — Не че провинциалисти като вас биха разбрали подобна древна история.

Това подмятане със сигурност бе предназначено да ги провокира, но членовете на Компанията установиха, че заобиколени от подобно

великолепие, не могат да отговорят.

Лийт бе погълнат от огромните барелефи между пода и тавана, виждайки елементи от историята, която Кърр им бе разказал в Брейданската пустош. Мрачната сива фигура трябваше да представлява Каннуор — Рушителят, коленичил с протегната ръка, канейки се да отпие от Фонтана, с което да наруши забраната на Най-възвишения. Онази фигура без лице, положила стрела в лъка си, перата ѝ докоснали каменната му буза, бе самият Най-възвишен. Стрелата бе насочена към ръката на Рушителя. Скулпторът бе съумял да улови и пресъздаде драматичността — двете фигури на ръба на сблъсък, на път да срещнат очи, водата, която щеше да бъде отпита, стрелата, готова да изхвърчи от тетивата, присъдата, чието произнасяне предстоеше, светът, който щеше да бъде променен завинаги. Около тях други фигури наблюдаваха този сблъсък, битката в собствените им сърца въплътена в това противопоставяне между добро и зло, опитвайки се да преценят кое предпочитат.

Какво избирам? — запита се Лийт. Безсилието на продълженото покорство или да поема контрол, като потопя ръка във фонтана?

— Хайде, Лийт! — прошепна Хал, дърпайки го за ръкава. — Съветът ни очаква.

През дървена врата в края на залата влязоха в дълбоко, но тясно помещение, Вътрешната камера на Съвещателната зала, почти изцяло заета от дълга маса, обградена със столове. Нямаше никакви украшения, само бели стени и таван. Край центъра на масата седяха шестнадесетимата членове на Съвета на Фалта. Преди пътниците да се приближат напълно, Сараскар се изправи и дойде при тях. Представи се на всеки член на Компанията, повтаряйки имената им, сетне ги отведе на масата.

Надвисналото напрежение започна да оказва влияние върху Лийт още преди да е седнал, той започна да се тресе от страх. Не от самите съветници — или не точно; повече се страхуваше от ситуацията, в която се бяха оказали, от несигурността, от това да не каже или стори

нещо, с което да обрече Фалта — или по-просто — себе си. Присъдата щеше да бъде произнесена, светът щеше да бъде променен завинаги. Седна на ръцете си, но се затресе толкова и бе сигурен, че останалите забелязват. Никой не каза нищо, бяха заети със собствените си борби.

Защото следобедът не беше необичаен само за северняците. При свикването на срещата Сараскар бе длъжен да представи накратко молбата на Компанията, макар да бе прибягнал до най-мъглявите възможни думи, но бе наясно, че е предупредил предателите. Беше видял лицата им. В това отношение заседанието ставаше излишно, защото потвърждението бе налице. Думите на северняците бяха истина — дори и ако не в детайли, то поне в общ смисъл. Фалта биваше предавана.

Бе получил толкова малко време да се подготви. Една къса нощ, нощ, в която дори той не би нарушил вечерния час без добра причина, нощ, в която бе изкъсо наблюдаван. Никакъв шанс да се срещне с лоялистите — вече мислеше за тях по такъв начин — които живееха в различни недостъпни части на града. Времето бе достатъчно само да говори с изплашеното си семейство и слугите, да им съобщи мрачно за надвисналата заплаха, от която можеше да не съществува изход. Напускането на предадения град щеше да премахне последната защита на Инструър против брудуонските интриги. Съпругата му бе прехапала устна, прегръщайки го и уверявайки, че ще стори всичко, което е нужно. Момичетата бяха плакали. Прислужниците се заеха с известни дискретни приготовления в случай на пропадането на предстоящото заседание или в случай че злото бе напреднало повече от думите на северния Търговец.

Сараскар се постара да оползотвори времето колкото се може по-пълноценно, ала то не бе достатъчно. Съветът се бе събрал рано сутринта (всъщност веднага след изгрев), за да впечатли потока просители, изпълнили коридорите на Съвещателната зала. Нямаше възможност да говори с лоялните Аркоси, като се изключат няколко разменени шепнешком реплики, от които разбра, че те подобно на него, не разполагат с ясен план, нито са имали шанса да подготвят такъв. Денят напредваше и напредваше, Съветът отпращаше бързо молителите, ръководен от силната ръка на Аркос от Немохайм — техният председател. Един от предателите, припомни си Сараскар. Той

сякаш ги държеше непрекъснато заети, за да не им даде възможност да обсъдят предстоящата аудиенция.

Северняците не знаеха нищо за това. Част от великите мъже на света се бяха събрали в това помещение, за да се произнесат по случая им. Лийт хвърли поглед към Аркоса от Сариста и разчете изписания по лицето му страх. Надеждите му се попариха. Ако този мъдрец се страхуваше, каква надежда имаха? Каква ли ще е наградата им за обвинението на тези могъщи мъже в предателство? За един абсурден момент се надяваше, че баща му се е объркал, измислил си е всичко, че добронамерените водители на Фалта ще им простят непочтението и ще ги пуснат.

От лявата му страна седеше Хал. До него стоеше брудуонският воин, отведен до Съвета под зорките очи на Фарр и Перду. Хал бе успял да предизвика някаква промяна у суровия мъж, но Компанията по никакъв начин не бе склонна да го отвърже, така че той беше с вързани ръце, една нестабилна експлозия, чакаща само искрата. Със сигурност това доказателство Съветът не можеше да пропусне. Без съмнение истината щеше да победи, както Хал твърдеше. *Моля те, моля те, моля те!* — помисли си Лийт, желаейки с все сила това да се случи. — *Моля те, моля те, моля те...*

Срещата тръгна зле още от самото начало. Въпреки важността на момента — а може би точно заради това — суровите взиращи се в тях лица притесниха повечето от Компанията, които сведоха очи в скутовете си. Особено се затрудняваше хауфутът, пристигнал в града едва преди три дни и още не успял да привикне с характерната за инструктори навъсеност. Научните аргументи на Фемандерак не помогнаха, тъй като неизменно биваха прекъснати далеч преди да е достигнал до същината на внимателно изградените си логически конструкции. Фарр и Перду смятаха да оставят другите да говорят. Тъй като бяха жени, Индретт и Стела биваха търпени единствено ако мълчат. Това постави Манум и Кърр в ролята на говорители, обсипани с остри въпроси от неколцина съветници. Тогава Лийт неволно събори една гарафа с вода, което накара Аркосът от Табул да спре наскред обширната си реч относно уменията си да разпознава придвижването

на брудуонските сили и да забърше разляното със собствената си носна кърпичка.

Членовете на Съвета настояха сами да разпитат брудунеца. Един след друг изстрелваха въпроси към него, но Последователят оставаше безмълвен. *Той не разбира общия език*, изкрещя наум Лийт. *Казахме ви! Естествено, че няма да отговори!* Когато Хал се опита да влезе в ролята на преводач, му бе заповядано да мълчи. Хал се опита да ги накара да приемат друг подход на разпит, не толкова конфронтационен. Нищо. Дори Сараскар изглежда губеше търпение.

Изключително дебел мъж, по-едър дори и от хауфута миналата зима, се изправи на крака, вкопчвайки се в ръба на масата и заговори с брудунеца на друг език. Войнът очевидно разбираше, защото започна да отговаря. Дебелият съветник превеждаше въпросите и отговорите — има ли армия, която планира да завладее Фалта? Не, повелителю, няма армия. Какво правиш във Фалта? Дойдох в тази изостанала страна преследвайки мъж, който окраде господаря. Този мъж в стаята ли е? Да, повелителю, седи срещу вас. На кого служиш? На Вартал, майстор Търговец.

Членовете на Компанията скочиха като един в протест, но им бе заповядано да седнат. Лийт се чувстваше като в клетка.

— Не ни казвате същинските отговори на брудунеца — оплака се Кърр, след като тирадата приключи.

— Подлагаш честта ми на съмнение? — долетя острият отговор.

— Разбира се! — искрено отвърна старият фермер. — Подлагаме на съмнение честта на Съвета на Фалта. Затова сме тук.

— Вярвате ли на думите му? — запита открито Манум, обръщайки се към целия съвет. — Със сигурност дори самата поява на брудуонски воин във Фалта говори за опасност.

— Вярвам — рече дебелият съветник. — По някаква своя причина, вероятно за да спечелиш предимство при размяната на стоки, си подкупил или принудил един брудуонски гражданин, за да поставиш под съмнение доброто име на Съвета на Фалта. Ти си Търговец, нали?

— А присъствието му тук? — настоя Манум.

— Не е необичайно — твърдеше дебелият. — Мнозина брудуонци пътуват през Фалта всяка година на път за пазарите на роби в Гадир Масаб.

— Търговци, но не воини.

— Да не си експерт по делата на южна Фалта, северняко? Би ли ни обяснил как тези брудуонски търговци предпазват товара си от крадците на пустинята? Дали пък не използват бойци? — жестокият глас поряза Манум, който не отговори.

— Къде си се научил да говориш брудуонски? — обърна се Сараскар към дебелия си колега.

— Бе сметнато за нужно някои от Съвета да проучат врага — каза Аркосът.

— Но ако Брудуо не е заплаха, защо да ги изучавате? — викна Кърр.

— Благоразумие — отвърна дебелият, но отговорът му бе очевидно неискрен.

Не бива да става така! — помисли си Лийт. Съветът трябва да ни изслушва добронамерено и да предлага помощ — или да вдигне тежестта от нас и да организира отбраната на града пред предстоящата инвазия. Какво се е объркало?

Най-накрая Аркосът от Трейка се приведе напред и зададе въпроса, който всички очакваха.

— Търговецо, чул си имената на неколцина предатели от Фалта? Отговори ми внимателно! Има ли присъстващи сред тях в тази стая?

Манум не изглеждаше засегнат от заплахата.

— Да, има — отвърна той. Лицето на Индретт засия от гордост към съпруга й.

Така да бъде. Да ни екзекутират, ако искат.

Той заговори внимателно:

— Сред шестнадесетимата съветници има седмина предатели. Това са Аркосите на Фирейнс, Трейка, Фавония, Табул, Строукс, Немохайм и Вертензия.

Умишлено поглеждаше всеки мъж в очите, изричайки имената им. Двама не отвърнаха на погледа му, а останалите се взираха в него с презрение, граничещо с омраза.

В стаята се възцари гробна тишина. Всички изчакваха Търговецът да продължи.

— Никому не казах подробностите — как е било извършено предателството, кои са били замесени, докъде се простира — нито дори на своите спътници. Сега ще разкрия предателското дело, в което са взели участие тези мъже, както ми бе разказано в Андрантан, дела, които лесно могат да бъдат проверени при желание. — Манум говореше бързо, твърдо решен да изрече колкото се може повече, преди да бъде принуден да замълчи. — Аркосът на Фирейнс заговорничил с Уисула, понастоящем регент, да убият законния крал и да завземат престола. Това било извършено по предложение на Редананския посланик в царския двор в Раммр — мъж, който е брудуонски агент. Че Аркосът на Фирейнс и регентът са брудуонски марионетки, може да бъде потвърдено от редица царедворци, които сега живеят в страх.

Колко сурови са думите — помисли си Манум. — колко грубо оформени, почти невъзможни за преглъщане, още по-малко за смилане!

Аркосът на Фирейнс, предполагаем слуга на Лулеа и всички други фирейнски села, открито се усмихна презрително при тези думи. *Нещо не е наред, тревожно си помисли Търговецът. Ако само седем от шестнадесет са предатели, защо не се страхуват за живота си, след като предателството им е разкрито?*

— Аркосът на Трейка уредил доставката на брудуонско въоръжение в Инструър, предвидено да служи за въстание, което да съвпадне с предстоящата инвазия.

Съскане долетя от аристократичната фигура срещу Стела.

— Тези оръжия могат да бъдат открити в дома, който е наел в близост до Струърската порта.

— Не е истина! — викна трейканският посланик. — Лъже!

— Ти ни каза, че тези оръжия били за градската стража, купени на пазарите в Табул — тихо каза Сараскар.

— Така е, така е! — настоя Аркосът на Трейка.

— Тогава откъде един фирейнчанин е научил за тях?

Манум продължи неотклонно, сякаш рецитираше нещо, покорено в ума му.

— Кралят на Табул е наложил забрана върху износа на злато от мините на Гелол. Това разгневilo владетеля на Вертензия, чиято страна разчита на митото върху златото през Джардин — единственото дълбоководно пристанище в южните брегове. Аркосът на Табул и

Аркосът на Вертензия са съзаклятничили да заобиколят тази забрана. Използват брудуонско сребро — което не е забранено в Табул, тъй като е близо до пазарите на Гадир Масаб — за да подкупят гелолските миньори. Така значително количество злато достига на юг през Мамона до Вертензия. Кралят ѝ използва това злато, за да набере войска за анексирането на Табул. Очевидно Аркосът на Табул не е наясно с тази част от споразумението.

Двамата съветници се обърнаха един към друг, бузите им почервенияха — съответно от срам и страх. Манум не им обърна внимание и продължи безмилостното си изложение.

— Аркосът на Строукс е получил известно количество личности да му правят компания в леглото срещу информация за Източната и Западната дивизия на армията, както и за финансовото състояние на Строукс. Извършил е това тайно, тъй като дворът на Строукс е лоялен на Фалта, макар кралят им да е предател и да помага на Аркоса.

Аркосът на Строукс се изправи да протестира.

— Изчакай да приключи! — сръза го Сараскар. — И когато получиш думата, може би ще се постарая да обясниш вулгарните си хвалби от миналото ни събиране край тази маса.

Аркосът се запъна, но очевидно не можа да каже нищо.

Манум продължи:

— Аркосът на Фавония е бил назначен в Съвета само преди две години. Бил е дребен служител в едно от далечните селца в планината Порвеир — до повишаването му от новия владетел на тази земя. Баща му е брудуонски шпионин с прозвище Ламтежника, наричан така заради уменията си да прехосва злато. Синът му очевидно е наследил този му талант, както и прозвището, а огромните му дългове от комар са били поети от Брудую в замяна на известни услуги към тях.

— Аркосът на Немохайм е водач на бунта. Той първи е предал страната си, пътувал до Брудую два пъти. Първият път — преди четири години. Всъщност гласът на Андрантан ми каза, че точно тогава Аркосът гостувал в крепостта. Кое се случва преди около осемнадесет месеца. — Половин дузина глави се обърнаха към мъжа от Немохайм. — Привлякъл е поне трима от Съвета да служат на Брудую.

Манум опря ръце върху масата — колкото да се успокои, толкова и да подчертае думите си. Поглеждайки към Компанията осъзна, че

някои от тях биха изпитали затруднения да повярват в такова предателство. Ами ако Манум се е объркал, щяха да си помислят те. Нямаше да напуснат стаята живи. Може би бяха обречени дори и ако бе прав.

Над масата увисна тежко мълчание.

— Той приключи ли? — запита Аркосът на Вертензия, сетне, без да чака отговор, се изправи и заговори. — Защо позволяваме подобни приказки да окалват тази свещена маса безнаказано? Не по наша вина, освен ако не виним търпимостта. Но подобни вредни слухове, макар да са лесни за обяснение и нелепи като нещата, в които бива обвинявана Вертензия, не бива да достигат до населението. Поздравявам решението на Аркоса от Сариста да подкрепи тези заблудени странници в опита им да подкопаят управата, защото ако тези слухове бяха първо пръснати на пазара, много нисши люде биха били погълнати от паника.

Той седна със самоуверено лице.

Сараскар се изправи и заговори с властен глас в последен блъф.

— Обвиненията могат да бъдат лесно доказани. Няма съмнение, че седмина от нас са предатели. Не мога да повярвам, че сме били толкова слепи да оставим злината да расте сред нас необезпокоявана. Лично аз виждах множество признаци, но избирах да се вслушвам в лъжите, които чувах, вместо да повярвам в истината, която виждах. Е, сега съзирам истината ясно пред себе си. Пред себе си имаме брудуонец — неволно присъстващ, но все пак брудуонец — облечен в одеждите на *Махди Дац*. Какво прави той във Фалта? Чухме детайли, които всеки от нас може да потвърди. Например колегата ми от Фавония винаги е отговарял на прозвището Ламтежник, макар този фирейнски Търговец да не е имало как да узнае причината. Откъде знае тогава?

Ако този Търговец казва истината, сред нас има предатели. Защо подобна група ще си слага главите в устата на лъва, ако членовете ѝ не са убедени в истинността на казаното? Защото всички знаем, че рискуват смърт с оповестяването на тази информация.

— Това не трябва да се подлага на гласуване! — изръмжа Аркосът на Строукс. Плешивата му глава се завъртя към обвинителите.

— Откъде можем да сме сигурни, че това не е план на врага — няма значение дали той е Брудуо или някоя фалтанска страна — целящ

да отклони вниманието ни? Макар че аз бих избрал по-убедителни пратеници. Погледнете ги! Жени, старец и хлапаци!

Фарр се намести в стола си, очевидно изпитвайки затруднения да се удържа.

Дебелият съветник положи тежката си ръка върху рамото на Сараскар, принуждавайки го да седне.

— Седни, приятелю, достатъчно дълго се стара да влееш живот на лъжите на враговете на този Съвет. Аз съм Аркосът на Немохайм — изтъкна той с пронизително хриптене. — Предполагаемият главен конспиратор на злите предатели. Мъжът, който според този достоен другар тук пътувал дважди до Брудуо, макар всички да знаят, че изпитвам затруднения да прекося Инструър. Има известни факти, които бих искал да бъдат изтъкнати. Първо, този Манум е синът на човек, езекутиран от краля на Сна Вацта заради намеса във войната между Хаурн и Сна Вацта. Предшествениците ни са прекарвали достатъчно време в обсъждане на Модал от Фирейнс — преди преждевременната му смърт. — Той се ухили злобно към Манум.

— За какво говори той? — обърна се Лийт към майка си.

— Дълга история — отвърна тя. — От която дори аз не знам всички подробности.

— Това семейство има традиция да се намесва във фалтанската политика и да си носи последствията от това — сладостният му гласец заливаше всички с лепкава заплаха. — Интересно е да се отбележи, че Лийт Манумсен е издирван от градската стража заради нападение. Разбрах, че внукът на Модал седи на тази маса.

С шок Манум осъзна, че тези думи се отнасят до Лийт, ударил градски стражник. *Надявам се да не го е убил. Но е нямам избор, било е или това, или да изостави семейството и приятелите си...* Пое си дълбок дъх и си наложи да гледа към Аркоса на Немохайм. *Има някаква гнусота в злината му, рече си той, докато свинските очички го прогаряха. Брудуонците изглеждат зли, но хладни, сякаш си вършат работата, този мъж вони на гниещ труп, развалящ се отвътре навън. Не виждат ли това останалите членове на Съвета? Или се страхуват?*

Как е разбрал? И как успява да накара такива благородни и правдиви дела като тези на баща ми и сина ми да звучат тъй низки? Чувстваше волята на Съвета да затъва в думите на това гнусно

създание. Все по-силно подозираше наличието на някакъв неизвестен факт, който подхранваше самочувствието на този мъж и неговите съзаклятници. Нещо, което заплашваше всички.

— Няма да настоявам за всичките си правомощия, полагащи ми се като член на Съвета, само този фирейнски Търговец и синът му да ми бъдат предадени за допълнителен разпит. Останалите са свободни да си вървят. За тяхна безопасност ще им зачисля ескорт, който да ги придружи до границата на страната им. След като приключа с разпита на сина и внука на Модал, вероятно те също може да бъдат освободени. Важно е да разкрием и да се разправим с източника на тези опасни и абсурдни обвинения.

Едрият мъж седна толкова рязко, че масата потрепери.

— Приятелю, въпросът не е в това. — Фемандерак скочи, опрял ръце на масата, острият му очи обхождаха останалите. — Целта на тази среща е да се обсъди брудуонската заплаха. Всичките ти необосновани стойки само я потвърждават. Ето въпросът — Брудуо кани ли се да ни атакува? Ако да, какъв трябва да бъде отговорът ни? Всичко друго е без значение, макар че Съветът вероятно би искал да обърне внимание на лоялността на известни членове.

Нужно е единствено да се разпратят шпиони, които да потвърдят формацията и местоположението на брудуонската армия. Манум твърди, че е запознат с разписанието, казва, че няма да им се наложи да навлизат дълбоко във вражеските земи, за да открият войските. Когато Съветът бъде уведомен за наличието на такава армия, цяла Фалта може да бъде мобилизирана. Ако войски липсват, тогава можете да обсъдите с Манум източника на тези слухове.

Или, като алтернатива — може да се скриете безотговорно зад нерешителността — или да се оставите да ви сплаши този... този човек с ограничен интелект. Тогава, когато всичко около вас се разпадне и колегите ви спокойно разкрият истинската си природа на предатели и убийци, може да се надявате на бърза смърт. Макар да изпитвам съмнения дали ще я получите. Не бих искал да бъда член на Съвета на Фалта в деня, когато Рушителят строши Желязната врата.

Философът не седна веднага, оставайки в тази поза, вперил очи в Аркоса на Немохайм.

Обсъждането продължи поне още час, но с напредването му Манум ставаше все по-неуверен в успешния завършек. Неколцина

лоялни съветници взеха страната на Компанията, но призоваваха към внимание при делата с Брудуо, за да не бъде провокирана атака. Разкритията за техните колеги изглежда ги бяха изненадали, лишавайки ги от увереност и последователност. Ала противниците на Компанията не бяха сполетени от подобно объркване. Наясно бяха, че залагат живота си, което придаваше на речите им настойчивост и красноречие, рядко чувани в Камерата на дебатите. Фемандерак им противопоставяше ума си, Сараскар спореше убедително, но без особена сила, а Манум повтори чутото и видяното, но не му изглеждаше вероятно да надвият. Заплахата бе тъй страховита, тъй невероятна, че малцина искаха да рискуват кариерите си и навличането на гнева на останалите, като реагират утвърдително.

Накрая говоренето приключи и Компанията бе изтласкана обратно в коридора пред Желязната врата, очаквайки решението на Съвета. Всичко бе свършило и бе протекло ужасно.

— Просто не е възможно да игнорират доказателствата пред очите им! — гневно каза Фарр. — Що за слепота е сред изискванията за тази позиция?

— Биха предпочели доказателствата да отсъстват — рече Хал, заговаряйки за пръв път поне отпреди час. — Бездействието им дава надеждата, че нещата ще се поправят сами. Подобно мислене може да се очаква от тези, които никога не вземат важни решения.

— Дотук с Най-възвишения — каза Фарр. — Ние свършихме своето. Сега глупаците зад вратата ще провалят всичко, а него никакъв го няма.

Хал се обърна към разгневения.

— Слепотата не е ограничена само до членовете на Съвета — меко рече той. — Не можеш да видиш, където не поглеждаш.

— Съветът още не е решил — окуражаващо рече Стела. — Може пък да отсъдят в наша полза.

Едва бяха изречени тези думи, когато ги призоваха обратно. Само един поглед им бе достатъчен да узнаят всичко, което ги интересува. Сараскар и още шестима други седяха от едната страна унили, заобиколени от представители на градската стража, останалите членове на съвета се бяха скупчили в средата на стаята. При

приближаването на Компанията, двама от съветниците помогнаха на Аркоса от Немохайм да се изправи. Той бе избран да изрече решението. Очевидно му се нравеше.

— Достойни фирейнци! — изкъркори той, подчертаването на думите противоречейки на значението им. — Съветът на Фалта взе решение относно предполагаемата брудуонска инвазия. Не смятаме Брудуо за заплаха, нито откриваме доказателства в подкрепа на твърденията на вашата Компания.

Думите му се стоварваха отгоре им като ударите на огромен юмрук.

— Също така решихме да обърнем внимание на слухове за предатели на високите позиции. Дошли сте на правилното място с обвиненията си, което трябва да ви се признае — изглежда почти щеше да се задави със словата си. — И затова няма да бъдете наказани. Засега. Ала ако бъде доказано, че някой от членовете на вашата Компания разпространява подобни слухове, ще последва незабавно арестуване. Сега сте свободни. Забранява ви се да се обръщате към Съвета отново относно този или какъвто и да е друг въпрос!

— Това ли беше? — изкрещя Фарр. — Борихме се със зъби и нокти да прекосим земята, само за да ни каже някакъв мазен дръвник, че нищо не може да се направи? Е, поне аз мога да сторя нещо! — и при тези думи той пристъпи към едрият мъж.

— Фарр! Спри! — викна Кърр и хвана ръката на планинджията. — Само ще се озовеш в затвора! Не си струва!

В този миг Фарр се осъзна.

— Значи татко и Уайра остават ненаказани — каза с празен глас, — а цялото великолепие ще е в руини до края на годината. Е, поне това ще ми донесе малко удовлетворение. Не съм бил на по-отвратително място.

Позволи на Кърр да го придърпа обратно при останалите.

— Приятели, не мога да ви помогна повече — каза тихо Сараскар, лицето му бе потънало в мъка. — Както виждате, повече от седем са обединени срещу нас. Това мога да ви обещаю, всички мои средства ще бъдат вложени в последващото търсене на доказателства за заплахата, която ни разкрихте. Политиката е неразумна работа, съжалявам, че бяхте изложени на това. Не се винете за провала си. Нищо по-малко от самата Джугом Арк, донесена от Най-възвишения,

не би могло да подтикне този съвет към действие. Сбогом и се пазете, Аркосът от Немохайм не отправя празни заплахи.

— Сбогом! — бавно каза Кърр, поглеждайки към дебелия мъж, който бе спечелил битката. — Благодарим ви за подкрепата.

Компанията се обърна и напусна стаята, зад тях никой от Съвета, освен Сараскар и Аркосът на Немохайм, не ги проследи с очи. Лийт изчакваше да се разнесат викове, да бъдат заловени, измъчвани, разпитвани, ала нищо такова не последва. Поне бе очаквал да им вземат Ахтал — в крайна сметка го бяха обявили за невинен. Но и това не се случи. С много скърцане и дрънчене Желязната врата се затвори зад тях.

ГЛАВА 3

ПИНИОНЪТ

Членовете на Компанията крачиха по коридора — победени, изчерпали варианти, насочили мислите си към дома. *Със сигурност сторихме всичко по силите си!* — помисли си Перду. *Време е отново да се върна при семейството си, да видя вожда, да разкажа на феновете за храбрата смърт на Парлевааг.* Вероятността от брудуонска инвазия изглеждаше по-малко вероятна в такова древно място като тази Съвещателна зала. *И какво като инвазията дойде? Фенните ще оцелеят.* И тогава друга мисъл — *заслужава ли си Фалта да бъде спасена?*

Кърр знаеше, че най-разумно би било да напуснат Инструър незабавно и да поемат на дългото пътуване към дома, но сърцето му не искаше да му позволи да признае поражението. Започна да обмисля току-що приключилия разговор. По-голямата част от него вече се бе изпарила от ума му, ала фермерът диреше някакъв по-добър начин, по който можеха да представят по-добре случая си. Вместо да потвърдят правотата на каузата им, разкритията на Манум за двуличието в Съвета изглежда бяха натежали против Компанията. Можеше ли да бъде подходено по друг начин? Щеше ли да е по-добре да оставят предателите неназовани? Щяха ли да имат по-голям успех, ако не бяха довели брудуонеца със себе си? Както и да извърташе вариантите из ума си, въпросите оставаха без отговор.

Неговото усещане за провал бе споделено и от останалите северняци. От мястото си в края на Компанията Лийт погледна към Стела. Светлата ѝ, дълга до раменете коса, висеше пред лицето ѝ, скривайки очите, които сутринта бяха обгръщали света с такъв ентузиазъм. Мисълта за нея, дори и след дългото пътуване заедно, просто го парализираше. Не можеше да я погледне открито, още по-малко да говори с нея или да ѝ предложи безмълвна утеха.

Майка му крачеше до него, говорейки само когато някой се обърнеше към нея, мислите ѝ очевидно се намираха на съвсем друго

място. Чувството на изоставеност, което Лийт бе изпитвал докато баща му бе в Брудуо, беше заменено от празнота, мъка по изгубеното и липса на желание за разпалването му отново. През последните няколко дни тримата бяха разговаряли малко помежду си, сякаш в мълчаливо потвърждение на промяната.

А Хал? Лийт не можеше да разбере брат си. Решението на Съвета трябваше да нанесе на него и безценната му вяра в Най-възвишения съкрушителен удар. В крайна сметка тъкмо той бе казал на Компанията, че Най-възвишеният щял да се погрижи за всичко. Е, бяха опитали, бяха казали истината на Съвета — и се бяха провалили. Но, далеч от разочарован, Хал единствен от Компанията не изглеждаше притеснен от поражението. *Може би той понася разочарованието по друг начин — помисли си Лийт във внезапно осенение. Може би той е по-нисш, а не по-въздигнат от нас. Може би не разполага с възможността да прояви загриженост.*

И може би е прав, продължи размишленията си той, докато крачеха из прашните улици на Инструър. Ето ни, няколко мига след като Съветът отсъди, че брудуонска заплаха не съществува, а пазарите са пълни както винаги. В подобен слънчев следобед бе трудно да се въобрази някаква заплаха за гълчавите пазари, музикантите и акробатите, гледките и миризмите на този град, изникнал сякаш от самата земя. Хората и градът щяха да бъдат вечни.

* * *

Компанията остави Съвещателната зала зад себе си и бързо пое по Витулианската алея, покрай кулата на Дома на почитта и към квартирата. Високите постройки от двете страни изгубиха цвета си, когато умореното слънце най-сетне намери хоризонта, вдигайки и последните лъчи на златната си благословия, превръщайки великолепието в мрачина. Инструърчани изчезнаха от улиците, оставяйки пътниците сред отпадъците и кучетата, вечерният час почти бе настъпил.

Пред тях и вляво малка група мъже се бяха облегли на невисока стена. Когато приключенците се приближиха, един от мъжете се отдели от групата и като застана в средата на пустия път, викна:

— Спрете!

— Стражи — промърмори Кърр.

— Не, не са стражи — поправи го Фарр. — Виж, не носят инструкторски ливреи, а одеждите им са от Строукс.

По-голямата част от южен Инструктор бе доминирана от безличните, но удобни кафяви одежди на хората от най-населеното фалганско кралство, а северната част на града бе предимно населена с люде от Деювър, отличаващи се с по-пъстри одеяния. Необичайно беше да се видят хора от Строукс в северната половина, особено толкова близо до вечерния час, когато не разполагаха с време да избегнат стражата.

— Тогава да видим какво искат — каза Кърр.

— Трябва да сте си по домовете! — викна им мъжът. — А не да крачите по улиците след забраната, лесна плячка за всяка банда негодници! — Той се изсмя с неприятен звук. Кърр съжали, че не са си взели мечовете.

— Прибираме се от аудиенция със Съвета на Фалта и не се притесняваме от вечерния час — храбро изтъкна Кърр. — Що се отнася до негодните, градската стража ги държи настрана от улиците.

Това спечели още един грозен кикот от мъжа, запречил пътя им, повторен и от останалите му приятели край стената.

— Да видим тогава дали стражите ще ги защитят! — викна един.

Мъжът на улицата изтегли меч си от ухабената ножница. Приятелите му се отдалечиха от стената, също пристъпвайки на прашния път. Безмълвно изтеглиха оръжие, разпръсвайки се. Компанията безпомощно гледаше как водачът им прави знак на един от останалите да пристъпи напред.

— Покажи ми го.

Мъжът имаше превръзка, но Лийт пак го разпозна, докато онзи крачеше към Компанията с изваден меч. Внезапно осъзна причината на тази среща, осъзнаването съпроводена с ледени тръпки.

— Това са стражи, но не в униформа — просъска Лийт в ухото на Кърр. — Този с превръзката е...

Но вече беше късно. Мъжът посочи Лийт с оръжието си.

— Ето този е! — викна с груб глас. — Мой е!

— Дадени са ти заповеди! — мрачно каза водачът. — Вземете него, баща му — онзи до него — и оня черния — да, този. Останалите

ги оставете. Подчинявай се или никаква превръзка няма да ти помогне!

Всичко свърши за миг. Преди да успеят да протестират, Лийт, Манум и брудуонският воин бяха отделени от спътниците си и вече крачеха по тясна улица, учтиво подпомагани от остриетата на меч. Повечето от негодяите потънаха в сенките, но четирима останаха с Компанията, за да се убедят, че няма да последват спътниците си.

След проточили се минути един от мъжете излая:

— Да ви няма! Прибирайте се бързо, преди стражата да ви е сварила на улицата!

Подчерта думите си с удар по раменете на Фарр с плоското на меча, сетне се извъртя и побягна, следван от другарите си, в посоката, където Съвещателната зала се извисяваше в мрака.

Винкулчанинът понечи да ги последва, но Кърр го сграбчи за рамото.

— Мисли с главата, а не със сърцето си, приятелю! — тихо каза той. — Това бяха стражи, а не бандити. Отведоха другарите ни. Помниш ли какво каза Аркосът на Немохайм за Манум и сина му?

Фарр изръмжа, сетне отвратено се изхрачи.

— Що за място е това? Сърцето на прекрасна Фалта е прогнило черно. Колкото по-скоро съм у дома, толкова по-добре ще се почувствам!

— Но междувременно приятелите ни се нуждаят от помощ — рече Кърр, сетне се обърна към фенните. — Отведи Компанията обратно до квартирата. Двамата с Фарр ще потърсим помощта на стражата. Там все трябва да има някой, устоял на покварата.

— Ще дойда с вас — каза Фемандерак. — Поне до Дома на знанието. Архиварят ме очаква, не искам да нарушавам думата си.

Останалите членове на Компанията протестираха, че те също искат да помогнат с нещо.

— Няма смисъл да отиваме всички — каза им фермерът. — Вече няма нищо, което бихте могли да сторите. Вървете и разкажете на Фоилзи за станалото.

Кърр, Фарр и Фемандерак поеа обратно по Витулианската алея, оставяйки другите за миг сред празната улица. Накрая, сред мълчание, нарушавано само от риданията на Индретт, Компанията закрачи бавно към къщата на Фоилзи.

Под огненочервеното небе в северните обширни степи на Канабар фигури в кафяви роби и шипести камшици издаваха отсечени заповеди, отправяйки хиляди воини напред и назад из полето с механична прецизност. Андрантан бе решил, че тази война ще бъде последната, позволявайки си да инвестира още малко време в подсигуряването, че и стратегия, и изпълнение ще бъдат безупречни — това бе причината за многото седмици маневри в тази пустош. Командирите бяха наясно с нуждата от съвършенство. Говореше се, че лично Онзи от Андрантан ще направи преглед на войските, напускатки острова за пръв път от поколения. Гибел очакваше показалите се като несъответстващи. Изплющяваха камшици, редици воини маршируваха наляво и надясно, мечове просъскваха и биваха прибирани обратно в ножниците. Думи, изкрещени на странен език, отекваха из прашните поля като проклетия срещу самия живот. Не пестяха усилие. Всички бяха наясно, че най-голямото изпитание щеше да бъде приближаващата визита на техния Водител. Като се изключи това, дори предстоящата инвазия криеше малко страхове.

— Просто ми кажете в какво е обвинен! — каза Кърр, малко по-силно отколкото бе възнамерявал. Стражникът все така не му обръщаше внимание, което само подклаждаше объркването на стареца.

— Ние сме фалтанци! Идваме от Фирейнс! Правата ни са гарантирани от Феалтския договор!

Това вече докара отговор от страна на стража — сбръчкване на горната му устна.

— Смятам, че забравяме един важен факт за този град — рече Фарр, сетне се обърна към мъжа зад бюрото, измъкна шепа монети от кесията си и ги изсипа на масата.

— А, фирейнчаните — стражът ловко изсипа монетите в едно чекмедже, сякаш правеше нещо съвсем в реда на нещата. — Най-сетне говорите достатъчно ценно, за да ви чуя.

— Какво е станало с нашите спътници? Защо бяха арестувани? В какво са обвинени? — Кърр усещаше, че търпението му се изчерпва това обикновено не отнемаше особено време, но последното бе

особено скъсено след деня, в който Съветът бе отхвърлил молбата им, а сетне и спътниците им бяха отвлечени.

— Три въпроса! Не съм сигурен, че ги чух и трите... — стражникът погледна многозначително към кесията на Кърр.

— Много добре. Ще сметна това като дарение за семейството ни.

— Мисли по-скоро като за спонсориране на местните механджии — сладко отвърна стражникът. — Виждате, че съм много зает човек, така че ще бъде кратък. Приятелите ви бяха арестувани и затворени по изключително сериозни обвинения. Според благонадежден свидетел един от тримата нападнал инструкьорски пазач, който след нанесените повреди е възпрепятстван да изпълнява службата си. Както без съмнение сте в състояние да оцените, управата на този град се отнася към подобни действия изключително сериозно.

— Колко лошо е наранен въпросният пазач? — вече набръчканото чело на Кърр се сдоби с още гънки.

— Понесъл е наранявания в областта на главата от изклю...

— Да, зная, от изключително сериозна натура. Но я кажете, как би могло обикновено хлапе като Лийт да надвие тежковъоръжен стражник? Ако прилича на вас, не мога да си представя някой да го нарани.

Ласкателството нямаше ефект.

— Просто препредавам информация.

Кърр въздъхна дълбоко, измъквайки кесия от джоба си.

— Колко?

Стражникът изглеждаше шокиран.

— Тези обвинения са сериозни! Не можете да го освободите, като ме подкупите.

— Убеден съм, че са сериозни — рече Кърр без следа от ирония в гласа си. — Тогава кого да подкупя?

— Капитанът ми ще знае. Изчакайте тук! — стражникът изчезна в коридора.

— И сега какво? — попита Фарр. — Какво ще ги спре да ни издоят, сетне да откажат да освободят Лийт и баща му?

— Нищо — каза фермерът с глас, в който се просмукваше изтощение. — Ако бях подозрителен, щях да си помисля, че искат да направят престоя ни в Инструър невъзможен. Усещам, че ако тайната ни още не се е разчула из целия град, то след няколко часа ще бъде.

Пазачът се появи отново, придружаван от своя началник. Но още преди да се е приближил до Кърр и Фарр, последният започна да оплаква сериозността на обвиненията, повдигнати срещу техния приятел, и колко малко можел да стори по въпроса. Изглежда им предстояха множество подобни дни.

— Тази е особено прашна — вмъкна между киханията Фемандерак. Отне му само няколко мига да си припомни защо не обичаше да се рови из древните ръкописи — алергиите му се бяха завърнали, по-силни от всякога.

— Това е защото е от склада, комуто предстои препис — предъвканият глас на архиваря долетя иззад лавица овехтели свитъци. — За последно някой е докосвал томове пред теб преди близо двеста години.

Въпреки праха, това е моето призвание — потвърди философът, докато разлистваше първата от подвързаните с кожа книги. *Да забравим нациите — у дома съм в книгохранилищата под земята. Музика има в тези томове, музиката на миналото, аз съм един от малцината, които могат да я чуят.* Ала докато четеше, мислите му се насочиха към събитията от днешния ден.

От тях го изтръгна архиварят, поставил купчина книги на стола до философа.

— Пропусна тези — любезно каза остроносият инструърчанин. Бяха в задната част. Лично аз не ги бях видял преди. Може би ще представляват интерес за теб.

Фемандерак ги огледа, сетне внезапно затвори книгата, която четеше и придърпа стола с купчината.

— Откъде са дошли? — попита рязко той.

Архиварят се намръщи. Изглеждаше объркан от внезапната смяна на тона.

— Както казах, бяха в задната част на чекмеджето, от което взех последните ръкописи.

— Да, но откъде идват? Как са попаднали в архива?

Стройният философ предпазливо взе най-горната книга. Върху древната кожена корица огромно жълто слънце залязваше зад висока кула.

— Не зная — каза архиварят. — Тези корици са ми неизвестни. — Той повдигна втората книга, дебел том, изобразяващ силуета на огромна птица на фона на пълна луна.

— Но не и на мен — промърмори Фемандерак. — О, не и на мен! Приятелю, това тук може да е по-ценно от цялото злато и сребро в града вкупом.

— Какво представляват? — запита архиварят с разпален интерес.

— Виждал съм подобни в библиотеката на родината си — десет тома, от които пет липсват — дойде бавният отговор. — Вероятно тези са липсващите книги.

— Сигурен ли си?

— Ако съм прав, на останалите три корици трябва да открием висока синя вълна, разплискваща се край деликатна кула, златна стрела с дълги червени пера и две ръце, сключени в приятелство! — изрецитира Фемандерак.

Докато той говореше, архиварят подреждаше книгите по пейката. Фемандерак се опиваше от вида им с гладни очи.

— Петте липсващи книги — тихо рече той. — Слънцето, *Марисуонът*. Вълната, Стрелата и Ръцете — замлъкна, а когато продължи, гласът му бе предрезгавял от емоция. — Животът ми е изпълнен със смисъл!

— Имате и други такива книги? Какво ги прави толкова ценни? — гласът на архиваря потрепваше.

— Никога не съм чел останалите, макар да съм ги виждал — рече философът. — Те са заключени в стъклена кутия, дълбоко в Залата на знанието в земята на дедите ми, свещени реликви, почитани над всички съкровища на родината. Всяка от тях има картина върху кожената си подвързия — Фонтанът, Долината, Огънят, Облакът и Скалата.

Рецитирайки имената им, той се опираше на дълбоко запечатан облик, който се разстилаше пред очите му.

— Защо са ценни?

— На повече от две хиляди години са — каза Фемандерак. — Какво ги е съхранило е отвъд силата ни да разберем, през цялото това време не се е налагало на учените ни да ги преписват. Били са създадени в Дона Михст, Долината на Първородните, и съхраняват

историята и културата на предците ни. Родината ми би платила цяло състояние за тези тонове!

— А тя е...

— Даурия. Каквото е останало от Долината на Първородните.

— Но... тази страна е мит! — архиварят почеса оплешивяващата си глава. — С удоволствие ти помагах, защото много малко хора се интересуват от миналото. Но сега ми казваш, че си пристъпил сред старите ми книги право от една приказка. Как да ти повярвам?

— Няма значение дали ще го сториш, защото съм тук. От Даурия идвам — земя отвъд Десика, Дълбоката пустиня. И в тази земя миналото се цени повече от настоящето — за което и плащаме дан. Там пет книги са нашето най-голямо съкровище. Сега откривам, че още пет наистина съществуват, както ни учеше Хаутий и ръцете ми ги докосват. Това ли е времето да те заблуждавам с излишни неистини?

— И тези книги се появяват по същото време, когато ти се появяваш в Инструър? Не е ли това прекалено голямо съвпадение?

— Не, разбира се — отвърна Фемандерак. — Далеч от съвпадение, било е неизбежно! Сам каза, че съм изглеждал решен да изчета всичко в архива ти. Как биха останали скрити тези книги?

Архиварят кимна, очевидно съзирайки смисъла на аргумента.

— Нека приемем за момент, че идваш от Долината на Първородните. Как сте изгубили тези пет книги?

— Винаги сме смятали, че са били разрушени от огромните вълни, които прокудили Първородните от Долината — каза Фемандерак, замислен. — Останалите пет, говори легендата, били намерени да се носят из водите от клана Рехтал, решил да остане в Долината. Но сега виждам, че не е било така. Някой от онези, които останали в Дона Михст, трябва да ги е взел и донесъл тук, нарушавайки волята на Най-възвишения. Каква ли вреда е била нанесена?

— Какво пише в тях? — архиварят обожаваше история, макар дори неговата страст да отстъпваше пред разпалеността на чужденеца, нямаше търпение да зачете. Посегна да вземе книгата с Вълната.

— Почакай малко! — заповяда Фемандерак и архиварят отдръпна ръка. — Книги като тези трябва да бъдат разгръщани внимателно, инак съдържанието им може да бъде взето недостатъчно на сериозно. В продължение на две хиляди години сме предполагали

относно липсващите томове. Знаехме имената им, които били споменати в петте тома в библиотеката ни, както ни разкри Хаутий, но можехме само да гадаем за съдържанието им. За *Слънцето* се предполагаше, че съдържа списък с хората, преведени при Най-възвишения след живот на вярна служба. *Книгата на Марисуона* знаехме под друго име — *Песента на лозианите*, отбелязваща онези, които отхвърлили Огъня на живота и напуснали Долината. Подозирахме, че *Сключените ръце* съдържат историята на *Домаз Скреуд*, разказвайки непокорството на Първородните и възхода на Рушителя, написана от Уайд от рода Уента. *Златната стрела* символизира отсъждането на Най-възвишения, повечето учени се обединяват около мнението, че тя съдържа закони. За *Вълната* се смяташе, че разказва за разрухата на Долината или символизира благословията на Най-възвишения.

Пое лек дъх през побелели от напрежение устни.

— Сега ще узнаем.

Пинионът беше дълга и ниска сграда в близост до центъра на града, разположена до много по-високата Съвещателна зала, в отлика от която бе лишена от всякаква украса. Имаше само по една врата във всеки край, а прозорците не бяха кой знае колко на брой. Инструърската стража се помещаваше на горния етаж, видим за жителите — през тези казарми бяха отведени Манум и Лийт.

Момчето погледна разтревожено към отпуснатата фигура на баща си, влачена пред него. Търговецът бе предизвикал търпението на стражите и си бе спечелил удар по главата, накарал го да замълчи. Някъде отзад вървеше и брудунецът, тих и невъзмутим. Докато Лийт се влачеше разранен от оковите през дългото помещение, което изглежда се простираше безкрай, към него се извъръщаха глави, привлечени от светлата му коса, вероятно чудейки се от кой край на Фалта се е дотресъл. Скоро щяха да узнаят. Стражите в Инструър с право се гордееха с успеха си да окуражават словоохотливостта на гостите си.

Вито каменно стълбище отвеждаше от средата на дългата стая към долните нива на сградата. Макар да се водеха тайна, обикновенният инструърчанин знаеше достатъчно за тези долни нива, за да изпитва

силно желание никога да не ги види отблизо. Построени чрез принудителен труд в годините на брудуонската окупация преди хилядолетие, тези нива бяха точно копие на подземията на Андратан. Множество ужаси се бяха случили във въпросните недра по време на вражеското управление. След прогонването на завоевателите, много от оцелелите бяха настоявали за разрушаването на подземията, но градската управа бе решила да ги запази, първоначално за невинни цели — складиране на зърно и прочие — но впоследствие долните нива бяха започнали да си възвръщат изгубената репутация. Лийт не знаеше нищо от това, докато стражниците го блъскаха надолу по осветеното с факли стълбище, ала страхът, увиснал над него от времето на арестуването, бе склепил раменете му като черна мантия.

В дъното лежеше най-ниското ниво на сградата и тъкмо там бе отведен Лийт. *Но аз едва наскоро избягах от това...* — помисли си, изблъскван в килия, където хвърлиха и отпуснатото тяло на баща му. *Инструър трябваше да бъде убежище! Често говорехме за него като място на надежда, като край на пътуването ни, а сега се намирам в тъмница, по-гнусна дори и от Адунлок.* По подобие на уайдузката крепост всяка килия в Пиниона имаше прозорче, но за разлика от Адунлок, то гледаше навътре към мрака, а не навън към слънцето.

Вратата бе затръшната. Лийт едва не се задави, когато вонята от килията блъсна ноздрите му. След като очите му най-сетне привикнаха с липсата на светлина, той забеляза отходна кофа в единия ъгъл, която изглежда не бе изпразвана от доста време. В другия край на килията различи фигури да седят, лежат или крачат край стената.

— Добре дошли в странноприемница Пиниона! — долетя лаконичен глас. — Какъв закон нарушихте, та си спечелихте почивка тук?

Дебела жена на средна възраст пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Името ми е Клотиър. Твоето?

Лийт стисна ръката ѝ — или по-точно, тя стисна неговата. Здраво.

— Аз съм Лийт, от севера — изскърца той.

Долетя смях.

— Не обръщай внимание на мама Клотиър! — говорещият се оказа обагрен с пъпки младеж, не по-голям от Лийт. — Аз съм Ленан.

Запознай се със семейството.

През следващите няколко часа опозна „семейството“ добре, докато си разменяха истории. Петнадесет човека бяха натъпкани в помещение, малко по-голямо от килията, която Лийт и Фемандерак бяха споделяли в Адунлок. Мама Клотийър бе прекарала там най-дълго — поне шест кръвотечения според нейния календар.

— И още ще поостана — изръмжа тя. — На никое от децата ми не им дреме къде съм. Даже и да не беше тъй, пак нямаше да могат да си позволят да ме измъкнат.

— За какво си тук? — Лийт започваше да се привързва към тази жена и нейното „семейство“.

— Никаква идея. — Тя сви рамене. — Грабнаха ме от улицата и бум! Ей ме на.

— Натоварила се до пръсване с бижута от пазара при кулата — прошепна Ленан. — Тя е градската напаст.

Почит към широкоплещестата жена, примесен с нещо като обич, изпълваше гласа му. Лийт кимна.

— Ами ти? — неколцина любопитни лица се извъртяха към него.

Архиварят оправи пламъка на свещта, а Фемандерак посегна към тома с голямата синя вълна.

— Старият глупак Пириний е бил прав — прошепна той. — Казваше, че томът с Вълната съдържа *Домаз Скреуд*. Ето! — повика приятеля си. — Чуй това.

И зачете:

*Над тези, които огъня напуснаха към изток,
простираше се снежеста стена, и тъмно бе.
Земя плодиста се простираше отвъд,
сютила ширести поля, високи хълмове.
Тази злачна земя пожелаха люде от Долината,
где надеждата отново щеше да покълне.*

*Нявга гордите валове са сринати,
кулите всевечни сронени на прах.*

*Отвъд стените с лишеи обринати,
не носи се ни смях, ни кикот на деца.
Че зар морето, планините и въздигнатата кула
от колони три, стои едва една.*

— Това е откъс от ридание, песен несъмнено сътворена по време на дългото пътуване на север и на запад към Фалта. Тези редове трябва да са били добавени, след като Първородните са напуснали Долината. Дори е могло да бъдат написани тук, точно в тази зала. Това разрушава всички теории след изгубването на първите Пет книги. Изглежда, че вместо да са били приключени преди разрухата на Долината, Десетте книги все още са били писани по време на заселването на Фалта. Но как е възможно книги още в процес на създаване да включват препратки към съдържанието на други такива, писани, поне отчасти, на хиляди мили разстояние? — Той вдигна очи, объркан. — Или напусналите Долината Първородни и останалите в нея представители на рода Рехтал са могли да общуват помежду си много по-добре, отколкото се е смятало досега, или... или това ще обясни нещата, които Хаутий бе писал за споделянето на умове. Споделяне на умове! Пириний винаги твърдеше, че Хаутий е бил много по-мъдър от всички онези учени, които го подлагали на съмнение.

Той се изсмя, без да обръща внимание, че архиварят нямаше как да знае кого има предвид.

— Наричаха Пириний новия Хаутий, може би наистина е бил, може би. Но това е книга, която заслужава да бъде оценена. Твърде е късно, за да започна да я изучавам точно сега. Такива съкровища!

— Може да минат години, преди да напусна това място! — Той затвори книгата почти благоговейно, сетне взе последния том, докосвайки страниците с нежността на любовник.

Минутите се удължаваха в часове, а часовете се простряха далеко в нощта, докато Фемандерак стоеше потънал в последния том, Книгата на Златната стрела, съпътстван от архиваря. Наистина съдържаше закони, но различен тип, непредположен от учените в Даурия. Нямаше легални изисквания, периоди, никаква система, която се придържаше към видимите елементи от живота — подобно на тези в Инструър и Даурия. Цялата дискусия между тези страници

произтичаше от предпоставката, че главната цел на човечеството е да се влее в единство — и всеки закон бе изработен предвид тази цел. За Фемандерак, който специализираше в изучаването на разгръщането на системата от морални кодове, тази книга бе истинско разкритие, експлозия от светлина, която го остави без дъх.

Бе ни казано всеки месец да прекарваме един ден без никаква работа, с което да изразяваме почитта си към Най-възвишения. Но тук е обяснено, че денят за почит се нарича Днес, че оставаме безделни като загърбим опитите си да следваме морала. Така че следваме закона всеки ден, а неведнъж месечно, когато се опитваме да правим точно обратното!

Той продължи да чете. Учителите в родината му често изтъкваха добродетелите на пожертвованията в памет на великия Фонтан. Всъщност мнозина настояваха за данък — десятък, събиран от всички селяни в полза на учените. *Но тук пише, че сърцето бива пристегнато от десятъка, ала ободрено от доброволно предоставения дар. Кой би предположил? Нима сме възприели съвсем погрешно Най-възвишения? Дали не почитаме друго божество — или собствените си добри дела?*

Умът му се олюляваше на ръба на разбирането. Студентите сърца търсят да увият божествата си с външни неща, предлагат жертвоприношения, парадират добрината публично, за да се оттеглят в усамотената си мрачина. *Но сгрялото от огън сърце отрича голите кости на законите, за да прегърне наследеното от Най-възвишения, което сетне разцъфва.*

Даурия несъмнено бе най-цивилизованото място на света, факт, потвърден от пътуванията на Фемандерак. Случващото се в този град не би било търпяно у дома. *Ала според тази книга ние в Даурия сме сгрешили напълно! Законите ни забраняват убийството, но не казват нищо за омразата, наказват разврата, а гледат леко на предателството, разраняват кожата, но оставят сърцето недокоснато. Не сме по-различни от фалтанци и дори брудуонци. Може би дори сме по-лоши от тях, живеейки самодоволно в служба и отдаденост, студентите ни сърца недокоснати от изискванията на повелите.*

Погледна отново корицата на смаялата го книга. Златната стрела. Силата на Най-възвишения за правда, добрина, изстреляна от

лъка му, разкъсала кожата на людската упоритост, възпламенявайки човешкото сърце. Повдигна безценната книга от пейката, усещайки собственото си сърце да пламва. Уморен съм от законите, които пристягат глезените ми като морска трева, удавяйки ме с лъжите си, превръщайки деяния от обич в обикновени дела от дълг. Какво, о, какво сме си причинили?

Парче пергамент се измъкна от книгата и падна на пейката. На него бяха изписани — от груба ръка, която не приличаше на почерка в книгата — следните бездарни стихове:

*Стрела-метал, изстреляна със сила,
пламтяща воля на могъщо Име,
за власт над всеки бунт родила —
едно да бъдат нации обединими.*

*От бунтовни лапи скрита,
плътовни намеци не пие.
Над земята, през водата —
в земята пламъкът се крие.*

Моментално Фемандерак остави настрана книгата на Златната стрела. Обърна се към архиваря, който четеше от *Слънцето*.

— Какво е това?

Пълничкият мъж погледна пергаментата и изписаните отгоре редове, сетне премести поглед към стройния чужденец.

— Не зная. Не зная нищо за тези книги.

— Но очевидно не е част от оригиналната книга, така че трябва да е добавено по-късно. Мисли! Виждал ли си този почерк преди?

— Какво е толкова важно за това парче пергамент? — архиварят изглеждаше объркан от откриването на съкровища в плесенясалите стаи. Вероятно беше малко посрамен, че чужденец бе направил тези открития. Посрамен и може би малко обиден.

— Какво знаеш за Джугом Арк?

— Моля? Джугом...? Нищо такова не съм чувал.

— Наричали са я Стрелата на единението.

— А, Стрелата! — архиварят изглеждаше радостен отново да се намира на сигурна почва. — Е, зная каквото и всички, разбира се, каквото ни казваха в училище — Стрелата била изстреляна от Най-възвишения към Рушителя, откъсвайки ръката му. Станала ценна реликва на Първородните, гарантираща водачество на този, който я притежавал. Казваха ни, че Раупа и Фурист, двамата водачи на Първородните, си оспорвали Стрелата и това разделило Фалта на северни и южни нации. Фурист я отнесъл някъде на юг, където тя била изгубена — архиварят почеса теме. — Тя била символ на благосклонността на Най-възвишения и с изгубването ѝ фалтанци загубили и контакт с него. А, да — и който притежава Стрелата, владее единението на Фалта. Каквото и да значи това.

— Къде може да е? — промърмори Фемандерак. — Само до това ли опира всичко? Единение?

— Кое къде може да е? Стрелата?

— Виждал ли си други книги, съдържащи същия почерк? Наистина е много важно.

Архиварят дълго време изучава редовете, сетне бавно се изправи, отиде до една висока лавица и свали книга от нея.

— Какво откри?

— Още нищо, само догадка — и то смътна. Тази книга описва развитието на различните писмени стилове. Погледни! — насочи вниманието на Фемандерак към една от страниците. — Тук, на върха, има коментар в съвременен стил. За последно книгата е копирана — погледна към корицата, — преди около седемстотин години. Виждаш ли правите линии и наклона на буквите? Леко наляво. Типично за прецизността, официалността и консерватизма, характеризиращи типичния инструкъРСКИ ръкопис. Погледни и лигатурите.

— Къде?

— Точно това имам предвид, няма такива! Оставили сме ги още преди векове. Погледни сега към парчето пергамент. Кръгли букви, наклонен надясно. Определено има ритъм, думите се сливат като песен. В библиотеката няма книги с такъв стил. Твърде е стар. Припомни си, че прекопираме всеки ръкопис поне веднъж на всеки двеста години.

— Сега следвай описанието. Ето — тлъстичък пръст указва въпросния пасаж. — „В ранните години учението било съсредоточено

в ръцете на скривенерите, най-известен от които е бил Дакру от рода Уента, последният от онези, които напуснали Долината.“ Той е написал *Домаз Скреуд*. Следва описание на използвания от него стил.

— Да, чувал съм за Дакру. Но никой в Даурия не е писал изследване върху почерка му.

— Чел съм това преди много години. Слушай — „Дакру има интересния навик да добавя малки щрихи към някои от главните си букви, сложна особеност, която често е обект на възхита, но е трудна за копиране“ Като тази! — посочи към парчето пергамент. — Виждаш ли Н-то в „Над“? Това трябва да е написано или от Дакру, или от някой опитен и педантичен преписвач. Погледни лигатурите, „пл“ почти се сливат в главно „ПГ“.

Объркано погледна към високия философ.

— Няма съмнение! — рече той. — Това парче пергамент е почти на две хиляди години.

Фемандерак кимна бавно.

— Никога не съм чувал за подобен фрагмент, издържал толкова дълго — почти на себе си продума той. — Като се изключат Петте книги. Може би се е запазил сред страниците на Златната стрела. Но си прав, това потвърждава съмненията ми. Това е загадка, написана в характерния стил на гатанките от Долината на Първородните. Единствената разлика е, че тази загадка е предназначена да бъде приета на сериозно.

— За какво се отнася тя?

— Несъмнено Джугом Арк, Стрелата на единението.

— Не виждам препратка към нея — рече архиварят.

— Първите два реда са достатъчни — „Стрела-метал, изстреляна със сила, пламтяща воля на могъщо Име“. Към какво друго би могло да се отнася това?

Архиварят сви устни.

— И за какво може да говори „едно да бъдат нации обединими“? Единението е често срещан лайтмотив в легендите за стрелата. Приятелю, това следва класическата структура на гатанката — първата строфа посочва темата, а втората дава нужната информация.

— Която е? — инструкьорчанинът се почеса по челото.

— Първият куплет указва, че стрелата е била скрита и намеква защо. Вторият куплет ни казва къде може да бъде намерена.

— Искаш да кажеш, че гатанката е като карта, посочваща къде е скрито съкровище? — Фемандерак долови съмнението в гласа на другия.

— Точно това е.

Архиварят се изправи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Тогава трябва да е измислица, защото в ума ми няма никакво съмнение, че Стрелата на единението никога не е съществувала.

— Не е съществувала? Как можеш да казваш това за такава важна част от историята ни? Неотдавна се напрягаше да си спомниш изобщо за съществуването ѝ. Какво те кара да си толкова уверен сега, че е просто мит?

— Несъмнено не е имало нищо подобно. Ние, потомците на Първородните, винаги сме имали слабост да придаваме на обикновени символи човешки качества и дори свръхестествени сили, сякаш се опитваме да компенсирате изгубеното. Легендите ни са изпълнени с дирене на разните измислени места — Кантара, домът на вечния живот, Бир Биркат, езерото от чисто злато. Трябва ли да продължавам?

— Не. Достатъчно беше ясен. Учените от Даурия са допускали твърде много грешки, тълкувайки неясни пасажки буквално, основавайки доктрините си връз тях — вероятно рискувам да задълбоча грешките им.

Коментарите на Фемандерак не направиха впечатление на архиваря, който продължаваше да построява аргумента си.

— Дори *Фуирфадът*, обиталището на Най-възвишения, може да е символ.

— Огнението да е просто символ? — философът се опита да овладее възмущението си. — Дори в Даурия никой не се е осмелил да каже нещо подобно. Някои от нас посвещават живота си в изследване на *Фуирфада*. Смяташ ли, че щяхме да го правим, ако го възприемахме символично?

— Може и да има посветени на *Фуирфада* животи, ала тази нощ ти каза, че в архивите ми си открил неща, които тези векове следовство не са разкрили — отбеляза архиварят, демонстрирайки проникателността си. — Отговори ми на следното. През всичките си години на изучаване изпитвал ли си Огъня по начина, по който е описан в *Домаз Скреуд*?

Философът поклати глава.

— През двете хиляди години от разрушаването на Долината, имало ли е и един случай на човек, който да го е изпитал?

— Но това е в съответствие с думите на Най-възвишения! Част от наказанието ни е било да изгубим Огнедара. Сегашната му липса не изключва наличието му в миналото.

— Не, но това повдига друг въпрос. Тези писания са изцяло в съответствие с човешката нужда да създава мистерия, за да оправдае морала — или съответната му липса.

— Значи не вярваш в Най-възвишения?

— Не познавам никого в Инструър, който вярва.

— Вероятно това обяснява моралното състояние на Инструър — дойде хапливият отговор.

Архиварят повдигна вежди.

— Липсата на вяра в Най-възвишения по никакъв начин не е намалила придържането ми към морала — викна в отговор той. — Сегашното състояние на града е точно каквото човек би очаквал от време, когато примитивните вярвания биват заменяни с почитащи човека, празнуващи живота кодове. В рамките на едно поколение ще изпитаме златна епоха, непознавана досега.

— Страшно сходно с Кантара и Бир Биркат — каза малко грубо Фемандерак. — Ако си толкова убеден в бъдещето, защо изучаваш миналото?

— Изучаването на миналото ме доведе до тези заключения — отвърна архиварят. — Сред синовете на Първородните имаше такива деяния на злина и несправедливост, че само можех да се съмнявам във въздигнатите твърдения, които те отправяха за своите предтечи. По мое виждане пътят към бъдещето лежи в отхвърлянето на грешките от миналото, особено религиозните структури.

— Хубаво виждане за един архивар — изкикоти се Фемандерак.

— Но още не си ме убедил в несъвършенствата на моралния им код или несъществуването на Джугом Арк. Неследването на моралните повели е грешка на индивида, не на морала. А що се отнася до Стрелата и вероятното съществуване на легендите, още не си разгледал твърдението ми, че идвам от Долината на Първородните.

— Това ме обърква — призна архиварят. — Ако се има предвид, че казаното от теб е истина, а не просто погрешна представа,

произтекла от самозаблуди, тогава ще трябва да повярвам на думите ти.

— Да повярваш на думите ми? Клетвите не са ли част от стария морален код?

— Не съм казал, че преходът ще бъде лесен — архиварят се усмихна, изричайки уклончивия си отговор.

Фемандерак се изправи и протегна уморените си мускули.

— Въпреки това ценя откритията, които направихме тази нощ, последното може би повече от останалите. Би ли ми позволил да направя копие от гатанката?

Минаващото за нощ се спусна над Пиниона, макар инквизиторите в централната камера изглежда да не се нуждаеха от сън, наслаждавайки се да лишават и затворниците от него. Съкилийниците на Лийт по някое време успяха да се унесат в неспокойна дрямка — нещо, което му убягваше. Манум дойде в съзнание. Някъде преди това брудунецът бе отведен от килията — може би преди около час. Лийт го зърна в червеното сияние на централната камера, приведен назад над нещо в сенките. *Ще го измъчват.*

Разказа на баща си събитията, довели до удрянето на стража, обяснявайки, че това е престъплението, заради което е затворен.

— Не, това е просто претекст — рече Манум. — Двамата с теб сме тук заради репутацията на дядо ти. Брудунецът е тук, защото може да разполага с полезно за интструърци знание. Несъмнено Аркосът на Немохайм е заръчал това.

— Дядо ми?

— Модал. Баща ми. Шпионин за краля на Фирейнс, макар и не толкова таен, колкото смятах. Щом са говорили за него зад Желязната врата, значи е бил замесен в повече, отколкото ми е казвал.

— Дядо?

— Лийт, в това няма нищо тайно. Той вече е бил ветеран, когато аз съм се родил, беше убит рано. Познавах го съвсем бегло. Това е.

Лийт усети нещо уклончиво в бащиния глас.

— Мама каза, че било дълга история.

— Също каза и че голяма част от нея не е известна — кратко отвърна той. — Сега времето ни притиска, сине и трябва да помислим как да избягаме от това място. Ако само главата не ме болеше толкова.

Лийт търпеливо чакаше, сядаше на пода, потънал в мисли. Опитваше се да не поглежда към вратата на килията, през която щяха да дойдат стражниците. Но не можеше да не се замисли над съдбата си. Някъде в мрака отвъд килийното прозорче брудунецът издаваше приглушени звуци на болка. Лийт усети да се напруга при всеки мъчително поет дъх. *Ако са успели да причинят толкова болка на един Повелител на страха, какво ли ще сторят с мен?*

Накрая звуците привлякоха Лийт до прозореца. Погледна към прорязаната от червено мрачина, където различи две фигури да правят нещо отвратително с брудунеца. Не можеше да различи точно какво, но изглежда го правеха с часове.

Дотук със защитата на Хал, помисли си Лийт, усещайки истински страх да се заражда във вътрешностите му. Скоро аз ще бъда на негово място. В този миг брудунецът повдигна глава и осветеното от проблясваща факла лице му се усмихна наред мъчението.

Младежът трябваше да напругне всичките си сили, за да не извика уплашено.

Що за магия има тук?

Зачака до прозореца, не обръщайки внимание на настойчивия бащин шепот да се махне оттам, загледан в стражите, за които бе убеден, че бяха наранявали брудунеца. Изръмжаването и стоновете продължиха, но сега вече Лийт знаеше, че е преструвка — можеше да усети фалша в звуците.

Накрая двамата пазачи се умориха и потънаха в мрака. След около минута минаха покрай вратата, раздрънчали ключове и разговаряйки нецензурно. Изтропаха нагоре по каменните стълби, сетне капакът изскърца и се затвори.

Щом ехото им затихна, брудунецът нададе гърлено ръмжене и рязко дръпна веригите. Вместо да се тресе, той ги опъна с постоянен натиск, продължил много по-дълго, отколкото Лийт бе смятал за възможно. Манум се присъедини към сина си, гледайки удивено как с изблик на сила воинът се отскубва от машината, към която бе прикован.

— Може би трябва да се прибиращ — рече Фемандерак след дълго мълчание, забелязвайки сведените рамене на спътника си. — Вече трябва да е ранна утрин.

— Да — отвърна архиварят. — Но тогава ти също трябва да вървиш, защото ключовете са у мен. И преди да си го казал, не, нямам ти доверие. Видях жадното пламъче в очите ти, когато откри книгите. Ако оставя ключовете у теб, убеден съм, че няма да устоиш на изкушението.

Философът се изсмя гръмко.

— Сигурен съм, че си прав! Макар да призная, че не бях мислил за друго, освен да остана тук колкото е нужно. Няма да спя, дори и да се прибера у дома за няколкото оставащи часа мрак. — Той се изсмя отново. — След време — обгърна рамото на архиваря с голямата си кокалеста ръка — съм убеден, че ще станем приятели.

— Тогава си съгласен да оставиш книгите за утре — или по-късно днес.

— Да — неохотно каза Фемандерак. — Не се съмнявам, че ще са тук, когато се завърнем. Били са скрити за две хиляди години. Няколко часа няма да са от особено значение.

Фемандерак хвърли един последен обичлив поглед към купчината книги, сетне, неспособен да устои, още веднъж ги подреди върху пейката, така че и петте корици да са видими. Обърна се и последва архиваря през множеството тесни извити коридори на старата сграда.

Отвратителни звуци се носеха от централната камера на Пиниона. Изглежда и трети пазач бе дошъл да поработи. Колкото и да бяха ужасни, Манум бе благодарен, тъй като те прикриваха стърженето на метал в метал, докато брудунецът увиваше веригите си около решетките на прозореца.

— Още колко? — попита Лийт, неспособен да скрие притеснението си. Един или двама от съкилийниците им потръпнаха при усиляването на агонизиращите писъци — очевидно инквизиторът бе усилил усърдието си над младата жена, която — както мама

Клотиър им бе казала — била изведена от килията, за да се отвори място за Манум и Лийт.

Решетките проскърцаха в отговор, ужасяващо силно в моментната тишина. Под неспирния натиск на нечовешки силния войн те се извиваха все повече и повече, докато накрая не се отвори достатъчно място за двама да се промушат.

— Хайде! — прошепна Манум. Ненужно, тъй като Лийт вече се промъкваше през отвора.

Внимателно пристъпиха в камерата — напомняща пещера стая, изпълнена с озадачаваща колекция машини с различна големина и форма, които им предоставяха предостатъчно прикритие. Брудуонецът бе изчезнал. За малко двамата северняци се скриха зад голям инструмент, приличащ на бъчва, над чието предназначение нямаха никакво желание да се замислят. Вслушваха се за някакви звуци, които можеха да издадат присъствието на стражи, но чуваха само тихото хленчене от другата страна на камерата.

Внезапно отекнаха ботуши. Манум наблюдаваше целенасочения ход на един стражник измежду летвите на бъчвата. *Само един!* — помисли си. *Добре.* Давайки знак на Лийт да остане скрит, той се плъзна иззад различните прикрития, следвайки стражника — тогава видя брудуонеца, който се преструваше на изгубил съзнание, привидно прикован към дървен инструмент за мъчения.

Някъде пред него отекна смразяващ кръвта писък. Появявайки се в центъра на камерата, Манум зърна стражника да приближава нажежена дамга към голотата на момиче, което не изглеждаше по-възрастно от Стела. Отчаян, той се огледа трескаво, съзирайки еднофутов метален прът на пода. Докато го повдигаше, момичето изкрещя, раздиращ ушите вой и Манум изруга силно. Повдигна острието и без да се замисля го заби дълбоко между раменете на стража.

Пазачът изръмжа, сетне се полуизвърна, очевидно неосъзнаващ, че му е нанесен смъртоносен удар. Падна на колене, изтръгвайки заострения метал от ръцете на Манум, опита се да повдигне глава. Невиждащите му очи погледнаха в посоката на Търговеца. Сетне от устата му бликна кръв и той се строполи с гъргорене.

Манум въздъхна облекчено, благодарен за липсата на шум. Лийт се стрелна до него и взе късия меч на пазача. Пристъпи към момичето,

което се взираше в него с ужасени очи. Тя изпищя с цяло гърло, когато острието се приближи до тялото ѝ, за да разкъса въжетата. Манум потръпна, макар умът му да го уведоми, че писъкът бе напълно в реда на нещата и нямаше да привлече вниманието на още стражници.

Лулеанският младеж се обърна да отиде до брудунеца, изправяйки се срещу лицето на затворник, застанал до прозорчето на една от килиите.

— Пуснете ни! — проплака мъжът. — Пуснете ни!

— Мълчи! — Лийт яростно му направи знак. — Не искаме да ни чуят.

Но мъжът нямаше намерение да утихва.

— Пуснете ме! — продължи да вика той, сграбчил решетките.

Лийт притича, размахвайки заплашително меч.

— Тихо! — изкрещя той. Мъжът се отдръпна от прозореца, но продължи виковете си от вътрешността на килията.

Събудиха се и други затворници, някои от които се присъединиха към виковете. Измъчваше ги отчаяние, ужасяващ страх се бе пропилил до костите им от гледките, на които ставаха непрекъснато свидетели. Нямаше как да ги накарат да пазят тишина.

— Не! — раздразнено каза Манум. — Не, не, не!

Нямаше какво друго да се направи. Наведе се и претърси джобовете на убития пазач, сетне откри търсените ключове прикачени на колана. Давайки знак на Лийт и брудунеца да го последват, той се втурна към прохода, отвеждащ към външния коридор. Трябваше да освободи затворниците.

Ако само останат тихи, може и да успеем... — каза си Манум, ала те нямаше да пазят тишина, всеки настояващ да бъде освободен преди останалите. От първата отворена врата се стрелнаха осмина, но Търговецът зърна още няколко да треперят вътре, очевидно твърде наплашени от стражите, за да излязат.

Може би пазачите не чуват суматоката, а може и да мислят, че е нещо нормално — опита се да се успокои Манум, но докато тази мисъл проблясваше из ума му, чу капакът към караулното да се отваря. Забърза, устоявайки на изкушението да погледне назад. Вратата на втората килия не искаше да се отключи, така че той я изостави, загърбвайки ужасените викове на заключените вътре и пое към третата

килия. Зад него долетя вик — очевидно страж бе открил освободените затворници. *Всичко се обърква.*

Лийт се появи откъм прохода, свързващ централната камера с външния коридор. Бе вдигнал меч, брудуонецът го следваше — гол, изпонарязан и с белези по лицето, но без сериозни рани. Мрачният воин носеше изнамерен отнякъде стоманен лост, а почервенялото му лице бе сковано в маска на смъртта. Манум си припомни, че този вдъхващ страхопочитание убиец бе най-неопитният от четиримата брудуонци, които бяха надвили по склоновете на Шефл.

Пинионът съдържаше повече килии, отколкото Манум можеше да отвори във времето, с което разполагаше. Вече започнал, отваряше врата след врата, но едновременно с това съмненията му нарастваха. Колко животи щеше да коства това? Затворниците се изливаха от тесните килии, блъскайки се по коридора, но във всяка килия оставаха по неколцина, прекалено изплашени, за да излязат.

От коридора отдясно долетяха викове. Лийт изтича в тази посока и в миг се озова наскред неравностоен бой между двама стражи и група невъоръжени заключеници. Трима затворници вече лежаха на пода, всеки наранен по някакъв начин, но не смъртоносно. Коридорът не бе достатъчно широк да позволи нанасянето на завършващ удар. Останалите отстъпваха пред размахванията на стражевите остриета. Със странен вик Лийт се хвърли върху пазачите.

След миг двамата стражи лежаха на пода, наранени от резките, светкавични удари на Лийтовия меч. Младежът стоеше замаян наскред коридора и дишаше тежко. По-дребната му фигура и лекото острие му бяха дали предимство. Ала не му остана време да се радва. Капакът се отвори и друг стражник слезе по стълбите, погледна тъмниците и изтича обратно нагоре. Лийт се втурна подире му. Когато капакът се захлопна пред носа му, младежът осъзна безизходността на положението им.

Той се върна обратно в коридора, където го очакваше брудуонецът. Воинът, все още гол, но напълно невъзмутим, стискаше железния лост. *Дали ще ме нападне?* — зачуди се Лийт. Може би, да мисли за този убиец като питомното създание на Хал, бе грешка. Но тогава, защо му бе на брудуонеца да спасява двамата с баща му? Във въздуха имаше толкова страх, че не можеше да бъде сигурен в нищо.

Капакът се отвори отново, този път, за да пропусне орда стражници, които бързо се изляха надолу по стълбите, крещейки. Беше в капан — пазачите над него, а долу брудунецът.

Лийт направи избор и с вик се втурна към брудунеца. За негово облекчение последният се отдръпна, позволявайки му да мине, сетне го последва тичешком. Сега бяха преследвани от стражници, всеки от които носеше двуостър меч. Начинанието им бе на път да се провали.

Посред нощ Индретт седеше на леглото си, в невъзможност да заспи, знаейки несъмнено, че някъде там в мрака синът ѝ и съпругът ѝ са в опасност. Жената се бореше с тежестта на мъката си, усилена заради преоткритата по Западния път обич и раздялата заради уайдузите и сега в Инструър.

На вратата се почука. Беше Хал, който с голяма мъка се бе извлякъл нагоре по стълбите на мазето.

— Зная — каза той, преди Индретт да успее да рече нещо. — Освободих Ахтал. Брудунецът Ахтал! — отвърна в отговор на въпросителния ѝ поглед. — Всичко би могло да се случи. Нека поседим заедно. Ще разбере, ако той умре.

Затворниците претърсваха централната камера, дирейки каквото и да е остро или тежко нещо, с което да се въоръжат. Вериги, железа за дамгосване, парчета дърво — всичко, което можеше да послужи, отиваше в ръцете на ужасените бегълци. Не хранеха илюзии какво щяха да им причинят стражите, а много от тях започнаха да съжаляват за оставянето на килиите отворени, тъй като мнозина доброволно се връщаха обратно, посрещнати с подигравки.

Изтласкани назад от стражите, Лийт и Манум се намериха първо в далечния край на прохода, обхождащ килиите, а сетне и във вестибюла на вътрешната камера. Зад тях се скупчваха освободените затворници. Безмълвно стражниците оформиха клин и с извадени мечове закрачиха неумолимо напред по коридора. Озоваха се в централната камера, заобиколени от гневни затворници.

За момент всичко утихна, сетне предводителят на стражите излая някаква команда и пазачите атакуваха. Макар затворниците да се

сражаваха храбро, отстъпваха по въоръжение и по умения. Падаха един по един, замаяни, ранени и неколцина убити. Тогава сред телата започнаха да попадат и стражи. Лийт видя брудуонския воин да се присъединява към битката, размахал желязото си с безотказен ефект. Виковете в тясното пространство измъчваха отвратително ушите на Манум, който в един момент не можеше да понесе повече.

— След мен! — викна той и като повали един пазач, се втурна към прохода. Беше време да се отправят към казармите, да сложат по един или друг начин край на това.

Моментално Лийт се присъедини към баща си, радостен да се отдалечи от откритото пространство, където бе уязвим за превъзхождащите фехтовални умения на врага. Затворниците ги последваха през централната камера, гонени от повечето стражи. Двама войници запречваха коридора, но бяха сразени от мечовете на Манум и Лийт. В тила на събраната от кол и въже група вършееше брудуонецът, удържайки самостоятелно напора на стражниците, поваляйки множество от тях с жестоки удари на стоманения прът.

Лийт започна да се чувства като в сън, изгубвайки представа за реалността на надвисналата над тях заплаха, замислен колко отделено изглежда това сражение. *Тези стражници не са нищо повече от безлични падащи сенки. Не съм поглеждал в очите на никой, повален от мен.* Някакво движение се стрелна от лявата му страна. Удар разкъса ръкава и поряза ръката му, изтръгвайки го от трансa. Още пазачи!

— Нагоре и навън! — викна Манум. — Следвайте ме!

Изкачи се по стълбите, извъртя се и за щастие видя Лийт все още да го следва. Тесният коридор бе изпълнен с хора, потънали в ръкопашен бой, тъй като условията не позволяваха употребата на мечове. Виковете на болка, страх и въодушевление се смесваха в груб, нахъсан шум, който ги изблъскваше нагоре по стълбите.

Сега стоеше точно под капака и за миг сведе поглед надолу. Жълтите униформи на инструкьорските стражи отстъпваха по брой, но притежаваха превъзхождащо въоръжение. *Само въпрос на време е —*

осъзна горчиво той. Дори въртящият се стоманен лост на брудуонеца скоро щеше да бъде зялът от дисциплинираните остриета на градската стража. Манум опря рамене в капака, отвори го и изкачи последните няколко стъпала към казармите. За негово удивление помещението бе празно.

Аркосът на Немохайм ненавиждаше да бъде безпокоен нощем, особено когато не бе сам. Особено недоволен биваше, когато бе дал изрични инструкции на прислужника си относно това.

— Брудуонският затворник, милорд! — почтително каза прислужникът му, знаейки, че в зависимост от настроението на господаря му, животът му може да бъде спасен единствено чрез убеждаването на Аркоса във важността на проблема.

— Какво за него? — изръмжа задъхан Аркосът, почервенял от гняв. — С него не трябваше да бъде правено нищо до сутринта, когато щях да разполагам с достатъчно време.

— Да, милорд, но изглежда някакъв спасителен отряд се е наел да го изважда от Пиниона.

— Спасителен отряд? Какво става? Говори!

Добре — бе привлякъл вниманието на господаря.

— Изглежда някой се е промъкнал в Пиниона и е освободил затворниците. Понастоящем градската стража се опитва да овладее безредиците. Смятах, че ще искате да бъдете запознат с тази ситуация.

Мъжът затаи дъх и зачака.

Аркосът се бореше с нощната си риза, сякаш тя бе възплъщение на гнева му, най-накрая успявайки да я закопчае.

— Добре си сторил — рече тихо, дори внимателно. — Нареди да повикат капитана ми. Ще изпратя личната си стража да се оправи с проблемите. Ако имаме късмет, може да заловим още награди, които да проучим.

Облиза пълните си устни.

— И още нещо, нека се знае, че лично ще присъствам на потушаването на бунта.

— Да, милорд — прислужникът кимна, поклони се и започна да се оттегля.

— А ти, пиленцето ми — каза Аркосът, обръщайки се към бледата, трепереща фигура в ъгъла, — ще чакаш тук, докато се върна. Нека тази мисъл изостри желанието ти.

Червената му бойна роба едва му ставаше и като я пристегна, той напусна стаята. Прислужникът заключи след него и се облекна облекчено на вратата, гледайки как Аркосът крачи по коридора.

* * *

Това някакъв капан ли е?

Манум бе объркан от липсата на стражници в казармите. Бе си въобразявал, че горе ще ги очакват много други. Но изглеждаше, че повечето от пазачите спяха по домовете си. Може би всички стражници бяха слезли долу, а може би останалите бяха изтичали да събудят колегите си. *Във всеки случай скоро ще се махнем оттук и ще поемем към дома. Инструърци няма да забравят тази нощ!* Благодарейки на късмета, който изглежда още не ги изоставяше, той викна Лийт и останалите.

Зад него затворниците се блъскаха нагоре по стълбите. Възрастен мъж загуби равновесие и падна върху изхабените стълби. За момент онези отдолу забавиха яростното си втурване напред, но виковете зад тях станаха по-силни, лишавайки от разум ужасените затворници. Някой стъпи на гърба на стареца, но немощният му вик бе удавен в суматоката на битката.

Търговецът затича през празното помещение към вратата. Зад него Лийт изрече напрегнато:

— А брудуонецът?

— Със сегашното развитие на нещата носим отговорност за още мнозина други. Той може сам да се погрижи за себе си.

— Аз не виждам нещата така — рече Лийт. — Ти остани тук с останалите, докато аз го потърся.

— Млад глупак! Само се надявам, че ще е останало достатъчно от него, за да му устроим погребение.

— Да, татко — Лийт направи подигравателен жест на покорство.

— Ти не си единственият, комуто е позволено да поема рискове.

Сега хората избликваха от капака. Лийт видя, че напук на перченето си, няма как да си пробие път надолу, така че нервно зачака потокът от хора да намалее — първо младите мъже, сетне по-възрастните и жените, накрая млада майка с остатъците от семейството си. Мнозина носеха странно застинало изражение на лицата си и втренчени очи — резултат от съзираното насилие. Някои просто крачеха механично, една част успокояваха останалите, а един или двама се строполиха на дървения под. Едър младеж, понесъл окървавен стражески меч, грабна капака и го затръшна, сетне бързо зарези.

— Какво правиш? — викна Лийт.

— Спирам пазачите, ето какво! — грубо каза мъжът.

— Но...

— Долу не е останал никой, освен пазачи! — изръмжа онзи. — Видях ги да обикалят из килиите, извличайки затворниците и накълцвайки ги на парчета. Всички са мъртви.

Възцари се изпълнена с неверие тишина. Всички мъртви? Как биха могли инструърчани да причиняват това на свои съграждани?

— Ами мъжът с големия железен лост? — след всичко това, след цялото страдание и смърт, Лийт не можеше да си представи, че брудуонецът не е избягал.

Мъжът сви рамене.

— Не го видях.

Търговецът отпусна глава в ръцете си. Брудуонецът убит, покрай него още множество други. Смъртта изглежда ходеше по петите му, неотменно крачейки подире му през света. Осени го ужасна мисъл — дали Рушителят умишлено не го е пуснал като някакъв вид ускорител на разруха? Гръмоотвод, призван да привлича мрачната сила на Брудуо?

Зад тях отекна остро пропукване. Манум се извъртя — звукът идваше откъм капака.

— Бързо! Всички навън! — викна той. Лийт се опита да насочи затворниците към изхода, но те се движеха бавно, прекалено бавно. Всеки миг стражниците можеха да нахлуят.

Дървото се разцепи и с рев гола фигура изскочи от стълбището. С плавно, бързо движение застопори счупените врати с железния си лост, сетне насочи непреклонните си черни очи към удивения Търговец и сина му.

— Вървете! — каза той.

Поведоха затворниците — вероятно не повече от петдесетина, прецени Манум, оставяйки поне още толкова мъртви в подземията — през вратата на дългото помещение и навън в прохладната нощ. Търговецът и синът му жадно поемаха сладкия свеж въздух, обърсвайки мечове в раздраните си роби. Тогава дочуха слабо металическо дрънчане. Долиташе откъм сенките между казармата и Съвещателната зала. Имаше нещо в мрака.

Фигура, която не можеше да бъде сбъркана, едра и заплашителна, пристъпи в лунната светлина.

— Значи това е храбрият спасителен отряд! — разнесе се познатият пронизителен квик. — Хубаво. Ще си доставя удоволствието да обсъдя опита ви за бягство на място по мой избор. Може би няма да ви допадна толкова без протекцията на мизерния Аркос на Сариста.

Не правеше усилия да скрива триумфалната нотка в гласа си.

— Стражи! — викна той.

Въоръжени мъже в пурпурни роби пристъпиха в съвършен синхрон от сенките, извадили закривени ятагани. Смехът на Аркоса от Немохайм меко се разля наоколо.

ГЛАВА 4

ОГНЕНИЕТО

Ужасените затворници се притискаха към стената на казармата, а личните телохранители на Аркоса от Немохайм пристъпваха заплашително напред. Лийт отчаяно погледна наляво и надясно, но и в двете посоки дървената стена се простираше в мрака.

— Брудуонци! — каза голият воин между Лийт и баща му. — *Бруд аханин Алд*. Орден низш — устната му се набръчка в присмех.

Телохранителите спряха и се отдръпнаха, за да пропуснат Аркоса. Дебелият мъж стоеше на около десет крачки, дишайки тежко и оглеждайки трофеите си.

— Обезоръжете ги! — рече той. — Убийте всички затворници без тези тримата. И не оставяйте бъркотия, не искам въпроси.

Той отново се отдръпна, повдигайки робата си, за да я предпази от прахта. *Това ще бъде забавление, по-насищащо от всичко друго, което бях планирал за тази нощ* — помисли си той, докато усмивка разтегляше пълните му устни.

Мигновено и без привидно усилие трима от телохранителите прекосиха празното място, подчинявайки се на заповедта. Ръката на Лийт се стрелна към меча. Без предупреждение бе блъснат към стената, откъдето се строполи с изкаран въздух. Няколко секунди лежа борейки се да вдиша. Изправи се замаян на крака тъкмо навреме, за да види как Ахтал съсича тримата си сънародници с меча на Лийт в ръка.

Ахтал го бе обезоръжил — грубо, но бързо, осъзна младежът. Все още гол, ала обвит в непоколебима решителност, воинът демонстрираше завидната си сила и умения. Първият противник се прости с живота си, когато непредпазливо се обърна към спътниците си за частица от секундата. Може би бе изненадан от арогантното поведение на мъжа или притеснен от някаква дребна подсказка в стойката на боеца. Каквато и да бе причината, главата му се търколи на

земята преди да е успяла да предупреди останалите, оставяйки тялото нелепо изправено няколко мига. Това разсейване струва скъпо на другите двама. Секунда невнимание — замах и телата им меко се отпуснаха в прахта.

Обръщайки се към затворниците, Ахтал викна:

— Бягайте! Вървете!

Отначало колебливи, но окуражени от видяното и в пълното знание какво ще им се случи, ако останат, дрипавата група изчезна в сенките.

— Стражи! — изкрещя почервенелият Аркос, сетне яростно притисна устни. — Не са важни — промърмори.

Лийт напълни горящите си дробове с въздух, успокои виенето на свят и погледна към Манум.

— Нищо не можем да направим! — каза Търговецът. — В ръцете му сме.

Имаше някаква неотменност в убийството на останалите седмина телохранители. *Комбинация от присъщ талант, стриктни тренировки и чиста агресия* — помисли си Лийт, гледайки как личната стража на Аркоса бива покосена от брудуонския боец. Очевидно се изправяха неохотно срещу него, наясно, че мерят сили с представител на най-висшия орден, следователно лишени от шанс. Макар да бе почти сигурно, че неговият собствен живот ще бъде застрашен, ако някой от тях надвие Ахтал, Лийт изпитваше съжаление към противниците на брудуонеца — обикновени хора, просто пионки в далеч по-голяма игра. Не бяха подозирали, че тази нощ ще се изправят срещу Повелител на страха. Но ако върхът на меча бе разкъсвал месото на Аркоса, Лийт нямаше да изпитва състрадание.

Всичко свърши много бързо. Аркосът на Немохайм крещеше все по-нечленоразделно на хората си. Когато изходът от битката стана очевиден, той бързо отстъпи назад към Съвещателната зала.

Но не достатъчно бързо. Голата фигура се стрелна, с лекота надбягвайки шишкавия мъж. Изпреварвайки го, той се обърна и разпери ръце, сякаш връщаше непокорна овца обратно при стадото. С подивял поглед Аркосът се оглеждаше в напразно дирене на път за бягство. Ахтал се приближи. Аркосът отстъпи, за да попадне в хватката на Манум и Лийт. Към гърлото му се допря меч. Ужасът скова дебелака, лицето му посивя.

Ахтал леко извърна глава и улови погледа на Манум, повдигайки вежда. Питането бе очевидно.

— Не! — каза Лийт по някаква причина, която и сам не можеше да разбере. — Без повече убийства.

— Какво? — изненадано каза Манум. — Знаеш какво щеше да ни стори той!

Веждите на брудунеца се повдигнаха объркано, в очите му проблесна опасен гняв.

Проявата на милост усилва милостивия — отекна в ума на Лийт познат глас.

— Това не означава, че ние трябва да го причиним и на него. Вече не може да ни стори нищо. Така че — не.

Но още докато говореше, умът му крещеше: *какво се опитваш да докажеш? Че си по-морален от брат си?*

— Сега не, но...

— Няма да убия беззащитен човек! — настоя Лийт. — Пък и ако убием Аркоса на Немохайм, вероятно е да се намерим обратно в Пиниона — погледна в малките, изплашени очички на врага. — Прав ли съм?

Аркосът си пое дълбок дъх и преглътна два пъти, очевидно без да е в състояние да се довери на гласа си.

— Как ще кажеш това на брудунеца? — попита Манум. — Не ми изглежда особено милостив.

— Ако той иска да убие Аркоса, не мога да го спра — рече Лийт. — Но няма да го подкрепя.

Той показно се извъртя и закричи.

— Хайде! — викна през рамо. — Трябва да се приберем преди разсъмване.

Никой не помръдна. Лийт затаи дъх, но продължи да върви.

Зад себе си дочу движение, но се насили да продължи напред без да поглежда. Няколко мига по-късно към него се присъединиха Ахтал и Манум. Червена роба обвиваше широките рамене на брудунеца. Нищо не бе казано по време на дългия път към дома.

Бледата зора работеше усилено по отхвърлянето на нощта, когато трите изморени фигури приближиха къщата. За Лийт този последен

час се бе оказал най-мъчителен от всички останали, по-труден от нощта в килията, много по-труден от хаотичната битка под казармата, по-труден дори от избора дали Аркосът да остане жив или да умре.

Защото през онзи час, нужен им да прекосят града до квартирата си; Лийт виждаше отново лицата на онези от отвъдното. Едно подир друго се надигаха те, хора с история, приятели и близки, кои посечени от неговия меч, други убити преди да е успял да им се притече на помощ. Тогава безлични, но сега мъртви — и сега можеше да види лицата им. Осъзнаването, че светът е вражески настроен, че не се върти около него, че животът не бе гарантиран, а смъртта — неизбежна, липсата на гаранции за евентуално достигнатата старост: всичко това притискаше Лийт като глуха нощ.

Времето се промени в съответствие с мъката му — тежки облаци надвиснаха над града и от тях закапа дъжд.

Лийт постави ръка на дръжката на вратата и въздъхна. Убежище в потискащ свят, поне за кратко.

— Пуснали са ви! — извика Кърр, когато те влязоха в къщата. — Не мога да повярвам.

Трябва да е чакал тук в коридора, лишен от сън — осъзна Лийт. Такава е загрижеността му за нас. Откритието, че свадливият старец би сторил подобно нещо, бе някак смиряващо.

— Не точно — каза Манум. — Съмнявам се, че изобщо имаха намерение да ни освобождават.

— Така че... — подкани го Кърр.

— Така че събуждай всички и ги събери тук! — рече Лийт с глас, който беше и не беше негов. — Трябва да поговорим.

Фермерът кимна бавно, сякаш в мислите си се намираше на друго място, сетне изчезна по стълбите.

Историята на Търговеца и сина му удиви и вдъхна увереност на Компанията. Имаше тъга за множеството изгубени животи, но и голяма радост за успеха на спътниците им да избягат от такова гнусно място.

— Излязохме от Пиниона — заключи Лийт. — Само за да попаднем в капан, заложен ни от Аркоса на Немохайм.

При споменаването му членовете на Компанията се приведоха напред като един.

— Чакаше ни отвън с отряд стражници, подобни на чиито ливреи не бях виждал досега в града — рече Лийт.

— Брудуонци — изстреля Манум.

— Брудуонци? — повтори Кърр. — Какво правят брудуонци в Инструър?

Хал бързо заговори с брудуонеца на ръмжелив език и онзи отговори по идентичен начин.

— *Бруд аханин Алд* — рече той.

— Наемници — преведе Хал. — Вероятно дезертъори от брудуонската армия.

Манум изненадано повдигна вежди.

— Вероятно — рече Лийт, — но те се подчиняваха на Аркоса от Немохайм. Може и да са били брудуонци, но бяха обикновени хора, недостойни противници за уменията на Ахтал. След като се справи с тях, той... — младежът се поколеба.

— Пощадохме го! — въздъхна Манум. — Изборът не беше мой, уверявам ви, но Лийт бе на мнение, че не бивало да убиваме беззащитен човек.

Той утихна, очевидно измъчван от някакъв спомен, може би смъртта на Парлевааг. Или, замисли се Лийт, съпругът ѝ и останалите фенни, посечени от брудуонците. Вестоносецът на Кроптър, измъчван и убит от брудуонските мечове. Горящото фавониянско село. Письци. Викове. Миризма на смърт.

Очите му се изчистиха и се вгледаха в тези на Лийт.

— Убийството на беззащитните е привично на враговете ни — накрая рече той.

— Наистина имаше повече от достатъчно смърт — съгласи се Хал.

— Но този навик очевидно е разпространен сред множество от брудуонците — отбеляза хауфутът с отврат. — Враговете ни ще погледнат на това като на слабост, от която да се възползват.

— Проявата на милост усилва милостивите — вметна бързо Хал.

Лийт го погледна остро. *Сега аз имам моралното превъзходство, братко, и ти не ще си го възвърнеш.* Но бе

разтревожен от сходството с братовите думи и онези, отекнали в ума му, когато Аркосът на Немохайм бе в ръцете им.

Отшелникът поклати глава при това очевидно разпалване на неприязън.

— Без значение на моралността, смятам, че в скоро време можем да очакваме посещение от Аркоса, съпроводен от пълна група стражи.

Това отрезви Компанията, която дотогава не бе обмисляла последиците от бягството.

— И няма да дойде с намерението да благодари за пощадата — отбеляза Стела.

— Но ние не сме беззащитни! — каза Фарр, повдигайки меча си. — Нека дойдат! Ще ги посрещнем!

— Не можем — уморено отвърна Кърр. — Не и ако не искаме да се сражаваме с цял Инструър, комуто ще бъде съобщено, че представляваме заплаха за града. Трябва да напуснем колкото се може по-скоро.

Перду изчака докато Компанията осъзнае тези думи, сетне поде:

— Мостовите ще бъдат наблюдавани. Невъзможно е да избягаме на север или на юг. И ще разпространят описанието ни из града. В капан сме.

Разнесе се мърморене.

— Чуйте се само! — рече Фоилзи с ръце на хълбоците. — Стореното е сторено, ще има предостатъчно време да обсъждаме това, когато сме в безопасност. Дотогава най-добре да не влизаме в подобни спорове.

Стела бе бясна.

— Ти поне не трябва да бягаш! Със сигурност не си сторила нищо лошо, подслонявайки ни.

— Няма да рискувам. Пък и ще ви е нужен гид, ако искате да избягате невредими.

— Бягство? Имаш идея? — обърна се към нея Кърр, надежда проблеснала в очите му.

По изтощеното ѝ лице премина съмнение.

— Не. Не точно... — но бе очевидно, че мисли усилено.

— Тогава трябва да си съберем багажа и да се махнем. Може да не разполагаме с много време. — Кърр очевидно се раздражаваше.

— И да се отправим накъде? — попита Манум. — Може да мине известно време докато Аркосът открие къде живеем. По-добре ще бъде да използваме това време да измислим план.

— Ако тръгнем по улиците, ще бъдем видени от стражите — рече Перду. — Колко голям е този град? Сигурни ли сме, че Аркосът и стражниците не знаят къде сме се настанили? И ако не знаят, колко време ще им отнеме да ни намерят?

Индретт сгърчи лице.

— Никой на пазара не знае къде живеем, но можете да бъдете сигурни, че ще бъдат разпитани. Стражниците ще съсредоточат търсенето си в квартирите около пазара. Това със сигурност ще ни даде малко време. Има стотици къщи, които трябва да проверят.

— На нас ни отне три дни да ви намерим — додаде хауфутът.

— Поне трябва да изчакаме Фемандерак да се върне! — рече Стела.

Кърр изръмжа.

— Тогава да напрегнем умове! — рече той.

Лийт погледна към баща си, по-стар и по-измършавял от милия, обичащ човек, когото си спомняше.

— Избягахме от Пиниона, за да попаднем в друг затвор. Колцина ще умрат, ако опитае да избягаме този път?

Баща му не отговори.

С Фоилзи, застанала на пост на горния етаж, Компанията остана в мазето, обсъждайки различни предложения и идеи, прекъсната само от връщането на Фемандерак; но по обед всички бяха изчерпали плановете си и признаха поражението си. Бяха в капан. Нямаше значение какво щяха да предприемат, приключението им се бе превърнало на прах. Дъждът се лееше, трополейки по залостените прозорци и удряйки по тясната калдъръмена уличка отвън, а Компанията седеше мълчаливо, очи отворени, ала невиждащи, всички техни усилия и планове довели до поражение. Мнозина от тях жадуваха за дома. За Лийт това не беше просто копнеж по северния въздух и залесените хълмове, но също така и натрапчив спомен за мирното семейство; родители, тихо седнали на верандата, докато момчетата им се боричкат в тревата.

Голям огън пропукваше в камината, около която членовете на Компанията се бяха насъбрали в защита от неочаквано студеното време. Фоилзи слезе при тях, когато заради смрачаването стана невъзможно да се бди. Каменното мазе бе много по-топло от изложените на течение горни етажи. С напредването на следобеда въздухът се сгръ и сякаш стъсти, глави започнаха да клюмат, брадички се опряха на гърдите. Хауфутът спеше дълбоко върху канапетото, свирейки с широкия си нос. Навън времето не показваше признаци на подобрение.

Малкото останали разговори бяха разделени на две групи. Кърр, Хал и Фемандерак бяха потънали в поредно безплодно обсъждане на малкото оставащи варианти, сетне тихо заговориха за пръв път относно разделянето на Компанията, надявайки се сами и по двойки да избегнат бдителността на стражите, а Индретт, Стела и Фоилзи обсъждаха живота скришом в Инструър. Индретт разсъждаваше на глас дали да се връщат в Лулеа. На нея градът доста ѝ беше допаднал. Знаеше, че много от приятелите ѝ на пазара щяха да са склонни да им помогнат. Но нейната мисъл бе единствената оптимистична такава, изразена сред Компанията, останалите членове на която изглежда вече не се интересуваха дали Аркосът на Немохайм ще се появи за тях. Някои може би дори щяха да го приветстват.

С времето разговорите утихнаха съвсем, което остави хъркането на хауфута като единствено звуково оформление, съпроводено от пукота на пламъците и трополенето на дъжда.

Цепеница се размести в огнището; друга, поставена отгоре ѝ, се изтърколи на пода. Никой не се събуди.

Дотогава потъналата в танцуващи сенки стая внезапно се освети от изгарящо сияние, което привидно се изливаше от камината.

Лийт сепнато се събуди. През здраво стиснатите си очи бе видял колона чиста светлина да пробива стаята — знаеше, че това е сън. Колоната бе жълта по краищата, но матовобяла в основата. Огромна тежест изглежда го притискаше надолу, премазвайки го върху студения каменен под. Младежът се опита да извика, но от гърлото му не се отрони звук. Рев и пропукване изпълваха въздуха, така че дори и да беше изкрещял, гласът му щеше да остане нечул.

Жълти огнени нишки се простряха от колоната, дирейки из стаята. Лийт видя блясъка, но не можеше да избегне пламъка, който

носеше смъртта му, гледайки как се извива към него, сетне го удря с мощта на водопад, ледник, ломяща се планина, приковавайки го към пода като мухите, които Друин обичаше да приковава към перваза.

Сега ревът стана толкова силен, че сякаш главата му щеше да се пръсне от шума. В този звук имаше нещо човечно, нещо мелодично — напомни му за пещерите под Адунлок и звука на арфата на Фемандерак, усилен отвъд възприемане.

Това не е истина. Това е сън. Ще му се оставя и ще видя къде ще ме отведе.

Огнената нишка продължи да се влива в Лийт, който сега осъзна, че снагата му сияе, светеца жълто по краищата и ослепително бяло в сърцевината. Сякаш вътре в него бе запален пламък. Шумът и светлината се усилиха, отвъд каквото бе смятал за възможно, ала той не бе погълнат, не се подпалваше. За момент зърна невъзможната гледка на мазето, където огнени нишки се простираха от стълба към всеки член на Компанията.

— Имам нещо да ти покажа — заговори спокоен, плътен глас, тихо, но очевидно достатъчно силно, за да заглуши огнения рев. — Желаш ли да го видиш?

— Да — отвърна Лийт, думата пламнала като огън.

Пред него се материализира огромна фигура във формата на куб. Лийт повдигна глава и може да види две стени, простиращи се в безкрайността. Изви врата си допълнително, но не може да види върха му, който потъваше в облаците. Не можеше да определи какво представлява или какво е предназначението му. Кубът се намираше в стаята, а някак Лийт знаеше, че той е многократно по-голям от мазето, от целия град.

Това е много ярък сън — помисли си той.

Гласът заговори отново, богатството на звука галещо възприятията като хладна вода в гореща лятна нощ.

— Това е обичта, която хората таят за теб — рече гласът. — Погледни я добре. Виж колко широка, колко висока и колко дълбока е тя!

Обич? За мен? Кой си ти?

Кубът започна да се накланя, а може би Лийт се издигаше нагоре. Върхът на фигурата се простираше в неразгадаема далечина.

— Погледни по-внимателно! — напъти го гласът.

Той изпълни заръката и видя, че от повърхността на куба бе отчупено малко късче.

— Виждаш ли това? — рече гласът. — Това парченце показва колко от тази обич ще използваш през живота си. Съзри колко много остава.

Лийт погледна и обширните мащаби на тази обич започнаха да го заливат, обгръщайки го като вълна, натискайки го към дъното на океана, удавяйки го.

— Нищо сторено от теб, без значение колко глупаво, не ще изчерпи любовта, която семейството и приятелите ти изпитват към теб.

Защо ми е да сънувам подобно нещо?

— Когато се почувстваш сам, необичан или изоставен, ще ти напомням за видяното.

Визията изчезна и гласът утихна.

Малката Индретт плачеше под чистия огън, тялото ѝ потръпващо от спомена на стореното ѝ от баща ѝ нощ подир нощ през всички онези години. Постепенно, изниквайки в съновното ѝ съзнание, споменът за Северното сияние я обгърна и внезапно тя видя звездите да танцуват в огъня пред нея и около нея, пеейки:

*Изпод мелодия звездите северни
проблясват меко над света.
Изад сиянието момиче бледено
избягва гневения си баща.
Молбите ѝ сред нощен гнет
останали от спящи неразбрани,
у него срещнали ответ
та сърцето му разранят.*

*Полага жезъл отстрани
и слиза царствено от трона,
загърбва царските слуги и облачести дом с корона.
Зове названието ѝ с вървеж,
присъствието му благоуханно,
повелител на крале,*

в стаята ѝ страж-отбранник.

*Танц тъгува сиянието в нощта
и музиката шепне тихо,
момичето трепери с ориста
да не остане без любител.
Обичта без себично излива
да ѝ спре сълзите
и всяка нощ пътуване отива
дорде изтичат дните.*

*В сърцето ѝ има кутия
в жестоко заключен капак
и догадка, че вътре се крият
ужасии на користен мрак.
Настъпва време ключ да се направи
и страховете срещнати да бъдат,*

*от злото сейнато добро да се изправи,
от чернотата светло да пребъде.*

Значи си бил ти — помисли си тя. Ти си Северното сияние. Защо не съм те познала?

— Защото не беше готова за баща — дойде отговорът. — Дойдох по единствения начин, който можеше да понесеш.

Моля те, не си отивай — помоли се тя на огъня. Вече се тресеше неудържимо, сякаш пламъците около нея се бяха превърнали в лед.

— Нямам такова намерение — рече гласът.

И никога няма да ме оставиш сама отново?

— Никога — гласът отекна пълно из ума ѝ, давайки ѝ ключа от тайната кутия, която наричаше свое безчестие. Никога, каза той. Треперенето ѝ спря, когато тя погледна в кутията и не видя срам. Никакъв срам.

Манум се озова проснат на пода, обезоръжен и нападнат от невидян враг. *Донесли са със себе си някакъв пламък — догади се Търговецът. Точно като фавониянското село.* Но тогавашното враждебно усещане за злина този път липсваше. Тази комбинация от фактори му нашепваше, че сънува.

— Свали си ризата! — напъти го дълбок глас. — Инак не мога да ти помогна.

С какво да ми помогнеш? Кой си ти?

— Винаги си изпитвал затруднения да се доверяваш на хората — не беше въпрос.

Това е единственият начин да се оцелее като Търговец! — рязко отвърна Манум.

— И само толкова — оцеляване. Свали си ризата.

Но...

— Може да си свалиш и обувките. Бих искал да направя нещо за краката.

Пусни ме тогава.

— Мога ли да ти се доверя? — попита гласът с нотка на веселост. Пламъкът отслабна и Манум установи, че може да се изправи на колене. С треперещи пръсти свали ризата си.

— Тези белези те боляха, нали? — отбеляза гласът.

Нищо в сравнение с вътрешната болка. Не би повярвал какви кошмари сънувах.

— Бих. Андранат. Фавония. Брейданската пустош. Уитвества. Видях всичко, мен също ме нарани. Сега се наведи.

Манум изложи белязания си гръб. За миг нищо не се случи, сетне Търговецът зърна малки огнени нишки да пълзят по пода. Те плъзнаха по ръцете и краката му, срещайки се на гърба. Докосваха го като мехлем, като безброй нежни пръсти.

— Краката ти.

Защо правиш това?

— Символичен жест. Това са външните белези. Ще ми позволиш ли?

Да! — викна сърцето му, преди умът да е организирал някаква защита.

— Както лекувам краката ти, така излекувам и бъдещето ти. Ще бъдеш служител на Фалта. Гърбът ти ще носи тежестта ѝ. Нозете ти

ще крачат по пътя ѝ. Ще ѝ дадеш ли бъдещето си?

Да.

Той свали обувки и допря стъпала до пламъка.

Отшелникът коленичи пред пламъка с наведена глава и разперени ръце. Сън или не, той бе убеден в реалността му. Знаеше, че подобни видения могат да бъдат едновременно сън и истина.

— Детето ми, детето ми! — с печал изрече гласът. — Толкова дълго ме познаваш, а още не си ме познал.

Използвай ме, използвай ме! — умоляваше мъжът. *Искам да бъда твой слуга.*

— И имах намерение да си послужа с теб — отвърна гласът. — Ала ти не бе доволен с ролята, която ти бях отредил. Тъй да бъде. Ще продължа да те зова, все така ще чуваш гласа ми. Един ден, дете мое, ще осъзнаеш, че съм много повече от това, за което си смятал.

Просто ми позволи да бъда най-нищожния ти слуга — примоли се отшелникът.

— Чувам словата ти — рече гласът, не грубо. — Но също така съзирам какво е изписано в сърцето ти. Дори и така те приемам. Ще продължа да те миропوماзвам, с надеждата, че някой ден ще ми позволиш да те изпълня.

Посвеждавам живота си на теб — закле се снежнокосият мъж. *Ще сторя каквото кажеш.*

— Тъй да бъде — бе отговорът. — Нека неразбиращият бъде като онзи, воден от оглавник.

Отшелникът не разбра думите на господаря си, но се бе проснал пред него с позната скромност.

Превита от мощта на яркия огън, Стела осъзна, че едва може да диша.

Какво става? — изпищя тя. *Махай се! Остави ме на мира!*

Този кошмар не приличаше на останалите ѝ, в които биваше преследвана от сенчести непознати, сграбчвана от непохватни невидими ръце — бе различен и все пак имаше сходство. Тук

нападателят ѝ бе по-скоро загатнат, но пак си оставаше нападател. Не можеше да го види, но усещаше присъствието му. *Махай се!*

— Но ти ме зовеш с години! — отекна богат, звучен глас в ума ѝ. — Сигурна ли си, че искаш да си ида?

Невидима ръка хвана нейната.

Почакай малко. Кой си ти? Пусни ме! Нека те видя! Стела се сражаваше с непоносимата тежест на светлината.

— Би било по-добре да видиш себе си — рече гласът и стаята изчезна.

Тя стоеше в подножието на тревист хълм, поглеждайки надолу към гледка, която ѝ бе добре позната. Там пред нея се простираше езерото. Зад малкия вир стоеше селцето Лулеа. Стела заплака, сърцето ѝ пронизано от копнежа, разрушил предпазливо издиганите прегради.

През сълзите съзря група деца — не, не деца — млади мъже и жени — плувачи и почивайки си на брега на езерото. Там стоеше дребната сладурана Лони, поне три инча по-висока от спомена, най-добрата ѝ приятелка Хермеса с нова прическа, Инсуза — друго момиче от селото. С тях бяха Хейн и Друин. Не можеше да забрави това лице. Те разговаряха и тя се заслуша.

— Водата още е малко студена — казваше Лони.

— Клечорана! — подигра ѝ се Друин. — Върви да си играеш с бебочетата. Остави големите да плуват.

— Теб напоследък често те виждам в езерото — отбеляза Хермеса, накланяйки глава настрани, докато говореше на Друин.

Широкоплещестото момче леко се изчерви.

— Езерото е приятно лете.

— Или по-скоро вече никой не може да те надплува сега, когато Стела я няма? — сладко рече Хермеса.

Благодаря ти, приятелко! — искаше да изкрещи Стела.

— Тя ми липсва! — тихо каза Инсуза. — Лийт също. Не останаха интересни хора.

Друин ще приеме това като лична обида, помисли си Стела. Очаквано, той пристъпи заплашително към момичето.

— Никакви? — запита той.

— Присъстващите са изключение — любезно каза Инсуза. — Всички ние те намираме за много интересен! — добави тя, а

останалите момичета се изсмяха. Иронията убягна на Друин, който се усмихна.

— Тя обичаше да седи на онази скала — отбеляза Хейн.

— И да се гмурка — додаде Лони — с голямо цамбурване.

— Не по-голямо от моите! — настоя Друин, но никой не му обърна внимание.

— Чудя се какво ли ѝ се е случило в действителност? — рече Хермеса. — Ако наистина се е заблудила в снежна буря, все би трябвало да намерим тялото ѝ. А и онази нощ не си спомням виелица, вие?

Останалите поклатиха глави.

— На моменти беше малко надута — додаде Инсуза. — Държеше се като кралицата на Лулеа, сякаш всички ние бяхме нейни слуги — обърна се към Друин. — Не проумявам как я търпя толкова много.

Стела искаше да изтича надолу по хълма и да ѝ причини нещо, но откри, че не може да помръдне.

— Майка ѝ беше наистина покъртена. Вече не ѝ се чува гласът.

— С един удар два заека! — изсмя се Друин.

— Това е проблемът, когато едновременно изглеждаш добре и имаш ум в главата — смяташ, че светът ти принадлежи. Прекалено въздигната за нас, такава беше тя. — Инсуза задълбаваше в темата. Стела изчакваше останалите да оспорят, но те кимнаха утвърдително. — Вероятно е избягала на някое по-добро място, където талантите ѝ биха били оценени.

Не е честно! — изкрещя Стела. Не можехте ли да осъзнаете, че бях наранена?

— Проблемът със Стела беше, че не можеше да се разбере какво ѝ се върти в главата — добави Хейн. — Трудно ми е да определя какво си мислят момичетата — ако изобщо мислят.

Лони го перна по главата, а той театрално потърка удареното.

— Беше изцяло затворена. Ти това ли си мислеше? — Той се обърна към Друин.

— Де да знам — рече едрото момче. — Понякога си мисля, че се страхуваше от мен. Но тя беше толкова въздигната, че не мисля, че се е страхувала от някого.

От теб се страхувах, от теб! Не осъзнаваш ли, че ме измъчваше?

— На мен също ми липсва — добави Друин. — Но не и езикът ѝ.
Нито на мен твоите юмруци — контрира Стела.

— Погребението беше добро — рече Хейн. — Всички плакаха.

— Но тя нямаше истински приятели — отбеляза Хермеса.

Ами ти?

— Никога не узнавах какво всъщност мисли за нещата. Не допускаше никого до себе си. Радвам си, че вече имаме теб, Лони! — заключи Хермеса.

— Какво ще кажете да се топнем? — запита Хейн. Свали ризата си и пристъпи в плиткото. — Бррр, ама че студено! — подигра се на Лони. — Вледенявам се!

Останалите се изсмяха.

Бебета, бебета до един! — помисли си Стела, гледайки ги да се плацикат във водата, но краката ѝ потръпваха при мисълта за прохладната вода на езерото — копнееше да изтича и да се присъедини към останалите.

Над главите им премина облак, подбутван от хладен ветреца.

— Понякога ми се струва, че тя отново е тук — рече Друин, оглеждайки се. — Сякаш се е върнала да ни тормози.

Всички се обърнаха и погледнаха към хълма, за миг Стела си помисли, че ще бъде разкрита. Но по някаква причина те не я видяха.

Наистина ли съм била толкова себична, толкова потънала в себе си? — запита се тя.

Гласът не отговори.

А Друин? — примоли се тя. *Той бе груб, никога не ме е обичал.*

— Ти го отблъсна, така че той реагира с грубост. Мислеше, че ако те нарани, ти ще се разкриеш. Разбира се, вината е негова, но е трудно да се приеме, че тя тежи изцяло върху него.

Кой си ти? Откъде знаеш тези неща?

Гласът подмина тези въпроси.

— Това е домът ти, а това са твоите близки. Нима смяташе, че бягството ще промени тях или теб? Няма достатъчно далечно място, където да избягаш от себе си.

Какво не е наред с мен?

— Нищо, което малко огън да не може да излекува. Ще се отдадеш ли на Пламъка?

Стела кимна мрачно, озовавайки се обратно на пода в мазето, обливана от пламъците, които сякаш търсеха досег с душата ѝ. Тя протегна ръка и докосна един оранжево-жълт пламък, той се отдели от огъня и безболезнено запламтя връз дланта ѝ. Докато тя гледаше, пламъците плъзнаха нагоре. Бавно. Бавно.

Перду знаеше, че това е сън, но това дори допринасяше за ценността на видението: според фенните светът на сънищата в много отношения бе по-реален от обитавания в будно състояние.

Не проявявам интерес към бога на долноземците! — предупреди той. Не и след всичкото време, прекарано с фенните. Сравнени с тях, хората ти едва живеят.

— Аз също не проявявам интерес към този бог — рече гласът. — Изглежда ми дребнав и себичен.

Дребният бог на дребни хора. Нищо лично, но искам боговете ми да бъдат огромни, като обширните пространства на Мирвидда.

В отговор пламъците зареваха заплашително около фенното, обгръщайки го в жълто-бяла завеса. Колкото и да беше сплашен, Перду можа да разбере.

Ти нямаш нищо общо с размития бог, когото се научих да отхвърлям в Мьолкбридж. Би бил на място във виддата. Защо не съм те срещал преди?

— Защото един от двама ни е твърде дребен — изреваха пламъците.

Нима? Не съм могъл да те видя, защото си прекалено голям?

Заобиколилият го огън се издигна дори още по-високо и фенното се зачуди как още не е изпепелен.

— Ах, мъдростта спохожда фенното със закъснение. Или фалтанеца? Когато някой отрича произхода си толкова яростно, започвам да се чудя какво се опитва да скрие.

Малко вероятно е да ме спечелиш за следовник с подобни обиди — сопна се Перду. Ама че странен сън!

— Не си следовник? — запитаха пламъците с искрено объркване. — Тогава какво правиш в Инструър?

Изборът не беше мой — сухо коментира Перду.

— На мен не ми изглеждаше така — изсмя се гласът. — Продължи да избираш и ще видим къде ще ни отведе това.

Горене, горене, горене. Кърр сграбчваше пламъците на съня и като с ножове разсичаше болката, налагайки се с правотата на огъня, удряйки измореното си, почерняло сърце. *Изгори го, изсуши болката. Заслужавам да бъда наказан.* Реалността бе много по-безболезнена от този сън, затова й нямаше доверие.

— Не трябва да правиш това! — каза му гласът. — Не съм дошъл да те наказвам. Не използвай пламъците ми, за да се нараниш.

Искам да бъда наранен. Знаеш какво причиних на Тинеи. Знаеш, че я изоставих в търсенето си на отговори. Как може да казваш, че не заслужавам наказание? Душата ми ще се чувства по-добре кървяща.

— Значи ти си експертът? — с оттенък веселие попита гласът. — Отдавна исках да си взема няколко почивни дни. Нещо против да ме заместиш?

Не ми се подигравай. Доведох тези хора в капан — дори сега Съветът може да подготвя убийството ни. Смърт! Защо бе убит Уайра? Парлевааг напразно ли умря? При всеки избор поемах по грешния път. Други страдат заради грешките ми.

— Слез на земята! — изръмжа гласът. — Ти си само човек, повел човеци. Въз основа на какъв стандарт оценяваш усилията си? Този на бог? Остави огъня и коленичи. Дойдох да те пречупя.

Да ме пречупиш? Това разбирам. Нека боли много.

Без предупреждение заговори друг глас — нежният, мелодичен глас на онази, която бе обичал през целия си живот.

— Прощавам ти! — прошепна Тинеи. — Прощавам ти.

Не, не, не! Не можеш да ми простиш! Сторих неправда!

— Зная, непоклатими! — изрече старото си обръщение към него с цялата нежност, която помнеше. — Затова ти прощавам.

— Нямаше никакво оправдание за много от нещата, които си сторил — настоя първият глас.

Образи, които Кърр бе смятал за отдавна погребани, отново прелитаха из ума на стария фермер. Срамът се надигна като вълна, задушавайки го.

— Никакво оправдание. А тя ти прощава. Остави ножа. Ако тя избира да не те нарани, защо да се наказваш сам?

По-високо се издигна вълната на срам, сетне се разстла над него и се оттегли, оставяйки го все още прав.

— Здрав си, непоклатими! — изкикоти се гласът ѝ. — Но не толкова, колкото се страхуваш.

Думите ѝ бяха като тарани, които го притиснаха на колене. Вълната се издигна отново, този път поваляйки го на пода. И през цялото това време пламъците фучаха около него.

В ума му се появи видение — кашлящата Тинеи, която се опитва да му помогне да събере овцете. Кърр осъзнаваше, че тя не трябва да е там, но бе настоял да отведе овце за пиршеството на Средозимника...

Тя се обърна и го погледна, състрадание изписано на ясноокото ѝ лице.

— Прощавам ти — изрече тя, думите отнесени от ледения вятър. — Прощавам ти.

Внезапно Кърр осъзна без никакво съмнение, че това не е сън. Виждаше случилото се в действителност. Тя наистина бе изрекла тези думи сред немилостивия студ на онази утринни бе ги изрекла искрено. Бе покосен.

Докато лежеше и изплакваше болката и дългите мъчителни години на себепристягане, пламъците си виеха над него и през него, заменяйки мъката със сладост.

Лъжец! — усмихна се фермерът през сълзи. *Каза, че нямало да ме нараниш.*

Фуир аф химин! — викна Фемандерак. Музиката от арфата му се лееше към небесата, окуражавайки стелещите се из стаята пламъци. *Небесен огън!* Знаеше, че това е само сън, дори знаеше какво го бе предизвикало. Не бяха ли двамата с архиваря наскоро спорили за истинността на огнението? Но ако само...

Може ли солта, моля — учтиво рече хауфутът. Не разбра откъде се бе появила трапезата, нито защо пламъци надничат от вазите, където би трябвало да има цветя, но нямаше да откаже най-

съвършеното печено прасенце, някога полагано на масата пред него — толкова идеално, толкова крехко, че едва ли не сияеше — и той зае едно от двете налични места. Не сънуваше храна за пръв път, напротив, но това бе най-яркият сън в последно време.

— Разбира се.

Хауфутът не можеше да види домакина си, но солта се появи пред него. Зае се с прасето и за известно време домакинът запази учтиво мълчание.

Великолепно! — по някое време отбеляза хауфутът. *Във Фирейнс нямаме такова добро месо.*

— Не, нямате — съгласи се гласът. — Радвам се, че го оценяваш подобаващо.

Хауфутът кимна, обърсвайки брадичка.

— Искам да поговорим за Компанията — рече гласът. — Ти беше този, когото избрах да я поведе. Какво стана?

Какво стана? Свърши ми куражът, това стана. Не бях във форма, бях толкова уморен и не виждах защо да рискувам живота си, когато бях на практика без значение. Отхапа пореден къс свинско.

— Значи искаш храброст? Защо не поиска по-рано?

Не знаех, че имам право. Бе ни казано, че си ни изоставил след цялата суматоха с Долината.

— А ето ме тук, изоставяйки те с това прасенце — отговори гласът. — Това свинско е доказателство, че мога да удовлетвори желанията на сърцето ти.

А куражът? Наистина бих се възползвал.

— Погледни по-внимателно какво ядеш! — внимателно рече гласът.

Странно — помисли си хауфутът, — *как не съм забелязал по-рано?* Сред месото проблясваха пламъци. *Ето защо сияе, ям огън.* Храната вливаше крепкост в костите му, сякаш гръбнакът му бе заменен с желязо.

Той се изсмя. *Надявам се да не се отрази на храносмилането ми.*

* * *

— Защо си толкова разгневен? — запита гласът. — Какво те изпълва с толкова ярост?

Тържество се разля по вените на Фарр. Мазето бе изгоряло, несъмнено и цялата къща, това бе сигурно. Не бе имал време да реагира, подобно на останалите. Значи в крайна сметка смъртта бе безболезнена. Скоро щеше да види отново Уайра, баща си и майка си. Но междувременно щеше се възползва от възможността да зададе въпросите, които го тормозеха.

Питаш защо съм гневен? Ти, който гледа как Сторр умира? Ти, който стоеше и гледаше как майка ми чезне в агония? Ти, който пожертва брат ми за доброто на Компанията, сетне позволи мисията ни да претърпи провал? Питаш какво ме изпълва с ярост? Приблужи се и ще ти покажа справедливост!

Фарр усети тоягата в ръката си. Повдигна я, усещайки вдъхващата увереност тежина. Пламъците около него се сляха в човешка фигура, която бавно се приближи към него.

Да! Сърцето на Фарр запя. Това е моят миг! Без значение дали ще спечеля или изгубя, ще съм се сражавал в битката, за която мечтаех толкова дълго!

— Не е така — рече огнената фигура. — Не аз съм този, с когото жадуваш да се биеш. Но въпреки това ела да ми покажеш справедливост.

Фарр прехвърли тоягата в другата си ръка като че беше клонка. Никога преди не бе усещал такава сила, никога не бе успявал да впрегне силите си в такава концентрация. Беше готов.

Без предупреждение замахна към главата на противника. Фигурата не помръдна. Тоягата срещна пламъците с гръмък звук и стана на пепел.

О, забравих! — подигравателно каза Фарр. Ти не се биеш честно. Като се има предвид как подреждаш нещата, всичко друго би ме изненадало.

Невъоръжен се хвърли в атака. Отново фигурата от пламък не помръдна. Фарр очакваше да бъде изпепелен като тоягата докато се вкопчава в огнено белите ръце, вместо това пръстите му се заключиха около тях и можа да ги задържи без болка.

Значи в крайна сметка си истински, а не игра на въображението ми. Не че бих си представил нещо толкова зло! —

подигра се Фарр.

Ръка се стовари върху главата му, карайки ухото му да запищи.

Това не е отговор — ликуващо рече Фарр. Сега чуй оплакването ми. Прицели се към проблясващата огнена глава и ударът му мина на косъм. Предполага се, че си добър, което е смешно. Но за момент ще приема, че това е така. Изцяло добър, казват. Приклезна, за да избегне замах. И не само това, но си и всемогъщ. Тогава как ще обясниш наличието на злина в света — различно от моето твърдение, че ти го причиняваш? Ляв удар, попаднал в диафрагмата на фигурата. Ако си добър, защо не го спреш? Освен ако не е извън силите ти. Фарр се изсмя при поредния си удар, виждайки фигурата да залита.

— Добър удар! — отвърна огнената фигура, дишайки тежко. — Но не фатален.

Фарр атакува отново, но този път ударът му бе отразен от корава ръка.

— Нека приемем, че съм изцяло добър. Нека приемем също, че подобна концепция би била извън възможностите ти да я проумееш и че подобна добрина би изглеждала зла.

Фарр се хвърли към краката на фигурата, опитвайки се да свари противника си неподготвен, но срещна само въздух. *Доброто си е добро*, изръмжа той. *Познавам добрината, когато я видя.*

— Възможно, възможно. Ако съм добър, злото трябва да бъде нещо различно от мен. Съществуват и други неща — следователно е поне възможно те да са източник на злината.

Фарр погледна изненадано към лицето на фигурата, което беше грешка, защото не видя удара под брадичката, нарушил равновесието му.

— Аз съм творителят на всичко живо — но за да получат живот, сътворенията ми трябва да притежават известна свобода в избора си, ограничена единствено от обстоятелствата. Злото присъства в матрицата възможности.

Ами правото на избор? Нима майка ми имаше избора да оздравее, докато умираше през пролетта и лятото? Защо сътворението не риде? Защо облаците не падат мъртви на земята?

Той възстанови баланса си и сграбчи фигурата за врата.

— Разликата между теб и един облак е, че облакът не може да избере дали да бъде движен от вятъра ми.

Пламтящата фигура се измъкна от хватката на Фарр.

Майка ми не избра смъртта, а тя настъпи. Ако всички сме орисани да умрем, не разполагаме с истински избор. Удар и ответ. Двамата спряха за миг, дишайки тежко.

— Слушай! Със създаването на различни от мен неща ограничих силата си до това, което ще им даде свобода да избират. Алтернативата е съществуване като нещото, от което се страхуваш — безпомощно пред вятъра. Избрах да ви даря със смърт. Майка ти оценяваше този дар и го прие, докато ти си избрал да не го разбираш. Тя го разбра и го приветства дори и в най-отчаяните часове.

Приветствала? Лъжец? Тя крещеше за милост, а ти не направи нищо!

Удари опонента си по рамото.

— Седях при нея през цялото време, споделяйки болката ѝ. Нима смяташ, че съм ви изоставил, защото сте избрали да стоите настрана от вятъра ми? — фигурата изтегли ръка назад, сякаш се приготвяше да хвърли цялата си тежест зад удара. — Избери да бъдеш честен със себе си. Причината смъртта на родителите ти и брат ти да те разгневи, е, че се чувстваш изоставен. Но аз не съм те изоставил.

Никога няма да те изоставя, дори и да го поискаш. Това разгневява ли те?

Фарр видя удара, но не направи нищо да го избегне. В последния миг извъртя тялото си, така че ударът попадна в десния му лакът с изхрущяване. Падна на пода, гърчейки се от болка.

— Ти си могъщ боец — рече гласът. — Служи ми добре, но като листо по вятъра. Не би ли искал да бъдеш мой доброволен служител?

Какво си намислил?

— Изчакай и ще видиш. Но всичко още не е свършило, още е много далеч от края.

Фарр кимна, най-близкото нещо до признание.

— Добре. Вземи гнева си и го положи в огъня.

Без него по-лош воин ли ще бъда?

— Нищо подобно. Гневът ще те лиши от най-въздигнатите ти победи! — каза гласът. — Нека гори в пламъците.

Огънят обгърна боеца.

Много добре. Пое гнева си и го хвърли в пламъка, сетне се разсмя огненогласно, осъзнавайки, че е скочил в огъня.

Сънят на Лийт се промени — за няколко мига младежът сякаш висеше над стаята, виждайки през каменните стени. Пламъкът забушува до предел, огнените колони сияейки с невъобразима белота. Тогава, толкова рязко, колкото и бе започнал, огънят изчезна, оставяйки за миг един последен стълб да пламти с непогрешима яснота, преди да угасне на свой ред.

Събуди се с тръпки. На каменния под недалеч от камината лежаха обгорелите останки от цепеница, върху която танцуваха дълги пламъци. Пред очите му огненият език се скъси, сетне като последния дъх на умиращ се усили за миг, преди да утихне сред виещ се дим.

ГЛАВА 5

ЗАГАДКАТА НА СТРЕЛАТА

Самотна сълзица на съжаление се плъзна по бузата на Фоилзи, докато старицата завърташе големия тежък ключ, оставен от съпруга ѝ. *Никога не вярвах, че ще се стигне до това... — помисли си тя, прокарвайки ръка по тежката дървена врата. Е, този дом бе подарък. Време е да го оставя.*

Тя прибра ключа в джоба си и прекоси улицата, присъединявайки се към северняците, които я изчакваха в утринния сумрак. Това можеше да се окаже най-опасната част от деня — с издигането на слънцето и появата на хората по улиците щеше да е лесно за издирващите отчаяна шайка убийци да се сдобият с множество охотни помощници. „Отчаяна шайка убийци“! Така бе казал информаторът — познат на инструкьорски стражник, по такъв начин ги описвали стражите.

Е, благодарение на продавача на риба знаят къде да ни намерят. Или поне са знаели. Да видим как ще ни открият сега.

Снощи бе приготвила убежище за северняците, но не беше сигурна дали ще го използват. Приказките в мазето бяха все обезкуражаващи, Фоилзи не бе съумяла да им покаже в каква сериозна опасност се намират. Не, не беше така, осъзнаваха, просто не изглеждаха да се впечатляват. Решението на Съвета и клането в Пиниона очевидно ги бяха лишили от силата, нужна им да продължат. *На път са от месеци — припомни си тя. Тялото си има предел.*

И нощта. Нещо се бе случило, след като ги остави в мазето, сигурна беше, слушайки приказките им днес на закуска. Резултатите бяха очевидни — равнодушни и апатични вчера, незаинтересувани от съдбата си, днес преливаха от енергия и планове, готови да приемат помощта ѝ. Вероятно бяха взели някакво решение, а може би някой от тях бе изрекъл окуражаваща мисъл или обнадеждаваща реч. *Ще се нуждаят от това там, където ги отвеждам. Все пак те не разполагат с избор. Аз също.*

Ленан внимателно се намести, разположен неудобно върху купчина тухли. От изгодната му позиция върху покрива на постройка се откриваше взор към двете страни на улицата. Гледаше как Фоилзи заключва вратата на дома си, сетне се отправя по осветения от утринта калдъръм към Компанията.

Тя не е като мама Клотиър — помисли си горчиво той. Не е мила като нея. И е още жива. Видях мамчето да пада. Видях да я секат, докато тя ги молеше за милост. Тези двамата не го видяха. Прекалено заети бяха да си спасяват кожите. Устните му се сведоха до гънка цепка.

Вчера новините се бяха разнесли из цял Инструър. Затворниците се разбунтували и завзели Пиниона, убивайки множество от омразните стражи — така говореха първоначалните слухове и гражданите се радваха. По-късно се разбра, че Пинионът бил нападен от врагове на града, посекли и стражи, и затворници без да подбират. Някои казваха, че по-късният слух бил пуснат от градските управници, но техните гласове бяха заглушени от твърденията на други, които твърдяха, че видели с очите си. Слухът, внимателно претеглен да засегне патриотизма на гражданите, бързо се пръсна из претъпканите постройки. Ескейн, казваха. Бунтовниците предприемат финалния си ход.

Ленан чу и двата слуха. Знаеше истината.

Премести се още няколко инча, колкото се осмеляваше. Тухлите се разместиха под него. Вдясно северняците крачеха по най-тесната от алеите. Развълнувани тръпки полазиха по тялото му, когато зърна друга, по-голяма група да се появява отляво, откъм портата Инна — поне двадесетима стражници в пълно въоръжение, поведени от едра фигура в огненочервена роба. Сетне по друга улица измарширува още един отряд. Трети — отдясно. Там пък четвърти. Поне осемдесет войници се подготвяха да арестуват Компанията, пристигайки с няколко минути закъснение. Ленан се отдели от ръба, отиде до другия край на покрива и заследи прогреса им през западната част на града. Каквото и убежище да намереха, Ленан щеше да го види, след което да се погрижи то по съвместителство да се превърне и в техен гроб.

Размахвайки ръце във всички посоки, дългострадалният главен прислужник на Аркоса на Немохайм крачеше притеснено подир господаря си. Никога не го бе виждал в такова отвратително настроение. Нищо казано от него не можеше да успокои повелителя. Бе чул слухове, прошепнати едва чуто в домакинството на посланика, че Аркосът се бил завърнал без роба, излагайки на показ безформеното си тяло, посрамен без предел. Безценните му телохранители, подарени му от брудуонските съюзници, ги нямаше, прислужникът получи най-неприятното потвърждение за това, тъй като бе част от отряда, пренесъл нахапаните от кучета трупове. Познаваше господаря. Аркосът нямаше да се усмири, докато не си отмъсти по екстравагантен начин, междувременно загърбвайки всичките си останали задължения. Ако някой застанеше на пътя му, умираше, без да има време да прояви съжаление за грешката. Всяка грешка, без значение дали на приятел или враг, щеше да бъде наказана. Самият живот на прислужника зависеше изцяло от качеството, с което изпълнява задълженията си.

Бе молил, заплашвал и заповядвал градската стража да подкрепи господаря му. Първоначално стражниците не бяха твърде склонни към битка, но особено ласкателни думи в определени уши в крайна сметка осигуриха осемдесет войници. Бяха прекарали миналия ден в претърсване на града, тревогите на слугата най-сетне усмирени, когато онзи вмирисан продавач на риба бе дал нужната информация. Плановете бяха съставени, атаката бе планирана за призори. Аркосът щеше да получи отмъщението си. Успехът бе жизненоважен, провалът немислим.

Знаците му изведоха напред хората с брадви. Властен жест на Аркоса на Немохайм накара брадвите им да се впият в старата дървена врата на къщата. Солидното дърво устоя на четирите остриета цяла минута, преди да се нацепи и впоследствие поддаде. Незабавно две дузини войници се втурнаха вътре, опитвайки се да изхвърлят мислите за железни колове и мечоносци. Бяха чули слухове. Но едрият мъж с червена роба бе истински и разполагаше с властта и волята да нареди смъртта им при най-малкия признак на колебание. Безумие бе да оспорват волята на член на Съвета — а при този конкретно това означаваше смърт.

Отне им по-малко от минута да обезопасят постройката, а след още три стана ясно, че тя е лишена не само от обитатели, но и от вещи.

— Изгорете я! — просъска Аркосът хрипливо.

— Но, милорд, сградите от двете ѝ страни също ще пламнат! — каза прислужникът, преди да се осъзнае. Моралните му задръжки глуповато заставаха пред себесъхранението. — Не трябва ли поне да предупредим обитателите?

Аркосът на Немохайм не бе в настроение да търпи въпроси. Не направи усилие да овладее черната си емоция. В настъпилата тишина, когато прислужникът осъзна, че с живота му е свършено, зърна мускул да потрепва на врата на господаря, сякаш под кожата шаваше нещо живо.

— Изгорете я! — повтори Аркосът, посягайки с месеста ръка и сграбчвайки слугата си за врата. Обърна се към един от стражниците. — Започнете с този!

Когато сърцераздирателните викове затихнаха, Аркосът на Немохайм се наслади на делото си. Глозгащата го отвътре чернота в никакъв случай не бе уталожена от гледката. *Всички да изгорят! Тяхна вина е, че са живели толкова близо до тях, без да докладват! Нека измират!*

— Блокирайте изходите на постройките! — нареди той. — Може да се крият в някоя от тях.

Колкото и да бе отвратително това, никой не се осмели да оспори чудовището в червено. Стражници с оголени мечове блъскаха обратно отчаяните обитатели, когато огънят се пренесе върху дясната къща. Лявата постройка упорито отказваше да пламне. Мъж с дете се появи на покрива вдясно, под тях сградата се размести, потъвайки отчасти в земята. Когато пламъците облизаха покрива, мъжът взе детето си и го хвърли над петнадесетте фута, които ги деляха от другия покрив. Детето падна с вик и застина неподвижно. Мъжът се приготви, сетне също скочи, но не му достигнаха няколко фута и падна на улицата с отчаян крясък.

Не е достатъчно... — настоя черната лудост. *Искам още!*

Насред всичко това се появи Ленан, който видя Компанията да се укрива в малка постройка недалеч от стената. Бе му отнело по-дълго от очакваното да слезе от наблюдателния си пункт. Гледката на горящите къщи го ужаси и той започна да обмисля варианта да се откаже от отмищението си. *Страхливец* — прорева огънят в него. *Вземи съдбата в ръцете си*. С бучаща в гърлото кръв, Ленан пристъпи на улицата.

Груби ръце го сграбчиха в мига, в който се появи на открито, един от пазачите завлачвайки го до Аркоса.

— Този беше в Пиниона — рече той. — Съмишленик на онези, които търсите.

— Не бях там! — викна Ленан. Стражникът го смълча с желязната си ръкавица.

Аркосът изтегли меча си. *Сторí го!* — умоляваше чернотата в него. *Знаеш, че ти се иска*.

Стражите се отдръпнаха, оставяйки нещастното момче беззащитно в средата на улицата.

— Мога да ви кажа къде са! — примоли се младежът, опитвайки се да накара създанието пред него да се вслуша в разума. Но изглеждаше, че мъжът не го чува.

Аркосът се приближи към момчето, което се препъна в паническия си опит да избяга. Посланикът все така се приближаваше, замахвайки безразборно. На младини бе притежавал превъзходни фехтовални умения, но днес нищо от това не бе останало. Капитанът на стражата се извърна настрана, негодуванието му примесено с ужас от случващото се насред улицата. Но не можеше да запуши ушите си за ръмженето и писъците, за звуците на стомана срещу кост.

Когато капитанът се обърна отново, Аркосът непохватно прибираше меча си в ножницата, без преди това да си направи труда да го изчисти. Началникът на стражниците щеше да възложи на своя заместник да почисти кървавата пихтия върху калдъръма.

Чувствам се по-добре! — прошепна черната лудост.

— Чувствам се по-добре! — изрече Аркосът на Немохайм. *Засега*.

* * *

— Уфф! — отбеляза Стела след обстойно проучване. — Тук вони на умрели овце.

Индретт ѝ се усмихна мило.

— Защото има умрели овце, мила! — рече тя, измъквайки мазна, прашасала кожа изпод младото момиче.

— Пфуу! — рече Стела, след като се огледа допълнително. — Къде сме?

— Прилича на някакво хранилище — рече Кърр.

Фоилзи кимна.

— Точно това е. Моят Ферди — нека душата му почива в покой — използваше това място да складира закупените от него стоки, докато цената им на пазара се вдигне. Сега ме изчакайте, милички, и не си подавайте навън дори носа. Обещавате ли?

Компанията кимна като един. Всичко, дори и смрадливият въздух в тази тясна барака бе за предпочитане пред улиците на града днес. Фоилзи изръмжа и затвори своеволната врата зад себе си, оставяйки ги сами.

Фемандерак изчака тридесет секунди, след което не можеше да се сдържа повече.

— Времето подходящо ли е да обсъдим бъдещето на Фалта и нашата роля в него?

— Имаш отличен усет към драматичното — каза Кърр. — Съмнявам се, че си намерил нещо толкова важно в архивите на подобен град.

— Ала го сторих — наблегна философът.

— Може би важно за някой учен.

— Защо не прецениш сам? Бих искал да споделя откритията си с Компанията. Всички вие трябва да решите дали намереното от мен притежава някаква стойност. Но искам да знаете, че независимо как бъдат посрещнати думите ми, ще ви помогна в начинанието да избягате от града и ако все още съзирате надежда в мисията си, ще продължа да помагам, с каквото мога. След като се съм се зарекъл тъй, свободни сте да преценявате, без да се притеснявате, че ще се обидя.

— Много добре — рече Кърр. — Изглежда ще останем тук известно време. Кажи ни какво си открил.

— Първо нека обобщим знанието си — предложи Фемандерак. — Брудуонците заплашват да нападнат Фалта и държат подготовката в най-строга тайна. Успели са да инфилтрират множество фалтански кралства и изглежда болшинството от Съвета на Фалта им принадлежи. Аркосът на Немохайм явно е техният водач.

Търговецът Манум е бил изпратен в Брудуо от фирейнския крал да разследва дочут в царския двор слух. Най-вероятно е произхождал от брудуонски посланици, изпратени да привлекат краля към каузата. В Брудуо Манум съумял да потвърди наличието на огромна армия, а в Андранатан научил имената на фалтанските предатели, както и нещо за брудуонското разпределение на времето. Също така узнал, че Гласът на Андранатан — който може би е самият Рушител — търси известна информация.

— Искаше да знае за Десницата — потвърди Манум. — Нямах представа какво има предвид. И все още нямам.

— Но сега като стана въпрос за това — продължи Търговецът, — от известно време възнамерявах да попитам Ахтал какво са знаели брудуонските воители за тази Десница. Водителят им бе неумолим в издирването ѝ, не желаейки да приеме липсата ни на знание. Убеден съм, че именно заради тази информация двамата с Индретт бяхме отвлечени, а не убити.

Всички очи се обърнаха към брудуонеца, който невъзмутимо бе приклекнал в един сенчест ъгъл на бараката, все още облечен в червената роба на Аркоса.

Заговори Хал:

— Според казаното ми от него, водителят им играел опасна игра. Инструкциите им идвали от Андранатан, отнасяйки се единствено до елиминирането на Търговеца и всеки друг, който можел да знае за брудуонските планове. Но в Брудуо имало и такива, които били в състояние да възнаградят богато онзи, който им донесе информация за нещо, което самият Андранатан още не бил разкрил — въпросната Десница. Така че водачът на четиримата брудуонци оставил пленниците живи, надявайки се да се сдобие с тази информация или поне да ги предаде на онзи, който предложи най-много. Очевидно е

имало човек — амбициозен и интригант, който е бил готов да заплати ужасно много пари за подобна информация.

— Ахтал защо не се е възпротивил, ако заповедите от Андранан са били други? — пожела да знае Стела.

— Брудуонските воители от неговия орден са обучавани в сляпо подчинение, така че изобщо не му е минавало през ума. Но по време на пътуването изгубил уважение към водача си — според него това раздвояване на целите им отнело силата и довело до поражението им.

— Какво представлява тази Десница?

— Ахтал знае колкото и ти — рече Хал. — Смята, че представлява някакво мощно оръжие или страховит боец с потенциала да нарани брудуонската кауза. За известно време смятал, че това може да си самият ти.

Манум се изсмя.

— Ако аз съм Десницата и Десницата е ключова част от защитата ни, то Фалта е в сериозна опасност.

Фемандерак продължи:

— Както разбирам, сред нас има и други, узнали за съществуването и важността, ако не и самоличността, на тази Десница.

— Така е — рече мъжът в бледосинята роба, като се усмихна широко. Инструър му се бе отразил добре и отшелникът се бе възползвал от възможността да се смеси със сънародниците си, припомняйки си тънкостите на обществото, които бе забравил по време на оттеглянето си. Умишлено бе избягвал да привлича внимание, прекарвайки много време настрана от Компанията, наблюдавайки и оставяйки нещата да следват естествения си ход.

— В уединението си чувах словото на Най-възвишения — рече убедено той. — Не като звучен глас, а като представа в ума ми, която ме уведоми, че трябва да очаквам посетители. За един от тях ми бяха казани специфични неща, също така ми бе дадена и фраза, която не бях чувал преди: „Десницата на Най-възвишения“.

— Да изясним — никой не ти е казвал за тази Десница? — Фемандерак не искаше да остава място за съмнение в опита да изяснят какво им се случва.

— Мога да потвърдя това — намеси се хауфутът. — Възстановявайки се, отшелникът повдигна темата с мен известен брой,

пъти много пъти. Всъщност — додаде той — мисля, че отшелникът знае самоличността на Десницата.

— Така е — отвърна отшелникът. — Макар да е така чрез мои наблюдения и размишления, а не чрез разкритие свихе — хвърли поглед към Хал, който не каза нищо. — И по мое мнение Десницата е част от вашата Компания, онзи, комуто говорих в Бандитската пещера.

Навел глава, очевидно заинтересуван от нещо на пода, Лийт усети как лицето му почервява от обгърналото го внимание. Припомни си думите на отшелника — „въздигната съдба те очаква... кралства ще се покоряват на гласа ти... призован за време като това“. Също така си спомни и смущението, което му бяха причинили. Представляваха типа мечти, които си фантазираше като дете — да властва над онези, които не може да контролира, да бъде важен, прочут, обичан от всички... *Това не е съдбата ми. Надявам се да не е. Би ме разрушило! Блянове посред бял ден.*

Лийт повдигна глава, издал брадичка и огледа близките и приятелите си.

— Тези от вас, които ме познават, знаят колко малко вероятно е да се превърна в могъщо оръжие или велик воин. Нека забравим тази идея, както аз вече съм сторил.

Отшелникът отвърна невъзмутимо:

— Точно такъв отговор бих очаквал от Десницата.

Фемандерак взе думата:

— Когато за пръв път срещнах Лийт, му казах за пророческите думи на Хаутий — голям мъдрец и пророк от родината ми, който преди стотици години написал *Арминия Скреуд*. Разказва няколко неща — че брудуонците ще нападнат Фалта, че ще бъдат отблъснати от нещо, което той нарича Джугом Арк — артефакт, носен от Десницата Божия, чиято самоличност още е неизвестна, но скоро ще бъде разкрита, и тази ръка, заключава словото, произлиза от долината Лулеа във Фирейнс.

— Какво ни казва зависи от това дали вярваме на подобно пророчество — хауфутът се намръщи. — На мен лично нищо не ми говори. И нещо повече, възниква опасността да нагаждаме глупави решения към пророчеството. Стигнахме толкова далеч чрез отдаденост и усилия, не като следваме древни писания. Това не само е загуба на време, но и потенциална опасност.

— Бихме могли да обсъждаме това, след като информацията бъде представена — някак сприхаво рече Фемандерак.

— Ако разбирам правилно — рече Манум, — Десницата е воинът, а Джугом Арк е оръжието, което той използва.

Стела се намести върху овчата си кожа.

— Бих искала да чуя повече за Джугом Арк. Името ми звучи познато. Какво е?

— И би трябвало, ако си спомняш нещо от преподаваната ти история — изръмжа Кърр. — Останалите от Компанията също трябва да го разпознават, освен ако не са били заспали, когато им цитирах *Домаз Скреуд*. Джугом Арк е стрелата, с която Най-възвишеният надвил Рушителя, дадена на Първородните като символ на тяхното единство.

— И която символично е била почти незабавно изгубена — както и единството — кисело рече хауфутът. — Ето срещу какво се борим. Спасяването на Манум и Индретт от брудуонците е детска игра в сравнение със задачата да обединим различните фалтански фракции, още повече при наличието на предатели. Единна Фалта би била в състояние да отблъсне всяка брудуонска атака. Но — заключи едрият мъж, — това никога няма да се случи.

Фемандерак кимна ентусиазирано:

— С изключение на последния пункт си напълно прав. Единството е всичко, единството е ключът. Как бихме могли да го постигнем в такава разцепена земя като Фалта?

Един поглед към лицето на философа бе достатъчен за определянето на въпроса като реторичен — мъжът от Даурия смяташе, че знае отговора, бавно насочвайки и членовете на Компанията към позиция, от която те също щяха да разберат.

— Вероятно предсказанието на Фемандерак е символично, а ние допускаме грешката да го тълкуваме буквално. — Лийт се приведе напред. — Джугом Арк символизира нужното на Фалта единение, което ще дойде от Десницата Божия, зародила се във Фирейнс. Е, вече говорихме за единството и идваме от Фирейнс. Възможно е вече да сме сторили всичко, което се изисква от нас и нещата да се объркват, защото оставаме, където вече не сме нужни.

Лийт видя останалите да обмислят казаното от него за момент, сетне Фемандерак поклати глава.

— Възможно, но не е характерно за загадките. Те трябва да бъдат приемани буквално, веднъж щом бъдат разгадани. Споменаваните от тях обекти са специфични, местата им са реално съществуващи, хората — истински и прочие.

— Позволете ми да добавя повече информация. В инструкърските архиви има пет древни книги, съответстващи на петте в родината ми — бръкна в джоба си и извади смачкано парче хартия. — В една от тези книги открих друга гатанка, която преписах:

*Стрела-метал, изстреляна със сила,
пламтяща воля на могъщо Име,
за власт над всеки бунт родила —
едно да бъдат нации обединими.*

*От бунтовни лапи скрита,
плътовни намеци не пие.
Над земята, през водата —
в земята пламъкът се крие.*

— Отнася се до Джугом Арк, металната стрела — предназначението ѝ е подчертано — донасящо единство, скрита на определено място, до което може да достигнем някъде във въздуха, над водата и сетне в земята. Убеден съм в съществуването ѝ. Макар да подозирам, че самата тя не разполага с магическа сила, притежава онази така неуловима власт да обединява хората, да събира врагове в едно, да събира нации под знамето си. Ако успеем да намерим тази Стрела, бихме могли да убедим Съвета, кралствата и хората да застанат зад каузата ни.

Фемандерак говореше тихо, настойчиво — само неговите думи нарушаваха тишината на бараката.

— Много часове прекарах в четене на объркани писания в архивите, научавайки повече, отколкото ме интересуваше за управлението на Инструър, наказанията за търговците, използващи подправени мерки и посредничеството при разрешаване на гранични спорове. Но сред всичко това открих и писанията на Бюрей от рода Сайуиз, един от Първородните и основател на Немохайм, най-

мистериозното от Шестнадесетте кралства. Според *Домаз Скреуд* на Бюрей била поверена Джугом Армклед като Фурист и Раупа се сражавали за нея и той я отнесъл далеч на юг, когато Първородните се разделили на северни и южни фракции. Но къде точно? В Немохайм ли я е отнесъл?

Отговорът се криеше в изписаните от него страници. Основал столицата, която сега носи неговото име, но според собствените му думи никога не е живял в нея. Вместо това се оттеглил навътре в сушата, придружаван от семейството си. Носейки Джугом Арк, последвал долината на Нюм, решен да се установи в Мълкт. Но бандити ги нападнали от засада и убили децата му. Успял да запази Стрелата, ала бил принуден да се оттегли още по-навътре в сушата, решавайки, че тя трябва да бъде положена извън досега на приятел и враг. Сигнал до Алмукантаранските планини.

— Кантара? — промърмори хауфутът. — Не може да бъде.

— Какво? — Фемандерак се извъртя и сграбчи ръката на едрия мъж. — Къде си чувал това име?

— Кантара не е тайна — рече хауфутът, изненадан от пламенността на философа. — Всеки знае легендата. Тя е сред любимите приказки на децата.

Останалите кимнаха.

— Каква е тази легенда?

Заговори Стела:

— Кантара е вълшебно място, където спокойствие цари — замък, заобиколен от мирно селце и открити поля, място в небето, където отиват добрите деца, умрели преждевременно. Веднъж на хиляда години Кантара се спуска на земята, слизайки от облаците, тогава майки и бащи могат отново да посетят челядта си. Там никой не остарява, никой не умира, ала никой не може да я намери, без значение колко усилено търси — с изключение на един ден и една нощ на всеки сто години. — Тя въздъхна. — Като деца рисувахме замъка, обвит в мъгли, разположен в облаците, копнеещи деца надничаха измежду бойниците, оглеждайки хоризонта в търсене на родителите си.

— Значи Кантара не е тайна? Скривалището на Джугом Арк е детска история? — Фемандерак се почеса по главата. — Може би това е представлявало най-добрата защита. Превърната в легенда, хората ще смятат, че не съществува.

— Кантара е скривалището? — запита Кърр. — Сигурен ли си, че и това не е символично?

— Чувайки историята съм убеден, че Бюрей е създал този мит като най-удобното скривалище. Обяснението на историята прави дори още по-вероятно наличието на истина зад мита.

— Да изясним — каза светлокосият отшелник. — Дневникът на Бюрей указва Кантара като скривалището на Джугом Арк, така ли е?

— Да — отвърна Фемандерак.

— Но казва ли как да достигнем това място?

— Казва. Кантара се намира в началото на долината Нюм, огромен бял замък по склоновете на Хоуксхед, разположен между Стражите. Според дневника Кантара е реално място.

— Стражите?

— Два огромни върха, които охраняват Стрелата — рече Фемандерак. — Макар че как точно две планини биха могли да пазят нещо, не съумях да разбера.

Отшелникът сви рамене.

— И къде по-точно в Кантара се намира Стрелата?

— Нямам представа, дневникът не казва. За това ще трябва да се допитваме до гатанката.

— Значи предлагаш следващата част от мисията ни да е посветена на издирването на Джугом Арк? — тихо запита Индретт.

Философът кимна.

— Не смятам, че делото ви е завършено. Трябва да я откриете и с това да обедините Фалта пред лицето на настъпващата инвазия.

Защо иначе прекосих пустините от Даурия, ако не да ви помогна? Кралете, Съветът и хората ще се заслушат, когато Стрелата се появи отново. Хората ще се погрижат за това. Ако не друго, трябва да я намерите, за да не бъде използвана от други за не толкова въздигнати цели.

Навън вятърът се усили, хвърляйки дъжд по стените на бараката.

* * *

— Има и други, които издирват Стрелата? — запита Кърр.

— Аз лично не зная за такива — рече философът. — Макар да очаквам, че ще бъдете наблюдавани, така че някой може да отгатне целта ви, освен ако не я прикривате усърдно.

— Ако съм разбрал правилно загатването в думите ти — каза Перду, — подтикваш ни да използваме Джугом Арк, за да обединим Фалта? Загадките казват, че това дело е отредено на Десницата. Чухме отшелника да говори за вътрешния си глас и как смята, че един от присъстващите тук е Десницата. Наистина ли си убеден, че Десницата е някой от членовете на Компанията?

Навън вятърът бе спрял, утрото бе тежко и задушно, вероятно предвещаващо следобедна буря. Единственият звук бе монотонният тропот на дъжда.

— Да — изрече Фемандерак. — Поне смятам, че Десницата е сред Компанията, но не е конкретна личност. Нека обясня.

Миналата нощ, каза им Фемандерак, той бил заспал край огъня в мазето, в жилите му пулсираща мисъл, посята в съзнанието му по-рано през деня.

— Вероятно е била там със седмици, може би още от Адунлок, когато за пръв път чух историята на Лийт и отговорите му относно питанията му за Десницата. Отне ми цялото това време да осъзная, че отговорът е бил под носа ми още от самото начало. Колко глупав може да бъде човек понякога! Колко спял!

Мисълта, която го била спходила тогава, която не му давала мира и сега, била следната — *ръката има пет пръста*. Това било. Ръката има пет пръста. Тогава си помислил за Компанията и петимата, първоначално поели от Долната долина в Огнената плащаница — Лийт, Хал, Стела, Кърр и хауфутът... ръката има пет пръста... и внезапно Десницата на Най-възвишения била пред него.

Десницата не е определена личност! А тази сърцевинна група от Компанията, група, чиито съдби се преплитали по някакъв специален начин. Съставена от пет пръста Ръка, всеки от които е слаб сам по себе си, но вкупом способни да се вкопчат здраво във Фалта и да я насочат по пътя на правдината.

Опитал се да отхвърли мисълта, по стотици различни начини я подлагал на съмнение. *Ами Манум и Индретт? Те също са от Аулеа.* Те били само причината, извадила наяве Десницата — научила Ръката да се затвори около жертвата си. *Какво бе постигнала Компанията?*

Нищо, с изключение на онова, сторено чрез Десницата. Оцеляването на Покрития път било дело на Стела от Ръката. Излекуването на отшелника — на хауфута от Ръката. Сразяването на брудуонските воители — планът на Кърр от Ръката. Стела зашеметила Повелител на страха с камък. Лийт нанесъл завършващия удар. Колцина можели да се похвалят с убийството на един Повелител на страха? Кърр и хауфутът водели Компанията. Дали Фемандерак наистина бе спасил Лийт от крепостта на уайдузите — или било обратното? Философът вече не беше сигурен. Убеден беше само в едно — дружителите приключения изковавали от лулеанските селяни заплашително оръжие. Нямамо съмнение. Те били Десницата на Най-възвишения.

За Лийт това утро все повече заприлича на сън. Беше уморен, ужасно уморен, с изтощен дух. След нощта в Пиниона и бягството от квартирата искаше само едно — да спи. Въздухът в бараката бе толкова тежък, задушавайки членовете на Компанията. Лийт забележа и други — Манум, Кърр, Перду, хауфута — едва да удържат натежалите си клепачи. Той не можеше да повярва, че тази „Десница“ — могъщият воин, щеше да се появи от редиците на парцаливата група селяни. Може би брудуонецът, но той не бе най-велик от бойците дори в собствената си земя. Как можеше Ахтал да се надява сам да надвие кафявите орди, които щяха да залееят Фалта? Да ги промуши смъртоносно със Стрелата?

Сега Фемандерак заразказва за Петте книги, които открил в инструърската архива. Обясни теорията си как всяка от тях съдържала определен аспект от Десницата. *Книгата на Слънцето*, пълна с прекрасни песни на надежда, оприличи на Стела. Горестно-сладкият Марисуон, съдържащ „*Песента на Аозианите*“ го затрудни, но накрая разчете между страниците й характера на Лийт. *Книгата на Сключените ръце* със своите резки твърдения и поразяващи обобщения моментално му напомни на Кърр. Любимата му *Книга на Златната стрела* носеше много от наблюденията върху живота, които бе дочувал от хауфута. Законите й се отличаваха с типа обич, която Фемандерак бе виждал едрият водач да демонстрира. А *Книгата на Вълната*, съдържаща трактат върху управлението, законите й

демонстрирани в сполетялото Долината наказание, философът искаше да покаже на Хал. Пет книги, пет пръста, една Ръка.

Можеше ли да е така? Нима светът на древните пророчества се отнасяше до тази група хорица, криещи се в смядлива барака? По кое време бяха напуснали последователното си, логично битие? Ако можеха да надвият елита на Брудуо и да си върнат Манум и Индретт, тогава може би... само ако не бяха толкова уморени...

Фоилзи се върна точно преди обед, заварвайки бараката утихнала. За един кратък миг тя се опасяваше от най-лошото. Припряно дърпайки вратата, старата жена намери членовете на Компанията проснати върху кожите, меките килими и чувалите с памук, всички заспали дълбоко. Тя направи знак на високия плешив мъж до нея — влязоха вътре и затвори вратата зад себе си.

* * *

Навъсено стоманеносиво небе заплашително надвисваше над брудуонската армия, неспирно подлагана на изпитания. Нервността бе осезаема. Всички — от най-неопитния наборник до генерала, посивял старец с почерняла кожа и стомана вместо мускули — всички членове на най-голямата армия, събирана някога, усещаха страха от присъствието на господаря си. Като жив организъм войската се движеше напред и назад из песъчливата долина, без дори да трепне, когато блясъкът на светкавицата и трясъкът на гръмотевиците бяха заменени с проливен дъжд, оставяйки зад себе си тук и там неколцина мъртви войници, подобно на късчета мъртва кожа, но изпълнявайки учение подир учение с ужасяваща прецизност, удивила малцината наблюдатели на една скалиста могила. И наред всичко това една висока, обвита в черно фигура ликуваше, повдигайки ръка към небесата, сякаш подчинявайки стихии на волята си. Макар генералът да знаеше, че това трябва да е съвпадение, почти бе готов да помисли, че господарят повелява бурята — знаеше, че армията щеше да повярва в това. Така легендата щеше да се разрасне, вдъхвайки храброст на малодушните, посявайки страховит респект сред редиците. Подобен

страх и подобен кураж щяха да са необходими на толкова обширна и многообразна армия. С приключването на последното учение и заглъхването на сетния вик, дъждът внезапно спря — като че бе спусната преграда. Черната фигура пристъпи напред, вдигнала меч в ръката си — и жесток, триумфален рев се понесе към душното небе. Ученията бяха приключили. Инвазията бе на път да започне.

ГЛАВА 6

ЕСКЕЙН

— Това са те — тихо каза Фоилзи.

— Това? — объркано рече мъжът. — Как биха могли подобни...

— Какво очакваше? Небръснати войници в брони, потни и псуващи, сражавайки се с враговете си дори насън? Тези мили люде правят неща, немислими за онези с велика мощ. Колкото по-силни и прословути стават, толкова по-неподходящи са за мисията си.

— Значи задачата ни е да...

— Да ги държим скрити, неизвестни. Затова се нуждаят от помощта ти.

— Фоилзи, мила — любящо рече мъжът, стискайки ръката ѝ, — двамата с Ферди дадохте толкова много. Без вашата помощ и тази на неколцина други нямаше да оцелеем. Как бихме могли да ти откажем?

Старицата се усмихна широко.

— Зная, че се смяташ за длъжник на мен и Ферди — рече тя, — но не прави това като отплата за мен, стори го в качеството му на правилно дело.

— Точно в това не съм особено сигурен — каза той, прокарвайки ръка по лъскавото си теме. — Фоилзи, ти си толкова доверчива, лесно е да забравиш колко е важна тайната ни. Всяко предателство може да струва жизни.

— Тези хора са поемали много рискове заради теб, заради всички, макар дори да не подозират за съществуването ви. Време е някой да рискува заради тях.

Мъжът кимна. Фоилзи бе пряма жена. В думите ѝ човек винаги можеше да чуе истината, затова бе обичана в Ескейн, от всички фракции в това объркано място. Приютяването на северняците бе правилната постъпка, дори и ако имаше последици. Но все пак той нямаше намерение безгрижно да излага на риск жизни. Някому трябваше да бъде възложено наблюдението им.

Този ден бараката послужи като убежище на Компанията, където Лийт можеше да възстанови силите си от предните четиридесет и осем часа на изпитания. Според Фоилзи улиците все още гъмжали от стражи, извличайки почтени граждани от домовете, за да ги разпитват. Дори след смрачаване опасността не беше преминала.

— Но къде ще бъдем отведени? — зададеният от Кърр въпрос интересуваше всички.

— В Ескейн — отвърна плешивият. — На сигурно място.

— Колко далеч се намира това? Как ще се промъкнем покрай стражниците на улицата и мостовете? — запита Индретт. Чувствайки се неловко в присъствието на плешивия, членовете на Компанията го заливаха с въпроси.

— Ние от Ескейн умеем да отбягваме стражите.

— Къде се намира Ескейн? Не е от Шестнадесетте кралства на Фалта. — Фемандерак бе изучавал картите, пътувайки надлъж и нашир из централна Фалта миналата година, чувайки много приказки за това мистериозно място, но никой не бе в състояние да му предостави конкретен отговор.

— Не, не е сред Шестнадесетте, но е фалтанска територия — суверенно кралство, ала без крал.

— Чухме нещо за Ескейн на пазара, но всеки имаше различна идея относно местоположението и характера му. — Индретт поклати глава.

— Не разбирам нищо — каза Кърр.

— Хубаво. Има причина да желаем страната ни да остане скрита. Фоилзи не ви е запознала с инструърската история — каза плешивият. — Но аз ще се постарая да поправам това по време на пътуването ни. Тръгваме ли?

В отговор Компанията започна да се приготвя. Хауфутът си мърмореше:

— Кой е чувал на път да се тръгва с празен стомах?

Поеха по пустите странични улички. След около десетина напрегнати минути навлязоха в част от града, която бе позната на Лийт — намираха се на около двеста ярда от пазара, когато водачът им спря, измъкна ивици плат и им ги раздаде.

— Завържете си очите! — рече им той. — Трябва да ги носите по време на пътуването ни. Ескейн е тайна.

Фарр мрачно замърмори, но позволи да му завържат очите. Вероятно осъзнаваше, че не разполагат с избор — оцеляването им зависеше от този мъж.

Лийт се опита да определи къде ги отвеждат, но след няколко завоя се обърка напълно. За известно време крачеха по калдъръма, сетне по мекия пясък на алея. В един момент водачът им прошепна „Долу!“ и те приклекнаха, затаявайки дъх, но Лийт нито можа да чуе, нито да види от какво се криеха. Последва още пясък, сетне спряха, докато мъжът почука и в тишината изслушваше някакъв отговор, какъвто явно бе имало, защото бе прошепнал нещо. Тогава се отвори врата и бегълците бяха вкарани в някаква постройка.

— Не можете да отнесете оръжията си в Ескейн — каза водачът им.

— Тогава няма да ида там — отвърна грубо Фарр. — Никъде не отивам без меча и тоягата си.

— Тъй да бъде. Вероятно бих могъл да спестя време като повикам градската стража? Не смятам, че осъзнаваш ситуацията си. Или дириш убежище в Ескейн, или се изправяте пред гнева на Инструър. Бъди уверен, че мечът и тоягата няма да ти помогнат в Пиниона, където ще се лишиш от живота си.

— Не бъди глупак! — каза Кърр на винкулчанина. — Предай ги. Не сме в позиция да преговаряме.

— Още не съм бил обезоръжаван от враг — упорито настоя Фарр.

— Тогава бъди благодарен, че не сме ти врагове — каза водачът им, — защото сега ще предадеш оръжията си.

— Вероятно бихме могли да обсъдим това по-обстойно, когато достигнем земята ви — каза Фарр.

— Можете да свалите превръзките, след като предадете оръжия — отвърна гидът им. — Намираме се на портите на Ескейн.

— Вече? — рече Кърр, изненадан. — Но ние още не сме напуснали Инструър!

— Положете оръжия и свалете превръзките — търпеливо повтори водачът им. — Елате и подирете отдиш в Ескейн.

Около Лийт се разнесе дрънчене на оръжия. С лека неохота откачи късото острие, с което се бе сдобил в Пиниона. Пръстите му развързаха възела на плата пред очите му и младежът премигна няколко пъти. Мракът бе пълен, нямаше никаква разлика след свалянето на плата.

Поеха по тъмния проход, следвайки ехото на водаческите стъпки.

— Кой живее тук? — рязко запита старият фермер. Думите му отекнаха като шок, почти като разкъсване на мрачната тишина. Лийт се отдръпна.

Невъзмутим, водачът им отвърна с отваряне на врата в дъното на прохода. Внезапна светлина заля Компанията, чиито членове за миг не можаха да огледат ясно помещението, в което се намираха. Лийт премигна няколко пъти. Слабоосветеното затворено пространство бе изпълнено с хора.

— Добре дошли в Ескейн! — викна гидът.

* * *

— Но това още е Инструър! — каза Кърр, видимо объркан и малко разгневен. — С какво ни помага това?

Неколцина от хората в стаята бяха скочили на крака. Плешивият им направи знак да седнат.

— Те не знаят — рече той. — Простете им. Отношението им ще се подобри с увеличаване на знанието.

Обърна се към Кърр.

— Това *не* е Инструър. Из града са пръснати малки енклави като този, не повече от една-две стаи, скрити от враговете ни. Това е Ескейн — всички те са Ескейн, *ние* сме Ескейн. Скрытите, вплетени в столицата, но отделени от нея.

— Отделете се от нея и самотни бъдете! — рече един от хората, млад мъж.

— Не се скушавайте от привичките й, не се сквернявайте със злината й. Така ще я освободите — произнесе напевно жената до него.

— Вие сте Ескейн, с чистота заделени — каза трети, по-стар глас от далечния край на стаята.

— Кой живее тук? — плешивият повтори питането на Кърр. — Гонените и лишените от градските водители. Никой не знае кой е бил първият, нито защо е основал това убежище, ала тук стои то. През по-голямата част на последното десетилетие хора са намирали пътя си до Ескейн. Тук мъж, там жена, семейство. Постепенно се умножили. Първоначално гледали на себе си като на наблюдатели, съзиращи нарастващата поквара на градските обитатели, затова продължавали да рискуват да посещават града, но с ожесточаването на режима, когато Съветът на Фалта поел контрола над Инструър, хората от Ескейн спрели да се излагат на риск. Тук има мнозина, които от много време не са прекарвали нощ в града. Недалеч е денят, в който в Ескейн ще има повече родени от онези, които напуснали.

— Съветът знае ли за съществуването ви? — запита Кърр.

— Знаят, наистина знаят — отвърна водачът им. — Погрижили сме се за това. Искаме всички инструърци да знаят, че съществува място на съпротива, място, където могат да намерят убежище, откъдето един ден ще се появим отново, за да си върнем принадлежащото ни по право. Знаят за Ескейн и се страхуват от нас, ала не могат да ни намерят. Не подозират, че стоим сред тях.

— Колко дълго ще ви гостуваме? — запита Перду.

— Малкото сред нас, които още посещават града, ще държат ушите си отворени. Когато имената ви не биват вече споменавани, ще е безопасно да напуснете. Дотогава изборът ви е мрак или смърт.

— Няма ли слънчева светлина в Ескейн? Не излизате ли да гледате изгрева? — Перду звучеше нервен. Това място беше пълната противоположност на обичната му видда.

— Много малка част от нас крачат между Инструър и Ескейн. Що се отнася до изгрева, може да бъде уредено, но ще е рисковано. Караулът се сменя точно по изгрев.

Лийт бързо заговори, съзнавайки дискомфорта на Перду:

— Моля ви, уредете го — рече той. — Намирам мрака за доста притеснителен.

Чувайки това, Фемандерак си помисли: *момчето узрява, пръстът става по-дълъг.*

Широко, добре осветено (макар и без прозорци, подобно на всички стаи в Ескейн) преддверие бе осигурено за Компанията. Когато се настаняха, обикновени на вид хора им донесоха храна и вода. Напрежението, сковало северняците през дългия ден, бавно се оттичаше и те започнаха да се отпускат.

— Нещо ме обърква — рече хауфутът между хапките овнешки бут. — Откъде идва тази отлична храна? Със сигурност не я отглеждаше в мрака?

— Колко нетипично за хауфута да се занимава с подобни неща — тихо каза отшелникът.

— Изненадан съм, че не сме чули нещо преди това — добави Кърр. — Пътуването му дотук от Бандитската пещера с един аскет бе най-големият риск, който е поемал досега — по мое мнение.

— Страхувам се, че аз научих повече от него, отколкото той от мен — рече отшелникът.

— Ех! — тъжно каза Кърр. — Прехраната на селския ни шивач бива покрита само от грижите за хауфута. Не можем да ти помогнем.

— Не им обръщай внимание! — обърна се хауфутът към водача им. — Те просто завиждат, защото не разполагат с моята солидност. Но бих желал да получа отговор, ако е възможно. Поне ако заговориш, те ще бъдат принудени да замълчат.

— Много около Скривалището — както наричаме хранителните си запаси — е тайна — внимателно отвърна плешивият. — Досети се сам. Ако, както каза, не можем да отглеждаме храна, трябва да я вземаме от Инструър. Имаме достъп до доковете, където работят някои от привържениците ни. Разполагаме почти с неизчерпаем запас богатство, тъй като в Ескейн всичко е общо. Достатъчна ли беше тази информация?

Бяха зададени още няколко въпроса, сетне гидът се извини и излезе, оставяйки ги сами в стаята. Храната бе доядена мълчаливо, всеки потънал в собствените си мисли...

Възможно ли е да е бил истина? Реален ли беше сънят в мазето на Фоилзи? Лийт се бе чудил цял ден. Толкова ярък сън, помнеше всеки елемент от него с яснота, каквато рядко изпитваше през съзнателния си живот. Цветовете бяха били по-ярки, звуците някак поплътни — изобщо не приличаше на някой от досегашните му сънища. И точно това беше проблемът. Всичко това го правеше подозрителен,

караше го да чувства, че просто си е въобразил. *Какво искам повече от всичко?* На това питане можеше да отговори откровенно. Да бъде оценяван, да бъде обичан, без заплаха, че любимите му хора ще го изоставят — без значение за колко достойна кауза — и ще прекарат две години в преследване на призраци из земята на враговете им. Без обичаната от него да захвърля любовта в лицето му, като разказва присмехулно на останалите. Без брат му вечно да е прав, все да има последната дума, като трактат върху морала. Огънят в съня бе предложил типа обич, която желаше. Прекалено свършена. Трябваше да е дело на собствения му ум.

Но само да можеше да е истина...

Въздухът в стаята бе съвсем застинал. Запленен от покоя, Фемандерак измъкна видялата много свят арфа от раницата си и изсвири няколко едва чути ноти. Звукът изглежда придаде аромат на въздуха, подслаждайки го с нещо, прилично на радост — вдишаха с разширени ноздри.

Никой не помръдна, никой не се осмели да заговори, докато всички стояха омаяни. Ръката на Фемандерак се отпусна. Мълчанието, абсолютното ескейнско мълчание, ги обви. Намираха се в стаза.

— Снощи сънувах сън — внезапно рече Стела и сърцата на всички подскочиха. — Някой може ли да ми каже...

Гласът ѝ замря с обръщането на всички лица към нея, срамът почервени шията и лицето ѝ.

— Сънувала си? — викна Лийт. — Аз съ...

— Тихо! — каза Фемандерак и в гласа му се доловиха стоманени нотки. — Ако някой е сънувал, нека го запази за себе си.

Лийт сви устни. *Дали и останалите са чули гласа? Дали го чуват тази нощ?* Не искаше да попита — моментът бе все още твърде скорошен, прекалено ценен за разгръщане. *Може би, може би...*

В течение на множество проточили се минути нищо не бе казано, но поне за Лийт моментите бяха изпълнени с неизразим копнеж.

* * *

— Вероятно оттук бихме могли да определим предстоящия си път — накрая рече отшелникът. Когато никой не отговори, той

продължи. — Без значение какво е мнението ни за самоличността на Десницата, трябва да решим дали Компанията има още задачи, които ѝ предстоят. Дали ще се отправим в търсене на Джугом Арк, както предлага нашият приятел Фемандерак? Или решаваме, че сме сторили всичко по силите си? Трябва да призная, че усещам призив да помогна на хората от Инструър, като онези, принудени да се крият по подобни места.

Това съживи Кърр.

— Други предстоящи задачи? Ти може да имаш някакво чувство за успех, аскетични ми приятелю, но аз не изпитвам нищо подобно. Вероятно би могъл да ми предоставиш списък с делата, които сме приключили успешно?

— Съзирам сред нас двамата брудуонски пленници — дойде отговорът с едва загатната грубост.

— Разбира се — призна Кърр. — Но ако това бе всичко, което трябваше да сторим, отдавна щяхме да се наслаждаваме на великолепната фирейнска пролет.

Хауфутът се присъедини към спора.

— Нека бъдем конкретни. Каква точно е втората задача на Компанията?

— Да спаси Фалта — дойде резкият отговор. — Понастоящем не можем да спасим дори себе си.

— Аз пък помня, че задачата ни беше не чак толкова въздигната. Възнамерявахме да изложим наученото от нас пред Съвета на Фалта.

— Кое то бе сторено — бързо рече отшелникът.

— Това бе свързано с показването на пленения брудуонец, който трябваше да ги убеди в надвисналата заплаха.

— Чия идея бе това? — настояваше отшелникът.

Настъпи пауза, в която членовете на Компанията се замислиха. Бе се случило толкова отдавна. Толкова много неща бяха станали от онази нощ в дома на хауфута, когато решиха да потеглят...

— Идеята беше моя — равно отвърна Хал.

— Твоя? — рече отшелникът, отмерената любезност в гласа му издавайки намерението му. — Защо ли не съм изненадан?

Хал се навъси, но не каза нищо. Индретт понечи да заговори, по Манум положи ръка върху рамото ѝ, докосвайки устните си с пръст.

— Без значение откъде е произлязла, идеята е била добра. Но се провали заради фалтанската политика и предателството на посланиците и кралете — тежко изрече хауфутът. — Нямахме шанс. — Той въздъхна.

— А Фалта? — попита ги Манум. — Тя ще успее ли да се защити от армията, която може би точно в този момент стои на границата? Защото ако не...

— Ако хората разполагаха с достатъчно знание... — рече Перду.

— Ако армията можеше да бъде приготвена навреме... — добави Фарр.

— Ако имаха подходящо водачество... — каза хауфутът.

— Ако, ако, ако! — Фемандерак изгуби търпение. — Естествено, че Фалта може да се противопостави на брудунците, ако армията бъде събрана сега и бъде поведена от достойни пълководци. Но проблемът е, че не разполага с такива! Водителите на Фалта са брудунци! Те ще се погрижат да сте беззащитни и неподозиращи, сетне просто ще поканят кафявата армия да окупира градовете ви. Няма да има отбрана. Няма да има битка. Наместо това ще има клане! Ако си представяте, че сте приключили задачата си, вероятно ще ми позволите да се завърна в родината си, защото няма да остана да гледам как фалтанските реки почервяват от кръв!

— Моля те, остани! — каза Лийт, изправяйки се на крака, не желаейки приятелят му да остане неразбран. В крайна сметка той носеше отговорност за Фемандерак. Той бе се сприятелил със странния чужденец и му бе разказал тайните на Компанията. — Вече не можем да седим и да си мислим за собствената безопасност, не и когато знаем неща, жизненоважни за оцеляването на Фалта. Не и когато ни е даден път, който може да отвежда до целта ни!

Седни! — пицеше злокачественият му вътрешен глас. *Ти си само хлапенец! Трай и се учи от останалите!* Далеч от намерението да го послуша, Лийт се радваше да чуе отчаянието му и се окуражи.

— Фемандерак казва, че Джугом Арк символизира единението. Може би е прав. Може би Джугом Арк ще обедини Фалта под водачеството ни. Не зная. Но няма да разберем това криейки се, докато не бъдем извлечени от вражи ръце! Не искам да прекарам колкото време ни остава преди инвазията в чудене дали би имало още нещо, което аз и приятелите ми бихме могли да сторим, за да спасим Фалта!

Стисна юмруци, изпънал ръце край тялото си, а гласът му изпълни стаята, като не остави на другите място да се скрият.

— Не се интересувам от пророчества и мечове! Не ме интересува дали съм млад или стар! Получил съм шанса да сторя нещо добро и искам да го направя. Цял живот съм искал да сторя правилното и никога не съм успявал.

Гласът му дрезгавееше, но той не обръщаше внимание.

— Нещо винаги ме дърпа назад, с малко попречвайки ми да достигна целта. Е, достатъчно! — пое си дълбок дъх. — Този път избирам да постъпя правилно. Дали ще успея или ще се проваля, дали ще оживея или умра, ще съм направил правдивия избор. И ако и други постъпят като мен, може би Фалта не е изцяло обречена, дори и Брудуо да я завладее. Чувате ли ме? Слушате ли ме? *Слушате ли?*

Никой не заговори.

В ума му отекваха съмнения — *хвалипръцко... просяк на внимание...* Хал можеше да изрича подобни неща безнаказано, винаги го бе правил, но от езика на Лийт звучаха нелепо, почти обидно... *глупак...*

— Фемандерак ни нарича Десница. Казва, че ръката е оформена от пет пръста. Аз виждам повече от пет пръста. Може би сме две ръце. Не знам. Ала зная, че сами по себе си пръстите са безсилни. Поотделно отново ще се провалим.

Огледа ги последователно: майка му и баща му, верния Перду, непроницаемото лице на отшелника, хауфута и Кърр, Ахтал — брудуонския Следовник, Хал, когото нищо не изненадваше, Фемандерак с широка усмивка и очевидно още по-обширна обич, Фоилзи, която му кимна и Стела... Стела, която накара гърлото му да се запъне, чиито очи сияеха толкова ярко, че заплашваха да го възпламенят.

— Обичам ви! — каза нежно той. — Обичам ви. Обичам всички ви. Не мога да ви кажа... Не мога...

Той се запъна и седна.

Нещо го блъсна, като едва не го събори. Отшелникът се изправи пред тях с повдигнато лице и затворени очи.

— Пътуването ви още не е приключило! — викна със звънък глас. — Ще крачите сред лудост и мъгла, сред дебрите и висините, нападнати от хиляда пламъка, а планините под нозете ви треперещи.

Ще разкъсате воала на илюзията и ще подчините корена на магията на волята си. Макар и пръснати, ще се съберете, макар сделени, ще се едините. И когато се открие пред вас шансът да поемете огъня в ръцете си, хватката ви трябва да е изпълнена с вяра, нетрепваща и без никакво съмнение.

Отшелникът се усмихна и отвори очи.

Макар Лийт да очакваше нещо да последва тази реч, случилото се после го изненада. Провокативно вдигнал вежди, мъжът в синя роба плъзна очи по Компанията, за да срещне погледа на Хал.

— Нещо да добавиш към това, къопчо?

Дори Хал бе изненадан, може да види Лийт, макар да запази меко изражение. Кърр скочи на крака, последван от Фарр и Перду, всички крещейки в един глас. Хауфутът се провикна за тишина, но тя не настъпи веднага.

— Значи на нелюбезността бива отвърнато със същото — селският водител поклати глава. — Как очакваш да приемем думите ти на сериозно, когато са изречени по такъв груб начин?

— Ще ги вземете на сериозно, когато започнат да се сбъдват. Не очаквай да се извинявам за пророческите слова, които получавам. Обмислях случилото се от първата ми среща с вас, северняци и установих, че съм позволил да се повлияя от възгледите ви. Трябва да съпоставям скромността си с неоспоримите слова на Най-възвишения. За доброто на Фалта трябва да говоря каквото ми е казано.

— Това не е извинение за грубостта — сопна се Стела.

— Може би коментарът ми беше неблагоприятен — призна отшелникът. — Но смятам, че за вас ще е по-важно какво съм казал, а не по какъв начин.

— Може и да е така — рече хауфутът. — Кажи ми, отшелнико, твоето предсказание говори, че ни предстои още пътуване. По свой начин Лийт вече отправи подобен аргумент. Но за какво се отнасяше останалата част от пророчеството? Ако Най-възвишеният желае да говори с нас, защо думите му не са от по-голяма полза? Защо не ни каже: „Вървете на изток до Строукс, докато не достигнете река Алениус, сетне завийте на север и вървете тридесет дни, докато не се препънете в златна стрела“ — или нещо от сорта? Защо загръща думите в такава мистерия, че нищо да не може да бъде разгадано?

— Думи, думи. Казвам да ги загърбим — отвърна Фарр с типичния си рязък маниер. — Фемандерак ни предлага път. Аз предлагам да тръгнем по него. Ще отида в онзи Немохайм, в онова място на име Кантара и ще се опитам да намеря Джугом Арк. Би било хубаво да имам спътници. Някой ще ме придружи ли?

— Аз ще дойда — произнесе с уверен глас Стела — гордата Стела, вдигнала брадичка, очите ѝ широки и тъй живи. — Нещата не могат да приключат просто така. Не можем да се приберем.

— Ех! — рече хауфутът. — Херца ще ме изяде жив, ако нещо се случи на дъщеря ѝ. По-добре да дойда с теб.

— Аз също ще дойда — бързо рече Лийт, страхувайки се да не бъде оставен.

— Аз също — обади се дрезгавият глас на фермера. — Не се знае в каква каша ще се забъркате без моята помощ... — Той се изсмя, чист, ясен звук с онзи оттенък на пакостливост, който Лийт бе взел за злина в онзи ден, когато се бе страхувал да не остане заключен в плевнята на Кърр.

— Убеден съм, че ще дойдем всички! — каза Манум. — Сега в града е опасно за нас.

Лийт погледна към брат си. Ето го, онова изражение на превъзходство, което се появяваше върху лицето му, когато Хал знаеше нещо непознато на другите.

— Хал? Ти ще дойдеш ли?

Това питане бе толкова изнервящо, че на Лийт едва не му призля. Припомни си сходен разговор преди месеци в дома на хауфута, още преди да напуснат Лулеа, когато Хал бе нападал възрастните, страхуващи се да вземат решение, сковани от теглото на отговорността. Но бе типично за него да не изглежда объркан по никакъв начин от развоя на събитията. *Виж го само как се хили!* Сякаш бе доволен от поемането на ролята му от Лийт. *Проклет да бъде! Не може ли веднъж да покаже малко смирение?*

— Ако всички са убедени в теорията на Фемандерак за Петимата от Ръката, то изглежда имате нужда от мен. Естествено, че ще дойда.

— Изпитваш ли някакви съмнения относно идеята на Фемандерак? — не отстъпваше Лийт.

— Никакви — отвърна искрено Хал, но брат му усети някакво увъртане.

Фемандерак се изправи и моментът отмина.

— Значи и петимата, напуснали Лулеа ще продължат заедно до края, заедно с останалите от Компанията? Тъй трябва да бъде.

— Аз няма да ви придружа — каза отшелникът. — Най-възвишеният има друга мисия за мен. Трябва да отнесе думата му до хората в Инструър. Без значение от рисковете, без да обръщам внимание на опасността, трябва да подготвя Великия град за пришествието на Най-възвишения и прославения му Огън.

Изглежда бе твърдо решен да се самоизтъква днес, а денят вече бе станал свидетел на достатъчно изморителни приказки. Единственият въпрос бе кой първи ще прекъсне аскета.

— Трябва да се отправим възможно най-бързо — отбеляза хауфутът.

— Предстоят ни страшно много неща, които да подготвим — добави Кърр.

— Ами брудунецът? Какво ще правим с него? — Лийт бе объркан от положението на магьосника воин, който можеше да убие всички им. Все още бе вързан, но след Пиниона връзките бяха символични. След като Хал отиваше в Немохайм, където и да беше това, дали Ахтал нямаше да поиска да го придружи? Можеха ли да го спрат?

— Със сигурност утре сутринта ще бъде удачно време да мислим за всичко това — простена хауфутът. — Все още ми предстои много работа, за да наваксам за умората и глада.

— Утре сутринта да бъде! — рече Кърр, смеейки се. — Ама ни липсваше през всички тези седмици. Без теб е толкова трудно да се държат нещата в правилната перспектива! — кимна към едрия водач, сетне се обърна към всички. — Трябва да изразим желанието си към нашите домакини и да ги помолим за съдействие да избегнем мрежата на Аркоса. Нека отпочинем тази нощ, защото утре ще сме на път.

В Ескейн утре имаше, но не и изгрев. Перду, първият събудил се, прекара миговете след събуждане в мисли за семейството си — най-вероятно лагеруващи нейде в северна Мирвидда — сетне разопакова приготвената за Компания закуска и ги разбуди.

— Ставайте! — рече им фенните. — Съжалявам, задето не съм отворил прозорците, но утрото е на около стотина ярда оттук, в друга земя. Хайде, хауфуте, не си заспал, хъркаш много по-силно, когато спиш.

И той продължи в същия дух, докато възглавница не го удари по тила.

Домакинът им — плешивият приятел на Фоилзи, се появи когато приключваха закуската. В отговор на питането им им отвърна, че денят вече бил напреднал, сетне небрежно уведоми гостите си за свикано съвещание — Сбор, нарече го той — заради Компанията.

— Може да минат дни преди връщането ви в Инструър — рече той. — Следователно си помислих, че бихте желали да бъдете представени на хората ни.

— Спомням си да казваш, че хората в Ескейн не пътували през Инструър? — каза Кърр, моментално подозрителен.

— Така е — дойде отговорът. — Повечето от нас остават в Ескейн. Но достатъчно ще дойдат, за да свикаме Сбор.

— И за какво ни е това събрание? — настояваше Кърр. — Бързахме да опитаме да се промъкнем на части край стражите на моста към Строукс, колкото по-скоро, толкова по-добре. Защо е нужно това забавяне?

— Някои биха искали да ви видят — рече плешивият. Лийт долови нотка на предпазливост в гласа му, която очевидно убягна на останалите, защото никой не каза нищо, затова младежът се изправи с намерението да прояви допълнителен интерес.

— За водачите на Ескейн ли става въпрос? — попита Лийт. — Бихме желали да се възползваме от възможността да ги убедим в мирните си намерения и че сме достойни за доверие.

Домакинът сви устни.

— Разбирам, че ти си бил един от воините, които нападнали Пиниона — съмнението в гласа му бе доловено от всички. — Неколцина от избягалите дойдоха в Ескейн и ни разказаха за делата ви. Водачите ми искат да се уверят, че подобни храбри бойци няма да представляват опасност за сигурността ни. Както можете да си представите, тя е от първостепенно значение. Вероятно срещата с вас ще им осигури това спокойствие.

Лийт се изсмя.

— Би било добре да помните, че външният вид лъже. Макар поне в моя случай това да не е така. Късметлиите успяват там, където ловките се провалят. Не съм боец.

— Ала историите за делата ти и тези на твоите спътници се пръснаха из Ескейн по-бързо от огън. Дали са били преувеличени или не — не зная, макар да вярвам на Фоилзи. Във всеки случай водачите ми възнамеряват да разберат дали слуховете са оправдани.

Вече и останалите членове на Компанията започваха да проявяват интерес към разговора, Кърр и хауфутът се изправиха.

— Съществуват въпроси, относно които не би било разумно да се говори на подобни сбирания — дори и в доверен кръг.

— Така е — отвърна плешивият, чийто глас сега носеше загатната заплаха. — Но ако съществува информация, отнасяща се до оцеляването на Ескейн, бъдете сигурни, че ще я получим.

— А ако подобна информация ни заплашва, ще я скрием! — прогърмя Фарр.

— Мирувай, Фарр! — изстреля фермерът, но в гласа му имаше мекота, която трябваше да умири планинджията, същевременно предразполагайки домакина.

— В думите на спътника ми има нещо вярно — каза хауфутът. — Ще подбирате приказките си. Помнете, че се намираме на повече от хиляда мили от дома, скрити във враждебен град, далеч от всякаква помощ. Объркващо е, зная, да сме достигнали решение, а да не можем да сторим нищо за него. Нека бъдем търпеливи!

Сборът се състоя по-късно утринта в голяма зала, оформена със забележително умение и търпеливост от вътрешността на две съседни постройки. Когато Компанията пристигна, прекарала мъчителен час в отбягването на стражи из мрачния подгизнал град, поне стотина души изпълваха помещението. Поне стотина чифта очи обгърнаха северняците, отведени към средата на празното място. Имаше нещо много странно, дори изнервящо, в тази зала, сякаш всичко вътре ги притискаше.

В другия край на празното пространство дузина души седяха на високи табуретки върху ниска сцена. Компанията бе поканена да се присъедини към тях.

— Каква е целта на всичко това? — прошепна Фарр на Перду. — Събраните тук хора не ще научат много на среща, от която не могат да

чуят нищо.

— Бъди уверен, че хората ни не ще пропуснат и дума! — рече глас откъм сцената. — Има причина да се събираме точно тук.

— Съвършена акустика! — тихо изрече Фемандерак. — Цял живот...

Той се обърна, сякаш да погледне зад себе си.

— Ще ми се да си бях донесъл арфата. Ще ми се *някой* да не я бе взел за оръжие, принуждавайки ме да я оставя на прага.

— Заповядайте и седнете! — долетя глас от сцената.

Невъзможно! — помисли си Лийт. *Та ние се намираме на поне тридесет крачки от говорещия, а чувам всяка негова дума!*

Но бе истина. Стените на това внимателно изработено пространство по несравним начин отразяваха и усиливаха звука — всяка отронена дума, без значение колко тиха, биваше увеличена многократно, така че всички можеха да я чуят. Всеки шепот, всяко прокашляне, всяко провлачване на крака. Това, осъзна младежът, бе източникът на неудобството му, акустиката сякаш скупчваше цялата тъпла около него.

Щом членовете на Компанията седнаха, висок чернокос мъж с нездрава кожа и мършави черти се изправи и ги приветства.

— Бих желал да припомня на всички правилата на Сбора! — тържествено рече той. — Не трябва да има ни...

— Какво е сбор? — прошепна Стела на Индретт.

— Сборът е официалното събиране на Ескейн! — бе резкият отговор. — Събираме се да решим дела, прекалено важни да бъдат преценени единствено от старейшините.

— И тези старейшини са...

— Разположените на сцената — довърши думите ѝ бледният мъж. — Сега ще обявя правилата за онези, които не са наясно със Сбора. Няма да бъдат споменавани ескейнски имена. Ще говори само по един глас, никакъв друг шум не бива да се чува. Не бива да се повишава тон. Помнете, ако бъдем дочути, гибелта на Ескейн е сигурна! Председателстващият старейшина ще ръководи Сбора. Събранието ще приключи с гласуване. Приемливи ли са тези правила?

Откъм стената се отдели жена.

— Хората намират тези правила за приемливи — рече тържествено тя, по начин, указал на Лийт, че наблюдава някакъв

ритуал.

— Много добре. Нека Сборът започне.

Лийт скоро осъзна, че срещата е свикана в угода на ескейнци — по-точно старейшините — и срещу Компанията. Един подир друг хора биваха извиквани, за да задават въпроси. Те бяха любезни, но внимателно оформени и представени с прецизност, която говореше, че други бяха взели участие в измислянето им. Отговорите биваха внимателно разглеждани от старейшините — най-вече от мъжа с нездравия цвят, който очевидно беше председател, сетне биваха задавани още въпроси. Всичко бе привидно миролюбиво, без пряка злонамереност, която Лийт можеше да посочи, но нещо зловещо се криеше зад това привидно формално събиране, нещо отвъд простото събиране на информация, младежът бе убеден в това.

— Бях една от освободените при битката в Пиниона — каза млада жена с дълга провиснала коса и големи, почти изпъкнали очи, понастоящем изпълнени с неподправена благодарност. — Биха ли се представили спасителите ми, за да им благодаря?

Чувствайки се леко неловко, Лийт се изправи, както сториха Манум и Ахтал. Кратки аплодисменти се понесоха из залата, прекъснати от жест на председателстващия старейшина. Очевидно и други бегълци от затвора бяха подирили убежище в Ескейн. Лийт усещаше вниманието на старейшините върху себе си.

— Кой изготви плана? — запита бледният мъж.

— Не беше планирано — отговори Манум. — Синът ми и аз бяхме затворници на Съвета, заедно с още един от спътниците ни, който биваше разпитван. Ако познавате Пиниона, знаете какво означава това. Имахме намерение да го избегнем, останалите затворници също имаха сходни нагласи.

— Ами воинът със стоманения кол? Кой е той?

— Трябва ли да питаш? — рече Фарр, очевидно отегчен от Сбора.

Председателстващият старейшина се обърна към жената с широките очи.

— Кой е той?

Тя посочи Ахтал.

— Този! — в подобния й на детски глас се долавяше нещо, близко до възхита.

— Благодаря ти — каза тя.

Брудунецът, разбрал намерението, ако не думите й, кимна.

— Истина ли е, че си брудуонски воин, изменил във Фалта? — запита неособено възрастен сламенокос мъж.

Ахтал се намръщи, мъчейки се да оформи отговор.

— Брудуонски воин, да. Изменил? Не съм се изменил.

— На Фалта ли служиш сега? — перифразира Кърр.

Брудунецът поклати глава.

— Слуга на Лийт, слуга на Хал. Никой друг.

Лийт изненадано се обърна при това твърдение, виждайки, че и другите постъпват по същия начин. *Слуга на Лийт? Кога е станало това? Несъмнено отново работа на Хал.* Не за пръв път Лийт чувстваше причина да се съмнява в сакатия си, привидно невинен брат, който изглежда дърпаше невидими конци, прикачени към всичко и всички. Къде бе научил брудунецът думи от общия език? Разпитването продължаваше, докато той размишляваше над това.

— Би ли могъл да ни обясниш как брудунецът е станал ваш слуга? — обърна се председателят към Кърр.

— Това би изисквало да ви кажа какво прави група от Фирейнс в Инструър — отговори фермерът, внимателно подбирайки думите си. Той също долавяше някаква загатната заплаха. Нещо около този мъж с нездрав цвят на лицето го притесняваше...

— Тогава продължи! — каза старейшината. — И нека отсъдим.

— Това дело за отсъждане ли е? — рязко отвърна Лийт. Това бе въпросът. На съд ли бяха изправени? Преди да кажат друго, трябваше да установят защо старейшините на Ескейн бяха поискали публична среща вместо дискусия в тесен кръг.

— Бе ви предоставено безопасно убежище в Ескейн. Досега със сигурност щяхте да сте погинали в града. Приютявайки ви като знаем, че Аркосът от Немохайм — управляващ града във всяко отношение, като се изключи официално — ви преследва, излагаме страната си на голяма опасност. Тази среща е свикана да прецени дали е оправдано приемането на подобен риск. Трябва да ви предупредя, че ако вашата Компания се окаже недостойна за доверие или какъвто и да е риск за нас, без колебание ще ви предадем на Аркоса или ще ви убием лично.

Лийт кимна. Затова значи било всичко.

— Това е възмутително! — викна Кърр. — Ако знаехме какво ни застрашава, щяхме да се предадем на Съвета!

Лийт пристъпи пред стария фермер, правейки му знак да замълчи. Кърр объркано седна.

— Тогава ще успокоим притесненията ви и ще се погрижим преценката ви да бъде в наша полза — рече Лийт, опитвайки се да излъчва солидност, искреност, интегритет. Случваше се отново — нещо напираше в него, търсейки начин да излезе. *Това е публична изява с публично гласуване. Ако се гневим против моралността на това дело, нещата няма да се развият добре за нас.* Надяваше се другите да не осъзнаят какво прави.

— В нощта на Средозимника селото ни бе нападнато от четирима брудуонски воители, пленили Манум и Индретт, моите родители. — Лийт внимаваше емоциите му да не бъдат видими, макар че в действителност не би могъл да ги скрие, дори и да иска. — Петима от нас се отправиха в преследване по дългия и труден път, сдобивайки се с още двама спътници, също пострадали от тези разбойници. Преминахме Западния през зимата — постижение, неопитвано през последните поколения. Срегнахме и се сприятелихме с дивата раса на фенните, прекосихме Челюстните планини, прекосихме Южния маршрут с помощта на фодрамите и се спуснахме през Бързеите на Мосбанк — първите, прекосили ги по вода. Сетне устроихме засада на брудуонците в планината Щефл, където убихме всички без Ахтал, когото пленихме и спасихме родителите ми. Бях заловен от уайдузите — жестока раса воители и в тъмницата им срещнах Фемандерак, двамата успяхме да избягаме. Баща ми, преследвал заловилите ме, освободил уайдузките затворници. Накрая всички успяхме да стигнем в Инструър, преследвани от уайдузки отряд.

Докато Лийт изреждаше делата им, тъй кратко сбители, осъзна, че списъкът нямаше как да не прозвучи внушително. Макар слушателите да не познаваха хората или местата, за които говореше, самата тежест на постиженията трябваше да говори за правдоподобността им. *Продължавай да говориш!* — окуражи се той. *Трябва да чуят увереност в гласа ми.* Помисли си за Уайра и как младият мъж от планините бе успял да разсее напрежението край лагерния огън на фенните с храбри, но отстъпчиви слова. *Уайра, колко си ни нужен сега!*

Последваха множество въпроси относно пътуването по Западния път, на които членовете на Компанията отговаряха и Лийт видя уважение да се изписва по лицата на онези в залата. Накрая бледият председател прекъсна тези въпроси. По негово настояване темата се измести към делата на Компанията в Инструър, където Лийт и останалите бяха притиснати да отблъскват проникателните умове на старейшините.

— Казваш, че си се събрал отново със спътниците си зад стените на града? — рече един старейшина, гъстовежд мъж с черна брада, насочвайки поглед към Лийт. — Но не обясни защо изобщо сте дошли тук, нито защо Компанията ти просто не е поела обратно към Фирейнс след освобождаването на пленниците.

Мъжът впери в Лийт пронизващ взор.

Кърр му хвърли предупредителен поглед, но и без стария фермер, Лийт знаеше опасността, скрита зад любезните въпроси.

Оставяйки старейшините, той се надигна от стола, пристъпи напред и с ясен глас заговори към събраните:

— Не ще крия от вас, че сме поели на мисия и пазим голяма тайна — рече той и хората се приведоха като един. — Но от името на спътниците си моля мисията ни да остане неизказана. Разкрихме я на Съвета на Фалта и бяхме предадени. Не можем да рискуваме да я разкрием отново, защото дори старейшините не могат да бъдат сигурни, че сред вас няма предател, който може да ни предаде на Съвета.

Лийт усещаше гнева на сцената отзад.

— Страхувам се от това, което може да се случи на мен и приятелите ми, ако тази среща отсъди против нас. Но повече се страхувам от това, което ще се случи на Ескейн, Инструър и цяла Фалта, ако мисията ни бъде предадена на Съвета.

Толкова мога да разкрия, понеже Съветът вече го знае. Родителите ми не бяха отвлечени от брудуонците произволно. Манум, баща ми, е Търговец и бе изпратен от фирейнския крал в Брудую, за да разкрие истината относно определени слухове. На остров Андранатан узнал, че армиите на Рушителя отново биват сбирани срещу нас за съкрушаващ удар срещу Фалта и сърцето ѝ в Инструър и че въпросното сърце вече е почернено с предателство. Избягал да

предупреди краля си, но бил отново заловен, преди да успее да го стори.

След като спасихме родителите ми, продължихме към Инструър с надеждата да предупредим Съвета за надвисналата опасност. Вярвахме, че показанията на брудунеца ще бъдат достатъчно убедителни. Но се оказа, че предателството е било по-голямо, отколкото подозирахме, бройката беше срещу нас. Няма да има отбрана. Ескейн, Инструър и цяла Фалта лежат беззащитни, готови да бъдат заграбени от Рушителя по всяко време. Противникът ни в Съвета бе Лркосът от Немохайм.

Из залата се понесе мърморене, укротено от тропота на председателския жезъл.

— Хората му ни спряха на улицата и силом взеха трима от Компанията ни. Несъмнено искаше да узнае защо един брудунец, трениран за война и помазан със злина, би се противопоставил на господаря си. Двамата с баща ми се опитахме да го освободим, но както някои сред вас несъмнено ще потвърдят, брудунецът показва, че може сам да се грижи за себе си. Благодарение на уменията му избягахме от Пиниона, но Аркосът е напълно наясно с действията ни и несъмнено гори от желание да поговори с нас.

Не сме се отказали да предупредим фалтанци за надвисналата опасност и съставихме план, който според нас ни дава шанс за успех. Но трябва да бъде честен. За да има той успех, част от нас трябва да поемат на път колкото се може по-скоро, ала не сме в състояние дори и най-общо да ви разкрием подробности от него.

— Да напуснете? — рече главният старейшина. — Да напуснете? За късметлии можете да се смятате, ако останете живи, затворени тук до края на живота си, за да запазите *нашата* тайна, която е много по-важна от вашата.

— И да отнесем в гроба тайната, която може да спаси цяла Фалта? — отвърна Лийт. — Не сте достатъчно добре скрити, за да избегнете от вниманието на брудунците. Когато приключат с оглозгването на инструърските кости, ще дойде и вашият ред! Не бих искал да бъда на мястото на старейшината, комуто ще се падне отговорността да удържа брудунците да не прекосят прага ви.

Внезапно Лийт скочи от сцената, притича напред и взе малко дете в ръцете си.

— Това дребосъче е в безопасност, но докога? Може би Аркосът ще реши да събере армия срещу Ескейн, ако наистина знае за съществуването ви и за нашето присъствие между вас. Но жестоката смърт на това дете е сигурна в ръцете на Рушителя.

Ужасената майка закри устата си с ръка, представяйки си безсърдечен меч, разсякъл стените на детската кошарка.

— Онези от вас, които са видели уменията на Ахтал, съмнявате ли се? И ви казвам съвсем искрено, че този воин е още неопитен, отстъпвайки многократно на истинските брудуонски бойци. Кой измежду вас може да се изправи срещу Ахтал? Старейшините ви ще защитят ли това дете, когато убийците на Рушителя дойдат за нея?

Постави момиченцето в прегръдките на ужасената му майка.

Младият лулеанец закри сред хората, говорейки, смайвайки Компанията.

— Казвам, че имаме шанс, но с всеки изгубен в приказки час пълчищата на Рушителя се доближават. Вече може да е прекалено късно и може да не сме в състояние да предотвратим безмилостните орди да опустошат домовете ви. Моля ви да помислите за невинните — децата на Фалта — чието право на дълъг и щастлив живот ще бъде отнето, ако останем затворени тук!

Кой е този, който говори? Кърр бе заинтригуван безпределно дори наред делото. Преди по-малко от година това хлапе се ужасяваше от мен и плевнята ми, а днес премерва ум и храброст с могъщи странници.

— Невинни? — викна глас. — Кой може да остане невинен в земя, където хората са принудени да се крият, никога невидели слънцето през очите на свободата? Защо да се интересуваме за съдбата на своите тъмничари? — отровата от този долетял от сенките глас изпълни залата, отново председателстващият старейшина трябваше да удря с жезъла си по пода.

— Така е! — съгласиха се старейшините, скачайки на крака.

— Тревогите на Фалта не ни касаят — рече един. — Може да умрат или да оживеят и някои от нас биха предпочели първото. Ала може и да удържат нападението на кафявата армия, дори да я надвият, независимо от вашите предупреждения и планове. А ако градът около нас падне, може да останем незасегнати. Подобно развитие е желано от мнозина в тази зала, защото изгубихме приятели и обични заради

опустошителните действия на повелителите на този град — за нас е трудно да си представим режим по-зъл от този, който ни прокуди в Ескейн.

Сега Стела скочи на крака, повдигайки лице към противниците си, очите ѝ пламнаха.

— Злото в Инструър се е разпалило като предшественик на предстоящата Злина. Аркосът на Немохайм, колкото и да е прогнил, е само марионетка на Рушителя, който иска да се промъкне сред вас и да унищожи потомството ви. Чуйте ме! Ако желаете да нанесете удар срещу Аркоса — най-могъщият такъв трябва да е насочен срещу повелителя му. Пуснете ни, помогнете ни да се отскубнем от хватката на Аркоса на Немохайм и така ще нанесете този удар.

Главният старейшина заговори.

— Желаем да нанесем много по-сигурен и по-скорошен удар. Дълги години се подготвихме да съберем армия, която да възвърне принадлежащото ни място в града, да ни върне къщите и земите, слънцето и луната. Точно тогава в ръцете ни попадат хора, които притежават информация и умения, които ще подсигурят успеха ни. Присъединете се към нас, помогнете ни в нападението, помогнете ни да отървем града от злината му веднъж завинаги — и ще бъдете богато възнаградени! Тогава ще сте свободни да продължите с мисията си, макар според мен от нея тогава вече да няма нужда, защото старейшините, които виждате на тази сцена, ще управляват Инструър, заели мястото на Съвета на Фалта. Със сигурност ще се подготвим за предстояща брудуонска инвазия. Помогнете ни! Историята ще ви запомни като храбрите освободители на столицата на света!

— Но освободителите могат да бъдат покварени, а бойците на свободата може да наложат сурови ограничения върху своите поданици — храбро отвърна Стела, забравяйки отстъпчивостта в името на истината. — Ако плякосаме града в диренето на справедливост, благородните ни цели ще бъдат почернени от страданието на невинните и ще станем същите като онези, които искаме да заменим. Пред нас е изборът между единство и разделение, между вашата армия, която неминуемо ще унищожи града и нашата мисия, която, ако успее, ще обедини Фалта срещу истинския противник.

Тя се обърна към събралите се ескейнци, както бе сторил Лийт и разпери ръце.

— Избор! Лична мъст или целостта на Фалта. Вие решете!

Изръмжавайки, чернокосият старейшина потропа трижди с жезъла си.

— Край на обсъжданията! — викна той. — Бе ви даден избор. Връз този избор ще гласуваме — от това зависи съдбата на тези страници. Изберете или да ги освободим, за да поемат на мисията си, разчитайки, че те няма да издадат замисъла ни пред Съвета. Или да продължим с плана си да нападнем града и отмъстим на враговете си, оставяйки гостите да решат дали да се сражават с нас или да се изправят срещу смъртта.

Той пристъпи и положи жезъла си по средата на дървения под.

— Какво изричате? Тези, които са за чужденците, да застанат от тази страна на жезъла, тези за старейшините — от другата.

Стела седна и гледаше как Сборът се подрежда на два лагера. Онези, които вече бяха взели решение, пристъпваха към съответната половина, вирайки се към останалите, някои с неприкрита неприязън. Други, нерешили как да гласуват, оглеждаха двете групи в търсене на някаква подсказка, вероятно приятел, на чиято преценка се доверяваха, или дори преценка коя група е по-многобройна. След около минута-две бяха останали само неколцина, но на тях им отнемаше цяла вечност да решат.

Стела трескаво се опитваше да преброи двете групи, но хората се движеха непрекъснато, което затрудняваше задачата. Изглежда привържениците на войната надвишаваха останалите, поне така изглеждаше за разтревожения ѝ поглед. Най-накрая и последните взеха решение. Тълпата въздъхна.

— Отбройте! — рече бледният мъж.

При тази команда ескейнци застанаха по двойки, по един от всяка страна на жезъла, и се отдръпваха назад. Двете групички ставаха все по-малко, докато във всяка не останаха само по неколцина.

— Равен резултат! — яростно прошепна Фарр, забравяйки, че думите му ще достигнат до всички в залата.

— Наистина? — рече председателят, опитвайки се да остане спокоен. — Равенство. Разяснение!

При последната му дума един от старейшините се изправи и рече:

— В случай на равен брой гласове, решението ще бъде взето от старейшините.

Мъжът с нездрава кожа се усмихна.

— Разяснение! — викна Лийт, одързостен неимоверно. — Кой оформя Сбора?

— Всички присъстващи в залата — дойде отговорът.

— Тогава ние също трябва да гласуваме — той се обърна към останалите. — Да го сторим!

Изтича и застана от дясната страна на линията, последван от Компанията.

— Няма равенство! — рече Лийт. — Следователно Сборът е решен.

— Не! — изкрещя бледният мъж. Отчаяно се обърна към другите старейшини, сетне гневно прекоси линията, заставайки срещу Лийт. Един по един старейшините го последваха, двете групи изправили се очи в очи.

Фоилзи пристъпи напред и протегна ръка. В същия миг Лийт разпозна един от старейшините — плешивият мъж, който ги бе довел в Ескейн.

— Ела! — рече Фоилзи. — Знаеш, че това е грешно.

Той мрачно поклати глава.

— Не мога да проявя неподчинение. Нямам избор.

— Имаш. Просто прекоси линията.

— Не мога! — каза той. Наведе глава и отстъпи назад в сенките.

— Отбройте! — гласът бе изпълнен с триумф.

Един по един отстъпиха, член на Компанията и старейшина. Но далеч преди ритуалът да е достигнал горчивия си край, резултатът бе ясен. Лийт и председателят прекосиха залата заедно, сетне се обърнаха — плешивият мъж стоеше самотен.

— Сборът е решен! — рече старейшината, сетен потропа три пъти по пода с жезъла си. — Отсъдено е в полза на старейшините. Чужденците ще служат в армията ни или ще умрат.

ГЛАВА 7

МОРАЛ И ЧУДЕСА

— Осъдени на смърт? — изкрещя Лийт. Викът му отекна като обвинение в опразнената стая, дочут само от останалите от Компанията и новоназначените им стражници. Главата му още бе замаяна от напрежението на Сбора, едва имаше силата да последва спътниците си, изведени от съвещателната зала на Ескейн, преведени през пустия град посред тъмна нощ — нямаше нужда да отбягват стражници — и отново затворени.

Запряни в малка стаичка, те се ядосваха и спореха, опитвайки се да осъзнаят събитията, които се бяха развили така бързо. Фарр крачеше напред-назад. Кърр и Манум си разменяха въпроси, коментари и планове от двата края на стаята. Понякога ругаеха Лийт и Стела за прибързаните им думи, казвайки всичко онова, което Лийт очакваше да чуе, което самият той би изрекъл на тяхно място — защо не са оставили по-възрастните да говорят, как могли да предполагат толкова на сляпо и прочие. Младежът слушаше безстрастно. Не можеше да стори нищо друго — те не знаеха какво е да се опитваш да задържиш фонтана от думи. Макар умът да го подтикваше да вземе участие в дискусията относно бъдещето им, Лийт можеше единствено да лежи на възглавницата си. Чувстваше се лишен от воля за действие. *От онзи глупав сън насам бивам употребен. Бих го понесъл, ако някой бе поискал разрешението ми!* Почти бе приел, че зрелостта означава жестоки ограничения върху свободата на действие, че трябва да прави множество неща, които не му се нравят, но никога не си бе представял, че няма да е в състояние да владее мислите си, да контролира собствените си думи.

Ти стори всичко по силите си — рече гласът на стеснителността му. Никой не може да те вини за провала на мисията. Фалта просто не иска да бъде спасена. Лийт кимна. Самият Най-възвишен не би могъл да очаква повече от него. Бе сторил достатъчно. А според гневните думи на Кърр даже повече от достатъчно.

<Говори с пазачите.>

Гласът бе толкова обикновен, тъй подобен на онези в стаята, че Лийт едва го дочу. Повдигна глава, но никой от Компанията не гледаше към него, така че отново я отпусна.

<Говори с пазачите.> Този път гласът бе по-настойчив. <Лийт, говори с тях.>

Лийт се изправи. Останалите бяха потънали в напрегнати тихи разговори, които нямаше как да е чул.

— Кой каза това? — рече той.

— Кое? — баща му се обърна към него.

— Нищо. Просто ми се причуват неща, гласове.

— Превъзбуден си. Лийт, никой не би могъл да стори повече от теб. Никой не те обвинява. Сега си почини, вероятно по-късно ще помислим за това и ще го обсъдим. Ще измислим нещо. Присъдата няма да бъде изпълнена веднага.

Така е — помисли си Лийт. — Единствената отстъпка, която председателстващият старейшина направи по настояване на останалите си колеги. Несъмнено искаше да ни види екзекутирани на място, ако бе станало неговото. Какво го прави наш противник? В този ред размишления имаше нещо, някакво зрънце надежда, но Лийт бе прекалено изтощен да го проследи. Отпусна се обратно на възглавницата.

Приеми го, ще умреш. Лийт въздъхна. Ще ми се да можех да зърна слънцето за последно.

<Не ти остава много време. Просто започни разговор с тях!>

Лийт поклати глава. *Махай се, остави ме на спокойствие.* Той се задави, сетне прочисти гърло. Внезапен пристъп го накара да се превие на две. *Страхотно — ще се задавя, чакайки да умра.*

— Вода?

Лийт се извърна. Един от пазачите се бе надвесил над него с притеснено лице, държейки черпак с вода.

— Благодаря ти — каза той и отпи жадно, което само влоши кашлицата. — Ще се оправя.

Водата изглежда го успокои. Лийт приседна. На няколко фута от него пазачът коленичи, притеснението заменено със скука.

Нуждаем се от чудо — помисли си Лийт. Е? Много те бива да изпращаш сънища и да говориш умно. Какво ще кажеш да ни

измъкнеш? Погледна към пазача. *Би могъл да започнеш с него.*

<Не, *ти* би могъл да започнеш с него, както предложих. Нужна е само една малка стъпка. Зная, че си уморен.>

Ти го направи! — упорито си помисли Лийт. *Ама че странно. Прониза го мрачна догадка: дали не полудявам? Дали ще свърша като впиянчения брат на Стела, по цял ден да си говоря сам?*

<Повярвай ми, чудото ще е по-добро, ако ти го сториш. Няма кой друг. Не ми остават други планово.>

Лийт сви рамене. *Така или иначе няма да мога да заспя. Отвори уста да заговори. Глупава идея.*

<После ще си говорим>, каза гласът.

— Как ти възложиха тази задача? — Лийт попита пазача, който се сепна при звука на гласа му.

— О! Предполагам мислят, че е добра тренировка за времето, когато си върнем Инструър — рече той след момент колебание. — Аз ще бъда сред важните — рече гордо. — Дори може да ме сложат да отговарям за пленниците, веднъж щом посекаат Великата блудница.

Пазачът бе юноша, малко по-възрастен от Лийт. Слаб и източен, той се отличаваше с чертите на момчетата, растящи прекалено бързо — издължен, с огромни ръце и крака, гигантска адамова ябълка и неочаквано дълбок глас. *Като Ланка от Бруксайд*, припомни си Лийт. *Надвих го в Пиесата.*

— За кога е насрочена инвазията?

— Не ми е позволено да казвам — отвърна юношата.

Обзалагам се, че не знае! — помисли си Лийт.

— Но ще бъде скоро и тогава ще им покажем.

— Какво ще им покажем? — говореше заради самия разговор. *Сторих каквото искаше*, рече той на гласа. *Стига ли?* Нямаше отговор. Нямаше и да има. Всичко бе игра на въображението му. *Наистина полудяваше.*

— Ще им покажем, че Часовоите изобщо не е трябвало да бъдат натиквани тук, ето какво! — младежът издаде острата си брадичка. — Нуждаят се от нас. Само ние можем да се грижим за Фалта.

На Лийт му отне няколко мига да осъзнае думите.

— Часовоите? — изрече с изненадан глас. — Какво знаеш за Часовоите?

— Те са древен орден, много по-важен от крале, воини или мъдrecи — гордо изрече юношата. — Още от брудуонската инвазия преди повече от хилядолетие Часовоите се опитват да предупредят хората за развалата и де... дека... тази дума все ме обърква — рече посрамено. — Както и да е, предупреждаваме хората, когато нещата се влошат и следим за злото и корупцията, опитвайки се да поправим нещата. Преди около десет години Съветът на Фалта заграби домовете и земите ни — е, тези на баща ми де, неговите и тези на други като него. Избягахме в Ескейн и оттогава неспирно планираме как да се завърнем.

С крайчеца на окото си Лийт видя Кърр да се поизправя.

— Чувал съм за Часовоите — рече Лийт, опитвайки се да поддържа гласа си спокоен. — Но мислех, че са пръснати из Фалта.

— Така е, но от останалите няма полза. Вдетинени старци, както казва баща ми. Ние сме единствените, които можем да въздадем справедливост.

Старият фермер се приближи небрежно, приседна на пода и запита:

— Колко от ескейнци принадлежат към Часовоите?

— Повечето — отвърна дългучът. — Дядо ми е един от тях, също и баща ми, както и всички старейшини.

— Дядо ти? Кой е той? — Лийт усещаше, че Кърр е разгневен и с право, смяташе. Пазачът не забеляза нищо и продължи да говори.

— Дядо ми е председателстващият старейшина — рече доволно той. — Управлява Ескейн, а един ден ще управлява и цял Инструър.

— Ти — продължи Кърр — наричаш себе си Часовой. Знаеш ли защо се наричаме така?

— Защото...

— Защото наблюдаваме, а не говорим! — фермерът отвратено поклати глава. — Първото правило на Часовоя е, че всички имена и позиции трябва да останат скрити, да бъдат споделяни само с други Часовои, а ти разкри своето членство, това на баща си и дядо си. Как може?

— Но вие скоро ще умрете! Няма да навреди! Аз... откъде знаеш Първото правило? — по лицето на глуповатия младок започна да се изписва разбиране.

— Има само един начин, по който бих могъл да зная Първото правило. Сега освежи паметта ми — какво е Третото правило?

— Никой Часовой... никой Часовой не може с умисъл да застраши живота на друг Часовой — отвърна хлапето. — Но... ако знаете правилата, значи трябва да сте Часовои. Това означава, че не можем да изпълним присъдата си.

На Лийт му се стори, че долавя съжаление в думите му.

Кърр все така притискаше юношата.

— А Второто правило?

— Часовоите винаги трябва да се отзовават на Часовой в нужда, помагайки му с всичко по силите си.

— Поне си научил Правилата! — рече Кърр. — Жалко само, че наставниците ти са забравили да те научат да слушаш и да си мълчиш. Или може би самите те са забравили това умение? Дядо ти със сигурност не предостави особени доказателства.

Сега, момче, бих искал да поговоря с него. Доведи ми го! Той няма право да откаже — аз съм Часовой от шести ранг и той трябва да почете желанието ми. Нека дойдат и колкото е възможно повече старейшини. Мърдай!

Гласът му не бе по-груб, отколкото Лийт бе свикнал, но дългунестият юноша не бе привикнал и изчезна, стреснат.

Кърр се извърна към Лийт и го плесна по крака.

— Не се бях наслаждавал така от много време! — рече той. — Надут глупак! В земя на глупци! Мога да разбера обикновените хора да се крият тук, за да избегнат залавяне или смърт, но Часовоите са се заклели да се противопоставят на злото, не да бягат от него! Нищо чудно, че не видях и следа от тях в Инструър. Всички са били скрити в Ескейн!

Лийт едва бе осъзнал поредната вихрена промяна в събитията, когато старецът постави мазолестите си ръце на раменете му.

— Е, приятелю, отново сме в играта!

— В такъв случай имам малко алтернативи, освен да ви окажа съдействието, което изисквате — тежко изрече мъжът с нездраво лице, а подредените зад него старейшини се намръщиха.

— Нямах никакви! — поправи го Кърр.

— Шести ранг! Даде ми тайните думи, така че съм принуден да ти повярвам. Как си достигнал шест ранга в място като Фирейнс?

Кърр поклати глава.

— Такава арогантност! Светът нито започва, нито свършва тук, много важни неща се случват без намесата на Инструър. Но все пак ще ти кажа как съм достигнал този ранг. Три ранга наследих от баща си, Лорнат от Сивитар, три заслужих в годините служба в суровите кътчета на света. Самият ти, първият Часовой в Инструър — прости ми, в Ескейн — си само шести ранг. Знай, че на една утрин езда от дома ми живее друг Часовой, от най-висшия, седми ранг, моят учител — вероятно най-великият жив представител на нашия орден.

— Лорнат от Сивитар е твой баща? — лицето на председателя бе станало още по-болнаво на вид, пожълтяло. — Сивитар на брега на Алениус?

— Знаеш за него? Изненадан съм! Изглежда си прекарал живота си в треперене зад стени, а не открито по бреговете на Великата река. Сивитар е мястото, където съм роден. Родом съм от Строукс, южняк, ала по-голямата част от живота си прекарах на север, за което не съжалявам. Поглеждайки сега към юга, виждам малко неща, които да ме накарат да негодувам за избора на баща си.

Нещо не бе наред с председателя.

— Лорнат от Сивитар е мой чичо — промърмори той задавено. Сега лицето на Кърр побледня.

— Твой чичо? — думите се отрониха с неохота. — Тогава ти... не може да бъде! Кажи, че не е така!

— Тогава името ти беше Кърнат — тихо каза мъжът и със зле прикрита злоба направи крачка назад. — Братовчеде! — изхрани думата. — Не мислех, че някога ще те видя отново.

— Нито пък аз — дрезгаво рече Кърр. — Името ти помня, но не ще мърся устните си да го произнеса. Последно доказателство! Вдигни дясната си ръка!

Бе вдигната и всички видяха, че връхчетата на третия и четвъртия пръст липсват.

— Трябваше да се движиш по-бързо — бе единственият коментар на Кърр, процеден измежду стиснатите му устни.

— А ти — да се прицелиш по-добре — дойде горчивият отговор.

— Тогава нямаше да си тук.

— Възрастта е съсипала обноските ти.

— А на теб ума.

Останалите, Компанията и старейшините, удивено следяха тази размяна. Очевидно тези двамата се познаваха — за голямо взаимно неудоволствие. Що за зла случайност ги бе събрала заедно и каква надежда да постигнат разбиране съществуваше?

Председателят тогава се усмихна, гледка по-грозна от намръщването му, присетен от очевидна мисъл.

— Напомням ти за позицията ти тук. Ти си затворник, а аз съм твой тъмничар. Не се съмнявам, че Най-възвишеният те е довел тук, за да развеселиш последните ми години — много веселие ще изтръгна от теб.

— А аз ти напомням за дълга ти като Часовой, който застава пред всичко останало, включително отмъщението. Тук има свидетели, които също са Часовой, чийто дълг ги застава да следят за изпълнението на клетвата ти, ако проявиш склонност да я нарушиш. Може да си ме затворил в Ескейн, но аз те държа в нещо далеч по-силно.

Манум се изправи.

— Достатъчно! — викна той. — Това не помага никому! Нека сведем всичко до основните неща. Ти, Кърр, поиска съдействие от Часовоите, искане, което старейшините очевидно не могат да откажат, а ти, председателю, желаш да отхвърлиш искането. Какво казват старейшините?

— Законите на Часовоите са били изковани в Слънчевите земи и не важат в мрака на Ескейн — рече един.

— Но ако изоставим всички закони, какво ще занесем в Инструър, ако не режим по-беззаконен и от сегашния? — отговори му друг.

— Ако не заменим Съвета на Фалта, осъждаме себе си на черна гибел! — изръмжа председателят. — Години наред планирахме делото си, а в критичния момент вие ще го изоставите заради няколко думи от неприети странници!

— Странници поне за теб не са — каза плешивият, въвел Компанията в Ескейн. — Очевидно е, че ти тайш стара ненавист към този мъж, а нашите правила налагат подобни случаи да бъдат разрешавани от старейшините. По този начин ще открием на чия страна стои правдата и съответно кой е достоен за доверие. Със сигурност бих гласувал — като Часовой и служител на Часовоите — в подкрепа на Кърнат, дори и ако това означава да не се подчиня на председателстващия старейшина. Но нека чуем историите зад тази вражда, които ще ни насочат да вземем решение. Какво казват старейшините?

Мъжът с жълтеникаво лице се обърна към плешивия, в очите му проблесваха червени пламъчета.

— Ти си мой неизменен противник, който така и не може да смири завистта си. Защо да следваме съвета ти?

— Защото съветът му е добър — твърдо каза Кърр. — Поне аз съм готов да посрещна преценка и съм уверен, че старейшините ще открият, че правдата стои на моя страна.

Той се обърна към врага си и се взря открито в лицето му.

— Ти разполагаш ли с тази увереност? Знаейки каквото и аз, не би трябвало.

Председателят бе притиснат в ъгъла и го знаеше. Отчаяно поглеждаше от едно лице към друго, прочитайки, че старейшините вече бяха решили какви действия да се предприемат. Макар и предизвикан, все още се намираше на своя територия. Тази мисъл го успокои. Трябваше само да представи историята в своя изгода.

Същата нощ старейшините се срещнаха с Компанията в малка тухлена стаичка, пристройка към голямата зала, където се бе провел Сборът. Там изслушаха първо Кърр, сетне и мъжа с жълтеникаво лице.

Старият фермер им разказа за живота в Сивитар, за многото деца, играели по южния бряг на огромната Алениус и за трудните времена, които настанали. Защото жесток глад се спуснал над Строукс — дважди реколтата пропаднала, реката се свила в коритото си, търговците престанали да носят стоките си на пазара. Хората от Сивитар и околните земи започнали да мизерстват. Шайки изгладнели младежи кръстосвали улиците, заплашвайки и без това притиснатите граждани, застрашвайки не само малкото им принадлежности, но и

живота им. Водачът на най-голямата шайка, каза им Кърр, бил самият председател, собственият му братовчед, черната овца в семейството.

Заедно с мнозина други, Кърр се присъединил към отрядите, сформирани да дадат отпор на мародерите. Някои от тези групи, призна той, не се отличавали особено от онези, които трябвало да отблъскват, но имало и такива, които спазвали поне отчасти някакъв ред. С напредването на засухата и глада младият Кърнат бил принуден да се научи да борава с меч, за да брани живота си. В един такъв случай се изправил срещу братовчед си, когото наранил.

— Няколко месеца по-късно дойдоха дъждовете — рече Кърр — и гладът приключи. Тогава мародери от Мерциум и Инструър дойдоха да задигат реколтата ни, защото в Уестрау все още имаше суша. Всички шайки обединиха сили, за да ги отблъснат и в продължение на много дни имаме успех. Ала една нощ те успяха да пробият защитата ни, убиха много от нас, а останалите плениха. Вярвахме, че сме били предадени. Един от нашите продал информация на мародерите, позволявайки им да ни изненадат. Този предател, не бил убит или затворен, а възнаграден с богатства и нова самоличност в друг град — вероятно един от тези, от които бяха дошли мародерите. Дълго време смятах, че братовчед ми е намерил смъртта си в Сивитар, но сега научавам, че не е така. Ала той не беше сред затворниците. Нито мъртъв, нито затворник. Искам да го запitam следното. Как е успял да избяга?

Мъжът с нездрав цвят на лицето се надигна бавно. По отпуснатите гънки на врата му Лийт можеше да прецени, че председателят бе стар поне колкото Кърр, когато двамата мъже се изправиха един срещу друг, приликата между тях бе очевидна за всички в стаята.

С любезен глас и изтънченост далеч над силите на Кърр, той разказа история, близка до разказаната от фермера, но с разменени роли. Кърнат бил главатар на шайка по брега на Сивитар, а той бил онзи, който се противопоставял. Що се отнасяло до предателството, нямало да обвини братовчед си в това, но дори и сега в ума му все още се прокрадвало съмнение. Защо му било на Лорнат да напуска Строукс, ако не за да предпази проблемния си син? Как могъл да си позволи пътуването на запад и север към Фирейнс? Сега, невярващо, Кърнат се бил завърнал, но не можел да избяга от греховете си.

— Смъртната присъда за Кърнат и шайката му ще остане, — рече председателят — защото на мен ми се струва, че и новите му приятели по нищо не отстъпват на старите. Защо иначе един брудуонец, заклет враг на всички фалтанци, ще се присъединява към тях? Братя старейшини, по мое мнение Пинионът е бил само оркестрирано събитие, което да приспи бдителността ни и да им предостави предлог да дойдат в Ескейн. Този мъж е готов да ни предаде на Аркоса на Немохайм и Съвета на Фалта, точно както предаде Сивитар преди много години.

Той се обърна към плешивия.

— А ти — рече той, — ти беше този, който ги доведе тук, заради което съучастничество те изключвам от старейшините.

Плешивият рязко пое дъх.

— Малко не ти достигна за смъртно наказание. Открия ли, че си знаел истинската им същина, ще прибавя теб и семейството ти към числото на осъдените.

— Великолепно изпълнение! — викна с горчивина Кърр и изръкопляска подигравателно. — Което не отговаря на зададените ти въпроси, но насъсква поданиците ти срещу нас. — Той се обърна към останалите старейшини. — Не виждате ли какво е направил? Казва нещо и всички вие приемате думите му на сляпо. Да не ви е подбрал за старейшини заради специалните ви качества на крепостни? Заради невъзможността ви да съставите и задържите едничка самостоятелна мисъл? Вие сте старейшини под неговото ръководство, защото не разполагате с водачески качества. Защото сте слаби овце, които се нуждаят от силен овчар и колкото повече ви удря с гегата, толкова повече ви се харесва! Глупци! Разполагате с цялата отговорност, ала не и с авторитета, цялата слава, но нищо от силата. Вие сте негови марионетки! Знайте това — с одобряването на тази смъртна присъда осъждате Фалта на по-бавна и по-болезнена, но също толкова неотклонна смърт. Историята ще запомни, че група безгръбначни мъже са били отговорни за падението на Фалта!

— Отведете ги! — каза жълтеникавият мъж и се изплю на земята.

— Всичките. Нека присъдата бъде изпълнена след един ден в Отпадника. Казах.

За последен път се вслушвам в думите ти... — мрачно си помисли Лийт.

— Е, поне се чувствам по-добре, след като го казах! — промърмори тихо Кърр. Бе минало известно време, макар никой от Компанията да не можеше да определи точния час. Вратата на малката килия, в която бяха оковани, бе охранявана от същите двама пазачи. — Но може и да не е бил най-разумният разговор, който съм водил.

Учтиво никой не каза нищо. Все още се опитваха да асимилират чутото.

— Никога не си ни казвал нищо от това — накрая рече хауфутът.

— Не смяташ ли, че би било от полза?

— Малкото, което помня от годините ми тук и дългото пътуване до Фирейнс, е смътно и объркано. Виж колко време ми отне да си припомня Фийрик — председателя, братовчед ми. Убеден съм, че изобщо нямаше и да го позная, ако не бях споменал бащиното си име. Вероятно така трябваше да си остане. Зла съдба разкри смъртния ми враг.

— Наистина ли го мразиш толкова? — запита Стела.

— Ако бе видяла гладните лица и колко цинично той и подобните му ги обираха... казвам ти, щеше да го убиеш с радост. Времената бяха много тежки. Бе толкова отдавна, преди повече от четиридесет години, а с радост бих ги оставил незапомнени. Никога не бих си помислил, че действията ми ще доведат до смъртта на приятелите ми.

— И сега какво? — запита Перду. — Решихме какво да предприемем, но пътят ни е запрещен от Инструър и Ескейн.

— Ескейн не ме притеснява — каза Фарр. — Оръжията им са груби и зле поддържани, а дисциплината им е слаба. Можем да напуснем по всяко време.

— Успехът те е направил прекалено самоуверен — каза му Кърр. — Къде е твоето оръжие? Колкото и да са недостойни, все пак успяха да ти го отнемат.

— За мой срам — промърмори Фарр. — Първият враг, успял да го стори. Поне го сдадох доброволно.

— Кое то няма да направи вземането му обратно по-лесно! — отбеляза Манум. — А какъв шанс имаме срещу Ескейн без мечовете си?

— Не можем да разчитаме на сила — рече хауфутът. — Сблъсъкът може да доведе до разкритието на Ескейн.

— Отлично! — изръмжа винкулчанинът. — Нека Инструър свърши нашата работа.

— Да накараме враговете си да се сражават едни други... — поде Стела.

— Сетне в суматоката да избягаме от града! — заключи отшелникът.

— Само ако можехме да се измъкнем от тези вериги — припомни им Индретт.

— Тогава бихме стояли на брега на Алениус и бихме гледали как това място изгаря до основи! — обяви Перду. Още не бе забравил смъртта на Парлевааг.

— Не, не! — викна Хал. — Брудуо ще бъде единственият победител от цялата работа.

Отшелникът простена:

— Как може да се противопоставяш на разрухата на враговете ни?

Бе се уморил от този угнетителен, самодоволен младеж още преди известно време, ненавиждаше ролята му в Компанията. Един от Аркимм, Петимата от Ръката! *Не виждат ли? Оказват му уважение, което той не заслужава. Дали е заради жалостта, която получава заради недъга си, или има и друго?* И друг път бе чувал за подобни неща — някой, способен да зароби останалите с помощта на заклинания.

— Не искам да видя ничия смърт, но не можем да защитим всички, не и ако Ръката Божия внезапно не се сдобие с хиляда нови пръста.

— В Ескейн има стотици невинни. Не се ли противопоставяш на смъртта им?

Мъжът в синя роба сви рамене.

— Те ще умрат така или иначе, ако брудуонците завземат града.

— Ако можехме да изнамерим начин да напуснем Инструър без да предаваме Ескейн, щеше ли да го приемеш?

— Разбира се. Ако имаше. Ти виждаш ли такъв?

Хал поклати глава.

— Тогава не виждам алтернатива.

След допълнително разискване останалите също подкрепиха отшелника — с изключение на Хал и хауфута.

— В един съвършен свят бихме могли да спасим всички — рече Кърр. — Но светът не е съвършен, по време на приключението ни вече умираха хора. Брудуонците планират да избият много повече и да заробят останалите. Дори и невъоръжени ще представляваме повече от достойни противници за пазачите. Нека изчакаме шанса си.

— Значи избягваме от Ескейн. После какво? — хауфутът се чувстваше неловко. Трябваше да разбият вратата на килията, да отбягват ескейнци, да не говорим за опасността в Инструър. Откъде идваше тази нелогична увереност?

Фермерът бе неумолим.

— Тогава имаме още един проблем, с чието разрешение трябва да се заемем. Дотогава можем само да изчакаме.

Над Инструър се спусна здрач, удушил жаркото слънце. За поредна нощ над неспокойния град щеше да бъде наложен вечерен час. Аркосът на Немохайм едва сдържаше тревогата си. Пратеник на Рушителя! Тук в града, перчейки се с присъствието си, сякаш Инструър вече принадлежеше на господаря. *Може и да е така, може и да е така!* — помисли си Аркосът, докато бързаше към внезапно уредената среща. Проклето време! Насочи потното си туловище по коридора с колоните и зачака да издигнат Желязната врата. Зъбите му скръцнаха при вида на останалите членове на Съвета, изящно облечени, а на главното място — неговото място — стоеше пратеникът, за когото бе чул едва този следобед. Тук последва първият шок за Аркоса.

Деорк!

Висок, с гарвановочерна коса, масивна брадичка, дълги пръсти, харизматичен, със златен език и сила, обгърнала раменете му като мантия. Деорк, Пазителят на Андранат, един от най-доверените служители на Рушителя, избран от брудуонското виеше командване преди десет години след безмилостното потушаване на джасуеянските

бунтове. Черна репутация, добре заслужена. Болезнено съзнаващ неизгодната си позиция и всички очи, вперени в него, Аркосът от Немохайм се настави между колегите си от Строукс и Трейка. Копнееше да оправи гънките на червената си роба или нервно да се заиграе с пискюлите ѝ, или пък да насочи ума си върху въпроса защо шпионите му не го бяха уведомили за самоличността на пратеника. Но привиквайки неумолимия самоконтрол, който му бе дал тази позиция — и който напоследък често изглежда го предаваше — Аркосът не стори нищо от тези неща. Защото Деорк имаше най-острия ум, който някога бе срещал — вероятно дори надминаващ неговия собствен. *Умишлено са спретнали това! Някой желае да ме замести, а Деорк също е в играта, може би с благословията на господаря си. Трябва да работя бързо, да открия и притисна узурпатора, да използвам това за своя угода. Коварството и заблудата успяват там, където интелигентността се проваля. Свинските му очички се сведоха до малки цепки, вълнение забълбука във вените му. Игра! Игра на смърт! Игра, която ще спечеля.*

Отдели момент да огледа присъстващите лица — лицата, които познаваше добре, предателите на Фалта, които Търговецът бе изброил точно. Строукс. Трейка. Вертензия. Фавония. Табул. Фирейнс. Асгоуан, най-верният му служител, за когото дори и Търговецът не бе знаел, съюзникът, когото пазеше в тайна дори от всезнаещия Рушител. И накрая Хаурн, неговият коз — скромн, незначителен мъж, принуден да предаде господарите си от Сна Вацта в деня, в който глупавите северняци бяха дошли с историята си — неговият глас бе решил гласуването. Погледна ги в очите. И тук дойде вторият шок.

Асгоуан!

С невероятно усилие на волята Аркосът на Немохайм се насили да се изправи и изрече формалното приветствие към госта.

— Истинска чест за нас е да посрещнем своя благодетел и дясна ръка на нашия господар.

Думите звучаха като проклетие. *Постарай се повече! Не трябва да настройваш срещу себе си този мъж. Той държи живота ти в ръцете си. Тогава, разглеждайки чертите на брудуонския боец, Аркосът получи третия си шок.*

Несъмнено в очите му съзираш смъртта си. Възнамеряват да ме заменят.

— Немохайм! — рече пратеникът на Рушителя, кимвайки с глава в указание, че може да седне. — Съжалявам, че се наложи да изчакам.

Толкова прям! Толкова уверен в силата си! Плановете очевидно са добре изготвени. Дори и с тази осъзнаване възбудата не го напусна, напротив, усили се. Чувстваше как цялата му едра снага започва да трепери. *Смъртта е най-крайното изживяване, припомни си той. Единственото нещо, което донася удовлетворение.*

Разпери ръце в примиренчески жест.

— Аз също съжалявам за възникналата ситуация — рече внимателно, насилвайки се да мисли само върху настоящия момент, предоставяйки на коварството си време да напипа момента. — Такъв шанс, толкова въздигнат гост като теб да пристигне в мига на моя триумф. Но аз отложих момента, за да бъда на твоите услуги. При първа възможност бих искал да покажа нещо, милорд.

Това привлече интереса на Деорк. Бе спечелил малко време.

Пратеникът не бе доволен.

— Идвам с важни новини, чиято значимост можеше да бъде поверена само на вестител като мен. Месеци яздих сред гнусния климат и трудните пътища на земите ви, за да ги донеса и никак не ми е приятно да се налага да изчакам заради подобните на вас — веждите му се доближиха под навъсеното чело.

Аркосът внимателно изучаваше Деорк. Външно пратеникът не се бе променил от последната им среща в Андранат преди около осемнадесет месеца, когато мъжът от Немохайм бе положил клетвата си за вярност към Черния престол. Пазителят на Андранат още тогава не бе човек, комуто да се гледа с лека ръка, а впоследствие очевидно бе израснал по някакъв неопределим начин. *Разполагам само с един шанс. Изчакай възможност и удари бързо!*

— Но чакането ти приключи, защото вече съм тук. Ако ни предадеш съобщението, ще може отново да поемеш на път, този път напускателски тази омразна земя.

Тъй де! Няма само той да показва увереност.

Очите на Деорк се разшириха, но не каза нищо в отговор на това безочие. Вместо това поде съобщението, произнасяйки отчетливо всяка дума, значението й непогрешимо.

— Наближава часът, в който нашият господар ще обгърне тази земя в обятията на своята благословия. Новото виеше командване се

представи дори над очакванията. Следователно сме готови по-рано от предвиденото.

Следа! Ново висше командване, може би с Деорк начело?

— Напомням ви за позициите и властта, които ще бъдат ваши, останете ли лоялни — и за съдбата, която ви очаква, ако проявите безверие.

Дали не си представи косия поглед, хвърлен му от Аркоса на Асгоуан?

— Ще се отправим към Фалта в рамките на месеца. До пролетта армията ни ще стои пред тези порти, които вие ще отворите за нас. Този ден ще положи началото на Новата ера.

Думите бяха изречени с безцеремонност, която подсказва на Аркоса, че има и друго.

— Но със сигурност не си бил изпратен тук, за да ни кажеш това? Не би ли могло да бъде предадено по обичайните канали? — простодушно запита Аркосът на Асгоуан.

Било е нагласено! — помисли си Аркосът на Немохайм мрачно. Предател! Прекалено добре съм ти преподавал! Ала ученикът все още не е надминал своя учител. Познавам те, ти ще се окажеш слабата брънка в този заговор.

— Така е — продължи Деорк. — Бях изпратен с въпрос, който трябва да бъде отправен към водача ви.

Той се обърна към Аркоса на Немохайм, последният усетил пот по челото си. *Има нещо в очите му... Слабост, слабост! Не бива да показвам слабост!*

— Преди няколко месеца в тази земя бе пратен отряд, преследващ фалтански Търговец, узнал критични тайни и искащ да ги предаде на лоялни фалтанци, ако успеел да намери такива.

Той се усмихна презрително, без да скрива мнението си за насъбраните.

— Четирима воители от ордена на *Махди Дац*, най-умелите ни бойци, били изпратени подир него — би трябвало да са заловили преследвания без затруднения или забавяне. Но не последваха други доклади от тях — с изключение на това, че един от четиримата е стоял в същата тази стая само преди няколко дни. — Той се напрегна и изсъска: — Така ли е?

Предаден! Несъмнено трябваше да предаде информацията в Андрантан, но бе се надявал да залови и разпита изменника лично, с което да се сдобие с ценна информация и допълнителен престиж в очите на господаря. Но планът се бе провалил. Проклетите северняци бяха отвели брудунеца изпод носа му, не пропускайки да пернат обонятелния орган на сбогуване. Оттогава бе погълнат от мисълта за отмъщение — сериозна грешка, както осъзнаваше сега. *Може би не фатална.* Погледна към Аркоса на Асгоуан, който не може да скрие доволната усмивка от гнусното си лице. *Ето това вече е фатална грешка.*

— Наистина е така, милорд! — отвърна Аркосът, привидно невъзмутим. — И би било интересно да узная как Андрантан е научил за нещо, което аз лично не съм разкрил.

Той се взря директно в колегата си от Асгоуан и бе възнаграден със страхлив поглед. *Ще запомня този поглед и ще му се наслаждавам, ако това се окажат последните ми часове.*

— Всъщност точно до този въпрос се отнася триумфът ми. Просто желях да завържа висящите краища, преди да ги споделя с повелителя. Пристигането ти в Инструър ми разкрива възможността да подаря безценен дар, който съм сигурен, че ще допадне на човек с твоите вкусове.

Да, разбираш това. Зная какво правиш тайно на гнусния си остров, моя работа е да знам. Аркосът си позволи миг на облекчение. За пръв път от началото на срещата съзираше шанс и без допълнителни колебания се хвърли към него. За да успее, трябваше да убеди Деорк, че разполага с план — и че е безпрекословно уверен в успеха.

— Заповядай с мен, милорд, ако търсиш отговори, останалите също могат да дойдат, макар да зная, че сред вас има и такива, които замислят падението ми. Глупци! Нима мислите, че нямаше да се подготвя? Елате с мен в Пиниона и ми помогнете да задам въпроса на специалния гост, когото съм поканил там.

— А, Пинионът! — каза Деорк сякаш на себе си, разгръщайки дългите си пръсти. — Дълго време исках да го видя, макар слуховете да го представят само като бледа сянка на тъмниците в Андрантан. Бих те помолил да ме разведеш, дори и да не беше отпразил поканата. Защо не, наистина? Да идем!

Глупак! Едва удържаш желанието си! Така те е заробил Рушителят, шептеше се в Андранат, така ще те заробя и аз. В разгорещеността на своя ищях ще повярваш на всичко, което ти кажа.

— Много добре — рече спокойно Аркосът. — Аз ще водя. Последвайте ни, колеги съветници, настоявам.

И с това се изправи на крака, напускайки стаята със знанието, че ще бъде последван.

* * *

Времето минаваше бавно, докато Компанията изчакваше шанса си. Фемандерак бе успял да се сдобие с арфата си, убеждавайки пазачите в нейната безобидност и сега стоеше в ъгъла, настройвайки я. Един-двама от приключенците бяха утихнали, потънали в собствените си мисли, но останалите — потопили се в разгорещено обсъждане.

— Нека приемем, че мисията ни е от поне някаква важност за Най-възвишения — каза Перду. Той бе подел дискусията.

— Първо нека приемем, че съществува — контрира хауфутът. *Сънят си е сън.*

— Точно за това говоря — настояваше Перду. — Ако той съществува, човек би си помислил, че той проявява интерес към съществуването на хората си, потомците на Първородните. Следователно би се интересувал от мисията ни да предупредим Фалта. Дотук правилно ли е?

Останалите кимнаха.

— Тогава защо не ни спасява от затвора? Защо позволи да паднем в този капан? В легендите ви е почитан като творител на чудеса, къде са тогава?

— Едно чудо наистина би ни се отразило добре — съгласи се Индретт.

— Според мен един бог, който не демонстрира свръхестествени възможности, не е никакво божество, а само човешки конструкт — твърдо рече хауфутът. — Досега не видяхме никакви чудеса, само резултата от честни усилия, съпроводен от малко късмет — следователно Най-възвишеният е просто примамлива илюзия.

Заговори Хал:

— Пресмятал ли си цената на чудесата?

— Цената на чудесата? Каква цена? — искаха да знаят те.

— С всяка своя директна намеса в света Най-възвишеният губи възможност да обогати живота ни — каза сакатият. — Най-важното, което се случва, нещата от значение, са направените от нас избори. Семплите, честни усилия на обикновените хора, сражаващи се с живота, позволяват истинската хубост на характера да разцъфне у тях. Никакво чудо не е в състояние да повтори това. Ако Най-възвишеният реагираше на всяка криза с чудо, ние бихме останали неразвити и незрели, а светът щеше да е лишен от главната си красота.

— Но поне хората щяха да останат живи — хауфутът не се впечатли от тези думи. — Каква полза от красив характер, когато ще умреш?

— В много случаи тази красота е обогатена от посрещнатата храбро смърт или приета заради приятел — отвърна Хал. — Ала смъртта не е задължителният изход, когато Най-възвишеният оставя нещата да следват своя ход.

— Не ща чудеса! — внезапно каза Лийт, изненадвайки ги. Бяха го сметнали за заспал. — Не ми трябва магия! Или поне искам магия, която да е без значение, която да не променя нещата. Омръзна ми да бъда манипулиран от пророчества.

— Защо се страхуваш толкова от Огнебитие? — запита отшелникът. — Нима то се намесва в контрола ти върху нещата? Твърде неконтролируемо?

— Вземи пророчеството за пример. Когато пристигнахме в Бандитската пещера, ти ми сподели двете „слова“ както ги нарече. Първото се сбъдна. Както и двете предричания, които ми даде за потвърждение на думите си. Почувствах се сякаш друг направлява живота ми. Изглеждаше сякаш ти се перчеше със силата си.

— Значи са се сбъднали, така ли? Ако трябва да съм честен, не си спомням какво представляваха.

Лийт се почувства някак кухо.

— Първото бе важна догадка да избягаме от уайдузите в Адунлок. Двете предричания се отнасяха до падане във вода и несподелена тайна. Второто пророчество още не е сбъднало.

— Значи не би обърнал внимание на други пророчества?

— Не казах това — протестира Лийт.

— Двете се изключват взаимно — каза отшелникът. — Всяка употреба на Огъня — независимо дали за добро или зло — отнема своето от живота на онези, които го употребяват и онези, които извличат облага. Огънят ти дава контрол над нещата, но източникът на Огъня получава контрол над теб. Чудесата те разтварят към чудотворното.

— Значи се чувствам контролиран, защото съм контролиран?

— Нека кажем, че усещаш наличието на сили, многократно надвишаващи твоите и затова се чувстваш погълнат.

— Е, да следваме ли пророчеството или не? — запита Фарр. — Смятах, че вече сме решили това. Не ме интересува откъде идва насочването, искам да продължим напред. Прекалено много приказки и твърде малко действие.

— Следваме пророчеството! — обяви Кърр. — И ако отшелникът е прав, попадаме под магията му.

— Ако попадането под несъществуваща магия е най-голямата ни заплаха, то изглежда нещата се подобряват — отбеляза хауфутът.

— Нещата ще се подобрят при напускането на този отвратителен град — рече Кърр.

— Много добре! — рече Деорк. Езикът му цъкаше като търговец, отбелязващ наличен инвентар. — Красота.

— Благодаря — рече Аркосът на Немохайм. Усещаше възбудата на централната камера на Пиниона, но си наложи да запази контрол. Докато брудунецът биваше, все повече и повече, запленил от несъмнената привлекателност на това място, умът на Аркоса неспирно летеше над различните възможности да се възползва от преимуществото си.

— Този за какво е? — обърна се Пазителят на Андрантан към домакина си. Бе опрял ръка на малка масичка, в единия край на която имаше нещо прилично на менгеме.

— Един от моите — гордо каза Аркосът.

— Как работи?

— Ръцете идват тук... — каза Аркосът, посочвайки металния механизъм. — Сетне пръстите се разперват... би ли сложил ръка?

Деорк охотно се подчини.

— Сега, ако завъртя тези винтове... нали не е много стегнато? Добре — ръката е приклепана здраво. Всеки винт е самостоятелен, така че мога да раздалечавам пръстите — ето така.

— Отлично! — Пазителят потръпна при допълнителното пристягане.

— А ако дръпна този лост, целият механизъм се освобождава. Какво мислиш?

— Колко далеч могат да бъдат раздалечавани пръстите? — Деорк сви и разтвори юмрук, Аркосът се изненада да види занесен поглед в очите му.

— Стандартът е четири инча, повелителю.

— Добре. Поръчай един и за мен. Ще си го прибера при следващото си посещение тук, начело на брудуонската армия.

Аркосът кимна.

— Впрочем, тези уреди са прекалено чисти.

— Да, милорд.

— Най-важното оръдие на мъчението е страхът, а не болката. Целта ти е да ги накараш да осъзнаят, че са твоя играчка — забравена, изоставена, неподлежаща на спасение и помощ. Болката е само бонус! — облиза устни.

— Разполагаме с още много други инструменти...

— Да, видях ги. Сега нямаме време за това. Покажи ми затворника.

Прекошиха камерата, следвани от останалите Аркоси. В далечния ъгъл трепереше младеж, прикован към студената каменна стена. *Не изглежда да ни предостави много забавление!* — помисли си Аркосът. *Жалко — нуждая се отколкото се може по-голяма занимавка.*

Аркосът и брудуонецът продължиха с играта.

— Колко време е тук? — запита Деорк.

— Малко, не повече от ден.

— Недокоснат?

Аркосът кимна.

— Очевидно е простицък. Някой от Ескейн е сгрешил дълбоко, пращайки това хлапе в Инструър. Най-сетне може да научим местоположението на врага си.

— С какво ще започнем? — Деорк махна с ръка към съдържащите се в подземиято уреди.

— Ти избери, милорд.

— Добре — рече брудуонецът. — Това е любимото ми! — рече след известен размисъл, посочвайки към проста пейка. — Имате ли метална мрежичка?

— Разбира се, милорд! — отвърна Аркосът. Лично той намираще Водната фуния за малко еднообразна. Сякаш прочел мислите на Аркоса, Пазителят на Андранатан се обърна към пленника.

— Просто ще ти дам да пийнеш вода. Хубава голяма глътка.

По някакъв начин успя да вложи в тези си думи такава заплаха, че лицето на пленника побледня.

— Гледай какво правя. Слушай какво казвам! — рече на Аркоса. — Ще го накарам да моли за милост още преди първата глътка. Подай ми мрежата! Искам да обясня функциите ѝ на нашия гост.

Докато нещастният младеж биваше свалян от стената, Аркосът забеляза ръцете на брудуонца. Те трепереха.

Зад двете черни фигури стояха останалите Аркоси, някои отегчени, други ужасени от това, на което ставаха свидетели в отвратителното място. Ринн, Аркосът на Асгоуан, се опитваше да не гледа. Мразеше подземиято и бе съвсем наясно какво му предстои да види — бе слизал тук и преди по покана на Аркоса на Немохайм. Но нямаше избор. Отказът, говореха инстинктите му, щеше да постави него и страната му в неизгодно положение пред Съвета. Виждаше как влиянието му в Съвета на Фалта доближава нищото.

— Погледни внимателно. Това е фина метална мрежа с малки кукички, която лесно влиза в гърлото, но се закача, което прави безболезненото ѝ изваждане невъзможно. С нея в гърлото си можеш да пиеш, но не и да ядеш. Колкото повече упорстваш с криенето на това, което искаме да узнаем, толкова повече ще ти даваме да пиеш, а мрежата ще бъде натиквана все по-дълбоко в гърлото ти! Кимни, ако ме разбираш.

Застинал от страх, пленникът не помръдна. Деорк взе острата мрежа и я допря до бедрото му.

— Тогава позволи ми да спомогна за разбирането ти.

Със замах Деорк прокара мрежата по бледата, трепереща кожа. Момчето изпищя. Мъчителят му повдигна къс месо към лицето му.

— Сега ясно ли ти е? — меко запитва той. Този път момчето закима енергично.

Страховете на Аркоса от Немохайм се потвърдиха — забавлението се оказа твърде кратко — а от гледна точка на Ринн, милостиво кратко. Изкуството на брудунеца, макар и оценено от мнозина присъстващи, остана неразбрано от Аркоса на Асгоуан. Устата на пленника бе разтворена насила и мрежата поставена вътре. Сетне в гърлото му бе наляна вода, натикала мрежичката навътре. Брудунецът бе невероятно опитен, говорейки почти безгрижно, докато внимаваше жертвата да е в състояние да отговаря на въпроси. И да моли за милост, отбеляза Ринн. Очевидно това най-много допаднаше на брудунеца.

Ето това ме очаква, ако предам Съвета — помисли си Ринн. *Но как бих могъл да постъпя по друг начин, след като Съветът се подчинява на това чудовище?*

— Ескейн? Къде се намира Ескейн? — разпитът бе неумолим. — Подай ми фунията! Ако мрежата отиде по-навътре, няма да можем да я изтеглим и животът ти ще приключи след дни — дълги, отворителни, изпълнени с агония дни, в които ще кашляш собствената си тъкан... Какво каза той?

— Заплетен, милорд! — каза един от стражите.

— Чудя се какво ли означава това? — брудунецът се почеса по главата.

Аркосът на Немохайм се надвеси над потръпващата конвулсивно фигура, привързана към масата.

— Аз мисля, че разбирам — рече той, опитвайки се да запази гласа си спокоен. — На път сме да отстраним огромна пречка от плановете на господаря. Ескейн е вплетен, вплетен в Инструър. Имам още някои въпроси към младия ни приятел, но той ще ни каже къде точно в Инструър се крият ескейнчани. Десетилетие на заблуда скоро ще приключи!

ГЛАВА 8

ОТПАДНИКЪТ

— Времето минава бавно — отбеляза Кърр. Усещане за провал си оспорваше сърцето му с нарастващ страх, предизвиквайки тези мрачни думи.

Фемандерак леко се изсмя.

— Макар че предстои да умрем, все още не тече достатъчно бързо.

— Какъвто и да е изходът, поне се радвам, че ще се махнем от този противен град.

— Не е толкова зле. Къде другаде ще намериш подобен пазар?

— Пазарът бе изненада — призна Перду. — В Мирвиддата нямаме изкормвачи на риба и амбулантни търговци. Нямаме и Пинион, хората ни не се крият едни от други.

— Разказвали сме много истории за злината на фенните — изтъкна Фарр. — Това надали ти е непознато.

— Фенните са жестоки, но непоколебими и справедливи — отвърна той. — Не държим пленници, много рядко измъчваме и защитаваме своето със страст.

— Липсват ли ти?

— Разбира се! — меко каза Перду. — Особено някои от тях. На теб Винкулен не ти ли липсва?

— Да — отговори Фарр. — Но Великата гора ми липсва повече, както и смехът на фодрамите. А най-вече брат ми! — той въздъхна. — Аз също искам да се махна от това отблъскващо място.

— На мен градът ми харесва — рече Стела. — Селото ми изобщо не ми липсва, ама никак.

— Нито дори родителите ти? — пожела да знае Хал.

— Особено те! — отвратено рече младата жена. — Те с радост щяха да ме пожертват на онзи Друин. Радвам се, че напуснахме Лулеа.

— Дори и ако умрем тук?

— Да, Хал — наблегна тя. — По-добре бърза, отколкото бавна смърт.

— Не познаваше Друин достатъчно добре — настояваше сакатият.

— Познавах го по-добре, отколкото ми се искаше — отвърна остро тя.

— Би било глупаво да съдим за града по някои от водачите му — каза Индретт. — Някога живеях в град, прекрасен град, градът на крал — с прогнила сърцевина, ала все пак красиво място. Обожавах Раммр. Инструър ми напомня за него. Красив и смъртоносен.

— Градовете са популярни места — каза Фемандерак. — На всяко голямо сбирщище възниква потенциалът за добро и зло. Обикновено хората просто гравитират около средата. В Златната ера Инструър е бил велик град, с въздигнати идеали, сега, след векове посредственост, клони към злината. Но не го съдете по днешното му лице. Ако легендите по някакъв начин отразяват истината, някога този град е бил бастион на всичко достойно. Заслужава си спасяването.

— Може би всеки град е най-добре да бъде преценяван спрямо хората като Фоилзи — рече хауфутът.

— Какво стана с нея? — попита Лийт. — В един момент беше с нас, в следващия я отведоха.

— Подозирам, че плешивият има нещо общо с това. Двамата се познават отпреди. Може да е използвал влиянието си, за да я спаси от съдбата ни.

— Ами ние? Нас кой ще спаси?

— С поемането на тази мисия вече сме избегнали най-лошата съдба — рече Хал. — Всичко останало е бонус.

— Е, аз бих желал колкото се може по-голям бонус — рече Кърр, мислено поклащайки глава пред баналността на сакатото момче. Как изобщо са могли да възприемат думите му за мъдрост? — Може би пазачите знаят нещо, което може да ни помогне.

— Може — съгласи се Лийт, внимавайки да не заговори прекалено високо. Махна на пазачите, които стояха при входа на малката стая. По-близкият, възрастен мъж с кичур посивяла коса, отвори вратата и се приближи към тях.

— Какво можеш да ни кажеш за Отпадника? — попита го Кърр.

— Съжалявам, приятелю, не разполагам с достатъчно здрав стомах за това — отвърна пазачът, поклащайки глава. — По-добре да не узнавате предварително. Аз гласувах за свободата ви. Не подкрепям онези, които призовават за освобождение от злото, а затварят други.

— Тогава ни освободи — с напрегнат глас прошепна Фарр. — По силите ти е да го сториш.

— Не е — дойде тихият отговор. — Другарят ми е особено настоятелен да види смъртта ви и ме държи под око. И как бих могъл да наруша клетвата си на Часовой към онези с по-висш ранг от мен?

— Нарушаваш я като ни държиш затворени — рече Кърр, но долавяше истината в думите на пазача. Никой Часовой нямаше да престъпи директна заповед от шести ранг.

— Мога да ви кажа за Отпадника — по-младият пристъпи към тях с усмивка.

Още един изпълнен с надменност — помисли си Кърр. Как Часовоите от Инструър са паднали толкова ниско? И как така ние във Фирейнс — включително далекозоримият Кроптър — не сме го забелязали? Подобна информация би била от голяма полза.

— Не осъзнавате каква чест ви е оказана — рече мъжът. — Отпадникът е използван само три пъти от основаването на Ескейн.

— Е, вече се чувствам много по-добре! — рече Фарр. Излъчваната от планинджията заплаха накара фермера да затаи дъх.

— Бил съм там — продължи пазачът. — Край доковете. Отпадникът е стар склад с каменен под, отдавна изоставен след затлачването на Голямата река. Сега добрите граждани на Инструър си изхвърлят отпадните води там. О, да! — рече сред виковете им на отврата. — Тъй като Алениус се свързва с прилива на поне сто мили след устието си, градът не може да излива отпадъците си директно. Вместо това те се събират в Отпадника, изпразнен при прилив. Заедно с всичко, поставено вътре от Ескейн.

— Отлично — каза Фарр. Пазачът кимна.

— Тогава защо старейшините изчакват чак до утре? — запита Кърр.

— Не е ли очевидно? — презрително отвърна пазачът. — Вечер се събират повече отпадъци. Утре вечер приливът е по-силен. По-добър за изхвърляне на градските отпадъци. Е, може би „по-добър“ не е точно изразът, който вие бихте предпочели!

И той ги остави, кискайки се на шегата си.

— Прекрасна вечер! — провлечено каза Пазителят на Андрантан. — Не се бях надявал да открия такава изтънченост в земята на Първородните. Трябва някой път да дойдеш в Андрантан — като мой гост, разбира се.

— Изпълнен съм с доволство, че скромните ни условия ти допаднаха, повелителю! — отговори Аркосът на Немохайм. — Имаме още много да учим от опитни изпълнители като теб. Надявам се да наваксаме това, когато Фалта се превърне в брудуонска провинция.

И той пожела лека нощ на брудуонеца.

Усещанията му бяха искрени. Наистина бе впечатлен от уменията на Деорк да изстиска информация от затворника. Брудуонецът изглежда знаеше точно колко ужас да предизвика, същевременно без да наранява отвъд потребност. Накрая затворникът ги бе умолявал и им бе казал всичко, което ги бе интересувало, включително точното местоположение на всяка част от Ескейн, която знаеше. И дори нещо още по-ценно...

Десетилетната мистерия е разкрита — мислеше си Аркосът, докато се поздравяваше наум. Десет години водителите на Инструър се бяха опитвали да открият Ескейн, смятайки, че става въпрос за въстаническа крепост някъде в Строукс или Деювър. Отново и отново съкровищата на града биваха обирани, важни люде убити и планове саботирани, сякаш вършителите познаваха Инструър из основи. Малцина биваха залавяни, никой от тях не проговаряше, дори и подложени на най-жестоките мъчения. До този момент. Аркосът на Немохайм не можеше да се нарадва на късмета си.

Затворникът бе заловен от страж в житницата, опитвайки се да плякосва зърно. Твърдеше, че бил дребен крадец, но никой от връзките на Аркоса не го познаваше. Ала доказателствата говореха, че е част от организирана група, а всички организирани престъпни групи в Инструър плащаха процент на Съвета. В такъв случай къде принадлежеше този младеж? Това бе накарало Аркоса да се замисли и лично да разпита заловения. Бе го накарал да признае, че е от Ескейн. Това бе откритието...

И сега всичко си идваше на мястото. Светкавичните нападения, изключителното познаване на града, умението им да избягват стражите. Вплетен. Ескейн бе вплетен в Инструър, скрит в различни места из града и Деорк бе убедил затворника да им предостави местоположенията на най-големите анклавни. Лесно щеше да е да постави тези места под наблюдение, при което ескейнци щяха да го отвеждат до останалите места, останали неразкрити. Затворникът бе разказал и още нещо, истинският бисер за връзката между жена от Ескейн и определена група северняци, трима от които бяха забъркани в атаката на Пиниона. Група, включваща и брудуонския воин, който щеше да се превърне в подарък за Пазителя на Андрантан.

Деорк се бе насладил на предоставеното му забавление, това бе ясно, приемайки поканата на Аркоса да стане свидетел на завладяването на Ескейн и залавянето на северняците. Но имаше и неотложен въпрос и сега, останал сам в пищните си покои, Аркосът на Немохайм насочи мислите си към него със самодоволство. Докато затворникът бе признавал, издавайки Ескейн и Компанията, Аркосът от Асгоуан се бе опитал незабелязано да напусне камерата. Не можеше да го понесе, глупакът. Но Аркосът на Немохайм го бе държал под око, изчаквайки момент на слабост и в този миг бе скочил.

— Ето мъжът, който ме е издал! — бе викнал той, сочейки към слабата фигура в оранжева роба, опитваща се да се измъкне тихо. — Той ме е обвинил в предателство към господаря! Доведете ми го!

Бе разчел нещата съвършено. Вместо да задоволи апетита на Деорк, младият затворник само го бе разпалил. Бе достатъчно само леко загатване и предателят от Асгоуан бе предоставен на брудуонския пратеник. Останалите Аркоси, твърде стреснати да напуснат, бяха останали да изгледат недвусмислената демонстрация къде се крие истинската сила на Фалта. Аркосът на Немохайм бе толкова опиянен, че не знаеше къде да гледа — към асгоуанеца, който крещеше в агония, докато биваше разкъсван бавно, към заговорниците си, които гледаха с различни степени на ужас и страх, към Деорк, чиято душа се опиваше от страданието. Такава отдаденост. Двамата с Деорк можеха да бъдат такава сила, ако нещата бяха различни.

Сетне бе наредил арестуването на Сараскар — деликатес, който щеше да бъде сервиран впоследствие или дори предоставен на господаря, когато последният дойдеше в града. Заделяйки миг да се

наслади на натрошеното тяло на асгоуанеца, бе напуснал подземията с Деорк. Бе повикал началника на стражата, издал му няколко точни заповеди, сетне се оттегли с Пазителя на Андрантан, преди да се отпрати към покоите си. *Изключително плодотворна вечер. Триумфът се възвръща от пепелта на бедствието.*

— Нещо не е наред — обяви Кърр, когато Компанията се събра за вечеря. Този следобед в другата стая се бе провела дискусия. Според малкото, което Кърр можа да чуе, стоейки на раменете на Фарр и Ахтал, опитвайки се да се доближи до отвора в тавана, някъде след обяд бе имало среща, проведена в Сборната зала. Нечий племенник очевидно бил заловен, макар да се знаело, че прашането му в града представлява голям риск. Добре известно на всички, с изключение очевидно на старейшините, които били толкова заети със затворниците си, че не знаели нищо за отправянето на хлапето към житниците. То било отведено в Пиниона, а всеки знаеше какво означаваше това.

Кърр бе чул малко от остатъка на разговора, прекратил се при влизането на някакъв командир, може би старейшина, който бе излял заповеди. По-голямата част от думите му фермерът не бе успял да разбере, освен края: „Пригответе се за Вероятност три“. Вероятност три, каза им фермерът, представлявал стандартният часовийски сигнал за бягство.

— Бягство? Какво става? — Компанията се насъбра около стареца, опитвайки се да разбере.

— На мен ми изглежда очевидно — рече отшелникът. — Страхуват се, че плененият ще ги издаде.

— Смятам, че отшелникът разгада правилно — рече Манум. — Ескейн очаква разкритие и се готви да напусне Инструър.

— Ще ни вземат ли със себе си? — попита Стела.

— Съмнявам се — отговори Индретт. — По-вероятно ще се отърват от нас по план.

— Значи трябва да сме готови да реагираме незабавно.

— Да! — мрачно каза Кърр. — Но шансовете ни за успех намаляват с повишената бдителност на ескейнци.

— Те никога не са били особено високи — рече хауфутът.

— Ескейн ни тормози прекалено дълго — излая Аркосът към войниците си. — Ограбва домовете ви, обира съкровищата ви, пресуши този Велик град. Ескейн е причината градът ни да бъде само сянка на някогашната си слава. Ескейн е причината за слабостта ни. Зървали сте ги да се движат сред нас, без да знаете кои действително са те, но сега гнусните им свърталища са изложени пред остриетата ви. Те са безсилни пред силата на мишците ви! Разрушете ги и върнете Инструър на полагащото му се място като Съсредоточие на Фалта. Изкоренете ги без милост, не позволявайте милосърдие да смекчава ръката ви! Мъжете, жените и децата на това предателско общество трябва да бъдат отсечени изсред нас. Вдигнете мечове в знак на своята лоялност!

С мощен вик събраните стражи изтеглиха оръжия и ги насочиха към небето. *Лоялността на глупци!* — отбеляза Аркосът. *Вършат работата на Брудуо, за което ще бъдат възнаградени със закривените остриета на брудуонците — след като станат свидетели на оплячкосването на града и отвеждането на близките им в робство.* Тази мисъл допадна на черния му вътрешен глас — както му допадаха и очакванията за скорошна пълна разправа с Ескейн и северняците.

— Не ми допада идеята да убивам съграждани — рече един пазач в края на огромната тълпа.

— Нито на мен, друже, както и на повечето от стражите — рече другарят му. — Но ти ли ще бъдеш онзи, който ще откаже, ставайки пример за нелоялност? Или пък аз? Наясно си с репутацията на тази свиня.

Двамата потръпнаха и закрещяха с подновено увлечение.

Последният ден на Компанията в Ескейн приличаше на първия, започвайки със закуска от хляб и плодове. Бяха оставени сами, никой не ги надзираваше, макар мечовете на пазачите да указваха ясно, че не са свободни да напускат стаята — освен за кратките посещения за утоляване на нуждите.

Бяха изчаквали търпеливо, уверени, че ще им се разкрие удобна възможност, ала часовете изтичаха без нейната поява.

Никой от тях не бе сигурен какво точно очакваха. Някакъв шанс — вероятно и двамата пазачи да влязат в стаята едновременно — да ги надвият без шум. Ала пазачите бяха предпазливи. Вече не оставаше време за търпение. Днес бе денят на екзекуцията. Днес трябваше да рискуват, ако искаха да оцелеят.

— Да изчакаме още малко — настояваше Фемандерак. — Няма разлика дали ще опитаме сега или по-късно. Междувременно нещо може да се случи.

Фарр не можеше да чака повече.

— Достатъчно чакахме! Могат да дойдат да ни отведат по всяко време! Тогава ще трябва да се разправяме с повече от двама.

— Но пазачът каза, че щели да изчакат пълноводие — рече философът. — Според моите изчисления това ще стане по-късно тази нощ.

Лийт стоеше в ъгъла, играейки си с парче портокал. Никога не бе виждал такъв плод до идването си на пазара. Допреди по-малко от няколко седмици. Поклати глава — изпитваше затруднения да поддържа ума си ясен.

Неочаквано Стела приседна до него. Малко си бяха говорили по време на пленничеството им, ала той бе видял — или така си бе внушавал — очите ѝ понякога да се насочват към лицето му със странно изражение. Ако пътуването го бе научило на нещо, то бе да си държи езика зад зъбите, когато тя беше наоколо. Но днес можеше да бъде последният им ден, така че какво значение имаше?

Когато Лийт вече не можеше да понася мълчанието, той попита:

— Закуси ли?

— Не... да — рече тя. — Хапнах малко хляб. Но не и плодове. Мразя плодове.

— Така ли? — каза той. — Аз изядох своите. Искаш ли хляба? Не съм го докосвал.

— Благодаря ти — отвърна девойката и за известно време се възцари мълчание, през което тя дъвчеше твърдия хляб.

Не мога да повярвам. Вероятно последната утрин от живота ми, а аз изгарям от притеснение какво ще кажа на Стела. Някога имало ли е по-голям глупак?

— Мислиш ли, че ще се измъкнем живи? — попита го тя. — След всичко преживяно заедно, това изглежда ужасен завършек.

— Надявам се да ни пуснат — каза Лийт. — В Лулеа има неколцина, които бих искал да чуят историята ни.

— Всички хора, които означават нещо за мен, са в тази стая — рече му тя. На лицето ѝ отново се появи странното изражение. Изглежда искаше той да разбере нещо.

Младежът сви рамене.

— Компанията преживя много. Не мога да си представя, че всичко ще приключи тук. Все още има толкова много да бъде направено.

— Това каза и онази нощ на Сбора — каза тя. — Никога не бях те чувала да говориш така. Може би, с изключение на нощта върху леда. Помниш ли?

Лийт сгърчи лице и поклати глава.

— Не зная какво ме беше прихванало тогава.

Стела прехапа устна.

— Каквото и да беше, хареса ми. Силно, храбро.

О! Лийт сякаш не бе чул. Не, това не бях аз, чувах гласове. Но не можеше да изрече думите, не и на момиче, чийто брат чуваше гласове дори и трезвен. Не можеше да заговори и стоеше глупаво, докато моментът отминаваше. Лицето ѝ се приближи, близостта прерязала гърдите му с нож.

— Наистина ли сънува нещо онази нощ в мазето? — внезапно я попита той.

— Да — прошепна Стела и в очите ѝ младежът видя, че тя е искрена. И че искреността означаваше много за нея. Случилото се онази нощ ѝ бе повлияло силно.

— Да! — повтори девойката. — Бе нещо повече от сън. Наистина бях там, наистина ги чувах. Зная, че бяха изrekli чутото.

— Наистина къде? Какво е било казано, кой го е казал?

Първоначално засрамено, тя му разказа за визията. И очевидно я изживяваше отново чрез думите си. Всяка дума, всеки нюанс, сякаш сънят се бе отпечатал в ума ѝ. Лийт усещаше загатната сила и можеше да предположи как ѝ бе повлияло това. Сълзи навлажниха очите ѝ — и неговите също, тя ги видя и разбра, че той не бе толкова студен и затворен, колкото изглеждаше.

— Не бях откровена — рече тя. — Дълбоко в себе си Лулеа ми липсва, заедно с родителите ми, всички, дори Друин. Не искам да

изпитвам това, но е така. Още повече откакто пътуването ни ме научи да обичам.

Говори за Уайра, помисли си Лийт, а гърдите му се сковаха. Лицето ѝ изглежда му нашепваше нещо друго, желаейки да чуе от него думите, които той не можеше да се насили да изрече.

— Аз също сънувах нещо — каза той, надвивайки мълката. — Ще бъде ли... искам да кажа, би ли имала нещо против да ти го разкажа?

* * *

Хауфутът погледна към ъгъла, където Стела и Лийт разговаряха оживено.

— Хубаво е да ги видя, че разговарят — рече той.

— Ммм... — отвърна Кърр, преглъщайки. — Крайно време беше. Отбягваха се от самото начало.

— Бил си млад. Помниш ли какво е?

— Не — тъжно рече фермерът. — Прекарах по-голямата част от младините си в опит да оцелея в Сивитар.

— Те споделят тайните на сърцата си — рече Фемандерак. — Тези приказки пораждат опасност. Споделянето на интимност поражда интимност.

— Млади са. Какво лошо има в това? — пожела да узнае хауфутът.

— Нуждаем се отколкото се може по-малко затруднения на подобно пътуване — бе отговорът.

— В такъв случай можехме да минем без Ескейн — кисело рече Кърр.

Лийт разказа на Стела за съня си и как го беше възприел, без да прикрива пропилото се в гласа му чувство. За известно време забрави за момичето край себе си, съзирайки отново монолитността на видението.

Тя слушаше и преживяваше съня заедно с него, но най-вече усещаше страстта и осъзнаваше без никакво съмнение, че той е способен на дълбоки чувства, да отправя и получава обич.

— Лийт! — рече тя и звукът на името му го покърти. — Искам да ти кажа нещо.

Отметна косата от челото си, както често правеше — и за момчето от Лулеа изглеждаше прекрасна.

Погледна в очите ѝ, в дълбоките черни очи. Знаеше какво щеше да каже.

Затаи дъх.

В този момент вратата се отвори с оглушителен трясък и в стаята нахлуха въоръжени люде.

— Значи смятахте, че ще бъдете екзекутирани тази нощ? — викна по-младият от пазачите им. Чух ви да си говорите. Изчисленията ви са погрешни. Нима вие, идиоти, си мислите, че можете да надхитрите Часовоите? Чухме жалките ви подобия на планове. Станаха повод за много смях в Ескейн. Ние се подготвяме отново да надхитрим стражата на Инструър. Нима мислите, че ще отклоним вниманието си за групица като вас?

Компанията стоеше безмълвна.

— Приливът идва два пъти дневно — продължи младият мъж, без вече да скрива усмивката си. — Забравихте ли? Идва вечерта, да, но също така и сутрин. Вечерта щеше да е по-добре, но и сутринта става. Сега се изправете и ме последвайте. Имате уговорена среща с реката.

В стаята влязоха още мъже, около дузина, изпълвайки помещението. Лицата им се размиваха пред Лийт. Краката му изглежда бяха изгубили силата си. Очите му диреха Стела, отчаяни да открият неизречената връзка между тях, но вече биваше сграбчен и повлечен към вратата. Посрамен от слабостта си, той позволи да бъде развързан, сетне с огромно усилие на волята си наложи да последва останалите.

Бяха изведени в главното помещение, където бяха разделени на групички. Ескейнците изглеждаха изнервени и бързаци. По тази причина онези отзад, сред които Лийт, Кърр и хауфутът, получаваха грубо отношение. Отпред ядосан пазач блъскаше Хал срещу стена, сетне заби юмрук в стомаха му. Хал сдави вика си, но Лийт не можа. Понечи да се притече на помощ на брат си, ала държащите го пазачи не му позволиха. Стела се хвърли към побойника, сграбчвайки ръката му. Лийт я изгуби за миг, сетне я видя да бъде извличана през някаква врата заедно с Хал. Не видя другите.

— Разделят ни — изръмжа Кърр. — Не очаквах това.

Хауфутът разполагаше с отговор:

— Трябва да ни прекарат тайно през града.

— Не е само това — спореше фермерът. — Ескейн е под някакво напрежение. Това е Вероятност три, били са предадени. Виж — тези хора носят нещата си със себе си. Виж онова семейство. И там!

— Евакуация — съгласи се хауфутът.

Бяха отведени през вратата и Ескейн се затвори след тях. Останалите от Компанията вече бяха изчезнали в града, но последните трима не ги последваха веднага. Секундите се превърнаха в минути, а те все още изчакваха. Накрая пазачите им получиха очаквания сигнал и Лийт и останалите пристъпиха на дневна светлина.

Утрото бе облачно със силен вятър от морето, който разнасяше лек дъждец, но и тази светлина бе достатъчна да прониже отвикналите им очи. Тежките наметала щяха да бъдат по-удобни, но след нощта на Сбора Компанията запази само настоящите дрехи. Не само оръжията, но и резервните дрехи, парите и другите им принадлежности бяха отнети. Дори турът Уайзънт вече бе извън досега им.

Тази мрачна сутрин градът изглеждаше напрегнат. Малко хора — нетипично малко за това време — се задържаха навън, за да не се излагат на дъжда. А може би за да се скрият от очите, наблюдаващи улиците. Нямаше и следа от останалите членове на Компанията и фермерът започна да подозира, че биват отвеждани до Отпадника по различни маршрути, за да не бъдат засечени. Не виждаше и никакви стражи. Може би тревогата в Ескейн бе напразна и нямаше какво предателство.

Аркосът на Немохайм се задушаваше от гняв. Всички с чувство за самосъхранение се държаха настрана от него. Повиканите слуги изпълняваха дейностите си бързо и тихо, молейки се представянето им да бъде достатъчно задоволително. Дори Деорк — Пазителят на Андрантан, бе впечатлен от изключителната пламенност на гнева на фалтанеца. За късмет на всички засегнати Деорк не разбираше, че именно той е причината за гнева на Аркоса. В това най-черно свое настроение, където мастилениите гласове поемаха контрол и

рационалността биваше изтикана в някое ъгълче, Аркосът не бе в състояние да се овладее достатъчно, за да изрази мислите си.

Носовирец носоврящник! Пратените от него шпиони го бяха уведомили, че Ескейн е наясно с предателството, така че той бе приготвил планове си, събрал хора и издал заповеди, а Деорк се месеше на всяка крачка, отменяйки заповедите му, обърквайки хората на Аркоса, изпъвайки нервите му. Тогава започнаха да пристигат доклади, всички с едно и също съдържание — ескейнци излизаха в града — и Аркосът подири надмощие в съревнованието с брудунеца, като отлага удара си. Не даде сигнал на силите си. Никакъв опит да залови ескейнци, да ги заобиколи, да ги последва.

— Ще изчакаме още малко — бе рекъл той, рискувайки — риск, пресметнат да демонстрира пред Деорк спокойствието на Аркоса под напрежение. — Нека всички плъхове изникнат от дупките, преди да ударим. Ще попаднат право в капана ни. Имай търпение! — бе уверявал нетърпеливия Деорк. Но плъховете не бяха попаднали в капаните. Със синхронизирана внезапност различните ескейнски групи из града, всички наблюдавани от разстояние от стражите, просто изчезнаха.

— Господарят ще чуе за това! — злорадстваше Деорк. — Ако не оправиш нещата бързо — рече му Пазителят на Андрантан — може аз да бъда този, който ще те замести. Може аз да бъда този, който ще те унищожи!

Аркосът си бе придавал храбър вид, ала събитията от деня здравата го бяха разтърсили. Вбесяваше го подобно публично унижение. Знаеше, че ако ситуацията не бъде поправена бързо и забележително, животът му щеше да стане мъчителен, кратък, а може би и двете. Най-много го влудяваше фактът, че бе правил демонстрации пред този позъор, пред това конте. Естествено, че трябваше да нареди атака много по-рано, но с отлагането ѝ се бе надявал да впечатли брудунеца. Вината беше на Деорк. Той, а не Аркосът, трябваше да си плати. Неиде в кътчетата на ума му започна да се заражда подозрението, че стройният превзет мъж го бе надхитрил. В крайна сметка Пазителят на Андрантан бе предприел това дълго пътуване, за да постави своя човек, Асгоуан, начело на Съвета на Фалта. Аркосът бе подценил способността му за интриги.

Докато двамата водители сражаваха умове, подчинените им желяха просто да вземат някакво решение. Всеки миг отлагане позволяваше на ескейнчани да се отдалечат още повече и стражите кипяха от нервност, не успявайки да разберат какви обстоятелства ги задържат. На два пъти капитани поеха нещата в свои ръце и заловиха известно количество ескейнци, макар да не успяха да хванат и водителите им. Останалите, по-дисциплинирани капитани, сучаха.

Ескейн не бе сварен неподготвен. Още от самото начало лидерите му бяха наясно, че съществуването им изцяло се опира върху тайната и че в определено време ще настъпи момент, в който ще бъдат открити или предадени. Така че огромни ресурси и усилия бяха заделени в изготвянето на паралелен Ескейн, убежища в Инструър, за които дори обикновените бежанци не знаеха. Някои се намираха по високите етажи на високите жилищни постройките, други в забравени складове, трети под земята в закътаните части на канализацията или стари скривалища, наследени от брудуонската окупация. Още щом новини за предателството достигнаха до старейшините, отдавна запланираният план бе приведен в изпълнение. Провизии и принадлежности бяха пренесени в новите скривалища, постепенно хората също бяха преместени. Макар наясно с наблюдението на градската стража, разчитаха на закалените си умения да останат незабелязани. Дори и така, по-голямата част от работата трябваше да бъде свършена рано сутринта. За известно време ситуацията бе критична, но по някаква незнайна причина стражниците не се възползваха от преимущество си и ескейнци успяха да приключат под носа на враговете си. За известно време на това щеше да се гледа като на триумф, но в действителност времето им изтичаше. Най-важната тайна, разположението на Ескейн в Инструър, бе станала достояние. Скоро стражите щяха да започнат да претърсват всяко ъгълче на всяка гледа в обширния град. Време беше Ескейн да премине в атака.

И това бе съобразено с плана.

Лийт не позволяваше на ума си да отива прекалено напред, свеждайки вниманието до случващите се наоколо неща. За известно време се чудеше как ескейнчани ще ги преведат през градските стени.

В крайна сметка единствената врата към доковете, където се намираше този Отпадник, несъмнено щеше да е добре пазена. Ако се чувстваше по-на себе си, щеше да се изсмее на съвпадението, отвело ги през същата малка портица, през която бе въвел Компанията в града. Кърр може би също я бе разпознал, но не показва с нищо.

Пазачите им ги водиха покрай стената поне в продължение на половин час. Тук, извън града, на запад, въздухът бе значително по-студен, хладният сив дъжд ги притискаше към черната стена. Накрая стигнаха до редица ниски постройки, към които се отправиха ескейнчани — впоследствие към малка вратица в обкована с желязо постройка. Тя на свой ред отвеждаше в тесен коридор между сградите и стената, едва допуснал туловището на хауфута дори и в сегашното му отслабнало състояние.

Пътят отвеждаше надолу, почти под основите на стената и Лийт предположи, че се намират близо до Отпадника. Сърцето му се ускори, сякаш предстоеше да се случи нещо вълнуващо, а не ужасно. Отново се съсредоточи върху непосредствено заобикалящата го среда. Тесен, грубо оформен път, стени от камък, тухли, желязо и слама, силната миризма на пръст и рядка кал, приглушените звуци от доковете, поясното отеждане на ботушите върху камъка, неохотните му крака движейки го неспирно напред.

Отпред и вдясно се издигаше ниска сламена стена, очевидно гърбът на някакъв склад. Отвъд Лийт можеше да види реката. Пътуването почти бе приключило. Подминаха стената.

С изненадващо малко шум тесният проход се изпълни с хора. Настъпи суматоха. Фигури крещяха и се блъскаха, някои си разменяха удари. Лийт също осъзна, че крещи, настоявайки някой да му обясни какво става. Получи лакът в лицето от един от пазачите и падна на земята — над и около него стълкновението продължаваше. Отне му миг да се освести. Зад него Кърр биваше влачен към сламената стена, а отдясно поне шестима се бяха надвесили над хауфута. Лийт се изправи на крака. Скочи към най-близката фигура и я повали на земята, нанасяйки удар в плешивия ѝ тил...

Отскочи и обърна мъжа, за да се взре в лицето на въвелия ги в Ескейн гид. Той простена и вдигна ръка към главата си.

— Съ... съжалявам! — заекна Лийт. — Но какво става?

— Просто ме последвай! — рече мъжът, като се изправяше. — Бързо.

Раздели сламата, промъкна се и направи знак на Лийт да го последва.

Складът бе почти празен. Отпред Лийт видя Кърр и хауфута, съпроводжани от голяма група хора. Не можеше да разбере кои са. Не можеше да мисли. Сякаш умът му бе отказал, претоварен от множеството околни събития. Фалта и Брудую, Инструър и Ескейн, Пинионът и огненият сън, Стела и Отпадника — напрежението бе неспирно и Лийт просто искаше да се отпусне и затвори очи.

Отново излязоха навън сред дъжда. Мъж с ръчна количка вървеше от другата страна на пътя, очевидно необезпокояван от времето и малката леко облечена групица, минала край него. Някъде вдясно се пазаряха хора. Ароматът на прясно уловена риба бе донесен до тях от същия солен въздух, довел настойчивия говор на продавача и мърморенето на пазарящите се. Скоро престанаха да ги чуват, криволичейки сред открити места, тесни алеи и големи сгради.

В определен момент Лийт отново дойде на себе си. Отново се обърна към плешивия с питане какво става и този път получи отговор.

— Старейшините отсъдиха несправедливо, избирайки лесния начин вместо правдата. — Той се изсмя. — Извинявам се, ако звуча като Фоилзи, слушам я от вчера. Със сигурност е властна жена.

Видял си каква е ситуацията в Ескейн. Дадохме на своя главен старейшина прекалено много власт — и сега Ескейн страда от това. Като старейшина не мога да сторя нищо, затова предадох водителите и се осъдих, помагайки ви. Вече съм враг на Ескейн.

— Но къде са останалите? — Лийт виждаше Кърр и хауфута, зърна и други някъде напред.

— Можех да спася само трима от вас — каза плешивият.

Чувство на обреченост притисна раменете на Лийт.

— А останалите? — гласът му бе по-груб от възнамеряването. Мъжът примирено поклати глава.

— Нищо не можех да сторя. Другите бяха отведени в Отпадника. Вече не мога да им помогна.

— Моля те! — отчаяно каза младежът. — Моля те, прати им помощ. Или нека се върнем и да ги намерим.

— Не мога да поема този риск — рече плешивият мъж, а лицето му се навъси. — Трябва да бъдеш благодарен за собственото си спасяване.

— Как мога да бъда благодарен, когато родителите ми ще умрат? И не само родителите ми. Има и дру...

Мъжът сграбчи ръката на Лийт и го завъртя. Останалите се бяха събрали около двамата.

— Много семейства ще изгубят близки през следващите часове — гневно рече мъжът. — Спасяването ви не остана безвъзмездно. Оставих синовете си в Ескейн. Нима мислиш, че ще ги видя отново?

Но Лийт вече не бе в състояние да размишлява.

— Пусни ме и ги намери! — викна той.

— Няма да допуснем това! — рече раздразнено един от ескейнските ренегати. — Спорове на улицата! Най-добрият начин за привличане на внимание! — с пламтящи очи погледна към лицето на водача си. — Зная мястото, където възнамеряваш да ги отведеш. Ако ни изчакате, ще отведе този обратно до Отпадника.

Плешивият се замисли за момент.

— Но няма да ви чакам дълго. Нежеланието ни да убием пазачите заплашва оставането ни в досега на Ескейн. Имате един час.

Младежът с огнените очи хвана Лийт за лакътя.

— Да побързаме! Оттук до Отпадника е поне двадесет минути.

Останал сам в покоите си за пръв път след завръщането от Пиниона, Сараскар, Аркосът на Сариста, сви замислено устни. Каквото щеше да предприеме, трябваше да бъде предприето бързо — вече бе охраняван от един от хората на Немохайм, а привечер градът щеше да се изпълни със стражи и заговорници. Инструър бе на път да се превърне в затворен град. Истината? Бе в капан, изцяло в ръцете на онова дебело животно. Но въпреки това дългът изискваше да предупреди Сариста.

Трудността на това решение сгърчи лицето му в болезнена гримаса. Трябваше да прати някой от доверените си хора, но вероятността той да се промъкне покрай стражниците и по моста бе наистина малка. Дори и ако станеше чудо и съобщението биде доставено, поради дългото си отсъствие Сараскар нямаше как да

гарантира за лоялността на своя крал. Ако изобщо той още управляваше. Може би всички усилия щяха да бъдат напразни.

Нямаше време. Отлагаше, защото единственото възможно решение бе неприятно, вероятно осъждайки вестоносеца на мъчения и смърт в Пиниона. Взе лист вертензиянска хартия от чекмеджето на бюрото си, потопи перото във фавонско мастило, написа съобщението и го подпечата с печата на Съвета. Надигайки се от стола и повиквайки слугата си, Сараскар не си правеше илюзии за нивото на защита, което това щеше да осигури на съобщението.

По-късно сутринта, след кратка борба, тъмнокож чужденец, който твърдеше, че носи съобщение от Съвета на Фалта, бе арестуван при опит да прекоси южния мост. Бе отведен в Пиниона, където въпреки всички убеждавания отказа да издаде господаря си. Ала и съобщението само по себе си бе повече от достатъчно да подпише присъдата на Аркоса от Сариста, вече намиращ се под наблюдение в подозрения за измяна към Съвета. Точно подир обед отряд градски стражници тихо посети саристанското посолство и без съпротива отведе Аркоса, семейството и слугите му. Горчиви сълзи бяха пролети при раздялата с баща им, но в действителност вече се бяха сбогували. Изходът, Аркосът и съветниците му не си правеха илюзии, бе неизбежен още от времето, когато лоялистите в Съвета бяха решили да изчакват, вместо да действат, по този начин придавайки сила на противниците си. Добрите люде бяха подценили степента, в която колегите им от Съвета бяха корумпирани. Щяха да платят за грешката си с всичко, което притежаваха.

Индретт се опита да седне, но бе вързана твърде здраво и не можеше да набере инерция. Но не ѝ беше нужно да сяда, за да разбере позицията им. Сякаш заети с по-важни неща, заловилите ги набързо бяха пристегнали ръцете и краката им, оставяйки ги на калното дъно на Отпадника. Белег върху една трета от стената показваше нивото на водата от предната нощ. Пред тях камерата се отваряше към реката, която оплискваше отвора. Чуваха потракването на речните раци в далечината. А като просмукваща се във всичко противна отрова, прогнилата воня на града задръстваше обонянието. Малкото останали факти в живота им бяха мрачни и неизбежни.

— Трябва ми помощ — долетя гласът на Манум някъде иззад нея. — Връзките ми са стегнати, но може да успея да се изхлузя. Може би заедно ще успеем да ги разхлабим.

Той не се е предал! — помисли си Индретт. *Никога не го е правил и никога няма да го стори.* Той не беше най-умният мъж в Раммр, припомни си тя, не можеше да мери акъл с двора, ала бе най-храбрият, най-разпаленият човек, когото някога бе срещала. Заля я осъзнаването, че имаше много неща, които да му каже. *Колко време ни остава?* Под себе си усещаше влага, докосването на вода, пълзяща бързо по пода. Тресейки се от усилие, Индретт се замъчи да се изтласка към плътния, звучен глас, който познаваше така добре.

Пред нея, в крайчеца на окото ѝ, танцуваше ярка бяла светлина. Друга заплува едва до самия фокус. Тя продължи да се изтласква, напук на прорязващите китки и прасци. Вик на отчаяние се отрони от устните ѝ при осъзнаването, че няма да успее навреме.

Край нея Отпадникът бе обгърнат с бяла светлина, блискащата се вода бързо запълвайки мястото. В светлината бликна висок силует, последван подир миг от още една фигура — боговете, идващи да ги приберат, Северното сияние, дошло да освети последния ѝ миг. Индретт се извърна и видя една от фигурите да изважда нож от колана си. Ослепителна светлина заигра по острието, принудила очите ѝ да подирят закрилата на клепачите, междувременно чувайки познат глас да зове името ѝ. Лийт! Лийт също бе там. Всички щяха да се съберат в ярката светлина.

ГЛАВА 9

РАЗДЕЛЕНИ

Далеч на изток от Инструър, в южните погранични земи на Сна Вацта и на ден път от Просеката, огромен водопад бе застинал в леден дъжд. Жестоката зима бе приспала Гръмопада, улавяйки водите с търпението и коварството на леда, унижавайки забележителния водопад по подобен начин за пръв път от столетие. Вледенен стоеше в източния край на Сивера Аленския, дългата сто левги клисура на река Алениус, извисяваща се скулптура в синьо и бяло — издигната в чест на бог Куали, истинският владетел на вътрешността.

В стръмния пролом зимата едва сега отстъпваше пред пролетта. Суровото сърце на източна Фалта смразяваше кръвта през дългата зима и я караше да кипи лете. Тази година зимата бе незапомнено студена, а пролетният топеж се нахвърли с ярост, несрещана никъде в останалите кралства. Макар тук да падаше малко сняг, земята замръзваше и замръзваше, докато накрая самите камъни се отместваха нагоре в странни мотиви, а подземните води се превръщаха в огромни ледени площи, изтикващи земята в странни измъчени форми. Снавацтанци бяха пленени по домовете си от лютата зима, навън в бялата пустош много диви животни измираха заради липсата на храна. По тази причина никакви очи — нито човешки, нито животински — не станаха свидетели на несравнимия спектакъл, когато Гръмопадът разчупи оковите на зимата.

Нежен ветрец от югоизток, прекосил сравнително топлите земи на Биринжх, в западен Брудую, премина над Арматурата — високата планина, отделяща Фалта от врага й. Плъзгайки се по кафявите, безлесни склонове, той се стопли допълнително, сетне се установи над горната долина на Алениус, където се повъртя известно време. Под влиянието на този бриз дългите ледени копия започнаха да капят, а снегът — да се топи. Алениус се събуди и оказа неимоверен натиск върху леда в горната част на Гръмопада. Ледът се съпротивлява в продължение на шест дни, докато накрая се предаде. Внезапно цялата

скулптура се откъсна от скалата и полетя към пролома. Последвалият звук вероятно бе най-гръмък в цяла Фалта, но нямаше кой да го чуе.

Огромното езеро, струпало се в горната долина на Алениус, бе свободно. Водите се плъзнаха по водопада и в Сивера Аленския. Тук лед и вода се обединиха в усилията си да издълбаят долината, изтръгвайки дърветата по ръба ѝ, подслонили се в този удобен микроклимат, почвата бе отвлечена на много места, а на няколко пъти потопа̀т откъртваше и скали. Клисурата ехтеше от звука на замръзнала и плискаща се вода, камъни и дънери блъскащи се и разделящи се отново.

Не повече от дванадесет часа след стопяването на Гръмопадите, Сивера Аленския изплюваше вълна подир вълна кафява вода, пълна с отломки. Вече хора и животни чуха и зърнаха събитието, изпълнило сърцата им със страх. Жителите на Адолина, южен град в Сна Вацта в началото на клисурата, построен върху две тераси, не бяха имали време да се подготвят за яростните води. Единственото мъгляво предупреждение дойде от кучетата, които се стрелнаха на горната тераса. Множество от обитателите на ниската част изпитаха необяснимо безпокойство, накарало ги да напуснат домовете си. Останалите, които не го сториха, бяха пометени от реката.

А тя все ревеше, сеейки разруха из Пискасия. Саумон и Трукта също бяха опустошени, но повечето от хората избягаха невредими. Потопа̀т продължи към Редана. Каскейн, столицата, бе разположена на хълм над реката и в това си качество избегна щети, но крайречните селца не разполагаха с подобен късмет. Вече бе нощ и спящите бяха отнесени от водата.

Могъщият потоп зарева и през Лешоядова гуша, сетне с удвоени сили се втурна между Коренливите хълмове на юг и Уодранианските планини на север. Рано на третия ден стена от кафява вода заля портите на Алениус и пое сред Средните полета, обширни низини между Фавония, Асгоуан, Деювър и Строукс. Отговорникът на крепостта при портите нареди предупредителните светлини да бъдат запалени, за пръв път през това поколение — ужасното съобщение плъзна от град на град по-бързо и от водите. На запад от портите нямаше жертви.

Веднъж навлязла сред полята, Алениус потече обикновена, бавна, уморена от усилията сред планините. Най-сетне потопа̀т се

забави, свеждайки се до леко вълнение и множество повлечени отломъци. Но коритото не можеше да побере цялата вода. Реката преля, оставяйки нанос по бреговете.

Големите поля приличаха на огромна плитка купа. В средата ѝ лежаха тресавища и езера, там нищо не растеше. Тази огромна купа, наричана Маремма, имаше и ръб, от който събраната вода можеше да се оттича — намираше се близо до Плафонд, столицата на Деювър. Нямаше видими признаци защо именно това място, тъй като наклонът бе едва забележим. Но ако водата трябваше да се излее отнякъде, тъкмо край Плафонд щеше да го стори.

След множество дни лутане из Големите поля, успокоените остатъци от някога мощния потоп започнаха да се събират край Плафонд, довличайки множество отломки със себе си. Трупата се костите на вековни дървета, отскубнати от стръмните склонове на Сивера Алеския, примесени с по-дребни клони и плавей, насъбрани по време на дългото пътуване. Неутаилият се нанос запълни процепите, изграждайки непоклатима стена. Бе висока само няколко фута, но широка множество мили — бент, който се простираше край ръба. Тази бариера задържаше водите от наводнението и снеготопежа. Към тях се присъединяваше и Бранка, сама по себе си мощна река, която прекосяваше Асгоуан, Хаурн и границите далеч на север. Водата се трупаше — бавно, коварно, неумолимо. Почти нищо не се отцеждаше през бента.

На няколко дни път надолу по течението от Плафонд лежеше Инструър, градът на градовете, разположен в обятията на реката на реките.

Бях надхитрен — призна Аркосът на Немохайм. Надхитрен от мига, в който гнусният брудуонец бе дошъл тук с плана си да завземе управлението на Инструър.

Собствената му вина най-много вбесяваше Аркоса. Бе поднесъл Инструър на тепсия. Ноктите на Рушителя бяха на път да се сключат над града, изстисквайки го вън от играта. *Но може би аз също мога да стисна юмрук! — беснееше дебелият. Деорк скъпо ще си плати за безочието!*

Бе играл по брудуонските правила, макар и неясни, и бе загубил. Ескейн се бе изплъзнал от пръстите му в присъствието на Пазителя на Андрантан. По глупашки бе заложил всичко и сега Съветът щеше да постави този глупак начело. В известен смисъл Рушителят щеше да получи Фалта без борба, макар че несъмнено щеше да има съпротива — твърде късно. Аркосът яростно стисна зъби, представяйки си сцената, в която той, като най-силен мъж във Фалта, отваря Желязната врата за Рушителя и му подава скиптъра на града. Няколко умерени, добре подбрани думи, благодарност и приемане на обещаната лейтенантска позиция. Но сега всичко това бе изгубено. Време беше да забрави правилата и наместо това да се опре на махленските умения, които бе научил из улиците на Бюрей.

Бентът удържа целия ден и цялата нощ, задържайки малкото море, заформено зад него. Плафонд не бе засегнат, тъй като се намираше на нисък хълм на около миля от язовира, но множество крайречни люде, рибари, фермери и техните семейства напуснаха ниското. Местните управници, притиснати от проблемите си, не се сетиха да предупредят онези надолу по течението — а тези, които се сещаха, решаваха, че някой друг вече го е сторил.

Отвъд бента, разбира се, реката на реките пресъхна.

Бе само въпрос на време. Естественият бент щеше да се прокъса под натиска на огромните води, но гибелта му бе ускорена от ствола на горски гигант, изтръгнат от гордия си пост край Лешоядова гуша. Той се заби в язовирната стена, пръскайки я на парчета. Разнесе се нещо като въздишка и водата се втурна напред.

На Лийт му отне много време — прекалено много — да свести майка си. За части от секундата развързаха членовете на Компанията от Отпадника, но Индретт се бе нагълтала с мръсна вода и за няколко мига спря да диша. Ескейнчанинът с Лийт ѝ бе помогнал и тя пое дъх отново, но не дойде в съзнание.

— Колко време ни остави плешивият? — попита Лийт.

— Час — дойде отговорът. — Не зная колко остава.

— Бихме могли да я носим — предложи Перду, по лицето му изписано притеснение.

— По-добре е от изчакаването тук — съгласи се Лийт. — Водата продължава да се покачва.

Когато я повдигнаха, тя се закашля, сетне отвори очи сред въздишките и възклицанията на облекчение.

— Къде е светлината? Къде е светлината? — запита тя с подобие на съжаление в гласа си, дори на отчаяние.

— Просто слънцето, светецът през дупка в покрива — рече Лийт.

— Можеш ли да вървиш? Трябва да тръгваме.

Индретт се нуждаеше от помощ да се изправи, камо ли да ходи, така че забавяше останалите напук на усилията си.

— Един час! — ядоса се Лийт. — Сигурно вече е изминал. Дали ще ни чака?

Младият ескейнчанин сви рамене.

— Може би да, може би не. Кой би могъл да каже как ще постъпи някой от нас? Не сме били в тази ситуация преди.

Фемандерак дойде до тях.

— Ако скоро не намерим скривалище, ще бъдем намерени от Ескейн или Инструър. Не съм сигурен чий пленник предпочитам да бъда.

— Ако беше видял Пиниона, нямаше да си толкова несигурен — мрачно каза Лийт. — Но лично аз предпочитам да остана свободен. Може да попаднем и на по-лоши поробители. Кое то със сигурност ще стане, ако не предотвратим завладяването на Фалта.

Лийт бе успял да отдели само един миг за Стела, но това му бе достатъчно да се убеди, че пламъкът още гореше. Сърцето му подскочи.

— Добре ли си? — запита срамежливо той.

— Да — рече тя. — Не сме стигнали чак дотук, за да се провалим точно сега.

Тя се протегна и взе ръката му в своята.

Лийт кимна, макар да се затрудняваше да мисли — с пръстите ѝ, сключени около неговите.

— Не трябва да се отказваме, докато не намерим поне Джугом Арк.

— О, Лийт, вечно ли няма да ме разбираш? — зачуди се гласно Стела.

— Трябва да вървим! — каза Манум, връщайки ги обратно в настоящето — все още бяха в опасност.

— Тогава ме следвайте! — рече младият ескейнчанин.

Те избягаха въвн от Отпадника, приклякайки зад редица сгради. Лутаха се наляво и надясно, опитвайки се да открият най-късия път до плешивия мъж и останалите, без да бъдат забелязани. За капак водачът им познаваше доковете не по-добре от Компанията. Поеха по тясна алея, само да застинат при вида на двамата стражници, притичали в другия й край. Това също ги забави няколко скъпоценни мига, през които Перду — най-тихият сред тях, се убеди в безопасността на пътя. Втурнаха се през празната улица, тръгвайки покрай редица бараки, подобни на Фоилзината, сетне поеха по друга алея, извела ги в откритото пространство, където бяха оставили Кърр и хауфута. Но приятелите им ги нямаше.

— И сега какво? — обърна се Лийт към ескейнчанина.

— Какво? — в очите му проблесна пламъче на веселие, несъвместимо с настоящата им ситуация. — Това зависи от целта ви.

— Целта ни е да останем незаловени! — изразително рече Фарр. След напускането на Великата гора старата мъка го бе налегнала отново, вече беше напрегнат като кожа на тупан. — Сетне ще можем да си позволим да планираме.

— Не. Първата ни цел е да се съберем с останалите — твърдо изтъкна Лийт. — Да бъдем разделени е най-лошото нещо, което може да ни се случи.

— Тогава къде са те? — пожела да знае Перду. — Със сигурност този мъж знае къде е възнамерявал да ни отведе господарят му.

— Не мисля, че имаше някакъв план — призна ескейнчанинът. — Но нямаше да се върне в Инструър, това е сигурно. Там го чака смърт. Вероятно търси начин да ви преведе през реката към Строукс или Деювър.

— Лодка! Трябва да търси лодка! Или може би е открил скривалище тук — Лийт се замисли, вече не толкова убеден. *А може би ни е предал?*

Сякаш в потвърждение на страховете му, въоръжен мъж пристъпи в откритото пространство между складовете. За облекчение на Лийт мъжът поздрави ескейнчанина като приятел, двамата си

размениха няколко реплики на своя език. Сетне младежът с огнените очи се обърна към Компанията.

— Следвайте ме! — рече той. — Или по-точно него. Открихме лодка, която може да ви преведе през Алениус.

С радост Компанията отново бе в пълен състав. Когато стана ясно за колко малко са се изплъзнали от Отпадника, всички благодариха на младия ескейнчанин за помощта.

— Това означава ли, че вече не можеш да се върнеш в Ескейн? — Младежът сви рамене, какъвто навик изглежда имаше.

— И без това ми бе омръзнал мракът — рече той, приготвяйки се да тръгне.

— Как се казваш? — запита Индретт, вече напълно възстановена. — Кажи ни, за да можем да ти благодарим подобаващо.

— По-скоро нему трябва да благодарите — каза младокът, посочвайки Лийт. — Само настойчивостта му ви спаси от гибел. А името ми? Трябва да знаете, че в Ескейн всички имена се пазят в тайна.

— Но това не е Ескейн! — викна Индретт.

— Да, ала някой ден може да стане. Дотогава нека е достатъчно, че сме свободни.

Той им махна, сетне последва другарите си по неравния път. Сега само плешивият мъж остана с Компанията.

— Ами ти? — запита го Кърр. — Няма ли да дойдеш с нас? Познавам главния ви старейшина и само аз зная каква съдба те очаква, ако Ескейн те открие.

Мъжът мрачно поклати глава, капки плъзнали се по закривения му нос в дъждеца.

— Не мога да дойда с вас. Имам семейство в Ескейн, племенници и двама сина. Няма да си тръгна, докато остава, макар и малък, шанс да ги видя отново.

— Тогава ни остана само да ти благодарим, да се сбогуваме и да поемем на юг — отговори фермерът. — Отведи ни до лодката.

Плешивият се усмихна.

— Това мога да сторя. Бяхме на открито прекалено дълго...

Звук като удар по чувал със зърно накара всички очи да се обърнат към плешивия, чието лице почервения от изненада и шок. Направи крачка напред и се строполи по очи, разкривайки забитата

дълбоко в рамото му стрела. Докато падаше, втора стрела профуча през мястото, където само преди миг бяха стояли гърдите му.

— Прикрийте се! — викна Фарр, окопитил се първи. — Вляво на стената има стрелец!

Компанията се пръсна. Фарр и Манум извлякоха ранения.

— Стражите! — просъска Кърр. — Разкрити сме! Колко лошо е ранен?

— Не чак толкова — обади се самият пострадал, макар гласът му да бе пропит с болка. — Няма да умра, но и никъде няма да мърдам.

— Прострелян от стената? Та това трябва да е на повече от сто ярда. — Лийт бе объркан.

— Тези оръжия не са за украса, момче! — рече Кърр. — Мястото е опасно.

Индретт понечи да огледа стрелата, но Фарр я спря:

— Нея докосвай! Не я изваждай. Остави я. Това ще попречи на по-сериозно кървене. Хал, имаш ли опит с подобни рани?

Хал огледа раната и кимна.

— Разчете правилно — рече на Фарр. — Не трябва да бъде местен, но трябва да му е удобно, докато извадим стрелата.

— Нямаме време за това — настойчиво им каза Кърр. — Знаят къде сме, несъмнено са пратили отряд да ни залови. Не може да останем тук.

— Тогава ме скрийте в някой тъмен ъгъл и вървете в лодката — рече плешивият мъж. — На мен няма да причинят каквото и на вас, ако бъдете заловени.

— Остави аз да се погрижа за теб — каза нов глас. Лийт и останалите подскочиха изненадано. Фоилзи.

— Казах ти да стоиш при лодката! — изръмжа ескейнчанинът.

— Мястото ми е до теб — простичко отвърна Фоилзи. — Там не бих ти помогнала с нищо.

— Тогава направи нещо за клечката в рамото ми и спри да дърдориш — гласът му ръмжеше, но лицето му бе ясно.

Фоилзи се обърна към Компанията:

— Вървете към лодката. Не можете да оставате тук, пречите ми.

Тя ги загърби и докосна със загрижени ръце рамото на плешивия.

— О, Рубин! — каза тихо тя, докато останалите търчаха към реката. — В какво се забъркахме?

— Насам! — каза Фуроман, секретар на отдела за молители към Съвета на Фалта, усмихвайки се объркващо. Архиварят леко поклати глава, чудейки се дали върши правилното нещо, но все пак го последва. Мълчаливо си повтори речта, която планираше да изрече пред Сараскар. *Мъжът на име Фемандерак провежда подривни проучвания за правителството на Фалта, чух, че е свързан със северняците, които са издирвани за безредиците в Пиниона. Имам информация за този мъж, която може да ви бъде от полза.* Да, добре звучеше. Трябваше да признае, изпитваше нервност от предстоящата среща с посланик в Съвета на Фалта. Имаше множество истории за хора, изчезнали след аудиенция със Съвета. Всички знаеха, че сегашният Съвет не бе същият като онези преди. *Част от наложителна реорганизация — каза си архиварят. Отървяване от царуването и феодалната система, въвеждането на нова демокрация, базирана на Съвета. Трябваше да се случи много по-рано. И все пак изобщо нямаше да съм в този проклет град, ако не беше семейството ми.*

— Има награда — бе казала жена му. — Ще можеш да напуснеш прашната библиотека.

Всъщност бе имала предвид, че те ще напуснат ветровитата си квартира. *Такава си е тя. Как бих могъл да ѝ откажа?*

— Насам — рече секретарят, отваряйки врата. — Ще те приеме.

Архиварят пое дълбок дъх. Моментът бе настъпил. Прекрачи прага.

— Сядай! — разнесе се писклив глас. — Сядай.

Кръвта на архиваря застина. На бюрото на Сараскар седеше Аркосът на Немохайм, ухилен широко.

* * *

Тревистият бряг, хлъзгав от дъжда, се спускаше стръмно към реката. Може би това обясняваше бавната скорост, с която членовете на

Компанията крачеха надолу, макар че можеше да се дължи на закъснелия шок от Отпадника и близкото разстояние, от което бяха гледали смъртта в очите. Можеше да се дължи на неохотата да оставят Фоилзи и плешивия мъж на инструърската стража или дори на безспорната им умора. Каквато и да бе причината, движеха се прекалено бавно.

Малката лодка стоеше до водата, Кърр, Хал и хауфутът се качваха на борда, заедно с неколцина ескейнци — Лийт предполагаше, че са такива — да, там беше младежът с ярките очи, който го бе отвел до Отпадника. Със сигурност нямаше да има място за цялата Компания. Пред него отшелникът се подхлъзна в калта и падна, изцапвайки синята си роба. Самият Лийт трябваше да внимава, докато помагаше на високия мъж. Отшелникът стъпи на крака и се изтупа. Младежът се обърна да затича, изгуби равновесие и се плъзна двадесет фута надолу по склона, спрял от сблъсъка си с камък.

Над него краткият период на спокойствие приключи с внезапност, която им спря дъха. На склона изникна отряд стражи, само на няколко ярда под северняците. В същия миг онези в лодката нададоха предупредителен вик, сетне бързо се отделиха от брега. Виждайки това, стражниците се обърнаха и затичаха нагоре по склона към Компанията, побягнала обратно. Само отшелникът видя Лийт да пада. Заради напрежението на момента никой друг не забеляза отсъствието му.

Никакво време не им отне да профучат край мястото, където бяха оставили Фоилзи и плешивия, страхът придал им бързина, която щеше да им е от голяма полза преди това. Скоро набраха преднина пред бронираните си преследвачи. Фемандерак отбеляза липсата на Фоилзи — очевидно бе намерила убежище.

— Къде отиваме? — задъхано попита Перду от челото на групата. Зад него Компанията крачеше разредено по калния път, последните редици оформяни от брудунеца, който изглеждаше леко объркан без Хал. — Къде отиваме? — повтори той.

Никой не отговори. Повечето бяха останали без дъх, изчерпали цялата си енергия в търчане. Всъщност никой не би могъл да му предостави отговор така или иначе.

Зад тях стражите забавиха ход, убедени, че плячката няма да им избяга. Да, намираха се в доковете, които гъмжаха от потенциални

скривалища, но невежите северняци бягаха надалеч от градските стени, към западния край на острова, където ръкавите на огромната река се съединяваха в последното си пътуване към морето. Капитанът се усмихна. Щеше да се наслади на залавянето. Идеален резултат за новия господар, финално предателство на мразения Аркос от Немохайм.

Великолепният стол от червена кожа сякаш обгръщаше архиваря, който изчакваше Аркоса на Немохайм да заговори. Искаше да запита къде е Сараскар, какво се случва и защо не е свободен да си иде, но не можеше да развърже достатъчно езика си, за да заговори.

— Вероятно се чудиш къде е Аркосът на Сариста и защо съм заел мястото му? — изхриптя противният мъж от черния си стол зад бюрото. — Е, имаше известна реорганизация. Аркосът бе освободен от позицията си. Приятелят ни беше много недискретен.

Гушите му се поклащаха заплашително при същото движение на главата му.

— В този град е глупаво дело да се говори прекалено свободно за погрешните хора.

За момент хриптенето спря.

Дебелият се заигра с парче хартия от бюрото си.

— Дошъл си тук да кажеш на Аркоса на Сариста за срещата си с един от северняците, ако не греша. По-конкретно откритието му в архивите на информация, отнасяща се до Съвета на Фалта. Съжалявам, че той няма да е тук да чуе думите ти. Надявам се ще съумея да го заместя. Бъди уверен, че ще представя всичко важно пред колегите си. Говорейки с мен, говориш пред Съвета.

Думите му вдъхваха увереност, тонът бе любезен, отпускащ, преценен да успокои страховете му от този легендарен човек, дебелият инструърски паяк, но архиварят все така изпитваше страх.

— Значи севернякът е открил нещо важно сред онази купчина боклук? Ако в архива е имало нещо толкова важно, че Сараскар да те приеме, защо не е било открито по-рано? Да не би да си некомпетентен?

— Не, милорд! — заекна архиварят, а лицето му придоби цвета на зрял домат. — Посетителят разполагаше с уникално знание, което

му позволяваше да разтълкува някои от най-старите и неясни наши ръкописи.

— Как би могъл един провинциалист от Фирейнс да знае нещо, с което един инструкьорски архивар да не е наясно?

— Но той не идва от Фирейнс, милорд — отвърна архиварят, жилнат от обидата. — Твърдеше, че изобщо не е родом от Фалта.

— Откъде тогава? От Брудуо?

Това вече беше по-добре. Разполагаше с информация, към която този червей проявяваше интерес.

— А наградата ми?

— *Наградата ти?* — за момент архиварят изпита страх, че Аркосът ще скочи над бюрото към него. — Наградата ти? — повтори отново, този път замислено. — Да, мога да уредя награда, която да съответства на предоставената от теб информация. Сега ми кажи откъде е той.

— Каза, че идвал от Даурия, остатъкът от Долината на Първородните — думите се отрониха като перли от устните му, архиварят забеляза ефекта им в свинските очички на Аркоса.

— Така ли? И какво смяташ за това му твърдение?

— Подобно на вас не вярвам — предпазливо отвърна архиварят, — но той разполагаше със знание за Първородните, угаснало във Фалта, знание, което един селянин от севера няма как да притежава. Знаеше повече от мен, с ваше позволение, повече и от вас, милорд.

— Значи не му вярваш? — Аркосът се изправи на крака и заобиколи бюрото, изправяйки се право пред посетителя си. — А ако ти кажа, че самият аз съм бил на едно друго легендарно място, с не по-малка известност и дори по-могъщо? И в мен ли ще се усъмниш така бързо?

— Кое е това място, милорд? — архиварят едва можеше да говори пред обгърналото го присъствие на Аркоса, който изглеждаше далеч по-опасен от обикновен паяк.

Главата на едрото туловище се повдигна гордо.

— Крачих по най-черния от всички черни коридори, потопих се в най-дълбоката от всички ями, изкачих най-високите от всички стени. Говорих с безтелесния Глас и се храних с едноръкия. Знаеш ли отговора на тази гатанка, учени?

— Андратан — прошепна архиварят. — Рушителят.

— Великолепно е каква полза може да има малко образование — рече Аркосът. — Но то си има предел. Предлагам ти следната награда — закълни ми се във вярност и също ще крачиш сред тези легенди.

Нуждая се от нов слуга. Този би свършил чудесна работа.

— Значи ако срещнатият от мен мъж е наистина от Долината, той трябва да е ваш враг.

— Не мой, а на Рушителя. Врагът на Брудую.

Истината като лъжа — най-силното оръжие. Кажу на този манипулируем слабоумник истината и той ще повярва, че мъжът е наш приятел, защото няма да иска да повярва, че съм предател.

— Наш приятел. Трябва да говоря с него.

— Това може да се окаже проблем, милорд. Той възнамеряваше да напусне Инструър, за да последва откритото в архивите. Вече може да го е сторил.

— Наистина? И какво е толкова важно, че да напусне такъв прекрасен град? — гласът на Аркоса бе пропит със сарказъм.

— Търси стара реликва. Той вярва, милорд, че знае местоположението на Джугом Арк, Стрелата на Единението.

Още една перла пред Аркоса. *Може би от срещата в крайна сметка ще има полза!* — опита се да си внуши, ала не можеше да потисне притеснението, плъзнало по гърлото му.

Ефектът на думите не можеше да бъде сбъркан — нито алчността, проблеснала в очите на Аркоса.

— Стрелата? — промълви той. За няколко мига едрият мъж изглеждаше занесен.

Архиварят изчакваше мълчаливо, опитвайки се да съдържа притеснението си.

— Значи това е планът им! Със Стрелата, оръжието на смъртоносния враг на Рушителя, бих... — той се осъзна и замлъкна. — Легендите се умножават! — рече след известно време. — Това трябва да е смущаващо за ревизионистки учен като теб. Даурия, Андрант, Рушителят, Джугом Арк. Следва Кантара да се спусне от облаците — или Бир Биркат да изплува пред очите ти. Какво ще кажеш? Все още ли наричаш тези неща легенди?

— Милорд! — тихо каза архиварят. — Все още не сте ме запитали за местоположението на стрелата.

— *Знаеш? Казал ти е?*

— Според думите на Бюрей от Немохайм, Пазителят на Стрелата, думи, които видях с очите си, Стрелата се намира в долината Нюм, между двете планини, наричани Стражите, в място на име Кантара.

Архиварят се усмихна. Третата перла. Време беше да вмъкне своя легенда.

Ако дебелият бе изненадан от тези думи, то не го показа.

— Аз съм Аркос на Немохайм — рече той. — Представявам Немохайм пред Съвета на Фалта. Пряк потомък съм на Бюрей, основател на Немохайм. Като такъв съм достоен за Пазител на Стрелата.

Той се изправи, сякаш оповестявайки решение пред Съвета.

— Тази реликва ми принадлежи. Ни болка, ни смърт не ще ме накарат да позволя друг да положи ръце отгоре й. С нея ще се обявя за враг на Брудуо.

Архиварят бе смаян от обратите. *Какво е замислил дебелият?*

— Трябва ми партньор — внезапно рече Аркосът. — Човек като теб, притежаващ знанието да ни отведе до Стрелата. Ще ти платя добре. Ще дойдеш ли?

Историята протегна древната си ръка и сграбчи архиваря, съмняващия се в митове рационален човек. Имената на легендите го заливаха. Даурия, Андратан, Кантара. В лицето на огромното желание все пак запази частица хладнокръвие.

— Искам на семейството ми да не липсва нищо — рече той. Аркосът на Немохайм бръкна в гънките на робата си и извади малка кесия. Подаде я на архиваря.

— Предплата — рече той. — Отвори я!

Архиварят с треперещи пръсти развърза възела, за да разкрие къс чисто злато. Табулско злато, каквото в Инструър не бе съзирано от поколения.

— Достатъчно ли е? — запита дебелакът.

— Ваш покорен слуга, милорд — рече архиварят.

Лийт се свести сам. Измокрен и измръзнал, лежеше в калта на дъното на тревистия склон, за миг забравяйки как се е озовал там. Главата го болеше. Докосна темето си и видя кръв по пръстите си. От

гледката му се повдигна. Гъст дъждец се лееше отгоре му, младежът започна да трепери. Имаше някаква причина, поради която трябваше да се изправи на крака, нещо неотложно, но то му убягваше. Напрегна ум: Инструър... Ескейн... Отпадникът...

Рязко приседна. Движението накара стомаха му да протестира. Колко дълго бе лежал там? Къде бяха другите? Залази и погледна към реката. Лодката я нямаше. Обърна се и започна да се катери по склона, бавно, внимателно, сетне спря, невярващ и обърна измъчващата го глава обратно към реката.

Потърка очи, тъй като не вярваше на гледката, разкрита му от тях.

— Притискат ни — горчиво каза Перду. — Тласкат ни като овце, притискайки ни към реката. Няма измъкване.

— Но поне ще има съпротива — възкликна Фарр. Всеки от членовете на Компанията носеше яка цепеница, насъбрани от купчина строителни материали, край която минаха неотдавна.

— Не можем ли да се скрием? — запита Индретт. — Тояги срещу мечове не ми звучи като равностойна битка.

— Къде? Стражите обръщат нагоре с краката всяка къща и барачка. Само въпрос на време е — възбудата на битката се зараждаше във Фарр, изтласквайки всякакви мисли за безопасност.

— Тогава защо не се предадем? Може би ще проявят снизхождение.

— Напразни заблуди — отвърна Манум на съпругата си. — Не са забравили Пиниона. Уязвихме гордостта им. Ще дирят мъст, дори и само за да покажат на гражданите, че още контролират града.

— Някой виждал ли е Лийт? — запита тихо Стела.

Глави се обърнаха насам и натам, но бе ясно, че юношата не е с тях.

— Сега пък къде се е забутало глупавото момче? — каза Фарр.

— Кой го видя последен? И къде? — гласът на Манум бе напрегнат, настойчив.

За миг никой не отговори, всички мислено връщайки се към Отпадника. Един от тях таеше мислите си. *Така трябва. Няма да кажа нищо.*

— За последно си спомням ескейнчанина — не плешивия, онзи другия, който ни помогна — помня как благодари на Лийт. — Тревогата стисна сърцето на Стела.

— Това преди или след като плешивият бе прострелян? — думите на Манум издаваха страха му.

— Преди, убедена съм. Трябва да се върнем! — проплака Стела. — Не може да ме изостави сега!

— Почакайте! — викна Перду. — Не можем да се втурнем. Трябва да стоим вкупом. Лийт досега е показал достатъчно разум да не предприема нищо глупаво. Вероятно е в по-добра позиция от нас! Може би дори в момента изготвя план за спасението ни.

— А може би е подирил собственото си спасение — тихо рече Фарр. Стела се извъртя към него с гневно блеснали очи.

— Няма време за това — рече Фемандерак, в гласа му се долавяше авторитет. — Тъй като не съм един от Компанията и съм заменим, ще ида да го потърся. Вие останете заедно, както предлага Перду. Не се показвайте пред пазачите. Скрийте се, ако можете, бийте се, ако трябва. Най-възвишеният бди над всинца ни, за добро или лошо планът му включва и вас. Ще предостави път за бягство, ала не ще ви принуди да поемете по него. Въпросът е, дали сте готови да проявите търпение и да изчакате.

— Зная как хауфутът щеше да отговори на това — отбеляза Фарр.

— Тогава е добре, че го няма. Ще се върна с Лийт веднага, щом мога.

И с тези думи той изчезна настрани.

— Не трябва ли да го последваме? — запита Индретт. — Ако той може да намери изход от този лабиринт, може би всички бихме могли да избягаме?

— Сам ще има много по-голям шанс — отвърна съпругът ѝ.

Лийт се взираше невярващо, отказвайки да повярва на видяното.
Река Алениус е напълно суха.

Не бе никаква игра на светлината. Не беше прищявка на ума му. Пред него, простряла се в замъглената далечина, лежеше могъщата Алениус, Майката на реките — само дето между бреговете ѝ не течеше

вода, само кални локвици проблясваха. Изтръгнал се от парализата, Лийт изтича до брега. Лодки стояха в пясъка, рибата подскачаше из тинята, задушавайки се. Гледката бе неестествена. *Мислех, че сега е прилив, помисли си Лийт. Но преди колко време беше това? Колко дълго съм лежал в несвяст? Беше мокър до кости, но дъждът можеше да постигне това за минути. Със сигурност отливът не изпразва реката. Водата трябва непрекъснато да идва отгоре, така че това не е отговорът.*

Каквато и да бе причината, все още се нуждаеше да открие остатъка от Компанията. Загърбвайки нелепата гледка, той се закатери нагоре.

Попадайки право на отряд стражници.

Те бяха не по-малко изненадани от него, преди грубите им ръце да го докопат, той се бе изплъзнал, полутъркаляйки се надолу към брега.

— Лийт! Насам, насам! — Фемандерак, също на брега, на около стотина ярда вдясно.

Младежът се изправи на крака. Стражите бяха прекосили половината разстояние по склона. Зад философа също се появиха войници.

— Зад теб! — викна Лийт.

Сега Фемандерак също побягна и след миг двамата се събраха, преследвани от две групи стражи, бързо стопяващи разстоянието.

— Реката! — каза Лийт. — Трябва да прекосим реката!

Протегна ръка, сочейки отвъд брега. Фемандерак я проследи и устата му се отвори широко. Стражите също погледнаха, сетне застинаха на място. За миг никой не помръдна, покоят нарушен от крясъка на чайките, дошли на неочакваното пиршество.

— Наистина, приятелю, да прекосим реката! — рече Фемандерак, а смехът красеше гласа му. За пръв път от напускането на Долината изпитваше радост и усещането го изпълваше с раздиращи тръпки. Лийт се приготви да скочи, но философът го спря с вик. — Не! Не скачай. Довери ми се. Слез надолу!

И двамата се запускаха, борейки се с водните растения, докато нозете им не докоснаха пясък. Междувременно удивените от гледката стражи се бяха окопитили — вероятно при командата на северняка —

и също слизаха към брега, може би десет фута над двамата, готвейки се да ги последват.

Лийт и Фемандерак се стрелнаха далеч от брега, дългунестият философ търчащ отпред, опитвайки се да избегне коварната кал. Зад тях първият страж скочи от брега и за свое огорчение потъна до колене в мекия пясък.

— Глупак! — викна капитанът му, но това не попречи на още половин дузина стражници да последват примера, а сетне и съдбата на своя колега. — Слезте и им помогнете! — рече разгневеният началник, сетне размисли при вида на пляката, която се измъкваше. — Забравете ги. Догонете северняците!

Бяха се отдалечили на няколкостотин ярда от брега, а Лийт вече се чувстваше изцеден. Събитията от последните няколко дни бяха изчерпали запасите му от енергия, а податливият пясък и калта превръщаха краката му в гума. Зад тях стражите бяха се спуснали в коритото и също тичаха.

— Продължавай! — простена Фемандерак. — Бягането ще измори и тях.

Страхът им вдъхна нови сили, но само временно. След известно разстояние и време Лийт спря, опрял ръце на коленете, дишайки тежко. Сега се намираха близо до средата на реката, където водата все още изпълваше широк, но плитък канал. Стражите бяха на повече от триста ярда зад тях, което оставяше на бегълците минутка да починат.

— Какво е станало с реката? — задъхано запита Лийт.

— Надявах се ти да ми кажеш! — отговори Фемандерак. — Протегна ръка и водата изчезна!

— Убеден съм, че не съм го направил аз. А останалите?

— Страхувам се, че още са в капан.

Лийт поклати глава.

— Време е да продължим! — рече философът при приближаването на стражниците. — Вече тичат по-бавно.

— Както и аз — каза Лийт.

Следващият час бе кошмарен. Докато Фемандерак си подбираше път през калта, Лийт просто джапаше подире му, свел вниманието си да поставя единия си крак пред другия, вперил поглед в ботушите на философа. Нямаше представа на какво разстояние след тях са преследвачите.

Фемандерак имаше. Озъртането назад го уведоми, че пазачите също изнемогват, но все още са достатъчно близо, за да не им позволят да спрат. Също така трябваше да запазят преднината си при достигането на другия бряг.

Най-накрая съседният бряг се появи на хоризонта. Минути по-късно двамата изтощени северняци се изкачиха по стъпалата до малък док. Докато се отправяха към дървената постройка, от близките дървета дотичаха фигури.

— Лийт! Фемандерак! — викна познат глас. — Добре сте! Но къде са останалите?

Кърр, Хал, хауфутът и двама ескейнчани.

— В капан на другия бряг — с уморен равен глас продума Лийт. — Едва стигнахме дотук. Преследват ни пазачи.

Всички погледнаха към безводната река, където стражите се бяха разпръснали в широка линия, стопявайки разстоянието.

— Никой не знае какво е станало с реката — рече хауфутът. — Канехме се да пратим лодката да вземе и останалите, когато водата просто се отдръпна.

— Не разполагаме с време да се чудим! — отбеляза Кърр. — Трябва да наберем колкото се може повече преднина.

— Ами останалите? Не трябва ли да се опитаме да се върнем в Инструър и да ги спасим? — попита Фемандерак. Тормозеше го мисълта, че Петимата от Ръката не бяха в пълен състав. Книгата на Златната стрела непрекъснато ги споменаваше, макар там да бяха наречени Аркимм. Ами Стела? Можеха ли Аркимм, Петимата от Ръката, да постигнат нещо, когато един от компонентите липсваше? Щеше ли експедицията за откриването на Джугом Арк да се провали без нея?

Но Лийт не слушаше дискусията, нито се тревожеше за Стрелата. Очите му бяха вперени в забележителната гледка нагоре по течението. Един по един останалите забелязаха мълчанието му и се обърнаха към него, сетне проследиха протегнатата му ръка.

Кафяво петно на хоризонта, простряло се от бряг до бряг и отвъд — лееше се, пенеше се, повлякло отломки — Алениус се завръщаше в коритото си.

— Бягайте! — изкрещя един от ескейнчани. — Бягайте нависоко! Реката се завръща!

Гласът му развали вълшебството, чийто пленници бяха станали всички. Като един затичаха към дърветата на хълма. Лийт погледна през рамо. Речната стена се бе приближила много по-близо, а водите ѝ бяха предхождани от звук, който щеше да помни вечно, ужасно стържене и скърцане, подтикнало го да се втурне нагоре с подновени сили.

В коритото капитанът гледаше как севернякът отново протяга ръка. За свой ужас видя водната стена да се подчинява на жеста му. Опита се да спаси ушите си от ужасния звук.

— Към брега! Брега! — изкрещя, но никой не можеше да го чуе. Даде знак на останалите да го последват и затича с вси сили към строукския бряг. Отляво водата се приближаваше с невероятна скорост. Хората му нямаше да успеят да се изкатерят навреме. Немилостиво продължаваше да тича. Зад него стражите затъваха из калта, паникьосани, способни единствено да гледат приближаването на вълните. Знаейки, че вече не може да стори нищо за подчинените си, началникът удвои усилия. Докът бе на сто ярда пред него, сетне петдесет, сетне двадесет. От върха на хълма Лийт наблюдаваше усилията му — и макар инструкциите да бе враг, желаше да успее.

Пленените в коритото издигнаха ръце в последен жест на отчаяна отбрана. Повечето бяха убити моментално от отломките, а други бяха удавени. Ръката протегна пенеста ръка към капитана, уви пръст около нозете му, катерещи се към пристана и го придърпа проклинащ сред водите си. Като добавка водите изтръгнаха и самия пристан.

Между Компанията и реката стояха само последните няколко непретърсени сгради, които нямаше да предложат убежище на притиснатите северняци. Стражите продължаваха систематичното си претърсване и неотменно се приближаваха. Толкова малко време оставаше. Вече нямаше нужда от приказки. Познаваха се твърде добре, за да хаят думи.

Откъм реката, някъде зад тях и вляво, долетя вик. Някой от стражниците ги бе разкрил. Нищожните им надежди да избегнат залавяне бяха попарени. Само Ахтал още не се бе отчаял, а може би

агресивният му отговор бе породен от брудуонското обучение. Пристъпи напред, стиснал невъзможно голяма цепеница.

Звук прекъсна черните им мисли. Първоначално ромолене, бързо прераснало в рев. Стражите край реката се обърнаха и погледнаха към течението, захвърляйки оръжия или стискайки ги небрежно, тичайки към Компанията. В същия миг останалите стражи се появиха на улицата, привлечени от страховития шум, изправени пред северняците. Но за момента никой не нападнаше. От нарастващия грохот бе очевидно, че някаква катастрофа заплашва всички.

Кафявата водна стена се стовари върху Инструър с разтърсващ удар, поваляйки множество жители на земята. Впусна се край ниското, захапа самите стени на изток, разля се в коритото и покри доковете, където раздвоеният потоп отново се събра. Ималите нещастieto да се намират близо до брега бяха пометени от безмилостните, неподбиращи води. Рибари, опитващи се да изкарат честно прехраната си, контрабандисти, прекарващи злато и слонова кост от диваците на юга, стражи — всички те напразно диреха закрила към по-високите места. Компанията и главната част от стражевия отряд гледаха безпомощно как водата поглъща войник подир войник в алчните си дебри. Реката не спираше да настъпва, докато пяната не зашумя под самите крака на пътниците. И също толкова внезапно се отдръпна, оставяйки кафяви следи по ботушите на Фарр. Звукът беше неописуем. Макар и само фракция от тресящия ек на Гръмопада, откъдето водеше началото си тази стихия, чулите звука на завръщащата се в коритото си Алениус бяха смаяни. Ужасяващата мощ вцепеняваше обикновените смъртни, изпълвайки ги с ужас и удивление.

Освен Ахтал. Той пристъпи към стражите, мнозина от които не забелязаха приближаването му, все още втрещени от гледката на удавените си колеги.

Ахтал описа широк полукръг с оръжието си, поваляйки мигновено половин дузина стражници. Това свести остатъка, които изтеглиха мечове.

— Удряйте него, не оръжието му! — викна водачът им, но бе напразно. Ушите на болшинството от тях все още гърмяха от ужасните звуци, така че малцина обърнаха внимание. Всяко острие се забиваше дълбоко в дървото, оставайки заклещено, по такъв начин брудуонецът обезоръжи около дузина.

Останалите се мъчеха да изхвърлят от ума си катаклизма, вилнял край тях. Но осъзнаването само ги накара да си припомнят историите за могъществото на този воин и кръвожадността в Пиниона, при което куражът им изтече от тях като вода. Неколцина отстъпиха крачка назад. Виждайки това, Фарр с вик се втурна напред, присъединявайки се към боеца. Перду, Манум и Стела го последваха миг по-късно.

Това се оказа повече от достатъчно за шокираните и объркани инструктори. Капитанът им бе отишъл с друг отряд, вероятно удавен от реката, водачеството притискаше останалите в добавка със заплахата от насилствена смърт. До един се извърнаха и побягнаха.

Фарр нададе победоносен рев и понечи да ги последва, жаждата за битка разпалена в кръвта му. Викът на отшелника го спря.

— Недей! — викна той. — Те са под властта на някакво заклинание, както и ние. Скоро ще се осъзнаят и отново ще атакуват. Трябва да избягаме, докато е по силите ни!

Всички от Компанията съзряха мъдростта в думите му.

— Следвайте ме! — викна мъжът в синя роба. — Този път трябва да ни отведе далеч от стражите.

Членовете на Компанията последваха отшелника далеч от сцената на страх и смърт, надолу по калдъръмен път, отвеждащ ги в широка дъга обратно към града в далечината.

ГЛАВА 10

ДЕРУЙС

Напредналата пролет бе великолепно време за разходка из обгърнатите с тополи пътища и тучните поляни на Строукс. Ала Лийт и Аркимм, търсачите на Джугом Арк, не можаха да им се насладят. Низините на Уестрау се простираха от Алениус, Великата река, на повече от седемдесет левги към Виридия — планинската верига, която разделяше Строукс от безводната вътрешност на южна Фалта. Плодородна и равна, провинцията бе изградена от равно съотношение гори и обработваеми земи. Множество пътища разсичаха тази богата площ, протягайки нишки наляво и надясно към дървени къщи — ферми, които се струваха уютни, безопасни и приканващи на малката група, проправяща си внимателно път на юг.

Моментален пристъп на носталгия жегна Лийт при навлизането сред редици могъщи дъбове. Помисли си за Общинското дърво, за всички дълги, лениви дни, в които с приятелите бяха играли на воля. Припомни си септемврийската буря, сварила го под голямото дърво, скрило го от дъжда и присмеха на селяните. Копнежът някак угасна при този спомен.

Бе почти обед, денят бе безоблачен и пети след бягството им от Инструър. Напрежението и страхът, излъчвани от града, обгърнали Лийт, Хал, Кърр, хауфута и Фемандерак, бавно се стопяваха. Не че и сега бяха в безопасност. Макар задушливото зло на града вече да се намираше зад тях, а мощният потоп да ги бе отделил от приятели и врагове, не се съмняваха, че ще бъдат преследвани. Въпреки това се наслаждаваха на земите, през които пътуваха. На Лийт му се струваше, че въздухът е някак по-лек — или оловото се бе отронило от крайниците му. *Трябва да скачам и да викам* — помисли си. *Или пък не* — додаде, поглеждайки към мрачните лица на двамата ескейнчани, които бяха останали с тях. Бяха изгубили много в разкриването на тайното скривалище и още повече в бунтуването си срещу него. *Твърде*

много несигурност, твърде много загуба, за да съм истински щастлив.

Ала не можеше нищо да стори. Тя бе казала — е, не го бе казала с думи, но със сигурност бе имала предвид, че изпитва чувства към него. Умът му настояваше, че мнението на Стела не е от значение пред брудуонската заплаха, ала сърцето нашепваше друго.

Без значение какво щеше да се случи сега, той бе обичан.

Спря за момент под един от дъбовете. Слънце, пролетни ухания, топъл ветреца — толкова различно от деня, в който напразно бе чакал под Общинския дъб. Прокара пръсти по грубата кора, затаил в спомени... но в тях Стела крачеше към него, лицето ѝ засияло от обич.

Три лица, лицата на близките му, се намесиха във визията. Тяхната любов имаше ли значение? Майка му, Индретт, го обичаше, знаеше това. А баща му? Може би, но го показваше по необикновен начин. Хал? Да, Хал го обичаше, но това бе строга обич, твърде силна, подлагаща го на прекалено голям натиск. Не че брат му изискваше нещо за себе си, тъкмо обратното. Осъзнаването се стовари с пълна сила отгоре му — обичта на Хал изискваше прекалено много от Лийт.

Но по някакъв начин загатнатите чувства на Стела означаваха за него нещо повече. Близките му бяха длъжни да го обичат. Желанието на Стела идваше от сърцето.

— Смяташ ли, че са добре? — за четвърти път тази сутрин Кърр се обръщаше към хауфута. И за четвърти път едрият мъж отвърна:

— Убеден съм.

— Един от нас трябваше да остане с тях — каза старият фермер, също за четвърти път. Лийт правилно отгатна последвалото изръмжаване от хауфута.

— Все пак стореното — сторено. Вече не можем да се върнем.

Лийт не можеше да позволи това да продължава, двамата възрастни се самоизмъчваха.

— Но къде отиваме? — запита той. Фермерът се обърна към него.

— В Кантара, както говорихме миналата нощ. Нямаме друг избор. Както се изрази хауфутът, това е същият избор, който стоеше пред нас и в Лулеа — да защитим обичните, без надежда за крайна победа — или рискуваме всичко. Трябва да довършим това, за което бяхме призвани.

— Но къде точно се намира Кантара? Има ли изобщо такова място?

— Знаем, че се намира в немохаймските планини, в долината Нюм — рече Фемандерак непосредствено зад тях. Лийт и Кърр се обърнаха към философа. — Бюрей скрил стрелата там.

— Дали още ще ни чака? — замислено запита хауфутът. — Със сигурност би трябвало да бъде намерена през последните две хилядолетия?

— Откриването може да се окаже най-малкия ни проблем — призна Фемандерак. — Свещената книга говореше за някаква защита — стражи и пазители.

— О! — каза Лийт. Нещата звучаха все по-зле при всяко обсъждане.

— Надеждата ми е, че Аркимм — петте пръста на Десницата — може да избегне капана или да открие заобиколен път — продължи философът. — Нещо в комбинацията на индивидуалните ви таланти, сплав от храброст и хитрина, честност и праволинейност, съмнение и увереност...

— Говориш завоалирано! — сопна се Кърр. — А дори и казаното от теб да е истина, няма ли отсъствието на Стела да създаде проблем?

— Точно от това се страхувам — продължи с признанията Фемандерак. — Но не можем да се върнем за нея. Ако останалите от Компанията успеят да избягат от града и се присъединят към нас по пътя към Кантара, отлично. Инак ще се изправим сами срещу очакващите ни предизвикателства.

— Първо трябва да намерим Немохайм! — припомни им Хал. — Никой от нас не е бил на югозапад от Инструър. Трябва да прекосим Строукс и Деруйс — две приятелски страни, така каза гостилничарят — преди да достигнем Немохайм.

— А преди това да намерим главния път — рязко рече единият ескейнчанин. — Ние няма да сме от полза в това, тъй като не сме излизали от Инструър повече от десетилетие.

— Надолу по този път, докато не достигнем малко селце, сетне по чакълестия път надясно, докато не стигнем нисък хълм — изрецитира другият. — Поне така каза гостилничарят. Големият южен път ще се намира от другата страна на хълма.

— Аз пък запомних, че по чакълестия път трябва да свиеш наляво — рече хауфутът.

— И колко остава до това село? — попита първият ескейнчанин, с ярките очи. — Смятам, че гостилничарят беше прекалено пиян, за да ни напъти правилно.

— На закуска? — Лийт изглеждаше усъмнен.

— И ти беше с нас миналата нощ — сухо отбеляза Кърр. — Видях го. Изпи повече бира от всичките си клиенти вкупом. Изненадан съм, че изобщо е могъл да се надигне от леглото тази сутрин.

Хауфутът поклати глава и потръпна. Вечерта бе била оживена.

— Изглеждаше като човек, който може да носи.

— Все пак не се доверявам на напътствията му — продължаваше по-ниският ескейнчанин. — Вече трябваше да сме стигнали до селото.

— Това село ли имаш предвид? — попита Кърр, сочейки надолу, където няколко грубовати постройки надничаха измежду дърветата.

— Търсете чакълест път — предложи високият ескейнчанин.

— По който тръгваме надясно — рече другарят му.

— Наляво! — поправи хауфутът.

Кърр въздъхна.

— Ще се отдръпнеш и ще ни пуснеш да минем! — рече огромният мъж с пронизителен, хрипков глас. — Не разполагаш с авторитет да запречваш пътя ни. Отдръпни се!

Гневът на Аркоса приближаваше опасната точка. Зад него архиварят се взираше нервно към южния мост, опитвайки се да не обръща внимание на спора.

— За ваше добро е, сър! — от челото на младия стражник се лееше пот, той познаваше репутацията на този мъж. — Заради врагове никой не може да напуска Инструър до залавянето им.

— Това ли са заповедите ти? — в гласа се долавяше опасна нотка.

— Да, милорд. Не бих си позволил да заставам на пътя ви, ако не бях задължен — лицето на войника побледня видимо под свинеокия взор на Аркоса.

— Значи съм затворник в Инструър?

Младият страж не каза нищо, но отговорът бе очевиден, ясно изписан по лицето му. Деорк бе поел контрол, възнамерявайки да си играе с Аркоса на Немохайм като котка с мишка. *Трябва да бъде внимателен* — помисли си дебелият мъж, но поривите му бяха предадени от шумящата в главата му кръв.

— Аз затворник, а ти мой тъмничар? — попита тихо. Пристъпи крачка по-близо до младия мъж, заплашвайки. Останалите войници се поместиха нервно.

— Не вадете мечове, докато не дам сигнал! — рече младият страж, давайки знак на хората си да отстъпят.

Аркосът на Немохайм се усмихна, полагайки ръка върху дръжката на меча си.

— Точно така! — измърка той. — Не е нужно да забъркваме и други. Виждаш ли, аз възнамерявам да напусна града, а ти имаш заповед да ме спреш. Нека мечовете разрешат този спор.

Младият стражник бе зле надхитрен. Можеше да заповяда на войниците си да съсекат Аркоса, но щеше да изгуби престиж. Някога посланикът бе притежавал страховита репутация като мечоносец, но бе надебелял, така че двубоят вероятно бе най-доброто решение. Войникът бе напуснал академията трети по постижения, смяташе, че умее да върти меча и че без проблеми ще надвие тромавия шишко. Но също така бе получил заповед да не отнема живота му. Нямаше изход от тази дилема.

— Е, голобрадко? — Аркосът изхрани тези думи. — Няма да се биеш с мен. Тогава престани да прикриваш страхливата си натура и отстъпи!

Преценената обида оказа желаното влияние. Младият войник изтегли меча си и зае полуприклекналата стойка, набита му в главата в академията. Аркосът на Немохайм се усмихна. *Новак. Мога да предвидя всяко движение, всеки отговор.*

Битката бе кратка и жестока, резултатът несъмнен. Младокът пристъпи две крачки напред, водейки с левия крак, сетне финтира надясно. Аркосът бе готов с острието си. Звукът на стомана върху кост накара архиваря да се обърне. Всичко бе свършило още тогава, макар войникът да се сражава храбро до края. Аркосът не трябваше да го убива, но чернотата в него крещеше за смърт, напомняйки му за злорадата усмивка на Деорк и смъртта на всичките му надежди, така

че той сече беззащитния младок, докато онзи не спря да мърда, а и след това. Останалите стражници се стопиха и Аркосът поведе архиваря, петимата им слуги и конете по моста към Строукс.

— Умел сте с меча, милорд — каза един от слугите, покланяйки се, преди да се качат на конете. Махна тежката качулка, скривала дотогава чертите му. Под нея се показва капитанът на градската стража. — Бяхте прав. Важно беше да не ме познаят.

— По-добре е градът да си мисли, че си бил изгубен при наводнението — рече Аркосът, спирайки да обърше чело.

— Почти и така стана. Никога не бях виждал такава мощ у един човек, милорд. Той просто повдигна ръка и водите се издигнаха. Петнадесет от най-добрите ми хора бяха убити, удавени жестоко. Трябва да внимаваме пред лицето на подобни чудеса.

— Срещал съм момчето, предизвикало наводнението — рече Аркосът на Немохайм с гръделивото си хриптене. — Видях го във Вътрешната камера на Съвета на Фалта. Не направи никакво чудо, когато само такава можеше да ги спаси. Но идва от могъщо семейство, с което сме си имали работа и преди. Трябва да бъдат унищожени, преди намесата им да повлияе на плановете ми. Когато се сдобия с онази Стрела, ще ги унищожа до един!

Гласът му бе неумолим, а очите му бяха застинали върху града.

Последната руменина на залязващото слънце свари Лийт и останалите от Аркимм върху група ниски хълмове, увенчани с високи борове. Денят не бе протекъл спрямо плановете им — заблудени от махмурлията гостилничар, те се бяха надявали да намерят Големия южен път по обед и по това време вече да са заслонили удобно. Наместо това седмината загубиха целия си следобед. Лутането в непозната земя бе изключително неприятно за Лийт. *Ето ни на мисия да обединим Фалта — кисело си мислеше младежът. — А не можем да намерим единение помежду си. Къде са въображаемите гласове сега?*

Денят, започнал тъй обещаващо, се заоблачаваше, небето сякаш се надвеси над тях с надигането на студения западен вятър, тъмнозелените клони на боровете се поклащаха с подобаващ шум.

Измръзнали, уморени, гладни и обезкуражени, Лийт и останалите най-накрая се изкачиха на хълма и огледаха здрачаващия се южен Уестрау.

На сто фута под тях сребърната ивица на бързоводна река се виеше надясно, а край нея Лийт различи някакъв друм — по-голям от съзираните досега — със сигурност Големия южен път. Далеч надясно, в неясната далечина, мъждукаха светлините на голям град, закътан в обятията на откъснати хълмове. Сърцето на младия лулеанчанин се сви при мисълта колко часа щеше да им отнеме да достигнат това убежище — а щяха да минат и още, преди да се намери между завивки.

Обща въздишка се отрони от малката група, докато гледаха към мястото си за почивка отвъд, сетне Кърр закрачи по склона към пътя. Лийт го последва. В този миг отляво долетя звукът на коне.

— Обратно в дърветата — изръмжа фермерът. — По-добре е да внимаваме. Тукашната територия ни е непозната.

Лийт, който вече бе напреднал на известно разстояние надолу по склона, трябваше унизително да катери обратно към прикритието на боровете.

За момент младежът не повярва какво — и кого — вижда. Със сигурност не можеше да има друг мъж с подобно телосложение или подобна червена роба, тъй ясно видима в гаснещата светлина. По-скоро усети, отколкото видя, как Кърр се вдървява при разпознаването, а отзад Фемандерак нададе сподавен вик, защото по Големия южен път пътуваше Аркосът на Немохайм, придружаван от архиваря (когото философът бе разпознал) и петима добре въоръжени спътници. Яздеха в бързо поглъщащ разстоянието лек галоп и след няколко мига се изгубиха в сенките вдясно.

Лийт изпусна дъха си с бавно свистене, напрежението, тормозило го от пристигането в Инструър, отново стисна гърдите му.

Зад него Фемандерак поклати глава.

— Познаваш ли мъжа, яздец подир Аркоса? — обърна се той към Кърр.

Старият фермер сви рамене.

— Това е отговорникът на инструърските архиви. Знае за Джугом Арк — тъжно рече философът.

На Кърр му трябваше момент, за да осмисли нещата.

— Значи човек, който знае за мисията ни, е в съюз с главния ни враг, несъмнено познаващ околностите на Немохайм. Това променя

всичко — върху суровото фермерско лице бе изписана безнадеждност. — Точно когато нещата изглеждаха малко по-опростени.

— Каквито и да са проблемите ни, пак предпочитам да съм тук, вместо в Инструър! — тихо рече Лийт.

Аркимм достигна покрайнините на града доста след смрачаване. Пътниците се впуснаха в познатата рутина да издирят възможно най-малко шумната странноприемница — с допълнителното условие в конюшната ѝ да няма новопристигнали коне. След дълго и предпазливо проучване се спряха на „Гуляйджийска стряха“ — малка странноприемница встрани от главния път. В нея узнаха, че градът се нарича Кинекин, най-големият град в западен Уестрау, разположен приблизително по средата между Инструър и южната граница на Строукс. След като наеха стаи, изгладнелите пътници се заеха с вечерята в едно ъгълче на главния салон, отделиха известно време (твърде недостатъчно по мнението на Лийт) да се подкрепят с безвкусната, но изобилна гозба. Юношата изхлузи ботуши и позволи на умората да се оттече от краката му. До него Фемандерак протягаше дългите си крайници.

— В Даурия ни учеха, че ходенето е полезно — рече той. — Не мога да си представя как са стигнали до тази теория.

Хауфутът се усмихна.

— Виждам, че и Аркосът на Немохайм не е неин поддръжник.

— Може би теорията е предназначена само за едри мъже — жилна го Кърр.

Селският водач се обърна към Лийт, Хал и двамата ескейнчани:

— Чудя се кого визира? — усмихна се печално той.

— Не теб, ако това те притеснява — добронамерено изръмжа фермерът. — Отслабнал си твърде много, за да бъдеш споменаван в едно изречение с Аркоса на Немохайм.

— Ако не искаш да изгубиш и още тегло, предлагам да намерим коне — рече Лийт с целия си възможен такт. С връщането на хауфута Кърр отново му бе отстъпил водачеството, но очевидно преходът не беше лесен.

— Отлична идея! — рече хауфутът. — Само ако имаме достатъчно пари да си ги позволим! Повечето от средствата ни

останаха в Инструър с другите от Компанията.

Компанията, посрамено си помисли Лийт. Твърде малко бе мислил за тях — с изключение на Стела — а те вероятно се намираха в ужасна ситуация. Фемандерак им бе разказал в какво положение ги бе оставил — в клопка между реката и градската стража. Единствената надежда, изразена с приглушени гласове в първата нощ извън Великия град, бе внезапният потоп, който вероятно бе предоставил на Компанията възможност да избяга — а ако са били заловени, поне са още живи. *Такъв съм егоист!* — укори се той. *Можех да помисля за тях.* Така че той се насили да отдели момент за всеки, да извика образ в ума си. Индретт, майка му. Блеснали от сълзи очи, очакваща завръщането на любимия. Манум, баща му, фигура от брезова кора, вече получила лице. Фарр, винкулчанинът, силни очи, навъсено чело, размиващ се в горските сенки. До него брат му Уайра, вече изчезнал. С широки плещи и широка душа, с дълбоко скрита рана, Перду. Прями очи, измъчвани от раздялата със семейството и съплеменниците. Зад него призракът на Парлевааг, застинал в самопожертвование. Отшелникът, обгърнал се в мощ, с думи на мистерия в уста. Неговият облик бе най-смътен. Ахтал Последователят — жесток и безмилостен, някак нечовечен, но вече не враг. И Стела. Мислите му се спряха на образа ѝ и останаха там, докато пълният стомах и топлината на огъня не го унесоха.

Минаха час или два, в които четиримата лулеанчани обсъждаха нещата с Фемандерак и ескейнците. Общите им пари стигаха за един товарен кон, така че бе решено Кърр да огледа пазара на сутринта. Разговорът се насочи към Инструър и ескейнчани заговориха за живота си, семействата и бунта срещу владетелите на града. Верни на обичая си, не разкриха имената си. *Имената носят могъщество* — припомни си Фемандерак. *Без тях двамата са само представители на своя съюз, с които е невъзможно сближение.* Вероятно това е било нужно в място като Ескейн, скрито общество, където доверието е всичко, предателството е заплашвало с гибел, а общото бе по-важно от индивида, общество, заживяло собствен живот. Каква разлика от Даурия — мислеше си той, — с нейния култ към индивида, софизми, правила все още съществуващи, но неписани, поради което още по-

могъщи. А може би Даурия и Ескейн не се различават толкова — скрити, вглъбени, без знание за външния свят, уязвими. А Фалта? Фалта разполага с достатъчно добри хора за спасяването на Шестнадесетте кралства — стига да бъдат пробудени, стига да бъдат обединени да се противопоставят на задаващата се от изток мрачина. Но изпод всичко това нещо го тормозеше. Беше ли кафявата вълна от Брудуо по-черна от чернотата в сърцето на Фалта? Кой бе поголемият враг? Кой се събираше край снагата на Фалта, готов да изпие очите на група й? Ястребите от изтока или лешоядите на запада?

Извън странноприемницата, в мрака на безлунната нощ, мрачни фигури обграждаха малката постройка. Мълчаливи сигнали напътстваха движението на сенките, а привидно случайни нощни звуци ги отвеждаха до предварително определени позиции.

Огънят отмря с изпразването на пивницата. Гостилничарят, кръглолик веселяк, се зае да мие халби. Аркимм се бяха отпуснали в ъгъла, на границата на съня, изтощени от пътуването и неспирните тревоги. Вратата се отвори с пукот. Вътре нахлу голяма група хора, водени от дългокос мъж в ливреята на инструърската градска стража. Преди Аркимм да отърсят съня от клепачите си, вече бяха наобиколени от мъже, заплашително изтеглили мечовете си, мъже, които не обърнаха внимание на острите протести на гостилничаря, насочили стоманените си очи в сепнатите лица на жертвите.

— Няма да има проблеми, пивничарю — с равен глас рече дългокосият. — Тези гости тъкмо си тръгваха.

— Какво искате от нас? — запита хауфутът, неуспешно опитвайки се да не позволи на страха да се просмуче в гласа му.

— Ние сме ваши приятели — рече униформеният на диалект, какъвто Лийт бе чувал на пазара в Инструър. Гласът му в никакъв случай не можеше да се нарече дружелюбен. — Просто искахме да се убедим, че няма да ви се случи нещо на път за леглата. В мрака е лесно да си навехнеш пръста. Ала не и когато ние сме наблизо. — Той се усмихна, а неколцина от спътниците му се изсмяха. — Ще се грижим за вас.

— Не се нуждаем от грижи! — рече Кърр, старата му войнственост ясно различима в стойката му, несъмнено проклинащ решението да остави меча си горе. Бе подарък от ескейнци, даден му

на южния бряг на Алениус, а сега щеше да бъде изгубен, заедно с кой знае още какво. — Отседнали сме тук за през нощта.

— Промяна в плана! — весело рече дългокосият мъж. — Господарят ни иска да се срещне с вас и ми нареди да го уредя.

Усмивката му стана по-широка, което позволи на Лийт да види, че част от зъбите на мъжа липсваха. Младежът се надяваше, че загубата им е била болезнена.

— И кой е господарят ти?

Дългата коса се обърна към другарите си.

— Старчето е бърбовец! Цяла нощ ще ни залисва, ако го оставим! — обърна се обратно към Кърр с подигравателна учтивост. — Уви, сър, не разполагаме с времето да се насладим на бирата, макар да казват, че е най-добрата по тези места! — рече, кимвайки към слисания гостилничар. — Хайде! — подкани Аркимм. — Да вървим и то без да губим повече време, за да няма загуби на телесни части — прокара пръст по меча си и избухна в смях, сякаш изрекъл великолепно шег.

Аркимм нямаха избор. Съпроводени от остриетата напуснаха кръчмата и излязоха в студената, спокойна нощ, където двама от нехранимайковците преровиха нещата им. Всичко това дойде в повече на Лийт, заловен на ръба на измъкването. Мисълта за връщането в Инструър и Пиниона бе непоносима. Зарида тихо.

* * *

На около две-три мили извън Кинекин дългата коса и хората му поведоха пленниците настрани от главния път, към висок плет, зад който бяха вързани коне и се простираше открито поле. За един ужасен момент Лийт си помисли, че краят е настъпил.

— Наистина съжалявам за притесненията, но трябваше да изглежда убедително — рече дългокосият без следа, от какъвто и да е градски акцент. — Искан гостилничарят да вярва, че сте били пленени от инструърчани.

— Кой си ти? — удивено попита Кърр. — Какво искаш от нас?

— Личността ми не е от значение в настоящия момент — отвърна той. — Важното е, че кралят на Деруйс пожела да ви види. Не

се отчайвайте! Мисията ви ни е известна! Желая да ви помогнем, не да ви попречим. — Той им се усмихна широко. — Ако не ви бяхме отвели, щяхте да бъдете заловени от инструкчани. Сега, ако ми позволите, ще се отърва от тази противна одежда.

Той пристъпи в сенките на плета и започна да сваля ливреята.

— Кралят на Деруйс? — рече Кърр.

— Мисията ни е известна? — по лицето на Фемандерак имаше изписан шок.

— Не сте от Инструкчани? — с облекчение в гласа запитаха ескейчани.

— Все още не сте свободни да си идете — отбеляза дългата коса, изтривайки чернилката от зъбите си. — Повелителят ми желае да се срещне с вас, а той е неумолим.

— Но защо е нужна дегизировката? — запита Лийт.

— Ще отговоря на въпросите ви по пътя. — Той махна на хората си, които върнаха на пленниците принадлежностите им. — Сега на конете! Предстои ни дълъг път.

* * *

Стражите предпазливо заобиколиха постройката, без да издават присъствието си по никакъв начин. Бяха правили това многократно — нощни нападения над предатели, противници на Съвета, извличайки ги от домовете им към безмилостния Пинион, където да бъдат разпитани и пречупени. Тази вечер се очертаваше да бъде по-интересна заради репутацията на северняците — според докладите надвили дузина брудунци — която бе подчертана от гнева в тлъстото лице на Аркоса от Немохайм, докато последният бе обсъждал стратегията с войниците. Така че те бяха взели допълнителни мерки, погрижвайки се да се възползват максимално от предимството на изненадата.

Но изненаданите се оказаха самите те, когато счупиха вратата на „Гуляйджийска стряха“, откривайки празна странноприемница и шашардисан гостилничар, който можа да каже само:

— Но нали вече ги отведохте!

Претърсиха гостилницата и откриха облекло, което съвпаднаше с описанията на носеното от северняците при бягството им от Инструър. Няколко меча, малко пари, нищо важно. Страхувайки се от гнева на Аркоса, те привикаха клетия пивничар, за да го запознаят със специалните си методи за опресняване на паметта.

— Значи имаме друг враг! — скръцна със зъби Аркосът, когато най-сетне можа да заговори. — Северняците изглежда имат съюзник — могъщ съюзник.

Мотивиран от омраза, не му отне много време да достигне до логичното — единственото — заключение.

— Деорк!

Рушителят, дано се пържи жив!

— Милорд? — капитанът на стражите стоеше в очакване. Нощта бе била изтощителна, още откакто хората му бяха зърнали северняците да влизат в града — нещата не се бяха развили добре. За няколко мига след съобщаването на лошите новини се бе страхувал за живота си.

— Ръката на врага ми е замесена в това. Личат неговите следи. Предателство, коварство, потайност. Трябва да бъдем нащрек.

— Да, милорд! — каквото и да е, само да успокои господаря.

— Прати двама от хората си по пътищата на север и на юг. Искам да зная точното им местоположение. Ако ги следваме, те ще ни отведат до Стрелата. Моята Стрела!

— Още сега, милорд? — не трябваше да прави това, но бе късно вечерта, а и още не се бе възстановил от спасяването на косъм от наводнението.

Вместо да избухне, дебелият мъж просто премести мъртвите си очи върху капитана.

— Върви — изрече с безизразен глас.

И капитанът го послуша.

Пътуването до Брунхавен, столицата на Деруйс, отне девет дни. През това време Лийт научи много за Бесния крал на Деруйс, като след изслушването на всички тези истории не гореше от особено желание да се срещне с него. „Луд“ бе най-безобидното нещо, изречено по негов адрес. Очевидно монархът, заемащ престола вече в продължение на почти петдесет години, имаше навик да говори по заобиколен

начин. Бе имал склонността да се впуска в ексцентрични занимания, докато артритът не го пленил в замъка, но дори и сега лудориите му, извършвани (често неволно) чрез царедворците, аристократите, стражите и дори семейството му, донасяха много веселие в сивото кралство. Очевидно лудостта му прикриваше сериозна цел.

Нищо от това не бе казано от дългокосия деруйсианец, който — макар и достатъчно общителен — не прекаляваше с приказките. Повечето от това, което северняците научаваха за предстоящия си домакин, бе дочувано от носещите се край тях приказки — до момента, в който дългокосият водач не ги прекратеше с думите:

— Достатъчно е, че кралят ни е такъв! — строго казваше той. — Не ни посрамвайте допълнително.

В късния следобед на шестия ден прекосиха границата между Строукс и Деруйс, мост над малка рекичка, спускаща се от възвишенията вляво. Граничните стражи подеха вял опит да ги разпитват, прекратен с излизането напред на дългата коса. Лийт отчетливо видя лицата им да побеляват и отбеляза бързината, с която им бе даден знак да преминат. Граниচারите несъмнено познаваха този главорез и хората му, вероятно спонсорирани от него — а може би просто изплашени.

— Веридия — рече дългокосият, докато навлизаха в Деруйс, размахвайки ръка към моравото петно на изток. — Отвъд лежи Керсос, Дълбоката пустиня. Нашият път отвежда на запад, към крайбрежието.

— А между тях? — Лийт гледаше към планините, ширнали се пред тях, по-ниски, но по-нагънати от стръмните върхове на Веридия.

— Мъглата... — тайнствено рече водачът им. Лийт се взря в лицето на стройния младеж в служба на деруйсианския крал, но не откри лукавство в лицето му.

— На мен ми изглежда ясно — изтъкна юношата от севера.

— Така я наричат. Там вали много дъжд — твърде често е обгърната в мъгла. Не е част от Деруйс, не още. Хълмиста земя, покрита с храсталаци, неподходяща за обработване. Малцина живеят там.

— Красиво е! — рече един от ескейнчани, гледайки как в далечината слънцето целува хълмовете. — Не съм си представял, че външният свят може да изглежда така.

— Не помня защо стояхме в Ескейн — рече другарят му, извърщайки се на седлото. — А ти?

— Убягва ми.

За момент Лийт се замисли за тях. Изглеждаха толкова млади и уязвими отделени от дома. Миналата нощ бяха стояли настрана, на известно разстояние от огъня, разговаряйки тихо и опитвайки се да проумеят широкия свят. Естествено, че бяха научили за него в Ескейн, но тук бе различно — по-мощно, по-сложно. Не бяха възнамерявали да се отправят толкова далеч на юг, непосредствено след потопа решавайки да се отдалечат достатъчно, за да са сигурни, че чужденците ще открият Пътя, сетне да се върнат в Ескейн, ала бяха силно въввлечени в това пътуване, тази мисия, с чието напредване ставаше ясно, че Ескейн е само частица от много по-голяма картина.

Младежът от Лулеа искаше да им помогне, да ги утеши или с мъдри думи да обясни мястото им сред случващото се в света, ала и самият той не знаеше за въпросното място, не разполагаше с думите, нямаше как да им помогне. Дори не знаеше имената им. По-високият, видимо в началото на тридесетте, бе завел Лийт до Отпадника, така че лулеанският юноша му бе дал прозвището „Ярките очи“ — неизменно усмихнат, винаги готов да прибави жизнерадостен коментар към всяка ситуация. Вторият от двамата дори не беше мъж. Бе шок за членовете на Аркимм да узнаят, че вторият ескейнчанин всъщност е жена — макар Лийт да не бе сигурен какво точно е изненадващото в това, онази първа нощ извън Инструър, когато Яркоокият бе настоял спътницата му да получи отделна стая. В крайна сметка Индретт и Стела също пътуваха с Компанията, нали? Макар никоя от двете да не бе се присъединила доброволно, бяха станали жизненоважни за приключението. Защо с тази жена да е различно? И все пак, толкова бе изненадан, че се затрудняваше да даде прозвище на жената, накрая спирайки се на „Луничка“ по очевидни причини.

Кърр се бе опитал да узнае истинските им имена, опирайки се на званието си на Часовой от Шести ранг, но очевидно подготовката им бе била по-добра от тази на повечето ескейнчани, защото те не му обърнаха внимание. Учтиво изслушаха историята на Компанията, разказана от Кърр и хауфута и споделиха малкото, което знаеха за историята на Инструър и Ескейн. Лийт също слушаше, чудейки се кисело дали в това повтаряне на истории не се зараждаха легендите.

Делата им вече звучаха героични, извършени от титанични люде, докато в действителност бяха неприятни дейности, сторени от нуждата, отнели животи — и несъмнено предстоящи да отнемат още. Може би в стотното разказване Лийт щеше да бъде десет фута висок, размахал могъщ меч, всяващ страх в сърцата на най-могъщите воители на света.

Шестият ден приключи с пламенен залез и уютен огън, наръчкан под безлунно небе. На сутринта достигнаха обширни крайбрежни равнини и закрачиха по голям път, обграден с къщи и фермици, скътани зад добре оформени плетове и каменни стени. Късно на следващия ден, след изморителна езда, пътниците достигнаха до Северната порта на Брунхавен.

Брунхавен бе величествен град, изскочил от детска рисунка на столица. Стените бяха ниски и градът се извисяваше зад тях — дали сградите ставаха по-високи с приближаването към центъра на града, или градът беше построен върху хълм, пътниците не можеха да определят. Съзираха кули с развети знамена, куполи, сияещи в златисто на слънцето, изчистени линии, ред и спретнатост навсякъде. Лийт напразно търсеше бездомни кучета, просяци или открити канали, докато язدهа по изпънатите калдъръмени улици, екотът на копитата отекнал болезнено силно в спокойния обеден въздух. От двете страни ивици цветя обграждаха пътя, а отвъд туфите зелено, червено и жълто, варосани сгради се издигаха в стройни редици. Лийт си пое дълбоко въздух — никаква гнилоа, никаква развала. Не можа да не сравни белотата на Брунхавен със сивото и кафявото на Инструър, покоя с шума, реда с хаоса, целенасочената походка на местните с безцелното шляене във Великия град. Най-вече отсъстваше чувството на увиснало напрежение, така характерно за Инструър.

Непосредствено пред него Луничка се обърна към Яркоокия.

— Ама че скучно място! — рече *тя*, поклащайки глава.

Замъкът се намираше на възвишение в близост до центъра на града, висок хълм, обграден с бяла стена и син поток. И стената, и замъкът бяха построени от бял камък, старателно положен да радва окоа — подвижният мост бе спуснат, така че можаха да прекосят рова.

— Истински замък — рече Лийт. За пръв път намираше сграда за красива.

— Точно като замъците над Инверел — обърна се Кърр към хауфута. — Един ден и този ще е руина.

Тесен калдъръмен път се виеше от поляната към двореца, по него дългокосият поведе гостите си. Войниците и царедворците му се покланяха, а той им кимаше. Огромните дървени порти бяха дръпнати настрана от двама високи войници в пълно снаряжение, бяха надуты тромпети, разменени формалности и групата поведена през безчет коридори към огромна зала с колони и сводест таван. Тронната зала.

Зад трона се издигаше прозорец с арка, чийто витраж хвърляше цветна светлина по пода, осветявайки редиците царедворци, изсечения трон, фигурата в бяла роба върху му и златната корона, положена на главата ѝ. Семплотата, елегантността, красотата на всичко това спря дъха на Лийт. Наистина ли се случваше на просто селско момче от Северните покрайнини на Фирейнс? Кралят на Деруйс се надигна и подкани групата да се приближи. Дългата коса ги поведе по кървавочервения килим до подиума, на който се издигаше трона.

Лийт болезнено осъзнаваше облеклото им — простоватите, изцапани наметала, раниците, изтощените лица — наред цялата тази изтънченост.

Хауфутът се приближи до Кърр.

— Ще ми се Индретт да беше тук — прошепна той. — Прекарала е по-голямата част от живота си в двореца. Щеше да знае какво да прави.

— Говори колкото се може по-малко и бъди искрен — отвърна старият фермер. — Деруйс няма злодейска репутация.

— Както и Инструър — отвърна селският старейшина.

Групата изкачи стъпалата до трона и Лийт можа да огледа по-добре Бесния крал на Деруйс, както го бяха нарекли хората на дългата коса. Беше стар, поне на седемдесет, ала обгърнатото от дълга бяла коса лице бе забележително гладко. То се отличаваше с лека усмивка, очите бяха леко замъглени от влага. Лийт не знаеше какво да очаква. Насилственото прекъсване на приключението им и слуховете за този човек не го бяха подготвили за вежливостта, която съзираше у краля.

— Сине! — изрече кралят с ясен, приятен глас. За изненада на Аркимм, дългата коса пристъпи напред.

— Милорд! — рече той и се поклони.

— Събирачо на цветя и камъни, добре дошъл сред стените ни! Посади ли ги, за да видиш кей ще поникнат? — запита кралят.

— Не, милорд — рече дългокосият. Изглежда очакваше подобно питане. — Оставих делото на онези, които са по-умели в градинарството.

Старецът се усмихна.

— А къде е кралицата ми?

— Очаква заповедите ви, милорд! — долетя тих, красив глас откъм царедворците. — Просто посаждам свои цветя.

Лийт погледна към Фемандерак, който сви рамене в отговор на незададения въпрос.

Кралицата пристъпи напред и застана до трона на съпруга си. Тя бе много по-млада, ниска, но стройна, може би не по-възрастна от майката на Лийт. Но дъхът на юношата застина от интелигентния вид на лицето ѝ, очите ѝ притежаваха орлов поглед, вкопчващ всеки, върху когото припламнеха, като ноктите на хищна птица.

Тя огледа членовете на Аркимм, сетне се обърна към краля си.

— Може би трябва да ги полеем, милорд.

Кралят кимна мъдро, сетне протегна ръка към гостите си.

— Елате да получите благословията ни, далечни пътници! Поднасяме ви изобилието на нашето кралство.

— Това включва ли и най-бързото ни отпращане? — с ирония запита Кърр.

Кралят остана невъзмутим.

— Кърнат от Сивитар, впоследствие от Лулеа в далечен Фирейнс, Часовой от Шести ранг, Пазител, остромеч и гръбнак стоманен, бъди добре дошъл! Рядко е виждал дворът човек с твоя ранг. Ала не ти си водачът тук.

— Не, милорд! — рече старият фермер, покланяйки се и отстъпвайки назад, почервенял до уши.

— Хауфуте на Лулеа, Сърце и Живот, волохрабър и дълбок като кладенец, бъди добре дошъл. Ти водиш надеждата на Фалта в сплитането на времената. Тази зала не е достатъчно голяма за теб.

Очите на хауфута се присвиха, несигурен дали е възхваляван или осмиван, но се поклони по подобие на Кърр. Кралят се усмихна с топлатата си усмивка.

— Фемандерак, домини от Даурия, Вода на Живота, обгърнат в мъгли и далекозрим, бъди добре дошъл! Виждаш твърде ясно, за да се чувстваш добре в нашите земи.

— Наистина, милорд! — рече Фемандерак, след като се поклони. — Ала съзирането без разбиране служи единствено да увеличи наличния избор и повиши объркването. Разбиране търся, за да изостря зрението си.

Владетелят на Деруйс плесна с ръце и се изсмя високо като дете.

— Виждаш ли, кралице моя? Полей ги и гледай как растат!

— Но не ги откъсвай преждевременно! — предупреди тя, вперила очи в мършавия философ. — Инак ще завехнат и умрат.

— Милейди! — поде кралят. — Ще напоиш ли тези? — указва ескейнчани.

— Неизменно, милорд. Сео и Илион, Часовои от Втори ранг, впоследствие от Ескейн, Колона и Скала, мрачни основи, върху които Фалта ще бъде препостроена, бъдете добре дошли! Тъгувам да узная за съдбата на дома ви.

Двойно възклицание се отрони от ескейнчани при словата й — колкото за изричането на имената им, толкова и за предричането на падението на Ескейн.

— Имате ли новини за нас, милейди? — запитаха те. — Новини за Ескейн?

— Така е — рече тя, — но повече подобават да бъдат съобщени поверително. Не бива да се изключва вероятността от дъжд, понякога валежите са прекомерни. Ще ви подслоним от бурята.

Кралят отново кимна и Лийт започна да подозира, че управлението на кралството не зависи изцяло от белокосия монарх.

— Нещата винаги са такива, каквито изглеждат — рече кралят, насочвайки очите си към него. — Ако бъдат съзрени с правилното разбиране. Лийт Манумсен, селянин от Лулеа, предстоящият да се разбуди у всички ни огън, бъди добре дошъл. Пламъкът е готов да докосне подпалките.

— Не, ваше величество! — отвърна Лийт във внезапен проблясък, осъзнавайки, че е подобаващо да отвърне. — Подпалките вече горят. — *В крайна сметка съм грешал. Този мъж знае нещата по подобие на отшелника, но ги завоалира толкова, че останалите да не видят истината в думите му.*

Кралят се усмихна хитро.

— Значи ти също си праводумец? Добри новини.

Лийт се замисли върху имената на ескейнчаните. Сео и Илион.
Но кой, кой е?

Деруйсианският крал пое дълбок дъх.

— Хал Манумсен, селянин от Лулеа, Рушител и Лечител, бъди добре дошъл. Уверявам те, че зная какво може да бъде изречено и какво трябва да остане премълчано от страх за развала на постигнатото.

Хал му се усмихна и му кимна.

Сега кралят се обърна към всички от Аркимм.

— Пазителят и Сърцето-Живот, мъжете, които ви водят, стоят пред мен. Съзирам онзи, който сграбчва огъня и онзи, който ви пои със знание. Разпознавам Камъка и Колоната. Треперя пред Рушителя и Лечителя. Но къде са останалите? Толкова много исках да срещна Звездната, Страдащата и нейния съпруг Пътника, заедно с Рицаря на Лечителя. Къде е Отдаденият? А Онзи, който предизвиква всички? А Тълмачът? Защо съм лишен от присъствието им?

С изричането на имената Лийт се опитваше да ги съпостави с Компанията, но без голям успех.

— Щом знаете съдбата на Ескейн, знаете и къде са — рече Кърр.
— Кое то вероятно е повече от нашето знание.

— Добре ще е да внимаваш с обноските, старче! — изръмжа един от кралските стражи. — Към краля ще се отнасяш с уважение.

— Когато си го заслужи! — сопна се Кърр. Вежливостите бяха го отегчили, изчерпвайки и малкото останало му търпение. — Имаме мисия, а „Онзи, който изглежда знае всичко“ би трябвало да знае какво ще се случи при евентуалния ни провал. Ще си спечели уважението ни, когато ни отведе до границите си и ни помогне в изпълнението на мисията!

Мигновено двама стражници пристъпиха напред, насочвайки върховете на остриетата си към гърлото на фермера.

— Ще умре за тези думи, милорд! — рече единият.

— Вдигнете ли ръка срещу мен, вдигате ръка срещу цяла Фалта!
— Кърр вече не бе подвластен на разума. Не бе прекарал седмици в Инструър, понасяйки провала на мисията им пред Съвета и вероятната загуба на останалата част от Компанията, само за да слуша приказките

на някакъв остроумен дърдорко. — Чий враг ставате тогава? Деруйс на страната на Брудую ли застава? Защо се намесвате в мисията ни?

Из двора се разнесе шепот.

— Прости ни, хауфуте! — рече кралят, без да обръща внимание на Кърр и телохранителя си. За миг очите му изгубиха занесеността си и Лийт разчете в тях същата ярка яснота като в тези на кралицата.

— Наистина зная съдбата на спътниците ви. Затворени са те в позлатен кафез, но още пеят. Нов мъж, кафяв мъж, държи ключа, ала още не знае какво е пленил. Не е разкрил вплетените, но нито те, нито птиците не ще избягат сега.

Мъжът планина, червеният мъж, бе заменен. Сега той дири нова плячка, за да си върне благоволенieto на пазителя на кафеза. Пазителю, бъди нащрек! Червеният мъж има черно сърце!

— Зная — тихо каза Кърр. — Видяхме.

— Тъй изпратих сокола си да събере пръснатите пилци, да ги защити от червения и да им даде каквито семена им трябват. Що се отнася до полета на юг за през лятото, членовете на пръснатото ято е по-добре да потърсят водач, който е летял из тези небеса преди.

— Значи се предполага да бъдем благодарни? — гневът на фермера още не се бе уталожил. — Защо ни заловихте? Защо просто не предложихте помощ?

— Вероятно не си слушал — рече дългокосият. — Знаейки важността на мисията ви...

— И откъде точно знаете?

Дългата коса погледна косо към баща си на престола.

— Аркосът на Сариста изпрати вестоносец от Инструър преди две седмици, но друг бе заловен и екзекутиран малко след това. Историята на първия пратеник ни предупреди и оттогава получаваме доклади от хората си в Инструър. Градът жужи от слухове, но ние смятаме, че можем да отсеем истината за случилото се.

— Хората ви? Кои са те?

— Наистина, приятелю, нима очакваш това да бъде оповестено пред всички? Събираме новини, за да помогнем на минаващи странници, това е всичко, което трябва да знаеш.

— И какво се е случило?

— Отново трябва да изтъкна, че няма гаранция всички събрани да мислят доброто на Деруйс, Фалта или групата ви. Би било по-

разумно да се оттеглим на по-уединено място, ако желаете да узнаете повече.

— А утре? — Кърр не се отказваше.

— Ще сторим всичко по силите си. Повече от това не можем да обещаем.

Аркимм седяха заедно с кралския син в малка стая. Там бяха обядвали печена риба върху канапе от маруля и се готвеха да чуят предложенията на краля. Само дето монархът се бе оплакал от внезапно главоболие (макар да не бе толкова директен в описанието на оплакването си) и ги бе оставил на грижите на сина си, принц Уизаго — дългокосия.

— Той не е единственият с главоболие — оплака се хауфутът, когато кралят и неговият антураж излязоха. — Как понасяш постоянното умствено напрежение?

— Не забравяй, че съм отраснал с това — отбранително рече Уизаго, отмествайки кичур от очите си. — Гордостта на династия Уитенгамот! — гласът му придоби нотка на съжаление. — И какво име решават да ми дадат? Имам приятели, носещи имената на дивни зверове, герои от миналото или изключително трудни удари, но не, родителите ми решили, че „всезнайко“ е достойно име за най-големия им син. Това означава името ми на стародеруйски. Благодаря, татко!

С това настроението се подобри и членовете на Аркимм узнаха малко за обичаите и нравите в Деруйс. Лийт бе объркан от привичката им да пътуват до брега, за да плуват в морето („Намираме го за отпускащо!“, бе рекъл Уизаго в отговор на невярващите погледи на Лийт и останалите — никому нямаше и да мине през ума да се къпе в ледените води на бурното фирейнско море). Фемандерак подпита принца относно архитектурните особености („Деруйсианци обичаме реда“, бе краткият отговор, „но по-добре се обърни към татко, тъй като той е експертът по архитектура. Стената на двореца е негово дело“.) Накрая след чаша вино и отпускането на напрежението, придружило залавянето им, приказките се насочиха към мисията на Аркимм.

— Разбираме сериозността на ситуацията — рече дългата коса. — Повечето кралства или захвърлят слуховете за война като параноични, или самите те са съзаклятници на Брудуо. Знаем за

предателството на Съвета, макар да не сме получавали вести от нашия посланик — Аркосът на Деруйс, брат на баща ми и мой чичо — почти четири седмици. Позволете да ви уверя, че сте попаднали в единствения кралски двор, който едновременно вярва на историята ви и е готов да ви окаже съдействие.

— Каква помощ можете да ни окажете и как можем да ви се отплатим? — искаше да знае хауфутът. — И най-вече, откъде знаете за мисията ни, когато и самите ние не сме убедени какво точно се опитваме да постигнем?

— Не сте говорили открито за мисията си, тъй че предложената от нас помощ може да не е специфична спрямо нуждите ви. Но можем да предположим с каква цел сте се отправили. Поели сте на юг, когато опасността идва от изток, което означава, че или бягате — малко вероятно, позволявам си да добавя — додаде той, хвърляйки поглед към настръхналия Кърр, — или търсите нещо или някого. Зад вас върви Аркосът на Немохайм, който съвсем доскоро държеше сърцето на Фалта в ръката си. Придружава го началникът на стражите, за когото се мълвеше, че се бил удавил в придошлите води, макар както виждате да не е така, както и един любопитен човек, когото идентифицирахме като инструкьрския архивар. Мога да разбера присъствието на капитана, ако целта на Аркоса е да събере армия, с която да си върне Инструър. Ала не, той пътува на юг с пълна скорост, без да се свързва със слугите си в Уестрау, очевидно търсейки някого — непрекъснато консултирайки се с архиваря. Затова разпитахме за вашия отряд и научихме, че един от вас прекарвал много време с въпросния архивар, като самия той е учен. Всъщност измежду нас имаше такива, които си спомнях мъж като него да минава две години по-рано през Деруйс, задавайки въпроси, свойствени за един човек на знанието. Така стигнахме до заключението, че с Аркоса търсите на юг някаква реликва.

Фемандерак сви устни и повдигна вежди в безмълвно потвърждение на логиката на принца.

— Не че вярвам в реликви. Всяко кралство си има легенда за някакви изгубени реликви и от време на време заблудени мечтатели се отправят в диренето им, приключенията и гибелта им добавяйки към легендата. Легендите са неуловими, трудни за разбиране, вечно променящи форма. Аз лично вярвам в солидните неща, небето, земята,

човешката злина и нуждата от ярка стомана, договори, лъжи и граници. Ала баща ми не обръща много внимание на тези неща, така че когато доказателствата му бяха представени, той предположи, че търсите една конкретна легендарна реликва. Не в кралството ни, а още по-на юг. Правилно ли насочвам стрелата си?

— Да, правилната реликва си поставил в лъка си — призна хауфутът. — Макар подобно на теб също да не вярвам в подобни неща. Ала изглежда, че не ни остава друго. В крайна сметка, ние сме само селяни от севера.

— Които, ако историите вече не са се превърнали в легенда, победили група елитни брудуонски воители — бих дал наследството си само да срещна един на бойното поле! — и опразнили Пиниона от затворниците му. Не зная колко мъдро е било това, но със сигурност е било храбро. Каквото и да сте, надали сте прости селяни от север.

— Ала сме именно това — настоя Кърр. — Може би селяни с минало, но пак си оставаме селяни. Опитавме се да предупредим Съвета за опасността, само за да открием, че сме закъснели с месеци. Така че сега издирваме единственото нещо, което може да убеди кралствата в надвисналата угроза. С него бихме могли да се очистим от обзелата ни чума и да се противопоставим на брудуонската напасть.

— Все пак не вярвам в съществуването на диреното от вас — рече дългата коса. — Но баща ми вярва. Както и бащите на Шестнадесетте кралства, дори и онези, поканили нападъта да пирува в земите им. Доколкото разбирам, идеята на този предмет, единението, което възплъщава и символичността му като оръжие на Най-възвишения, с което сразил Каннуор — ето в това се крие истинската му сила! Сам по себе си не разполага със сила. Така ли е, учени?

Фемандерак кимна и се усмихна.

— Писачите на история се наслаждават на необичайното и несъмнено биха отбелязали — и подчертали — някакви чудотворни или свръхестествени сили в самия предмет. Няма такива.

— Тогава нужно ли е да бъде открита истинската реликва? Дали някакво сходно оръжие няма да свърши същата работа? В крайна сметка е нещо обикновено. Защо се изправяте пред риск, забавяне и — по мое мнение — неизбежен провал? Оръжейната ни гъмжи от стрели, дори и позлатени, ако пожелаете. Убеден съм, че бихме могли да пожалим една.

Очите на хауфута се разшириха, но Фемандерак поклати глава.

— Хубава идея, но няма да проработи по две причини. Първо, Стрелата имала *марисуонски* пера. И освен ако не сте виждали някоя от тези легендарни птици напоследък, трудно ще направим убедително копие.

— Нужно ли е хората да я оглеждат толкова отблизо? — принц Уизаго не искаше да изостави идеята си.

— Несъмнено мнозина, сред които и враговете ни, ще пожелаят да потвърдим откритието си, ако я намерим. Но има и втора, много по-важна причина. Самите ние няма да вярваме в автентичността на стрелата.

— Защо ни е това? Та нали ще знаем, че е фалшива? — принцът изглеждаше пообъркан.

— Голяма част се опира на вярата — отвърна му Фемандерак. — Ако самите ние не сме уверени, как бихме могли да вдъхнем увереност на останалите? Как бихме могли да поведем армия фалтанци срещу брудуонските войници с ясното съзнание, че сме ги заблудили? Силата на Стрелата се крие в същността ѝ.

— Значи казвате, че мисията ви е нещо повече от търсенето на предмет, който да докара единение? Поддържате ли мнението на татко, че Стрелата е символ на Най-възвишения, завръщащ се при Първородните?

— Ще трябва да изчакаме развитието на събитията. Но не можем да изчакаме Стрелата по чудотворен начин да изникне в Съвещателната зала в тлъстата лапа на Аркоса на Немохайм. Понякога хората сами трябва да изпълнят желанията на Най-възвишения.

— Или за да продължат мита за съществуването му — рече дългата коса, но смекчи думите си с усмивка. — Все още не съм убеден за самата реликва, но вече разбирам причините да отхвърлите малката ми заблуда. Подозирам, че татко също би отхвърлил плана ми. Както и да е, все пак предостави залъгалка на ума за известно време — младежът въздъхна.

Лийт внезапно проумя истинската му природа. Интелигентен, умел в битка, ала без предизвикателство, в което да се докаже, сред кралство, което се гордееше с реда и предвидимостта. С удивление осъзна, че знае какво се кани да рече принцът. Не вълшебното предварително знание, но все пак знание. Цялата магия ли бе такава?

— Позволете ми да дойда с вас — рече принц Уизаго. — Бих искал да последвам една легенда. Стига, разбира се, липсата на вяра да не представлява проблем.

Присвивайки очи, Кърр погледна към хауфута. Селският старейшина се приведе напред.

— Подозирам, че баща ти щеше да те изпрати тъй или иначе — и се престори, че го боли глава, за да няма принуда. Благодаря за предложението и го приемам. Би ли предал това съобщение на баща си? Също така му кажи, че въпреки цялото напояване, още не сме мокри.

Хауфутът се облегна назад, съзнавайки втренчените в него погледи. Усмихна се:

— Е, крайно време беше да оправдая лидерското си място в тази благородна експедиция.

Кърр се изсмя, съпроводен от Лийт, двамата споделяйки звук, облекчил сърцата им.

По-късно принц Уизаго се върна с новините, че кралят действително предлагал сина си да бъде техен водач, препоръчвайки също така още един придружител, когото щели да срещнат на вечеря. Също така научиха съдбата на остатъка от Компанията, пленени в Инструър.

— Очевидно в суматоката на наводнението са се измъкнали от стражниците и са избягали обратно в града, където се крият и от Инструър, и от Ескейн — рече дългата коса. — Знаем, че са живи, но нямаме представа за местонахождението или плановете им. Градът е затворен, не можем да вкараме или получим информация. Невъзможно е другарите ви да ви последват на юг.

— Жалко! — рече Фемандерак. — Един от тях трябваше да ни придружава.

Лийт знаеше, че приятелят му визира Стела и петте пръста на Ръката. Нему също се щеше тя да е тук, макар и по различни причини.

— Наистина жалко — повтори принцът. — Защото разбрах, че с вас имало мечоносци, а — простете — такива не виждам сред присъстващите.

— Простете? — хауфутът се престори на разгневен. — Простете? Държа да те информирам, че съм ненадминат с нож и вилица, ако беше агне или глиган, отдавна да съм ти видял сметката! — той се усмихна, сетне въздъхна. — Да, никакви мечоносци. Може би Фарр, но дори и той не би могъл да се мери с ваше височество, ако сме склонни да повярваме на придворните менестрели. Цял следобед ляха хвалби. Доста отегчително. Наистина ли си извършил всички тези неща?

— Легенди — добродушно рече принцът. — Традиция е менестрелите да преразказват старите легенди, вплитайки името на съвременен герой по техен избор. Никого не съм убивал, макар да съм ставал свидетел. Имахме няколко погранични сблъсъка с диваците, които населяват Мъглата, зелените планини, които ви посочих вчера. Но все пак се надявах да притежавате някакво умение. Или брудунците просто паднаха в краката ви?

— Всъщност нещо подобно — Кърр се изкикоти. — Макар че тогава не беше смешно.

— Ами Ахтал? Той умее да върти меч — каза Лийт.

— Дори той ще се затрудни с напускането на Инструър понастоящем — рече Фемандерак. — Пък и не мисля, че мечът му би ни помогнал в откриването на Стрелата.

— Но може да помогне в отблъскването на Аркоса на Немохайм и хората му — отбеляза Кърр.

— Което можем да сторим и ние — намеси се принцът. — Заради мисията ви — всъщност и без нея, защото не питаем особена любов към този Аркос — най-добрите хора на баща ми ще завардят пътищата, за да се подсигурим, че той няма да ни последва по-натат.

— Това би било отлично! — рече хауфутът. — Благодарим за цялата ви помощ, гневът ни за прекъснатата почивка в „Гуляйджийска стряха“ е уталожен. Сега, ако бъдеш така добър да ни оставиш, ще се подготвим за предстоящата трапеза. Човек не бива да бъде неподготвен за подобни случаи — рече той, облизвайки устни в очакване.

— Много добре, приятелю! — принцът се изсмя. — Да ти оставя ли и нож, с който да пробиеш нова дупка в колана си? За съжаление наистина предлагаме нещо като пиршество за гостите.

— Ужас! — рече хауфутът. — Виждаш ли какво трябва да изтърпим? По-малко въздигнати люде не биха оцелели.

— След тазвечерния пир ще бъдеш по-заформена личност, обещавам.

— Тогава по-добре ме остави да се приготвя! — рече селският водител. — Но не забравяй да ми кажеш, когато вечерята стане готова.

Пирът наистина се оказа обещаващ и дори нещо повече. И в най-смелите си мечти Лийт не си бе представял да пирува на кралската трапеза в качеството си на скъп гост сред благородници, издокарани в пищни премени, седейки в залата на истински замък, където менестрели възхваляваха делата на Компанията. Песните не бяха съвсем точни, но на Лийт сърце не му даваше да поправи певците, които очевидно бяха вложили толкова усилия.

— Яж, Лийт! — прошепна в ухото му Фемандерак. — Скоро може да настъпи време, в което храната ще е само спомен.

Лийт чу предупреждението, но насред блясъка и веселието не можа да го вземе на сериозно. От дясната му страна седеше възрастен царедворец, който неспирно се опитваше да извърънка истории за пътуването им на юг и изток от Фирейнс, но Лийт не говореше за Компанията, тъй като не бе сигурен колко му е позволено да каже. Придворният имаше посивяваща коса, крива усмивка, пронизващи кафяви очи и необикновено умение да кара Лийт да казва повече, отколкото бе възнамерявал. Огледа се в търсене на развлечение и забеляза погледите на няколко млади жени от двора. С известна неловкост осъзна, че след вечерята ще има танци. Може би можеше да използва оправданието на краля — малкото изпито вино наистина го бе ударило в главата.

Страховете му бяха неоснователни. За голямо неудоволствие на много от дъщерите на благородниците, северняците бяха отведени от принца след края на пиршеството, за да бъдат представени на тъмнокож странник с проблясващи очи.

— Това е Те Туахангата — рече им принц Уизаго. — Баща ми иска да знае дали ще го приемете за свой спътник.

— Поздрави! — рече тъмнокожият мъж, сетне се приведе, докосвайки нос с всеки от тях. Лийт усещаше смущението на останалите от обичая, но не отказа, когато дойде и неговият ред.

— Не искам да обиждам — предпазливо рече хауфутът, — но трябва да знаем много повече за този мъж, преди да му позволим да ни придружи. Очевидно не е от Деруйс, откъде е родом? И защо желае да дойде с нас?

Думите вероятно бяха по-груби от намерението, но бе късно и беше пил малко повече от необходимото.

— Те Туахангата е от Мъглата. Повярвайте ми, хората от Мъглата не общуват лесно с външните. Оказана ви е чест.

— Ако срещата с чужденци им е толкова неприятна, защо иска да дойде с нас? — Кърр беше твърде уморен, за да се прави на отстъпчив.

— Можехте да го попитате — рече Те Туахангата с преувеличена любезност. — Много години напрегнато усилие е посветил на усвояването на езиковите ви тънкости. Вече говори почти като истински човек.

— О! — заекна хауфутът, посрамен. — Съжалявам.

— Всички ли цивилизовани хора сте такива?

— Остави ги, Туа! Те не знаят историята.

— Несъмнено самите те са се заели с изграждането на такава — Първородни, отправили се арогантно през дивия и пуст север. Но все пак не може да им бъде търсена отговорност, нали?

Очите на принца проблеснаха гневно, но в гласа му се долавяше нещо, близко до състрадание.

— Трябва да запазим тези неща между нас, приятелю. Тук те са в неизгодно положение.

— Сърцето ми се къса. Сигурно е неприятно да не знаеш какво се случва?

Нещата със сигурност не вървяха добре.

— Може да сме арогантни, невежи или и двете — рече Лийт. — По-вероятно и двете. Така че ако желаеш да дойдеш с нас, с радост ще изслушаме причините ти.

Те Туахангата кимна рязко.

— Трябва ви човек, който да ви преведе през Мъглата. Познавам всички тайни пътеки. Баща ми каза, че било добре хората ми да се интересуват от случващото се в тази земя. Ще дойда с вас.

Той се обърна и се отдалечи.

Дори Кърр бе леко смаян.

— Някой спомня ли си да сме приемали предложението му?

— Винаги ли е толкова обидчив? — хауфутът още не се беше отърсил от срама си.

— Има добра причина да бъде — мрачно рече принц Уизаго. — Ще я чуете от него, ако сте търпеливи, а вероятно дори и да не сте. Ще кажа само, че имаше война между земите ни, така че бащите ни се опитват да заличат древната вражда.

— И защо ни е той за водач? — искаше да знае Кърр. — Немохайм се намира непосредствено на юг от Деруйс. Смятах, че ти ще ни водиш.

— Да, за известна част от пътя. Но ако искате да избегнете главния път и вероятността да попаднете на Аркоса на Немохайм, то Туа знае друг път през Алмукантара.

— С колко ще удължи това пътуването ни? — разтревожено запита хауфутът.

— Ще ни спести поне седмица, макар пътят да е труден. Главният път до Бюрей — столицата на Немохайм, отива на юг и запад, докато планините, за които се говори в легендите на Кантара, се намират на изток и юг. Пък и на света няма по-красиво място от Мъглата. Пътуването там ще подслади сърцата ви.

— Мъглата? — рече Лийт. — Никога не съм смятал, че в една мъгла има нещо красиво.

Дългата коса се усмихна.

— Ще видиш! Много пъти съм бил там и още копнея да се върна.

Фемандерак се вгледа напрегнато в принца и също се засмя.

— Приятелю, уверен съм, че визията ти за тези земи е обогатена от красотата на неин определен обитател. Прав ли съм?

За изненада на Лийт принцът леко се изчерви и сведе очи.

— Тя държи сърцето ми в ръката си. Ще я видя отново преди края на седмицата и ще я взема за жена, без значение какво казва законът.

— Законът?

— Става късно! — принц Уизаго смени темата, сякаш бе казал прекалено. — Знаем, че бързате — несъмнено ще искате да тръгнем призори. Много неща ме очакват, преди да си легна — танци, вино, отговорности. Ще се видим на изгрев-слънце.

След затварянето на вратата Кърр и хауфутът се спогледаха.

— Нещата излизат от контрол — рече старият фермер. — Изглежда ние не решаваме нищо. Пътят ни изглежда все по-предопределен.

Едрият водител сgrimасничи кисело, докато отговаряше:

— Че кога са били под контрол?

ГЛАВА 11

ДЕЦАТА НА МЪГЛАТА

Спретнатите редици варосани къщи изглеждаха леко сиви под оловното утринно небе, посрещнало пътниците. Лийт, Фемандерак, Хал, хауфутът и Кърр получиха коне. За момент Лийт помисли да откаже, тъй като ездитните му умения не бяха в апогея си. Можеше да си представи неудобството, очакващо го през следващите няколко дни, ала останалите бързо приеха предложеното им и той се озова на седлото на коня си — дребна червеникавокафява кобила — преди да е успял да стъкми убедително оправдание. Ескейнчани не можеха да яздят, така че щяха да споделят животните на Те Туахангата и принц Уизаго. Бяха им предоставени дарове — храна и вода, нови дрехи за пътуването през Мъглата и слънцето на юга, оръжия. Лийт получи меч. Заигра се с ножницата и с удоволствие откри, че кожата е смазана, а острието наточено и почистено. Претегли острието и се присмя на себе си — *голям експерт по оръжията!*

Бесният крал на Деруйс дойде със съпругата си, за да се сбогува с тях.

— Вървете, когато не можете да яздите, лазете, когато не можете да вървите — изрече в неподражаемия си стил. — Яздете през мъглата към легендите, яздете усилено и в името на душата си не спирайте да вечеряте край нечие огнище. Мъгливите огнища хвърлят прекалено много светлина за люде като нас.

Погледът му, умело разфокусиран, се спря за миг върху принца.

— Когато може да си толкова открито непрям, защо да си губиш времето да говориш ясно? — промърмори дългокосият. — И все пак ще спра край едно огнище, ако ми се отвори възможност.

— Деруйс ще бъде на ваша страна, когато Стрелата излети — рече кралицата с красивия си глас. — Не ще се преклоним пред Брудую.

Аркимм, сега наброяващи деветима, поеха по калдъръмения път, отдалечавайки се от странно омайващите крал и кралица. Следваха ги

половин дузина конни слуги, разговарящи развълнувано помежду си. Стражи ги поздравяваха със силно издрънчаване на мечове и щитове, защото сред редиците им яздеше обичният принц и бяха почетени лично от самия крал.

По улиците гражданите на Брунхавен бяха потънали в работата в обичайния си ефективен маниер, без да заглеждат ездачите. Утрото бе малко студено за ранна пролет толкова на юг, откъм недалечното море вееше вятър — студено течение край брега донасяше пролетни мъгли и дъждове в крайбрежните земи между Брунхавен и Кулмеа, земя на югоизток от Бюрей в Немохайм, намираща се на стотици мили. Високи тополи и офики се огъваха под вятъра, дордето пътниците напускаха градските порти и поемаха по пътя на юг. На Лийт те се струваха заплашителна гледка, прилична на кокалести пръсти, сгърчени подканващо на изток. Обзе го мрачно настроение, сходно с онова в горите на Адунлок. И тогава, както сега, бе разделен от семейството си, от онези, които обичаше и пътуваше в непозната земя. Сполетеше ли го подобно настроение у дома, щеше да отиде до езерото край селото и да хвърли няколко камъка, насаме с мрачните си мисли, ала този път не предлагаше подобни облекчения. Опитва се да изолира част от ума си, където да наблъска размислите, докато с останалото отговаря на спътниците си. След малко провалът му стана очевиден и младежът потъна в потиснато мълчание, подobaващо на потиснато небе.

Яздиха до вечерта без инциденти. Лийт пътуваше полубуден, така че пропусна много от най-красивите гледки от цялото пътуване. Тук в южен Деруйс се сблъскваха топъл и студен въздух, предизвикали мъгла и лек дъждец; а специфичната светлина смекчаваше пейзажа. Прекосиха застинал вир, където нишки мъгла се виеха край плачещи върби; там пътниците се отправиха към златна ивица, където слънцето разкъсваше облаците, лъчите му видими във влажния въздух. Съзираха и чуваха животни и птици, свежата миризма на зелени ябълки отметна главите им назад. Всичко това преминаваше пред очите на Лийт, но без да бъде видяно.

Наместо това умът му прескачаше през инцидентите от пристигането в Инструър насам, победите и пораженията, неизменно връщайки се към една конкретна случка. Колкото по-задълбочено мислеше за нея, някакво странно чувство се усилваше у него,

подозрение, че нещо тогава е убягнало от вниманието му и изисква отговори. Бе същото чувство, изпитано когато брат му бе разболял отшелника.

Бе си припомнил Ескейн и по-точно Сбора — думите си пред сбраните. Не помнеше какво точно бе изрекъл, но знаеше, че е било страстно и впечатляващо, сякаш не го бе казал самият той. И точно в това се коренеше притеснението му — може би наистина не той бе излял това красноречие. Хлапето, което не смееше да зададе на Стела един обикновен въпрос, да се осмели да се изправи пред тълпа непознати, пред които да говори за живот и смърт, цел и лоялност. Каква бе вероятността? Помисли си за нощта на Огъня, за малкото пъти оттогава, в които бе изпитвал нещо подобно — например гласа, казал му да говори с ескейнския пазач. Този глас ли бе говорил през него? Или самото преживяване му бе вдъхнала някаква необичайна смелост? Тогава си припомни нощта на леда със Стела, как ѝ бе говорил, сякаш Хал мълвеше през устните му. *Да!* — помисли си. *Двете са едно и също.*

Това го вбеси. *Няма да бъде използван от друг!* — помисли, без за момент да спре в обмисъл дали подобно нещо е вероятно или възможно. *Няма да бъде неволен инструмент е чужди ръце!* Не можеше да го изрази с думи или дори в разбираема мисъл, но бе уморен да е предвидим, предсказуем, плитък, обект на присмех. Нямаше да бъде лъжица за нечия чужда супа. Искаше достойнство, мистерия, уважение. *Чуя ли гласа отново, ще го игнорирам.*

Бе доволен, че ездата го държеше разделена от брат му.

Спусна се нощ и отрядът спря за нощувка. Уизаго ги отведе в малка крепост с войници, където преспаха. Лийт си помисли, че съзира враждебност в очите им, неприязнени погледи към странниците и конкретно към Те Туахангата, но накрая изхвърли тази мисъл от ума си. Бяха достатъчно любезни, храната скромна, ала обилна, сламениците достатъчно меки. Скоро сънят не остави място за други мисли.

Следващият ден бе по-ясен. Облаците се вдигнаха, макар да не изчезнаха напълно, а понякога дори се разделяха, за да пропуснат слънцето, което да посгрее пътниците. Бяха оставили зад себе си

крайбрежните равнини и земята започваше да се нагъва все по-осезаемо с приближаването на залесените планини. Над и около възвишенията мъгла висеше като стотици воали, стаявайки висините им в мистерия.

В ранния следобед Те Туахангата дръпна юздите на коня си и заговори:

— Тук прекосяваме границата, напускайки Деруйс и влизайки в земите на Децата. Всеки, таящ злонамерени мисли към тях, нека остане от тази страна на границата, защото ние бързо се отплащаме за предаността, но и бързо мъстим за предателството. Сега аз ще ви водя — ще се подчинявате на думите ми. Тези земи са опасни!

Лийт определи речта му като рязка, а тона — заповеднически, дори арогантен, но принц Уизаго само кимна и застана зад Те Туахангата.

— Между тези двамата става нещо — прошепна Кърр на хауфута.

— Или между Деруйс и това мъгливо място — отвърна водителят.

Пътят се стесни до пътечка, виеща се през стръмни, каменисти места, където малко посеви можеха да виреят. Не се виждаха хора да орат, много от полетата очевидно бяха изоставени и бързо се връщаха в обичайното си състояние.

Те Туахангата размаха ръка наляво и надясно.

— Вижте с каква щедрост Деруйс ни отпуска земя, където да живеем! — викна той. Лийт случайно гледаше към Уизаго, когато водачът изричаше тези думи. Принцът потръпна, но не отговори.

— Това е нашата земя! — викна високо тъмнокожото Дете на Мъглата, обръщайки се към някого или нещо, различно от отряда, с който яздеше. — От морето до пустинята, от равнината до планината, от пръстта до небето. Това е нашата земя!

И с това неоспорено изтъкване продължи нагоре по тясната пътека.

Някъде половин миля по-надолу принц Уизаго сви вляво, отивайки към малка зелена могила. Останалите не го последваха, а изчакаха докато той слезе от коня, коленичи за миг на върха на могилата, сетне отново се върна при тях.

— Какво беше това? — обърна се Лийт към Фемандерак, но философът не знаеше.

— Ще оставим животните си тук — оповести Те Туахангата. — По бъдния ни път не ще са ни от полза.

Деруйсианските слуги събраха конете и след благодарностите на Уизаго поеха обратно към Брунхавен.

Вече бяха близо до горите и Лийт видя, че те по нищо не приличат на тези във Фирейнс. Дърветата не бяха високи и стройни, а ниски, разперени, чепати, притиснати плътно, един организъм с множество разклонения, а не сбор от индивиди като Великата северна гора. От клоните висяха мъхове и лишей, мрачните им сенки напомнящи на бради и задълбочаващи усещането за старост. Над Лийт гората се простираше по склоновете и в мъглите, последните протегнали дълги сиви пръсти в горските долини. Тук и там мъглата се надигаше на дипли в хълмовете, сякаш някой бе подпалил леса, на места огромно дърво надигаше глава над дървесния покрив, мълчалив постови — или възрастен, бдящ над сбор мъници. Горската почва бе мрачна, много по-богата от северната, навсякъде никнеха зелени папрати, на места дважди по-високи от човешки бой, издигнали огромни стебла, докато други пълзяха широко по земята. Отвсякъде долиташе звукът на течаща вода, в далечината можеха да бъдат съзрени водопади. Лийт хвърли последен поглед назад към хълмовете и полята на Деруйс, към проблясващото в далечината море. Сетне се обърна към гората.

В Мъгливия лес Лийт загуби представа за пространството и времето. Можеха да са вървели на север или на юг, на изток или запад, без да разбере. Тесният път криволичеше нагоре и надолу, наляво и надясно, стесняваше се и се разширяваше, на практика вършейки всичко, освен едно — да върви направо. Изглежда бе настъпил късен следобед, но младежът не можеше да е сигурен. Гората не му се нравеше. Изглеждаше му по-мрачна дори и от настроението му.

Нощуваха сред група големи дървета с кафяви дънери. От почит към гората не бе запален огън — Те Туахангата обясни, че огън можело да се пали само в селските огнища.

— Най-близкото е на ден езда. Хората ни вече не живеят до ръба на горите.

По лицето на принца отново се изписаха напрежение и болка.

Земята на мъглата бе почти изцяло съставена от планини, макар върховете да не бяха достатъчно високи, за да привлекат сняг толкова далеч на юг — освен в изключителни случаи. Децата й обитаваха дългнесте, тесни долини между стръмни върхове, свързани една с друга с поредица пътеки тъй заплетена, че някой чужденец би се заблудил — или би бил заловен. Гората бе навсякъде, стигайки дори до раменете на най-високите върхове.

От Керсос, Дълбоката пустиня, идваше горещият, сух вятър. Над планините срещаше по-хладните морски вихри, родени от студените крайбрежни течения. Неспирните мъгли и дъждове бяха рожбите на това сливане. Слънцето също сварваше да съзре земите, но главно зиме, когато властваше студеният вятър, и през лятото, когато сухият пустинен вятър обгаряше дърветата. През пролетта и есента, когато имаше баланс, за съществуването на светилото възникваха съмнения, които можеха да продължат със седмици.

Тези трудности не бяха вгорчили хората — нищо подобно. Децата обожаваша одеялото над главите си, пазещо ги скрито от онези, които можеха да ги ощетят. Дори преди появата на други хора във Фалта, когато Децата бяха насае със земята, бяха съзирали в мъглата свой съдник, защита от гнева и своеволието на боговете. Децата бяха — или бяха били — страстни люде, отдадени до крайност на обичта и омразата — множество от тях все още отговаряха на това описание. Ала нещата се промениха с появата на Първородните.

Първородните бяха донесли със себе си желание за власт, повеля на техния бог, която те използваха като оправдание за множество неща. И, което беше може би дори по-опасно, множество добри хора, които смятаха за свой дълг да въведат Децата в обществото на Първородните.

Тези добри люде учеха Децата, че земята е стока, която може да бъде нарязана, купена и продадена, давайки подаръка на собствеността на хора, чието общество се основаваше на споделената земя, а не на индивидуалната собственост. Тогава други хора, не толкова добри, идваха да я купят — или да я вземат силом, ако не се продаваше. Зад тях стоеше армията на Деруйс, неизменно готова да защити

гражданите си. С всички тези хора, добри и лоши, дойдоха мъка и неразбирателство.

В последващите поколения бяха водени войни, мъката се увеличи. Отново и отново ярката пламенност се спускаше от планините, за да бъде посрещната от студената пресметливост на армиите от крайбрежието. При сблъсъка им се проливаха сълзи, дордето млади мъже умираха милостиво бързо или мъчително, а нищо не биваше решено. Децата на мъглата и Първородните от Деруйс станаха смъртни врагове.

Но сега обичта бе им предложила шанс за помирение.

Неотдавна по-големият принц на Деруйс бе повел наказателна експедиция в земята на Децата, пробивайки си път до ръба на леса. Села биваха опожарени — много от хората му, таящи скръб по изгубени близки в предишни конфликти, бяха причинили отвратителни неща на предалите се селяни, посрамвайки престолонаследника. За да бъдат пощадени някои от пленените, той бе наредил оставащите пленници да бъдат отведени в Брунхавен, където щяха да разполагат с поне някаква защита. Това бе сторено, макар и с голяма неохота от страна на войниците, които желаеха смъртта на всички заловени.

В Брунхавен бе разкрито, че една от пленените млади жени е дъщеря на най-могъщия вожд на Децата. Когато кралят на Деруйс узна това, изпита голям страх, защото знаеше, че вождът неминуемо щеше да подири спасението на дъщеря си, предизвиквайки кръвопролитие, несравнимо дори с най-големите предишни конфликти. Добре познаваше скритите сили в земята на Мъглата, защото като млад бе шпионирал и знаеше, че висшият вожд винаги държи скрити в резерв множество сили. Поискаха ли, бяха способни да обсадят Брунхавен. По тази причина бе изключително недоволен от сина си.

— Щеше да бъде по-добре войниците да получат своето — рече на сина си, — защото сега всички сме в смъртна опасност.

Сетне синът бе отпратен, а кралят се бе оттеглил в покоите, за да обмисли проблема.

Междувременно по-младият принц бе започнал да действа. Бе видял дъщерята на вождата и от обич към Брунхавен, отегчение от неспирните войни и почит към красотата и потеклото ѝ, бе решил да я отведе обратно при баща ѝ. Ала не можеше да я освободи от поставените ѝ пазачи без да пролива кръв, затова се реши на по-

рискован план. През нощта бе напуснал Брунхавен, поемайки по старите пътеки към Мъглата. Там бе заловен и едва не изгуби живота си, защото Децата бяха побеснели от загубата на своята принцеса. Макар и не убит, понесе множество гаври, сетне бе вързан и отведен при вожда.

Младият принц обясни случилото се — как пленените били отведени в Брунхавен, за да бъдат спасени — и сетне се покая за стореното безчестие. Принцът предложи да бъде гаранция за безопасността на пленниците, предлагайки размяна на заловените като най-удачно разрешение на проблема, без загуба на чест или нужда от мъст. Синът на вожда бе против и почти успя да разубеди баща си. След много размисъл бяха изпратени писма, размяната бе уговорена и острите възражения на сина на вожда игнорирани.

Размяната бе извършена на нисък хълм край гората — и двете страни без оръжие като израз на добра воля. Младият принц и дъщерята на вожда се бяха спогледали и между тях се бе заформила връзка, разцъфнала в последващите месеци и години — младият принц единствен в цял Деруйс получил разрешение да посещава земята на Мъглата. За известно време мир се бе възцарил в земите между пустинята и морето, кралят на Деруйс бе научил много от храбростта и мъдростта на по-малкия си син.

Ала тогава търсещите земя поселници предизвикаха редица погранични сблъсъци, нарушили крехкия мир. И по-лошо, по-големият принц на Деруйс бе изгубил живота си година по-рано. Не бе могло да се докаже дали бе станало заради нещастен случай или друга причина — единствено един кон без ездач се бе завърнал в Брунхавен.

И сега по-младият — единственият — принц на Деруйс яздеше в Мъглата, придружен от сина на главния вожд и група чужденци от севера, в пътуване тъй важно, че надминаваше дори старата вражда.

* * *

Отне им седмица да прекосят нагънатата земя. Нощем оставаха в селата, два пъти бяха посрещнати със сложни церемонии в свещена земя, където делата на Децата на мъглата биваха обсъждани в и край домове със заплетени украси. Там историята им биваше разказвана,

винаги пред любопитни уши. Изглежда Децата запазваха своето недоверие, а в някои случаи и омразата, към съседите от Деруйс, наместо към всички Първородни — също така изглежда знаеха нещо за брудуонците. Уизаго обясни на северняците, че преди хиляда години могъщата брудуонска армия проникнала и по тези места, предизвиквайки множество бедствия.

— Поддържат мисията ни — обясни той, — което предполагам, е главната причина да търпят присъствието ни.

На свещената земя биваха водени разговори, провеждани пиршества (включващи удивителна гозба, приготвена в земята с горещи камъни и без пламък) и разказвани истории. И то какви! Истории за младостта на света, за завоеванията на велики герои и пътешествията на изследователи — всяка, струваше се на Лийт, разказана с изтъкване на широтата и важността на територията им. Сякаш историите установяваха някакво право върху земята. Бяха пети песни, странни песни, пулсиращи с ритъм по-яроsten и по-пламенен от спокойните, весели мелодии на севера, а една запомняща се вечер група воини, облечени само в ленени препаски, изпълниха боен танц. Копия проблясваха, издигани към небето, сетне политайки надолу, за да повалят невидим враг, всичко това в съвършен синхрон с гърлени викове, биене на крак и гротескно плезене. За северняците това бяха най-страховитите бойци, съзирани досега — без скритата заплаха на брудуонските машини за убиване, но много по-респектиращи на вид от инструкторските стражи. Лийт се зачуди що за мъже трябваше да са деруйсианци, за да им се противопоставят.

Денем Лийт виждаше много малко хора, тъй като пътеките отвеждаха край върхове и в долини. В тази забулена земя за известно време забрави за заплахата над Фалта и какво можеше да се очаква от него да стори в нейна защита. Тишина през деня, веселие вечер. За пръв път от месеци Лийт успя да се отпусне.

Една утрин Аркимм крачеха по тясна, камениста пътека, съпроводжана от жизнерадостна река. Оттогава Лийт неминуемо асоциираше престоя си в земята на Мъглата с образа на тази вихрена река. Белопенести плитчини, спокойни синьо-зелени дълбини, брегове с мек пясък, речни камъни колкото къщи, вода, по-чиста от светлината и по-студена от леда — всичко това обгърнато от пъстрата, пълна с папрат гора и воалести хълмове.

На едно място потокът се промушваше между две гранитни рамена — там над водата висеше мост от три въжета, напомнящи крехки нишки паяжина в мразовито утро.

— Тук ли ще прекосим? — запита Лийт. Докато изричаше това, дребно бузесто момченце притича край тях, скочи на моста и го прекоси с несъзнателна лекота.

— Алтернативата е студена баня — каза му кисело Те Туахангата, хващайки се за водещите въжета.

Срамът е отличен мотиватор! — реши Лийт, намерил се на висящото въже петдесет фута над вихрени води и проблясващи скали. Минута по-късно можеше да довърши афоризма: *наградата е ободряване.*

На другия бряг пътеката се изкачваше по-стръмно. До нея, скрита от папрати с височината на дървета и дървета с височината на хълмове, реката се спускаше надолу с все по-гръмък рев. Въздухът захладна. Храсти, клони и папрат се поклащаха от силния вятър от долината. Лийт плътно се уви с наметката, подготвяйки се за очевидното застудяване.

След един внезапен завой пред тях изникна водопад. Огромна бяла пенеста колона, жизнерадостност от сърцето на земята. Тук, приближавайки планинския си басейн, реката срещаше огромна стофутова гранитна канара, която просто прескачаше. Не бе нито най-високият, нито най-големият водопад, виждан от Лийт, но със сигурност бе най-съвършеният. В единично царствено гмурване реката падаше от тясна цепка в упоритата скала, гърмейки надолу към дълбок зелен вир. Дантелени завеси обграждаха двете страни на водопада, контрапунктирайки с красота жестокия гърмеж на силата. Мъхести каменни стени придаваха форма, стръмността им не отказала папрати и дори дървета да открият подслон в цепнатините. Жестоките води неспирно удряха клоните и листата, придавайки им странни визии, които се простираха настрана от гръмовните води.

Лийт забеляза движение в тъмните води на вира, но за момент не можа да го определи. С изненада осъзна, че в ледените води и дори под водопада плуват деца. Други се катереха по страховитите стени в търсене на тераски, от които да се гмурнат — плясъците и кикота едва дочути от еката на водопада.

Тук, наред тази раздираща красота, Аркимм спряха да обядват.

— Какво е това място? — запита Фемандерак. Лийт усети удивлението в гласа му, за момент си припомни Уамбакалвен под Адунлок. Ала тук не можеше да бъде чута арфа. По-силна, по-стихийна музика надвиваше.

— Нарича се Уаинуи — отговори Те Туахангата. — Големи води, на вашия език.

— Неподобаващо име за подобно място — почтително рече философът. — Фонтанът на Живота може да е бликал така в Дона Михст.

Плуващите деца пробудиха у Лийт силна носталгия. През затворените си очи видя езерото наред жегавината на лятото, заобиколено от лулеанските деца, които се гмуркаха, търчаха, плуваха, преследваха, криеха, боричкаха, говореха, смееха — мъчителна болка съпровождаше осъзнаването, че подобна сцена в момента, далеч на север, бе реалност. Несъмнено приятелите му също щяха да присъстват. А той бе тук, принуден от обстоятелствата да възмъжее предварително, гледайки как други се наслаждават на плодовете на това, което искаше да защити. Неизразимо чувство на загуба изпълни душата му.

— Утре напускаме земите ни и ще навлезем в Долината на хилядите огньове — оповести Те Туахангата по-късно следобед. — Там ще ви напусна, защото смърт или прокуда очаква Дете на мъглата, стъпило в тази долина.

— Защо? — запита Фемандерак. — Какво може да направи едно място забранено?

— Не зная — отвърна Туа, свивайки рамене. — Нечисто място, обладано от пустинни ветрове, в което горят пламъци, изригвайки от земята и дори върховете на планините — но не се притеснявайте, вие не ще прекосите в най-лошия момент — допълни той, виждайки напрежението по лицата им. — Предполагам ни се забранява да стъпваме там за наше добро. Във всеки случай има граница отвъд горите, която никое Дете не може да пристъпва.

— Колко остава до целта ни? — пожела да узнае Фемандерак.

— Не зная къде се намира тази Кантара, защото не съм пътувал из планините на Немохайм — отговори Те Туахангата.

Заговори Уизаго:

— В най-добрия случай ни остават две седмици, преди да слезем в Нюм. Бил съм там веднъж, но само съм стигал до долината, а и беше от друга посока — не зная какво ни очаква в нея. Приятелю — продължи той, обръщайки се към Те Туахангата, — не видях и следа от сестра ти, макар тя да знае, че съм тук. Защо не дойде да ме види?

Те Туахангата се намръщи, разпервайки длани.

— Кой може да разбере жените? Вероятно е избрала друг.

— И двамата знаем колко малко вероятно е това — отвърна тихо принцът, докато северняци се мъчеха да придадат смисъл на този разговор. — Не си забравил думите, изречени над нея и мен на зелената могила Похатуроа. Няма друг — няма да има друг нито за нея, нито за мен.

В гласа му се долавяше твърдост.

— Аз съм воин, не обръщам внимание на гадатели — заплахата зад тези думи бе непогрешима.

— Аз също съм воин! — изтъкна на свой ред принц Уизаго. — Ала предпочитам да се сражавам с враг, вместо с приятел.

— Вие от низините не ставате за битка. Не сте като нас от Мъглата! — с потрепващи пръсти ръката му висеше над дръжката на тоягата му. — Ще защитя честта на сестра си.

От това принц Уизаго разбра, че единствено Те Туахангата стоеше между него и обичта му. Баща ѝ не би попречил на предреченото от собствения му гадател. Намръщи се, но важността на мисията и бащините му думи не му позволяваха да нападне тъмнокожия.

— Съмнявам се доколко мъдро е да оспорваш гадателя на баща си — бе всичко, което изрече, отдалечавайки се. Зад него Те Туахангата се усмихна.

Последната нощ в земята на Мъглата бе прекарана високо на един стръмен хълм. Източните граници на земята бяха по-нарядко населени, тъй като бяха изложени на ветровете на пустинята, макар, парадоксално, също така да получаваха и най-обилните валежи. Като резултат на тези ветрове растителността не бе толкова гъста, така че напредваха по-бързо. Макар да оставаха още два часа светлина (или каквото можеше да бъде определено като такава в мъглата на късната пролет), Те Туахангата откри малка полянка и настоя да нощуват там, вместо да продължат към Долината на хилядите огньове.

— Няма да нощувам в онази долина — бе всичко, което Те Туахангата каза за решението си.

Лийт се събуди сред непрогледна нощ — лунната светлина не бе в състояние да пробие одеялото от мъгла, обгърнало тази древна земя. Нещо го бе събудило, някакъв шум. Изправи се на крака със смътно притеснение. Край него Фемандерак, Кърр и хауфутът спяха. И друг бе буден, застанал на известно разстояние. По-скоро усещаше, отколкото виждаше присъствието му.

— Кой е там? — прошепна Лийт.

В отговор се разнесе звук на боси крака върху меката земя. Звукът се приближи.

— Аз съм, Те Туахангата — долетя шепнешком отговорът. — Ела! Очакват ни.

Лийт си помисли да откаже, но си припомни как всички приеха водачеството на този мъж. Бяха в негова власт, можеше да нареди смъртта им по всяко време. Трябваше да му се довери, да го смята за приятел. И все пак...

— Няма да ти трябва меч — каза Те Туахангата. — Ела!

Лийт го последва с цялото си старание, опитвайки се да не се препъне на коварната земя. Според несигурната му преценка за разстояние изминаха около двеста крачки, сетне свиха надясно и се спуснаха по склон. Пред тях гореше огнище, край което две фигури се грееха. Нещо отвратително, наподобяваща страх тежест, висеше над мястото. Лийт провлече неохотни нозе подир Те Туахангата.

— Пристъпи в светлината — рече глас, — нека те видим.

Лийт не можеше да стори друго, освен да се подчини, озовавайки се пред мъж и жена — най-старите хора, които някога бе виждал. Те Туахангата се поклони ниско и Лийт последва примера му. Старците се приближиха до Туа и докоснаха носове с него в същата ритуална размяна на поздрави, с която самият той бе приветствал Аркимм в Брунхавен, впоследствие повтаряна многократно из мъгливите земи. Лийт откри, че и от него се очаква същото.

В момента на допира го заляха множество усещания. Дъхът му се смеси с техния, усети плътния аромат на прясно разорана земя, сетне влажното ехо на напоен с дъжд утринен бриз. Стари очи се

приблжиха до неговите, обгърнати с жълто и влажни, но дълбоки, пронизващи и могъщи. Докосването на кожата бе меко, някак приветстващо и удобно. Нерационално се почувства като обгърнат от земята и небето.

— Седни, младежо, разкажи ни защо пътуваш из земите ни.

Бе заговорила жената, гласът ѝ прегънат под тежестта на годините, ала пак силен.

— Желая да чуем за пътуванията ти.

Сякаш омагьосан, без воля или сила да откаже, Лийт записва приключенията едно подир друго. Никакъв детайл не бе пропуснат в продължение на много часове. Край него Те Туахангата слушаше с нарастващо удивление. Бе чувал откъси, но пълните приключения на Компанията го впечатлиха. Двамата древни слушаха мълчаливо със сериозни лица.

Най-накрая мъжът го прекъсна, точно когато Лийт бе описал нощта на Огъня, когато бе сънувал Най-възвишения и обещанието му за обич.

— А, Най-възвишеният — въздъхна мъжът. — Да, звучи достатъчно безобразно за негов план. Чувстваш ли се спокоен да се повериш на волята на този бог?

— Да, разбира се — отбранително отвърна Лийт, сетне си припомни обещанието от предния ден, когато бе решил да не обръща повече внимание на намесващия се глас. — Е, може би не, но не виждам друг избор.

— О, друг избор има! — със загадъчен глас изрече старата жена.

— Избор винаги има.

— Не виждам такъв — отвърна Лийт с отенък на горчилка в думите си. — Изглежда съм лесен за манипулиране и делата ми служат на плана му.

— Убеден ли си? Можеш ли да погледнеш назад и искрено да потвърдиш, че никой избор не е бил твой? — очите ѝ се възряха в него, като не му позволиха да отбегне това питане.

Отговорът отне на Лийт доста време, през което той прехвърляше преживяното.

— Не, не мога да кажа това — призна накрая.

— И какъв е този бог, комуто служиш пряко воля? — запита мъжът.

— Как така, какъв е? Той е бог! Как бих могъл да зная какъв е?

— Добър или зъл? Светлина и въздигнатост или мрачен и злонамерен? Или не е нито едно от двете, а величествен извън нашите представи? Огромен морски дракон, готов да замахне към нас с опашката си в мига, в който някой от нас наруши някой неписан, непознаваем закон в следване на естествените желания, които самият той ни е дал? Или е просто глупак, твърде изплашен да признае, че нещата са извън негов контрол и че прищявката да подарява нещо на хората е била грешка?

— Нищо от изброеното — упорито каза Лийт.

— Какъв е тогава?

Редица готови отговори бяха на езика на младежа, но той ги отхвърли до един като лъжа. Неистината нямаше да свърши работа на подобно място. Накрая сви рамене и рече:

— Не зная точно.

— Не знаеш? Не знаеш? *Някой* от вас знае ли изобщо? — внезапната скептичност на стареца доближаваше гняв. — Най-много ни гневи самотнието. Хиляди години сме живели тук, борейки се с мощта на това място и един с друг, тогава идвате вие, изтъквайки някакво специално взаимоотношение с Най-възвишения. „Ние сме Първородните!“, твърдите. „Ние сме избраните.“ Сякаш ние, които сме живели преди, не сме хора!

И какво правят избраните? Недоволни от отбраните земи при Майката на реките, изтласкват нас на ръба на света. Променяте земята до неузнаваемост. Изчезват сладостните низини, в които се плодяха *марисуони* и благославяха земята, на тяхно място гнусните тини на Маремма. Продължавате да отнемате земята ни, задушавайки я с пергаментите си, отбелязващи покупки и продажби, нарязвайки я на парцели с перодръжки, червено мастило белязало местата, където земята кърви. Всеки парцел толкова малък, че не може да побере всички семена на оцеляване, ала изолиран от околните парцели, бавно гаснещ и умиращ.

Изплашеният Лийт се зачуди какво означаваха разпалените думи. Никакъв отговор не изникна на устните му, но изглежда от такъв нямаше нужда. Гневът не бе насочен към него; внезапно осъзна, че те не очакваха да поеме вината върху себе си.

— Във високите планини на юг от Долината на хилядите огньове живее елен — продължи старецът. — Допреди сто години той крачеше свободно из хълмовете, през мъгливите долини и до морето. Но вече не, вече не — говорещият спря да обърше сълза от окото си. — Вероятно това за вас е без значение. Ала еленът се хранеше със семената на най-могъщите дървета, които пътуваха в стомаха му много мили, така че дърветата можеха да растат и тук, на голямо разстояние от планините, в чужда почва. А сега, благодарение на мастилените ви ножове, огради и ловни кучета, еленът вече не посещава Децата на мъглата. Едно по едно великите дървета умират, а няма достатъчно семе да бъдат заместени. Дърветата ни измират. Земята ни бива взета. Хората ни работят все по-усилено и по-дълго да извлекат живот от изтощената почва, а са по-бедни от когато и да било, докато накрая нищетата не ни принуди да живеем в дребни селца, разчитайки на милостиня, слушайки Първородните да ни поучават за добрината на Най-възвишения, докато зад гърба ни ни наричат мързеливи и какво ли още не. Не можем да крачим хладната трева на дома. Не можем да се подслоним под високите дървета от младините ни. Не ни подхранва изтощената земя, предоставена ни снизходително. Но се очаква да бъдем благодарни. Ти би ли бил?

— Не — отвърна Лийт. — Бих бил разгневен.

Старецът въздъхна.

— Гневът изисква много енергия, а ние, които изгубихме земите си, не разполагаме с такава. Но страдаме и помним. Помним стговорите и се чудим що за избрани люде изглеждат толкова безверни, толкова себични и немислещи. Ако богът ви прилича на вас, нямам желание да се познавам с него. Но естествено вие не знаете. Нямате представа какъв е този ваш бог. Всичко, което ни бе причинено, е било сторено в името на непознавано божество.

Огънят пропука, поглъщайки зелената дървесина, пламъците му бяха оранжеви и жълти, придали необичаен отблясък върху лицата, обърнати към стареца.

— Нямам отговор — тихо каза Лийт. — Така че ще ти кажа как се чувствам. Става ли?

— Не мога да кажа нищо, докато не чуя думите ти и не отмеря истината им.

Лийт кимна, съзирайки ред неща, до този момент останали скрити. Аркимм имаха неотложна задача, жизненоважна мисия, където забавянето носеше гибел. Ала във Фалта имаше неща, по-дълбоки дори от лъстта на Рушителя за Инструър. Не можеше да продължи, докато не отговореше на този възрастен мъж край огъня. Ако не последваше отговор, приключението свършваше тук. Нещо важно се заформяше край този огън.

Тогава, внезапно, Лийт знаеше какво да каже.

— Подай ми тази фигурка — рече той, изненадвайки стария мъж.
— Около врата ти.

Старецът неохотно я прокара над главата си и я подаде на Лийт.

Беше абстрактна, нежно полюшнати вълни и вятър, или може би дърво, покращащо се в утринния бриз. Линиите бяха издълбани в прозрачен камък с най-плътния зелен цвят. Бе великолепна, истинско съкровище, сложна изработка. Докато Лийт се опиваше от красотата ѝ, стоманените очи на възрастния мъж омекнаха значително.

— Ти ли изработи това?

— Да — рече мъжът. — Отне ми шест години.

— Носиш ли инструментите?

— Имам ги от малък — гордо рече той. — Не се разделям с тях.

— Може ли да ги видя?

Лийт прокара пръсти по каменните остриета в дланта си. Три грубовати камъка, безкрайното търпение и умението на този мъж бяха създали шедьовър от парче скала. Поклати глава в удивление.

— Ти си направил тези инструменти — бе твърдение, не въпрос, старецът кимна.

— Моята инициация — просто каза той.

— Кажи ми — рече Лийт, — някога посещавал ли си пазарите на Инструър по време на пътуванията си? Виждал ли си изложеното там, инструментите, направени от майстори от цял свят?

Един поглед към възрастния мъж бе достатъчен да потвърди, че догадката бе била правилна.

— Ала си използвал тези инструменти. Защо?

Старецът имаше отговор:

— Защото старите инструменти позволяват на умението на майстора да проличи. Само чрез впрягането на търпението и умението,

нужни за употребата на тези инструменти, камъкът може да разкрие истинската си красота.

Обърканото му изражение подсказваше на Лийт, че е наясно с криещия се нейде в думите капан, но че не може да открие точно къде. Те Туахангата обаче се усмихна и поклати глава.

— Първородните са избрани — отмерено рече Лийт, — но не поради причината, за която мислиш. Избрани са не заради силата, крепкостта или остротата. Избрани са, защото тяхната крехкост и несъвършенство позволява пълната слава на Най-възвишения да просияе. Все още предстои да бъде разкрито изработваното тук, но когато то бъде готово, никой няма да възхвалява инструментите. Първородните показват единствено колко слаби сме всички, колко податливи на натрошаване, колко фалшиви, когато сме под натиск. Ние сме вашият пример, инструментите, демонстриращи уменията на Най-възвишения.

Изглежда аз съм подобен инструмент. В селото си съм никой, момче, което още не е смятано за мъж, заекващ глупак с реноме на хленчльо и страхливец. Ала може да съм бил избран от Най-възвишения, предпочетен пред мнозина далеч по-достойни, оформен в негов инструмент. Груб съм, разцепвам и стържа при употреба, но очевидно Най-възвишеният върши нещо с мен. Да бъдеш избран означава да прославяш Него, не да бъдеш прославян от Него. Майсторът, а не инструментите, получава славата. Не пренасяй несъвършенствата на инструментите върху дееца.

Известно време старецът гледа остриетата, без да каже нищо. Лийт не можеше да бъде сигурен, но му се стори, че съзира усмивка в краищата на устата му — младежът започна да подозира, че е достигнал точно до заключението, към което са искали да го отведат. Някак решението в Деруйс бе нарушено. Гласът отново бе заговорил през него. Не бе изцяло щастлив при тази мисъл.

— Какво искате от мен? — запита накрая Лийт. Въпросът бе насочен към мъжа и жената, но не предназначен само за тях.

— Това искахме — рече старата жена. — Да ти зададем въпроса.

— И да те помолим за нещо — додаде старият мъж.

— Какво бих могъл да ви дам? — объркано рече Лийт.

— Когато се завърнеш, спомни си Децата на мъглата — рече старицата. — Спомни си за всички онези, които живеят във Фалта, а не

са Първородни.

— Какво искате да кажете? — Лийт чу думите, но не разбираше смисъла им.

— Просто запомни — изрекоха двамата заедно. — Сега трябва да вървим. Нашите деца, внуците ни, ни очакват.

— Сбогом! — рече Лийт, прегръщайки ги.

— *Хе ити на хинепукохуранги, е ката те по!* — викна жената. — Макар малък дар от Мъглата, нощта се смее!

Като сенки в мъглата, двамата сякаш се стопиха във въздуха, несъмнено погледен от пламъците номер. След един удар на сърцето на поляната останаха само Лийт и Те Туахангата. Лийт си пое дълбок дъх и прокара пръсти през косата си.

— Кой бяха мъжът и жената? — усещането за друга битийност бавно се оттичаше от двамата.

— Моите предтечи.

— Дядо и баба? — предположи Лийт.

— Не. Много по-стари. Най-древните ми предци.

— Това не е възможно. Би трябвало да са на стотици... хиляди години.

— Кой си ти да идваш тук и да казваш кое е възможно? — Те Туахангата бе раздразнен, очите му проблясваха. — Виждаш ли онова дърво там? Било е фиданка още преди твоите прадеди да бъдат изгонени от Долината. Горе на онзи връх — няма смисъл, твърде е тъмно да я видиш — стои скала, намирала се тук от началото на света. Те са моите предци.

— Значи съм говорил с дърво и камък?

Те Туахангата се усмихна.

— Нещо такова. Предците ми не крачат в света като теб и мен, ала още не са го напуснали. Пазят земята ни, отстоявайки мястото, правата, дома ни. Чу някои от историите им, докато прекосяхме през земята. Но където Първородните ни залеят, моите предтечи вече не крачат. Ние също имаме договор с боговете, но сключен през земята, не през огъня. Ала не сме обични по-малко заради това, сега стоим и гледаме как огънят поглъща земята. Чудиш ли се защо в гората не

може да бъде накладан огън? Или защо не ни е позволено да навлизаме в Долината на хилядите огънове?

— Ами огъня, който старите запалиха?

— Какъв огън? — запита Те Туахангата. Лийт се извъртя — нямаше огън, само мрак. Никакви въглени, никаква топлина, никаква следа от огън.

— Значи съм говорил с призраци?

— Не — нежно рече Те Туахангата. — За тях ти си призрак, недостатъчно плътен да заемеш мястото си в земята, носейки се из нея, но без да си част. Те са по-истински от нас с теб.

— Но каква беше целта на всичко това?

— Знаеш по-добре от мен — отговори му Детето на мъглата. — А дори и да знаех, нямаше да ти кажа. Истината е по-пълна, когато бъде открита от онзи, който я издирва.

Върнаха се в лагера, където Лийт отново легна, потънал в мисли.

Те Туахангата напусна лагера и се върна в свещената земя. Очите му пламтяха, лицето му беше почервенияло.

— Как можахте! — просъска той в мрака. — Посрамихте Децата, като се появихте пред чужденец! Бях любезен, както помолихте, а вие предадохте хората ни! Никога преди не сте говорили с Първородни! Защо го сторихте сега?

Глас, нежен като нощния ветреца, му отговори от чернотата:

— Сезонът се промени, мой малки.

— Погубени ли сме? — Те Туахангата запрати питането в нощта.

— Всичко се погубва, за да бъде пресътворено. Погрижи се ръцете ти да не нараняват творението.

— Ами Деруйс? — въпросът изхвърча със сила от него. — Кога ще настъпи денят на мъстта ни?

Нямаше отговор — гласът бе изчезнал, заменен от тихия шепот на вятъра сред дърветата.

Бяха готови още призори, но Те Туахангата не ги пускаше да продължат. Вече бе показал на Лийт, че трябва да замълчи за случилото се през нощта, но младежът и без това бе решил да го

запази в тайна. Сегашното поведение на водача само задълбочаваше мистерията.

— Ще изчакаме Песента на утрото — рече той.

Поведе ги нагоре по близък склон. След като вървяха в продължение на петнадесет минути им направи знак да спрат. Намираха се на открито — не за лъчите на слънцето, а лишено от храсти място. В центъра на поляната стоеше огромно дърво. Не бе високо, но множество мъже щяха да бъдат нужни, за да го обгърнат, протегнало корени и клони.

— Това е Най-старият — рече Те Туахангата и нещо в думите му накара Лийт да се вгледа по-внимателно в дървото. — Стои тук отпреди Първородните да дойдат във Фалта. Тук ще изчакаме Песента на утрото.

С възцаряването на тишината наред просветляващия пейзаж Лийт долови гледки и звуци, които иначе биха му убягнали. Сред клоните на дърво вдясно бе кацнала малка, наперена птица, чуруликайки си тихо. Други птици шаваха невидимо из листата, започнали да пеят с издигането на слънцето. Богат, екотлив звук като камбаните на Брунхавен по залез, ала по-плътен, някак по-звучен. Трели, цвърчене, чуруликане, разнесли се от едната страна, сетне долетели другаде в различен тон. Известно време Лийт се опитваше да различи отделните звуци в Песента на утрото, ала сетне се отказа. С издигането на слънцето звуците се извисиха и наблюдаващите изпитаха нещо, силно наподобяващо удивление. И под птичата песен мъглите се спуснаха наляво, леейки се като дим сред дърветата и над земята, така че на Лийт му се струваше, че присъства на първата утрин на света. Неопределим копнеж се разпали в него, копнеж по нещо незнайно — нещо в тази земя пронизваше сърцето му, зовейки, но той не можеше да остане тук и да се отзове на поканата. Друг глас, по-чист и по-ясен от плътния зелен зов на гората, го викаше към Кантара и отвъд. Бе чувал този глас и преди, обагрен с огън.

Неохотно Аркимм напуснаха мястото — свещеното място — и се покатериха по-високо върху оголения хълм. Мъглата размахваше безплътни пръсти към тях, сякаш да предотврати напускането на хората. Сетне се отдръпна и те стигнаха върха.

Пред тях — пред очите им и нагоре — се простираше яркосиньо небе. Под тях, далеч, далеч надолу, лежеше несъзиран досега пейзаж.

Обширна долина от сива и кафява земя, лишена от растителност, обсипана с кратери, гейзери и езера, обгърната с полета от лава, оформена от огромни вулкани — огромна, грозна площ, проблясваща под тях като потно, заболяло животно. И горещият му дъх ги обляха. Само мостра от очакващото ги.

Постепенно Лийт осъзна присъствието на малка група хора, очакващи ги на известно разстояние от подножието. Зърна принц Уизаго бясно да слиза надолу към групата, провиквайки се. Те Туахангата се вцепени, смръщване склусило красивите му черти в заплашително изражение. Лийт изпита благодарност, че то не бе насочено към него.

Аркимм бяха очаквани от главния вожд на Децата, придружен от двама въоръжени мъже и жена, която стоеше гордо изправена с несъзнателно достойнство. Красиво наметало от пъстри пера, сложно и умело изработено, почиваше върху раменете на вожда. Огрубялото му лице бе татуирано. Властно бе поставил ръка върху рамото на жената. Към нея Лийт насочи погледа си, когато се приближиха. Тъй очите му се бяха спрели върху Хинеранги, най-красивото от всички Деца. Косата ѝ бе дълга, права и тъмна, по-тъмна от всичко, което бе виждал, черна като въглен. Широки кафяви очи обгръщаха малък нос с леко вирнато връхче. Когато тя се усмихна на принца на Деруйс, чертите ѝ придобиха красота, която Лийт не би сметнал за възможна за някоя смъртна жена. Не бе красота спрямо фирейнските стандарти. Наместо това тя изглежда притежаваше уменията да позволява радостта на духа си да изгрява върху лицето ѝ, а усмивката бе начинът на изразяване. Аркимм се доближиха бавно, почти почтително, вероятно страхувайки се да прекъснат нежната среща между Уизаго и жената.

Те Туахангата не страдаше от подобни скрупули.

— Какво означава това, татко? — изригна той. Невъзмутим, бащата посрещна нахалството на сина си със спокоен поглед. Но Туа не бе приключил. Изтръгна ръката на жената от Уизаго и я отдръпна на известно разстояние от останалите, за да поговори с нея насаме.

— Бих напомнил на сина си колко мрази унижението — рече старият мъж с равен глас, използвайки общия език, за да разшири публиката на синовното посрамване. — Бих го помолил да се замисли преди колко поколения Децата са били водени от кралица и какви

вероятни импликации би могло да има лишаването му от наследство. Замислял ли се е, например, кого кралицата би избрала за свой съпруг?

— Не би го сторил — отвърна Те Туахангата, влагайки в гласа си цялата увереност, която можеше да събере.

— Несъмнено бих — бе отговорът, а увереността му бе напълно естествена. — Сине, още не си демонстрирал самоконтрола, нужен да бъдеш главен водител на Децата. Вероятно сестра ти ще бъде по-умела в тази роля.

— Но аз...

— Мълчи и се учи, сине. Още не си готов за онова, което жаждеш. Ето защо те пратих на важна мисия в помощ на чужденците от севера.

— Но нам не се позволява да влизаме в долина...

— Истина е, Туа — рече жената, държейки десницата му с две ръце. — Говорих с предците и те ми дадоха съобщение за теб.

— *Говорила* си с тях? Дали са *ти* съобщение? — гневът и удивлението си оспорваха привилегията да се разположат върху лицето му. — Защо не са говорили с мен? Дълго и почтително ги дирих? Защо не говорят?

— Защото още не си се научил да слушаш — отрониха устните на вожда.

— Но едно момиче...

— Още не си се научил да слушаш — повтори възрастният мъж. — И още не сме поздравили гостите. Обуздай езика си и спри да ни посрамваш.

Те Туахангата се удържа с огромно усилие.

Жената заговори, плавно отдалечавайки се от брат си обратно при Уизаго.

— Предтечите ми казаха, че нищо не ни е забранено. Нищо не е *тану*. Делото ни е по-свещено от *тану*. Разбираш ли? Нищо не е *тану*. Децата на мъглата не са запрени.

Баща ѝ кимна, фиксирайки сина си с тежкия си поглед.

— Ще пътуваш със странниците, ще им помагаш, ще бъдеш мои очи и уши във външния свят. Искам да знай кой път да избира, когато настъпи време за битка. Не желая земята ни неподготвена да бъде залята от бран. Сега нека приветстваме гостите.

Вождът се обърна към членовете на Аркимм с непоклатимо достойнство.

— Моля да извините грубостта ни. Не сме свикнали да приветстваме странници в земите си. Принце на Деруйс, бъди дважди добре дошъл — обмисли думите на предците ни, дордето обмисляш желанието на сърцето си. Вие от севера, разпознайте, че ви оказваме голяма чест, позволявайки ви да крачите из земята ни. Бройката на чужденците, приветствани тук, може да бъде изчислена по броя дървета в поляната, на която стоим. Туа обясни сбито за мисията ви, но бих желал да чуя още. Прекарайте един час с мен. Споделете ми за Фалта и Брудуо, помогнете ми да реша дали това е нещо, което трябва да тревожи Децата на мъглата.

Той се приближи и поздрави всеки от Аркимм, забавяйки се за миг в прегръдката на Уизаго.

— Вие сте моята надежда, вие и децата ми! — рече той на принца.

— Отдадох живота си за подобна надежда — отвърна принцът.

— Както и децата ми, макар едно от тях да го е сторило неволно.

— Ала видях достатъчно добра воля, за да зарадва сърцето ми — отвърна младежът. — Гордостта и красотата щедро са били предоставени на теб и семето ти.

— Потърпи само още малко, детето ми! Не ще ти бъде отнето орисаното.

Уизаго кимна сериозно. Сетне той и принцеса Хинеранги се оттеглиха настрана, за да прекарат часа заедно. Те Туахангата погледна мрачно в тази посока веднъж или два пъти, но не каза нищо.

Не можеха да оспорят вожда, макар Кърр да звучеше особено нетърпелив да продължат. Притесняваше се, каза той, от непосредствената заплаха на Аркоса на Немохайм, който в този момент вероятно се носеше по крайбрежието към Бюрей, както и от по-късната (надявал се), но далеч по-заплашителна опасност на брудуонската армия. Но Аркимм почетоха отдадената им чест, споделяйки трапезата на вожда.

Лийт слушаше Кърр, Фемандерак и хауфута да се опитват да убедят вожда в заплахата за хората му, ако Фалта падне. Старият мъж

бе малко объркан защо бягаха на юг от заплахата, а тъй като воините му не използваха стрели, му бе трудно да повярва за Джугом Арк. Но когато нищо друго не успя да го покърти, историята на сина му за срещата на Лийт с предците го развълнува дълбоко.

Тази история не бе разказана дори на Аркимм и предизвика много удивление, както и малко съмнение. Конкретно Фемандерак искаше да зададе на Лийт много въпроси, но изчакваше с нарастващо нетърпение вождът да получи потвърждение.

Накрая, когато часът изтече, вождът се изправи и прегърна Лийт.

— Срещнал си нея и него, Майка и Татко, Небето и Земята — Най-възрастни от всички. Говорили са с теб и така са изразил одобрение към мисията ти. Никак не е без значение фактът, че във времето, когато обмисляме намесата си в делата на Фалта, нашите *тупуна* решават да говорят с фалтанец — нещо, което никога не са правили преди. Не мога да ти отдам чест толкова висока, колкото те са ти отдали, не мога да отправя надвишаваща тяхната благословия. Нека се знае, че този младеж, когото нашите Повелители са почели, става наш земледругар, защото той е едно с тази земя. Получих знамението. Търговията между земята ти и моята ще се увеличи един скорошен ден, заякчена с брак на принц и принцеса.

Сбогуваха се със стария мъж и дъщеря му, тъгата в очите на Уизаго бе осезаема. Ала той последва Аркимм към голямата долина, където хиляди огънове проблясваха под тях, горящи в пустинното слънце. Няколко минути след като започнаха да се спускат в долината, Лийт се обърна назад. Вождът вдигна ръка за сбогом. Миг по-късно прекосиха границата между земята на Мъглата и Долината на хилядите огънове. Нямаше видима следа, която да я очертава, ала Лийт я усети отчетливо — сякаш пристъпваше от жива почва в проста прах. Огледа се. Никой друг не показваше да е забелязал. Лицето на Те Туахангата бе непроницаемо.

ГЛАВА 12

ДОЛИНАТА НА ХИЛЯДИТЕ ОГНЬОВЕ

Долината на хилядите огньове бе дълга и тясна, простираща се от североизток на югоизток, триста мили дълга и само петдесет широка. Аркимм, дирещите Джугом Арк, пристъпиха в долината откъм запада, някъде на половината ѝ дължина. Тя следваше древен процеп в повърхността на земята, където мощният пламък стопляше крехката кожа, обитавана от човеците. Могъщи и неразбираеми за хората сили раздираха земята, на места разкривайки пламтящия отдолу огън. В западната част долината се нагъваше, оформяйки земята на Мъглата, а на север и юг стръмни планини обгръщаха дефилето. Ала и тези планини бяха под дълъг, бавен и неотменим натиск. На север Веридия, а на юг Алмукантара, се издигаха нагоре, изтласквани от могъщия подземен напор, дирещ изход. Земята се съпротивляваше на огромния натиск, опитвайки се някак да затвори раната, да предотврати кървенето.

Защото земята кървеше. В раните пламтеше огън, вероятно на стотици места. В източния край на цепнатината той изригваше яростно, оформяйки вулкани, изпълващи земята с прах, пепел и воня на сяр. Някои бяха високи и горди, конусовидни, а от страните на други се протягаха по-дребни паразити. Имаше и други, напомнящи плитки ями за тор, насипни пещи, които не хабяха енергия в строенето на елегантни върхове, а просто изплюваха съдържанието си презрително. Където огънят се издигаше през подземни проходи, нагорещената вода бликаше през крехката пръст под формата на димящи гейзери и фумароли, или горещи серисти потоци, или езера от кипяща кал — или фантастични комбинации от всичко изброено. На места самата повърхност бълбукаше и се разместваше като кожа, опъната твърде силно над развала — бълбукаше и се надигаше, ала не отстъпваше.

На изток от долината се простираше *Керсос*, Дълбоката пустиня, която не принадлежеше на никое кралство. Насред тази мрачна пустош

слънцето бе абсолютен господар, не падаше капчица дъжд. Топъл, сух въздух от сърцевината на пустинята бавно се носеше на запад, сгорещявайки се допълнително при пътуването си над Долината на хилядите огньове, където покриваше дъното ѝ с невероятни температури. Редица потоци намираха път към зеещата рана от север, юг и запад, оформяйки ивица езера в неравното дъно на долината. Никаква вода не се вливаше в процепа от изток, нито напускаше Долината на хилядите огньове, алчната паст поглъщаше цялата предложена ѝ влага.

Такива бяха земите, където Аркимм искаха да навлязат, да оцелеят, да преминат.

Спускането им в Долината на хилядите огньове бързо се превърна в истински кошмар — скоро всички, включително и водачите, започнаха да се съмняват в избора на маршрут. Под пронизително чистото небе деветимата крачеха сред високи до кръста туфи остростръпки треви — *тусоки*, назова ги принц Уизаго. В продължение на около половин час срещаха пръснати дръвчета, останки от някогашната гора, които им предлагаха временна сянка, сетне въпросните дръвчета изчезнаха напълно, оставяйки пътниците на милостта на горещото слънце. Светилото помнеше колко безсилно бе било да ги спре по Западния път през зимата. Сега глупавите създания бяха попаднали в територия, неподвластна на Куали — недокосвана от Куалилите в разгара на слънчевата сила. Щеше да ги накара да си платят.

Две езера проблясваха примамливо под тях. В нарастващата жегата Лийт откри, че им възлага силни надежди. Помнеше селската ковачница, където бе отишъл да помага за един ден и пламенината на огнището го бе изсушила. И без това непоносимо горещо, а топлината се усили докато слизаха — излъчваше се не само от небето, но и от земята.

Въздухът стана по-противен, все повече и повече напоен със сяр, оставяйки металически вкус в устите им при всяко вдишване. *Нужни са доста повече от хиляди огньове, за да породят такава жегата!* — прецени Лийт.

— Надявам се това да се окаже читав пряк път — промърмори Кърр.

Надеждите на Лийт посърнаха още преди да са стигнали езерата. Защото последните не бяха пълни с вода, а със сол. Навсякъде около тях се издигаха чудати колони, арки и фантастични форми, ерудирали в различна степен канари. Земята под краката им бе болезнена на допир и хрущеше като натрошено стъкло.

— Придържайте се към белите скали! — посъветва Уизаго. — Никой човек не може да крачи по черните.

Аркимм бяха принудени да подирят заслон от немилостивата горещина, прикляквайки зад високи асиметрични форми, увили главите си с парцали, леко навлажнени със скъпоценните запаси вода, които носеха на гръб. Нежен ветрец долиташе от дъното на долината стотици футове под тях. Ветрецът, който навсякъде другаде би бил приветстван, тук донасяше вулканична прах и непоносима воня със себе си, допринасяйки за страданието на пътниците.

— Не беше толкова зле последния път, когато минах оттук — оплака се Уизаго.

— Последен път? Значи е възможно да се оцелее? — хауфутът бе изпълнен с неверие.

— Ще ни стигне ли водата? — попита Кърр.

— Не — бе незабавният и обезкуражаващ отговор. — Но, вярвате или не, в тази долина има вода на няколко дни оттук. Там ще имаме достатъчно.

По-късно следобед отново поеха, макар въздухът все още да бе немилостиво жежък.

— Не се отделяйте от мен! — предупреди принц Уизаго. — Не напускате пътеката. Навлизаме в опасни места.

— Искаш да кажеш, че става по-лошо? — запита хауфутът. Жегата никак не му се отразяваше добре.

— Само ако се отклоните от пътеката — подчерта принцът на Деруйс.

Отляво и отдясно Лийт забеляза малки кратери, някои от които бяха изпълнени със сива кал. Тя премляскваше и бълбукаше, извиквайки асоциация с яхния.

— Внимателно! — викна Уизаго отпред. — Стъпите ли в някой от тези, ще си изгубите крака.

Повърхността на каменистата земя бе обагрена в неуместен сблъсък на червени, жълти, охренокафяви и зелени петна. Тук и там от

цепки се надигаше пара — веднъж от дясната им страна и някъде напред огромен облак изфуча поне на сто фута над земята.

Хиляди биха се насъбрали да видят подобно нещо — помисли си Лийт. Само ако не бе тук.

Сред подобна обстановка бе трудно да се мисли за нещо друго, освен непосредственото оцеляване. Аркимм се бяха надявали да отделят време от пътуването си на юг, за да оформят някакъв план, да обсъдят как да тълкуват Загадката на Стрелата, която Фемандерак им бе повтарял, докато се отпечата в умовете им и как да използват Стрелата, веднъж намерена, за да обединят фалтанци против врага. Ала въздухът бе прекалено задушливо топъл, за да се говори дълго, самото отваряне на устите бе достатъчно, за да напълни с течен огън дробовете. Във всеки случай нямаха за какво да говорят, тъй като суровостта на долината не позволяваше съсредоточаването върху тема, тъй езотерична като бъдещето.

Ала един съществен разговор все пак се бе провел в следобед на втория ден, точно след като бяха подновили пътуването си. Те Туахангата бе прекарал утрото в мълчаливо крачене, мърморейки си, стигайки до неприятни заключения, ако можеше да се съди по изражението на лицето му. Този следобед той заговори с Уизаго.

— Значи си пътувал тук и преди? — тонът бе обикновен, ала Лийт можеше да усети скритата заплаха. Уизаго също бе наясно с това.

— Само веднъж, Туа — меко рече той. — Не е място, което посещавам редовно.

— Защо му е на човек да идва изобщо?

— Разузнаване, Туа. Преди години, когато нещата бяха много по-зле, татко смяташе, че е възможно да ви атакуваме от тази посока.

— Но чувството ви за чест ви задържа? — думите на Те Туахангата бяха пропити със сарказъм.

— Нещо такова.

— Нищо общо с факта, че никоя армия не би оцеляла отстъпление.

— Отстъпление? — Уизаго настръхна.

— Помисли си само! — продължи Те Туахангата. — Да влачиш ранените и победени войници обратно през тази долина. Никаква възможност да погребеш мъртвите. Дело за несъмнения ти талант.

— Не бихме ви атакували без подобаващите оповестявания.

— Тогава, глупако, нямаше да ви се налага да мислите за отстъпление, защото никой от вас нямаше да е оцелял!

Уизаго прехапа устна и не каза нищо.

— А що се отнася до оповестяванията, какво ще кажеш за Отане-атуа? — Туахангата спря, обърна се и застана пред Уизаго с ръце на хълбоците.

— Къде? — принцът бе объркан.

— Мястото, което наричате Огромната гора. Помниш ли? Или подобните предателски деяния срещу беззащитни села са тъй многобройни, че не си правиш труда да им помниш имената? Защото ние не забравяме!

— Брат ми бе сурово наказан за стореното.

— Както и селото Отане. Но поне брат ти заслужаваше това, което получи.

— Приятелю, многократно сме обсъждали тези болки! Страхувам се, че един ден отново ще се сражаваме с мечове, наместо с думи. Не разбирам света ти, признавам открито, но нямам нищо против него.

— Не е достатъчно! — сопна се Те Туахангата. — Земята е наша! От морето до пустинята, от полето до планината, от почвата до земята. Наша! Ала вие разрушихте духа ни, принуждавайки ни да живеем в оградена гора. Искате ни удобни за контролиране, така че да не можем да сторим нищо непредвидимо. Държете земите и богатствата ни в дланта на ръката си! — изплю се на земята. — И пак сте недоволни. Има ли нещо, което не ще заграбите?

Това дойде в повече на принц Уизаго. Ръката му се стрелна към дръжката на меча — преди някой от Аркимм да може да се намеси, той скоочи напред. Ала тъкмо това Те Туахангата бе искал и очаквал. Подири и изтегли бойната си тояга, изсвистяла към незащитената глава на Уизаго.

Или по-точно, където се бе намирала тя секунда по-рано. Сега Уизаго държеше острието си на инчове от гръдта на Те Туахангата, а тоягата на Туа висеше над ухото на Уизаго.

За един миг всичко бе застинало, докато Аркимм се осъзнаят.

Никой от двамата не помръдваше, бе ясно, че всеки един от тях би могъл да убие другия веднага.

Хауфутът се раздвижи с подчертана бавност, пристъпвайки между противниците.

— И двамата сте мъже на честта — тихо рече той. — Свалете оръжия.

Никой от противниците не реагира.

— Отнема по-голяма храброст да последваш разума пред страстта — настоя хауфутът. — Казвам ви, за доброто на всички, свалете оръжия!

Принц Уизаго прибра меча в ножницата. Те Туахангата не помръдна.

— Нима синът на главния вожд не се отличава по мъдрост от едно дете? — запита хауфутът.

— Мерзавец! — процеди Те Туахангата.

— Не ще поверя бъдещето на земите ни на страстта в момента — равно изрече Уизаго. Очите му бяха потъмнели от потиснат гняв. — Не ще оставя годеницата си без брат.

— Страхливец! — изплю Туа. — Не си достоен за Хинеранги. Ще се противопоставя на този брак с живота си! Кълна се в...

— Не се кълни! — настойчиво рече хауфутът. — Чувал съм за резултатите от клетви. В рамките на едно поколение и двете земи ще бъдат опустошени. Чуйте ме! Вашите повелители ви изпратиха на тази мисия, така че и двамата сте под мое командване. Чуйте отсъдата ми! Имам право да заповядам смъртта и на двама ви за посрамващо поведение. Не подлагайте търпението ми на изпитание!

Лийт затаи дъх. *Да ги убие? Хауфутът блъфтира. Дали двамата ще разберат?*

Те Туахангата не отстъпваше.

— Какво те кара да мислиш, че можеш да се съревноваваш с мен, дебелако?

— Осмисли доказателствата! — нетърпеливо изръмжа хауфутът, сякаш се касаеше за дребна разправия между хлапета. — Как инак ще обясниш смъртта на четирима брудуонски воители, подобни на които никога не си виждал, нито можеш да се надяваш някога да надвиеш? Със сигурност това би трябвало да предостави дори и на твърдоглав младок като теб нещо за размисъл?

Тъмнокожият воин се канеше да отговори, когато Кърр добави:

— Нарушиш ли волята на хауфута, нарушаваш волята на баща си. Смяташ ли, че това е мъдро? Когато изпаднеш в немилост, кой ще се противопостави на брака между Уизаго и Хинеранги?

— Така е, старче! — призна Те Туахангата. В продължение на още миг изглежда опонента си през присвити очи — според Лийт прекалено дълго, което говореше за омраза отчасти театрална, отчасти навик — сетне сведе тояга. — Тази *мере* жадува за кръвта му. Ще трябва да чуя по-сериозни причини от изброените досега, ако искам да удържа апетита й.

Отстъпи от принца. Миг по-късно пътуването продължи, Уизаго начело, Те Туахангата в края, с кисела физиономия.

Следобедът на втория ден пътниците най-сетне достигнаха дъното на долината — мястото, където течеше вода. Удивително, дори тук, в зенита на горещината, растителност надигаше колебливи листа и клонки в маранята. Макар валежи да не падаха през цялата година, тази земя не бе истинска пустиня. Всъщност ако не бяха жегата от изтока и ронливата вулканична почва, тази част от Фалта щеше да бъде сравнително плодородна. *Дисоти* весело разцъфваха край струите пара, малки туфи от едва живнали *тусоки* се криеха от изпепеляващото слънце зад по-големите камъни, а на места бодлив храсталак храбро отстояваше територия. Лийт веднъж дори помисли, че е видял пеперуда, малко, жълтеникаво хвърчащо, но при последваща мисъл реши, че е било игра на светлината, която тук отскачаше от слюда и обсидиан, толкова горещи, че дори и лъчите не се задържаха отгоре им.

Животът вирее дори и в долината на смъртта — навъсено си помисли Лийт. Няма достатъчно разум да се махне, дори и когато е очевидно, че ще изгуби. Поддържан единствено от силата на навика... Точно като мен, тук, единия крак пред другия, крачейки немислещо към кой знае къде, когато в действителност повече от всичко искам да бъда отново в Лулеа, играейки край Общинското дърво с Хейн и Хермеса, и Лони, и Друин, и Стела.

В ума си — тъй ясно, сякаш се намираше там — Лийт си представи как се крие от вятъра и дъжда под разперените клонаци на Общинския дъб. Около него пейзажът на Северните покрайнини,

пълна противоположност на Долината на хилядите огньове — зеленината на поляните, огромното Дърво, жизнерадостните звуци на селото — на *неговото* село — приготвящо се за дълга есенна вечер и дъжд, благословеният дъжд, процеждащ се от меко осветеното небе, ободряващ, навлажняващ, съживяващ... Гърдите го боляха от копнение.

Тогава във видението му задуха вихър, пръснал спокойните му мисли. Дъждът се усили и промени посоката си от север. Болката в сърцето се съсредоточи, избистри се, придоби име, лице. Стела. Тя трябваше да го срещне там. И той *чакаше* и *чакаше*, и *чакаше*, и *чакаше*, и *чакаше* — думите отмерваха времето с потропването на ботушите му върху безмилостната скала — и *чакаше*, и *чакаше* — а тя не дойде. Смееха му се, всички му се смееха...

Стоеше пред огъня в малката им къща, чакайки, дълбаейки парче бреза, с усилия съумяващ да овладява треперенето на ръцете си, защото *онзи*, когото *обичаше най-много*, си бе *отишъл* и лицето, което се опитваше да издълбае, оставаше празно... Баща му нямаше да се върне — беше изоставен...

Сега той, Хал и Стела крачеха в тишината на мъолкбриджската нощ, къща край къща, край къща — Хал спира и ги оставя сами, но страхът и безсилието сковават гръдта на Лийт — не може да диша, още по-малко да говори... Всички остава неизказано... И по-лошо, мълчанията биват използвани в негова вреда...

Двамата със Стела седят на леда, след малко тя започва да трепери... без да се замисля, той я прегръща, сетне отваря уста. Красноречивите слова не са негови. Духът му крещи в отврата, а устата му продължава да оформя срички мимо неговата воля... *Вътрешното хленчене остава нечуто*... А ледът проскързва и стърже, отделяйки ги далеч от Компанията...

Всичко ли случило му се бе метафора?

Тя му се усмихваше в Ескейн — той знаеше, че би дал целия си свят за тази усмивка. *Приет си* — казваше тя. — *Вече не си отвън, подигравателният смях на света вече не е предназначен за теб, вече не си подминаван от всички*. Сърцето му бе готово да прелее от щастие — стига да не отпуснеше нито за миг хватката над дребното гласче, дълбаещо в сърцевината му: *не теб обича, а него — другия глас, другия глас, гласа на Хал, гласа на Най-възвишения, жесток бог, кукловод*...

Невидими ръце дърпат конците и ескейнчани нахлуват, разделят Компанията, разделят го от Стела, разделят го от баща му, разделят го от Хал... Ледът проскърцва и стърже... Мечове проблясват под слънцето, а баща му мълви: „Изпратиха ме на сигурна смърт...“. Сурови лапи го сграбчват, отскубват го от склоновете на Щефл... Стаята гърми от трещерливото нахлуване на силуети, под безпомощния му взор отвели майка му...

И... О, жесток бог... върви подир добрия, разумния, свестния Хал през чревната тъмнина, додето онзи застава край ложето на отшелника, гледа смаяно как брат му протяга ръка... блясва син огън... отшелникът се строполява в хватката на болестта... Тъй се отнася Най-възвишеният към *онези, които говорят със свой собствен глас...*

<Не ставаш ли малко абсурден?> — попита омразният глас.

Млъкни! — сопна се Лийт, прикривайки изненадата си с гняв.

Гласът го послуша, сякаш бе дело на изтормозения му ум.

Следваната от Аркимм пътека не бе човешко дело. Уизаго им обясни, че долината била пресечена от редица животински пътеки, проправени от предимно малки — но и няколко изключително едри — животни в търсене на вода. Защото на места такава се намирало. В повечето случаи гнусна тъмна течност, гнояща от почвата, но се случвало и кристалночиста вода да забълбука от мъртвата земя и там природата ликуваше — разперени акации, злачни зелени килими, ята ентусиазирани птици, рояци насекоми, яростно налитащи върху събраните животни. Драмите на живота биваха разигравани на малките островчета сред долината на смъртта.

Ала пътниците не съзряха животни и почти никакви доказателства за съществуването им, с изключение на малко дири и повсеместните пътечки. След като бе изслушал Уизаговите описания, дори след като нанесе нужните корекции за разказваческо преувеличаване, Лийт се радваше на липсата им. Двуглави, огнедишащи гуцери, стрелващи се като копия върху плячката си от дърветата, огромни котки с масивни зъби и нокти, дори по-дребните животни заплашваха пътника с хап и жило.

С третия поред огнен залез на жестокото пустинно слънце, Аркимм се спуснаха по тясна пътечка в овраг от пясъчник. Лицето на

принц Уизаго се украси с усмивка, дори Те Туахангата му отдаде неохотно признание. Относно какво точно, Лийт не бе сигурен. Изглежда бе пропуснал разговора за маршрута им. Във всеки случай Уизаго получаваше поздрави.

— *Уади* се оказа истина — рече той. — Вярвам, че и с *гуелтите* ще стане така.

Радостта в лика му бе неподправена.

Дерето от пясъчник, въпросното *уади* се отправяше почти право на югоизток. В последните оставащи минути светлина — здрачът тук продължаваше много по-кратко от провлачените вечери, с които северняците бяха свикнали — Лийт оглеждаше странната обстановка. Бледна и загладена скала, наподобяваща гранит, съставяше дъното на *уадито*, тук-там се срещаха цепнатини, запълнени с пясък. Спускащо се неизменно надолу, въпросното дъно бе около двадесет ярда широко, притиснато от мрачни склонове с шарките на кафяво и охра, простирайки се на повече от стотина фута към бързо помрачняващото небе. Ефектът бе заплашителен, сякаш протягащ някаква забрана, сякаш съществуването на подобна бездна бе доказателство за наличието на създания, много по-могъщи от тях. Само за минути мракът се стече като река, оставил незалята единствено тясната ивица звездно небе над главите им. Още няколко минути и пътниците бяха принудени да спрат за нощувка.

По-късно лунният сърп надникна над склоновете, за да хвърли стиска бледо сияние *вуадито* — луната ги огрява близо час. Когато се скри зад другия склон, Те Туахангата рече:

— Няма доказателства за тези *гуелти*. Без тях не ще оцелеем.

— Ако не друго, поне склоновете ще ни пазят сянка — рече Уизаго, несклонен да отстъпи.

Точно преди зазоряване Аркимм подновиха изморителното си пътуване, понесли раници като неизмерима тежест. Много малко думи бяха разменени, сякаш енергията за няколко приказки можеше да се окаже разликата между смърт и оцеляване, ала тази мълчаливост бе породена по-скоро от изнемогата, отколкото от мъдрост.

Хауфутът смътно съзнаваше, че трябва да насърчи единението на групата, по-конкретно между мъжа от Мъглата и деруйсианеца, но някак не можеше да събере нужната за това енергия. Ескейнчаните разговаряха рядко и то предимно помежду си — хауфутът се чудеше на

обрата, запитил ги на пътуване, поднасящо им неразгадаеми изпитания на всяка крачка. За момент в ума му изникна картина, в която стоеше заедно със стария фермер в ъгъла на гробището, първата му реакция към нея бе остър копнеж по богатството, обилната зеленина и обичайността на дома. Ала тогава видението се изостри — съзря лицето на стареца: мъката в него бе толкова огромна, че дъхът на хауфута секна. Колко бе пожертвал старият човек за него, за всички тях? Този въпрос го накара да се замисли. Фемандерак, високият странник, от когото изглежда приключението им зависеше толкова много, се бе оттеглил в себе си — устните му от време на време потрепваха, сякаш си мълвеше гатанки и мистерии, прочетени в инструърската архива. Хауфутът се изсмя на нелепата си позиция. Едър, груб земеделец, несъмнено консервативен, доверил се на визията на мистик от приказна земя, преследващ въпросната визия в друга земя от приказките. Едрият водител вече не можеше да си припомни аргументите, които го бяха убедили да се отпрати на това пътуване. Само едно нещо му вдъхваше увереност. През всичките си приключения бе срещал човешки същества, които вършеха познати неща — добри, извратени или безразлични — ала поне разпознаваеми, дори и ако бяха в по-голям мащаб от делата в селото му. Очевидно приказките представляваха истина, преплетена с лъжи. Какво караше хората да дирят обяснения, като намесват свръхестественото? Отново се изсмя сам. От цялото това мислене огладняваше...

Сравнено с пустошта на долината, пътуването през задълбочаващото *се уади* бе почти приятно. Макар още да не се бяха възстановили достатъчно, за да говорят, членовете на Аркимм поне обръщаха внимание на заобикалящия ги пейзаж. Рано сутринта зърнаха група от нещо, прилично на зайци, подслонили се в сянката на левия и по-стръмен склон. С приближаването обаче Лийт можа да установи, че въпреки цвета на зайци, плахите животинчета по-скоро наподобяваха къртици с къси уши и тъп нос. Баща и майка, заедно с три — не, четири — малки, цвърчейки нервно при появата на неканените навлеци. Щом прецениха, че човеците не представляват заплаха, животните възобновиха гризенето на оскъдните треви, наболи в основата на склона, поглеждайки боязливо между хапките.

— Дасита — рече Уизаго, почти нежно. — Скален даман е другото им име, но звучи прекалено въздигнато за глупави животинки

като тях.

Уади започна да се извива наляво, сетне надясно, така че надигащото се слънце хвърляше различни петна върху склоновете, където Лийт можеше да съзре някакви храсталаци, растящи по камъка. Почти наподобяващите зидария стени създаваха впечатлението за таен проход между стени на замък или прашна инструкторска улица, обградена от безлични постройки.

Отляво и от дясната страна други *уади* се присъединяваха към главния проход, тъй като очевидно всички води в тази част се насочваха на югоизток. За северняците, в чиито земи изобилстваше от доказателства за вода, изглеждаше почти невероятно, че подобни клисури като тези *уади* са водно дело. Постоянните дъждове и енергичните реки на Фирейнс не бяха създали нищо подобно, а го бяха сторили в тази сушава, привидно безводна земя. Можеше ли тези проломи да са спомен от по-влажни времена? Възможно. Но, вероятно, отсъствието на пръст правеше скалата — въпреки привидната ѝ твърдост — уязвима за насека и напора на оцелялата тук вода. Към това се добавяше и непостоянността, компенсирана от обема на валежите тук, на границата на пустинята. Уизаго бе чувал истории за внезапни гръмотевични бури, чийто екот оглушавал за дни засвидетелствалите ги, за преливащи от бесни води *уади*, за цели склонове, подкопани само в рамките на един следобед. Принцът обяви, че не им вярвал, но Лийт изпитваше съмнения.

Накрая, в средата на деня, престолонаследникът откри търсеното. Тук стръмностенната *уади* бе към триста фута дълбока, ако не и повече — високо над пътниците допускаше само късче светлина. Ала тя бе достатъчна за откриването на малкото езерце в пясъчниковото дъно. С размери тридесет на двадесет фута, то охлаждаше въздуха около себе си. Край ръба му растяха шест високи кипариса, сгърчени от старост, последни останки от някогашно лесисто минало — от по-умерен климат. Стоеше директно на пътя им. С възторжени викове приключенците захвърлиха багажа и се втурнаха надолу. Дори лицето на Те Туахангата бе усмихнато, след като беше почистено от мръсотията.

— Откри своята *гуелта*! — рече той на Уизаго с благодарност в гласа. Докато останалите се наслаждаваха на откритието, пиеха до насита, пълнеха меховете, крещяха и се смееха, сякаш езиците им се

бяха нуждаели единствено от смазване, Лийт се отдалечи, дирейки усамотение. Малко радост съзираше в откриването на мърляво езерце, когато по-големите мистерии оставаха неразкрити. Ако гласът в огнения сън идваше само да го пороби, къде можеше да подири спасение? Имаше ли глас, който да го освободи? Или целият му живот щеше да представлява едно дълго подчинение на чуждите прищевки?

След един завой на *уадито* откри две по-малки езерца, на дълбочина десет фута. Слънцето стоеше право над главата му, на някои места отразено от дъното. Едно от тези места бе по-близкото вирче, което проблясваше в дъното на ямата. Два мълчаливи кипариса пазеха скъпоценното бижу.

Нещо се стрелна край самия ръб на езерцето, на дъното на стръмния склон. Лийт присви очи и накрая можа да различи, че това бе даман. Почти бебе. Панически се опитваше да се изкачи от *гуелтата*, но успяваше да се издигне само малко нагоре, преди да се изтърколи обратно до водата. Същевременно надаваше пронизителни, хленчещи звуци.

В гърлото на Лийт заседна буца. Бедната живинка бе в капан, неспособна да се измъкне. *Може да е част от онова семейство, което видяхме по-рано днес.* Макар да знаеше, че това е малко вероятно, бе се вкопчил в тази мисъл. Бе изоставено, захвърлено тук да умре под горещото слънце от онези, които го обичаха, но не можеха да му помогнат. На бедния даман му оставаше единствено да се бори напразно.

Нещо се скъса в Лийт.

— Не! Не! — викна той, втурвайки се надолу по склона. Трябваше да го спаси, да го върне при семейството му. Нещо трябваше да се стори, някакъв опит да бъде променен светът, където подобни неща биваха допускани да се случат, допускани от могъщи гласове, обясняващи назидателно как страданието причинявало добро. Слънцето се отразяваше немилостиво във водните лещи на езерцата, Лийт бе плувнал в пот.

— Ела! — рече окуражително, протягайки ръка. Дребното създание се отдръпна, погълнато от ужас. — Хайде! — рече Лийт с най-нежния тон, на който бе способен. — Не знаеш ли какво е добре за теб?

Всичко се случи едновременно. Сянка пробяга над момчето и дамана. Лийт вдигна глава и видя огромен крилат силует да се вие отгоре. Животинчето нададе ужасен писък, затихнал внезапно. Младежът се извъртя, очаквайки да види животното в ноктите на хищната птица, наместо това го съзря застинало неподвижно.

— Какво? Какво? — изрева Лийт в агония, сякаш изживяваше собствената си смърт.

Дребното животинче не помръдваше.

— Събуди се, моля те, събуди се! — прошепна умоляващо. То не помръдна.

— Аз го убих — тихо рече Лийт, сетне извика. — Аз го убих! Викът съдържаеше цялата му душа.

Когато останалите, сепнати от вика, препредаден от стените на каньона, дойдоха, отне им известно време да узнаят какво точно се е случило. Разстроен, разкъсван от някаква вътрешна мъка, Лийт не казваше нищо. Погребаха животното под струпани камъни.

— Какво го е прихванало? — сопна се Кърр, прикривайки по този начин притеснението си.

— Всички се нуждаем от почивка — внимателно рече хауфутът. Старият фермер изръмжа.

— Нямаме време за почивка.

— Но може да не успеем да поддържаме това темпо. Все още се намирам из планините на Фирейнс, стари приятелю. Още не съм стигнал Инструър. Трудно ми е да повярвам, че Манум и Индретт са били спасени, искам просто да седна и да се впуснем в сладки приказки. А, и да има нещо за ядене.

— Но си упорит. Не хленчиш над мъртви животни. Момчето е прекалено слабо.

— Кърр, животът те е закалил. Научихме неща за младините ти, които вероятно не би споделил с нас. Би ли желал Лийт да преживее същото като теб? Не цели ли цялата тази мисия деца като него да не трябва да преминават през подобни неща?

Кърр сви устни, но не каза нищо.

— Всъщност той дори е подложен на по-сериозни изпитания от теб. Превърнал се е в друг човек от онзи, който напусна Лулеа преди

месеци. Ще бъде мъж, преди всичко това да е свършило. Вероятно се бори с неща, пред които ти още не си се изправял? — спря, сетне изглежда проницателно приятеля си. — Може би с неща, които отказваш да погледнеш в очи.

Кърр зина да отговори, но хауфутът го спря.

— Щом нямаме време за почивка, не разполагаме и с време за подобни дискусии. Тази долина е сурово място, друже. Говори грубо за другите, само ако си готов и другите да говорят грубо за теб. Сега да продължим!

И с това селският водач взе торбата си и закрачи.

Мъжът се променя — помисли си Кърр, гневът му овладян от истината, която бе чул. *Лийт също се променя. Един от нас трябва да си остане същият!*

По-късно същия ден *уадито* достигна до огромна, плитка падина, склоновете му се спуснаха и се разпростряха настрани, за да се превърнат в ограждение на изток и на запад. Пред пътниците лежеше бляскава празнота, която криеше последното нещо, което бяха очаквали да открият тук, в сухата яма за мъчения.

Езеро.

Езерото — ако в действителност беше езеро — достигаше петдесет мили от север до юг, макар през сезоните големината му да се менеше — в минаващото за зима се простираше за да покрие солта на изток, учетворявайки размер. Заемаше огромна падина, по форма напomniaща копито. Копитото съдържаше уникална субстанция, която не беше изцяло течност, смес от алкална вода и изключително разяждаща сода. Сместа очевидно бе смъртоносна, тъй като брегът бе осеян с труповете на малки птици, в повечето случаи натъкнали се случайно на езерото.

На неравномерни интервали върху повърхността му можеха да бъдат съзрени мрачно розови пигментации, прилични на засъхнали петна кръв. Това бяха растителни колонии, които по някакъв начин съумяваха да оцелеят в задушавашата живота сода. Големи содисти кратери, накъсали петната, изпускаха противни пари. И най-жестоките ветрове надипляха едва-едва лепкавите води. Над повърхността нагрятият въздух трептеше, през него се виждаха димящи вулкани

отвъд езерото. Вятърът запозна бързащите пътници с гнусната воня на сода.

Това със сигурност бе сред най-противните места, които Лийт бе посещавал по време на приключенията си, по-заплашително от уайдузките гори, по-отблъскващо от Ринн на Торидон, дом на загниващи замъци, по-враждебно дори и от Пиниона с цялата му злина и отчаяние. Имаше нещо безстрастно ефективно в злобата, просмукала се в тази долина, нещо противопоставящо се на самия живот, което се зараждаше над — или в — гнусните води.

Бедствието настъпи по-късно през деня. Може би трябваше да отпочинат през най-горещите часове, макар че заради сянката на *уадито* пътниците бяха взели решение да продължат. Тогава бе изглеждало разумно.

Водещият групата изпитваше затруднения да определи къде свършва земята и къде започва езерото, толкова солидна изглеждала повърхността му, ала содената корица бе коварно тънка на места. Ескейнчани, чийто ред да водят бе дошъл, се държаха достатъчно далеч от водата — според собствената си преценка — ала не достатъчно далече. Крачещ в края, обезводнен и лишен от сили дори да изрази умората си, Лийт внезапно дочу уплашен вик и тихо припляскване. Един от ескейнчани бе пробил сивата кора на езерото и бе паднал по лице в серистата воня.

Внимателни ръце го издърпаха в сравнителната безопасност на надвиснала издълбана от вятъра скала. Ала вече бе твърде късно за Яркоокия и всички го знаеха.

По ужасно обгорените му лице, ръце и крака се издигаха гневни червени мехури, които се срастваха и почерняваха пред безпомощните им погледи. Хауфутът опита да полее раните с вода, но това само предизвика пронизителни писъци от обречения мъж. Плътта на раните му буквално се топеше пред втрещените им очи. Лийт се извърна към брат си, въпрос заформящ се на устните му. В лицето на подобно страдание бе забравил подозренията и бе готов да го помоли за помощ, но сякаш прочел мислите му, Хал поклати глава в отговор на неизреченото питане. По лицето и врата му пълзеше напрежение, сякаш се бореше срещу нещо — и губеше борбата. Чертите му като че бяха изсечени от камък, безлично копие на вулканичната скала вдясно от прокълнатата пътека в прокълнатата земя. Лийт дори позова

огнения глас, викайки за помощ в мислите си, нещо като молитва, прецени той, но никакъв отговор не дойде, никаква визия не им се притече на помощ.

Никаква надежда за чудо.

Лийт никога не бе наблюдавал смъртта на човек в такава ужасна агония и с предварителното знание, че умира. Бе отвратително.

— Бил е изгорен жив — тъжно промълви Фемандерак. — Щеше да е по-добре да не го бяхме изваждали.

Макар да бе познавал мъжа с ярките очи за по-малко от три седмици, младежът от Лулеа се чувстваше отговорен за страданията му, сякаш самият Лийт носеше някаква вина, сякаш се бе провалил в нещо, което трябваше да върши, а не правеше. Помнеше напрегнатите моменти, които двамата бяха споделили в трескавия път към Отпадника, когато мъжът, който сега се гърчеше пред него, тогава го водеше да спасят Компанията от надигащите се води. Помнеше как ескейнчанинът се оплакваше от мрака на скрития си дом. Помнеше, че последните му думи бяха за свободата.

Със свечеряването му се искаше всичко да свърши бързо, ала агонията продължаваше. Най-лошото — по-лошо от писъците, от накъсаното съскаво дишане на обгорените дробове, по-лошо от ужасяващите рани — най-лошо бе знанието, че нищо не можеше да бъде сторено.

Яркоокият не говореше — към края вече и не разполагаше с възможност. *На негово място щях да моля всички да сторят нещо — призна пред себе си Лийт. Но страданията на мъжа бяха очевидни въпреки храброто му мълчание. Дълго преди най-накрая да склопят очите на трупа и да започнат да търсят подобаващо място да го заровят, Лийт бе започнал да се пита защо. Защо? Смъртта на останалите двама — Уайра и Парлевааг — мога да разбере. Благородството на саможертвите им бе безценен дар за нас. Но това? Живот, отнет по приумица на Най-възвишения? Ескейнчанинът умря без дори да разкрие името си. Толкова малко ли значеше? Не можеше да повярва в божествената обич в това изоставено от бога място. Тук нямаше цел, нямаше план, само пустота, опасност и страх.*

Точно като дамана. Убит от безразлична ръка. И макар умът на Лийт да му казваше, че това бе само съвпадение, че това бе жестока

земя, където смъртта е постоянна заплаха, нещо в него, по-дълбоко от разума, винеше гласа в главата му. Но имаше и друго — някакво смътно притеснение, придобило форма едновременно със залеза на слънцето. Дали поклащането на главата на Хал бе означавало неспособност да помогне, невъзможност да излекува ранения, или борбата върху братовото лице бе израз на отказ да се намеси, отказ, покъртен от крещенето на мъжа? Дали това не бе поредният от онези моменти, в които „добрината“ на Хал навличаше одеждите на злина?

Положиха клетия ескейнчанин върху твърда вулканична скала и го покриха с камъни. Не пое риска да обхождат рискованото място, за да открият топос за подobaващо погребение. Една смъртоносна среща с долината им стигаше.

— О, Сео! — проплака другата ескейнчанка. — Трябваше да си останеш в Ескейн! Трябваше да останеш, където бе в безопасност!

— Ескейн вече не е безопасно място — тихо отбеляза Фемандерак. — Нито Фалта.

Добри думи бяха изречени над тялото, сълзи бяха пролени, ала впоследствие Лийт не помнеше нито словата, нито кой ги бе изрекъл. Не бяха облекчили стегнатото му сърце наред тази пустош.

Едва много дни по-късно Лийт бе в състояние да осъзнае, че с обръщението към мъртвия си спътник, Илион от Ескейн им бе разкрила името си.

Следващият ден им донесе откритие, което при други обстоятелства щеше силно да възрадва сърцата им. В средата на утрото, около час преди да потърсят закрила от най-жегавата част на деня, завой в пътеката ги отведе до малък ръкав на езерото, с големина около миля. Първоначално това само увеличи отвратата им, защото трябваше да заобикалят допълнително, проправяйки си път през натрошена скала и врящи потоци. *В тази долина има ли нещо, което да не крие опасност?* — горчиво си бе помислил Лийт. Тогава един от тях — Кърр, по-късно си спомни юношата — зърна движение на малко островче, на около сто ярда от близката страна на залива.

То гъмжеше от хиляди птици. Най-големите крилати създания, които бяха видели в долината. Първоначално Лийт виждаше само енергично розово петно, но постепенно започна да различава отделни

представители. Птиците не приличаха на нищо, което бе виждал и чувал досега. Големи шест фута — от върха на големите закръглени човки до трите ципести пръста, слаби, с нелепо дълги шии и толкова тънки крака, сякаш постоянно заплашени от пукотливо строшаване. Меките им розови тела, разположени между подчертаните крайности, бяха обгърнати от вишневочервени, почти алени криле с черни връхчета. В друг момент Лийт би се развеселил от вида на тези тромави, почти нелепи птици.

Но тогава видя една от тях да се носи във въздуха и присмехът бе заменен от удивление. Над земята абсурдната кокошка се превръщаше в крилата елегантност, по-изтънчена от лебед, понесла се като стрела. Именно на стрела му напомняха по някакъв начин тези птици.

Аркимм забавиха ход въпреки нуждата от бързане, на места дори спирайки изцяло, за да наблюдават полета на фантастичните птици. Лийт зърна група от тях да се държи странно, хвърляйки се във въздуха с редица тромави стъпки, сетне прелитайки близо до далечните склонове и летейки наляво и надясно, сякаш затворени сред невидими стени. Внезапно една от птиците се издигна високо над останалите без видимо усилие и съпроводена от удивените погледи на Аркимм, се издигна все по-високо, без да използва криле. Една по една и останалите хвъркати намериха скритото течение, издигайки се нагоре като дръпнати с конец. Първата изчезна над скалите, следвана от останалите.

Пътеката се приближаваше по-близо до острова, така че се намираха на не повече от сто ярда от птиците, достатъчно близо, за да видят, че те мътят. Под шаващата розова маса щипукаха малки сивопери пиленца, дирейки храна и защита — и двете предоставяни от огромните им родители. В миг десет хиляди изригнаха във въздуха като пламък към синьото небе — най-яркият от всички пламъци в Долината на хилядите огньове.

Фемандерак бе най-разчувстван от всички. Докато птиците завиваха, уверили се, че няма опасност, той падна на колене, без да мисли за опасностите на пътеката и прошепна:

— *Марисуон...* — сякаш думата носеше специално значение за него.

Гледката бе забележителна, нямаше съмнение. Ала Лийт би я разменил за още един ден в компанията на Яркоокия, за забравата на

писъците му, за облекчението на неспирната вина, която погрозняваше красотата и радостта, хвърляни присмехулно на пътя им от стоманеноликия Най-възвишен.

Два безкрайни дни по-късно Долината на хилядите огньове рязко свърши. Пред тях се издигаха склон подир склон, нагоре към заоблачените върхове, от които малки поточета колебливо се спускаха към зейналата падина. Лийт въздъхна дълбоко, облекчен най-сетне да стъпи върху нанагорнище, далеч от долината. Последните няколко дни го бяха лишили от малкото самоувереност, с която се бе сдобил в Инструър, оставяйки го дребен, незрял и уязвим. Навел глава, не откъсваше очи от пътеката и крачещите по нея ботуши. Когато останалите започнаха да се изкачват нагоре, Лийт поизоста.

В отговор на неприятното усещане между раменете — напомнящо онова, когато човек бива наблюдаван от враг — той се обърна да хвърли последен поглед към загърбения казан. В този миг повей на вятъра раздигна парата и Лийт се озова лице в лице със страховит непознат.

Чертите му бяха като на лешояд. Дълбоко хлътнали очи, клонест нос и дълга, увиснала сива брада, обгърнати с качулката на бяла роба, покрила го от глава до нозе. Кървавочервеният му колан имаше неприятни за окото декорации — два закривени меча висяха от него. Чепатата му ръка стискаше посох.

Лийт съзря всичко това в един миг. Нямаше време да предупреди останалите от Компанията, които несъмнено продължаваха пътуването си нагоре. Никакви думи не бяха разменени между юношата и видението, ала той знаеше, че това е воин на *Керсос*, Дълбоката пустиня, за които принц Уизаго им бе разказал миналата нощ. Старите истории очевидно продължаваха да доказват истинността си. Мъжът повдигна лице към това на младежа, пропил го с ожесточено отвращение, сетне насочи тоягата си към Лийт и започна да крещи груби, пронизителни думи на собствения си език. Аркимм, които се бяха върнали назад да потърсят Лийт, застинаха при този звук. Всички осъзнаваха, че това бе проклетие от сърцето на пустинята, положено върху пътниците, извадили щастieto да я прекосят живи. С това дойде и осъзнаването, че несъмнено са били наблюдавани от навлизането си

в долината — от фигура, (или по-вероятно фигури) желаеща да се махнат, желаеща да ги види да умират или напускат. Такава злоба струеше от гласа и прещеше край лицето, че Лийт не я понесе и извърна глава. Единствено Фемандерак оставаше невъзмутим, наблюдавайки изблика на непредизвикана агресия, докато накрая с презрение, породено от непоклатимото му усещане за превъзходство, белоробият не се изплю в нозете им и не се обърна.

В последвалите си размишления Лийт осъзна, че в стореното от мъжа се криеше голяма злина. Да, те бяха нашественици, нарушители в земята му и според самата природа на тази земя, пустинните обитатели не бяха привикнали на подобно престъпване. Ала белоробият воин проклинаше самото съществуване, бунтуваше се срещу наличието на различни от неговите хора, на места, различни от неговото. Последната мисъл на Лийт, преди да изхвърли случката от ума си (единствена и далеч не най-сериозна от станалото в долината), бе да се увери отново в правотата на делото им срещу брудунците.

ГЛАВА 13

ЕКЛЕСИЯ

С приближаването към стените на Великия град остатъците от Компанията завариха смут и вълнение. Водите бяха вилнели из Инструър в продължение на няколко хаотични минути. Макар укрепленията да удържаха огромните водни маси, отпращайки ги към реката на север и на юг от града, част от калната пенеста стихия намери път през отходните канали, изпълвайки мазета и преливайки на улицата. Жените се втурнаха да носят кофи и парцали, мъжете хукнаха за чували с пясък, а безделниците търтиха към стените. Стражите бяха отзовани да помогнат за отводняването на тъмницата. Из града се пръснаха слухове, че Пинионът се бил напълнил с вода.

(— И тъкмо навреме — казваха хората. — Плачеше си за почистване.)

Изглежда имаше никакви безредици край доковете, които задържаха оставащите войници, така че струпаните около портите и по стените граждани бяха оставени предимно ненаблюдавани.

Сякаш стражниците просто се бяха стопили. Първоначално Индретт си помисли, че обиколните пътища на доковете са свободни, защото брудунецът ги е прогонил. Ала с приближаването до града и пристанищната порта, тя видя голяма суматоха. Сами граждани и семейства търчаха през входа в двете посоки, много от тях бяха мокри до кости. *Реката* — помисли си тя — *реката преля. Затова водата при доковете изчезна*. Представи си какво щеше да стане, ако не бяха избягали от Отпадника, преглътна мъчително, успявайки да потисне надигналото се гадене.

— Сега е шансът ни! — викна Фарр. — Бързо, преди стражниците да са се върнали!

Манум го хвана за ръката.

— Не бързай толкова! По-добре би било да влезем бавно, но уверено. Нека не привличаме внимание.

Фарр се намръщи, но прие съвета.

— И след като влезем, къде ще се скрием? — запита Перду.

— Нека първо влезем — някак нервно каза Стела. Все още се навъртаха стражи, макар вниманието им изглежда да бе съсредоточено другаде. — В суматохата може да открием някое подходящо място.

— Ами Лийт? — запита Индретт с пропит от притеснение глас.
— А останалите?

— Искаш да се върнеш ли? — Фарр посочи назад, обратно към доковете, където все още гъмжеше от стражи. — Вероятно е на по-безопасно място от нас. Не мисля, че ще им хареса какво им е причинил брудунецът, когато им остане достатъчно време да поемат дъх.

Компанията се смеси с тълпите хора, навлизащи откъм доковете в града. Стела неволно затаи дъх, докато прекрачваше арката. След поредицата обрати, изстрадани от Компанията след влизането в града, лесно беше да си представи поредно залавяне. И въпреки това гледката на познати улици радваше девойката от Лулеа. Новото, шумът и навалицата, величието, вълнението — всичко това допринасяше за усещането за свобода. Помисли си за Лийт и за начина, по който се бе променил от идването им в Инструър — *кой да си помисли, че такова тихо момче криело такава дълбина! И делата му в Пиниона. Той вече е герой. Лулеа беше наистина гадно място. Вече е по-узрял. Вероятно обича града поне колкото аз. За пръв път съжали за нещата, които бе чувала — и казвала — за Лийт. Те не го познават. И аз не го познавах преди. Надявам се да е добре.*

Крачейки през града, Компанията забеляза колко малко истински щети бе причинило наводнението. Тук и там имаше локви, но като цяло работеха малцина, докато болшинството стояха на групички и разговаряха. Внезапното прииждане бе последното, но в никакъв случай не най-значителното от странните събития, струпали се напоследък. Атаката на Пиниона и натриването на стражевите носове от дръзките северняци, разкритието и последващото бягство на Ескейн, внезапното изчезване на истинския властващ в града, Аркоса на Немохайм — всичко това подсказваше, че градът им изживява някаква значителна промяна. Що се отнася до изчезването на омразния Аркос, според достоверни източници това бе повече от слух, градът очевидно се намирал в чужди ръце. Чии, още никой не знаеше със сигурност. Вероятно Съветът не бе назначил нов водач.

Вероятно самият Съвет е бил заменен! Само като се навъртаха край бърбрещите тълпи, членовете на Компанията научиха множество касаещи ги неща.

Отне им около половин час да достигнат пазара. Там се издигаха обичайните сергии, ободряващи с познатия си вид, макар повечето да бяха празни, продавачи и клиенти несъмнено заети с последиците от пороя. Ала там стоеше един човек, чиято физиономия възрадва сърцата на Компанията.

— Фоилзи!

Забравили самотния страж на площада, който изглеждаше позаинтересуван от боя на двама нехранимайковци, отколкото от лицата на минаващите край него, Компанията притича към застаналата в сенките възрастна жена. Стела и Индретт я прегърнаха, мъже и жени пророниха сълзи.

— Как е ескейнският ти приятел? — запита я Перду.

— Ще го видите след малко — отговори Фоилзи. — Най-добре е да се махнем, милички. По-рано минаха войници и задаваха въпроси, а на нас ни е писнало и от двете. Насам!

Поеха приведени по тясна алея между високи постройките, отивайки към къщата на Фоилзи. Там неприятна изненада очакваше Компанията, тъй като не бяха станали свидетели на опожаряването. Старата жена им разказа ужасяващата история, както бе препредадена на нея от съседи, зърнали нещичко от гнева на Аркоса.

— Кой е сторил това? — напук на току-що чутата история, Фарр не можеше да повярва. Руините още димяха, триетажната сграда сега се издигаше едва на половината от някогашната си височина, почернелите стълбове с обгорели дъски бяха обградени с купчини пепел. Тук бяха нощували, подкрепяли и споделяли надежди в продължение на последните два месеца.

— Градската стража. По заповед на Аркоса на Немохайм. Търсеха вас.

— Ама че гнусен град! — процеди той. — Трябвало е да го изгорят до основи.

— Това е само къща — отвърна Фоилзи на утехите на Компанията. — Беше подарък. Изпълни целта си. Загубата е малка в сравнение с изстраданото от съседите.

Но дори докато разказваше за нещастieto си, в очите ѝ проблескваше странно радостно пламъче. Компанията проследи погледа ѝ. Там, крачещ сред руините, с превързана ръка, плешивият ескейнчанин се приближаваше към тях. Виждаше само Фоилзи.

Бе извлякъл достатъчно храна от мазето, останала предимно незасегната, така че менюто включваше студено месо, салата и плодове. Месото имаше леко опушен вкус, но никой не възрази. Седяха сред останките, смеейки и хранейки се. Изглеждаше толкова странно и същевременно тъй познато. *Тези двамата са от нашия тип хора* — помисли Стела. Ала докато гледаше как Фарр се храни, трябваше да признае, че Компанията не можеше да се определи като даден „тип хора“. По-невероятна група трудно можеше да бъде събрана — Перду, отшелникът, Манум и Индретт, Фарр боецът, Фоилзи и ескейнчанинът, мълчаливият като скала брудунец. За момент си позволи лукса да помисли за другите — Кърр, Хал, хауфута, чудатия Фемандерак, Лийт...

— Сега накъде? — рече Фарр. — Суматохата около наводнението скоро ще приключи. Отново ще започнат да ни търсят. Можем ли да се махнем от това място?

— Инструър ли имаш предвид? Не смятам, че трябва да го правим — каза му Манум. — Останалите ще тръгнат на юг, търсейки Джугом Арк. Ако им е останала капка разсъдък, няма да се опитат да се върнат за нас, преди мисията им да е успяла или... Смятам, че трябва да ги изчакаме.

— Защо да чакаме? Защо да не се присъединим? Какъв шанс за успех биха имали без нас?

Перду горчиво се изсмя.

— Фарр Сторрсен, никога няма да се промениш, за което съм благодарен. Нито можем да им помогнем, нито да им попречим. Няма никакъв шанс за успех, освен ако боговете не са благосклонни към тях. От това, което виждам, божествата очевидно ги подкрепят — говореше като че напътстваше дете. — Нима Фарр Сторрсен е изгубил вяра?

— Мьолкбридж изгуби неща, по-важни от вяра — мрачно отвърна винкулчанинът. — Зли хора съсякоха невинността ни на сред улицата.

Стела се вгледа по-внимателно в младия балканджия. Нещо очевидно го притесняваше — е, имаше много неща, които тормозеха

всички им, призна тя, докато умът ѝ за секунда се спря на останалите — но бе изгубил присъствието на духа, което тя бе виждала в дните и седмиците след смъртта на брат му.

Фарр се изправи, отмествайки недовършената си купичка настрана.

— От пристигането си в този вонлив град само търчим и се крием или просим аудиенции от хора, които би трябвало нас да молят за помощ. Омръзна ми от хора, които само ни пречат, преследват ни и ни затварят в опит да не ни позволят да им помогнем! Слушайте, знаей, че ме смятате за луда глава. Може би има причина! Видях баща си накълцан. Видях брат си да се жертва за доброто на каузата ни. Нямам намерение да оставя смъртта им да изгуби смисъл, като отново бягам да се скрия. Или поемаме на юг в дирене на Стрелата на онзи откачен философ, или оставаме тук — ръката му се завъртя наоколо, посочвайки мазето.

— Но стражите ще узнаят къ...

Винкулчанинът не даде на Манум шанс да продължи.

— Значи занаят само ще бягаме? Обратно към Фирейнс, към селата и семействата? Или ще подирим място, където да се опълчим, където да пуснем корени, да бъдем отново фалтанци, пък макар и само до идването на кафявата армия?

— Подкрепям мнението ти — рече плешивият ескейнчанин. — Дълго мислих за това. Цялата история на Ескейн е бягство и криене. През последните десет години живях в страх, използвайки прикритието на мрака да пропълзя от една част на Ескейн до друга. Не ще бягам повече. Не ще се крия повече! Ще живея тук. Тук в сърцето на Фалта ще отстоявам своето фалтанство. Ще се издигна от пепелта на страха и ще устоя.

— Тук в Инструър ли имаш предвид или... — Манум отново бе прекъснат.

— Не, имам предвид точно тук. Насред това пепелище — той погледна към Фоилзи.

— Твърде съм стара да бягам и твърде едра да се крия — поде жената с усмивка. — Ако стражите се чувстват заплашени от една стара жена, то нека дойдат и се разправят публично със заплахата. Време е Инструър да узнае в какво се е превърнал. Старче, заставам до теб.

Слушайки думите на издръжливата стара жена, Стела осъзна, че Фоилзи символизираше великия древен град. Твърде стара да избяга и твърде голяма, за да се скрие, тя стоеше в сърцевината на света като негова майка, бдейки над Фалта. Зад грубия глас и сбръчкосаната кожа се криеше достойно сърце и нещо повече. Додето зад Инструър стояха хора като Фоилзи, Фалта все още имаше надежда.

— Е, какво решаваме? — обърна се Манум към Компанията.

— Аз ще остана — равно изрече Стела. — Не съм сторила нищо лошо.

— Ще изчакам момчетата си тук — уморено каза Индретт. — Нека видим какво ще стане, когато останалите се върнат.

Отшелникът придърпа синята си роба.

— Тук съм призван — уверено изрече той. — С някаква велика цел бях отведен от пещерата си в този величествен град. Не ще си ида, докато тя не бъде реализирана.

— Някаква велика цел? — повтори Търговецът тихо.

— Видях! — продължи мъжът в синя роба. — Най-възвишеният върши нещо ново. Съзрете, той се кани да се примеси с хората, отново свои деца да ги нарича. Аз съм негов вестител. Той проговори. Аз го чух! „Сринете стените, справете древните мостове, отворете вратите на къщите си, та наизлезте да посрещнете своя крал!“ На мен прошепна в тихото на пещерата. Аз ще крещя от покривите на града.

Манум сви устни, но не каза нищо.

— Колкото по-близо съм до Мирвидда, толкова по-добре се чувствам — каза Перду. — Загрижен съм за заръките на вожда, защото още не съм докладвал за смъртта на брудуонците. Но до разтурването на Компанията смятам, че желанието му е да остана тук.

В гласа му се долавяше тежест, която Стела познаваше — вероятно нейната собствена загуба ѝ бе позволила да я разбере.

— Аз смятам, че трябва да останем в Инструър — каза Манум. — Мисията ни е да предупредим Фалта и все още имаме шанс да я изпълним, оставайки тук. Ако изчезнем, без да сме предали съобщението си, безброй ще платят с кръвта си.

За всеобща изненада брудуонският следовник, Ахтал, скочи на крака.

— Служа на Хал — обяви той. — Служа на Компанията! — огледа ги с непроницаемо изражение. — Прогоним Брудую от

Инструър.

Устата му се затвори плътно и той седна с плавност, сега видима заради липсата на възвъжета.

Членовете на Компанията се спогледаха, съзнавайки за пръв път, че не разполагат с водачи. Кърр и хауфута ги нямаше. Закачаха решението.

— Има и друга причина, поради която трябва да останем — каза Перду, размишлявайки на глас. — Край портата чух хора да говорят за падението на Аркоса на Немохайм. Ако наистина вече не е на власт, то тогава със сигурност няма от какво да се страхуваме?

Това перчене ли е? — мислеше си Стела. Някаква откачена реакция на дните, които стояхме затворени в Ескейн? На редица невероятни измъквания от затвор и смърт? Или просто ни е омръзнало?

Накрая Манум заговори:

— Е, след като никой не иска да напусне, оставаме тук. Но къде точно...

— Няма по-добро място от това, поне за момента — каза Фоилзи. — Мазето е запазено — малко мирише на пушек, но е запазено — и може би стражите няма да се сетят да ни потърсят тук.

Останалите се съгласиха с нея. Вероятно умора или последицата от шока, а може би влиянието на това чуждестранно място, накара членовете на Компанията да забравят опасността за момента. Ала в сърцата си знаеха, че разкритието, залавянето, дори евентуалната смърт може да са само въпрос на време.

С почервенияло лице, задъхан и доста изнервен, стражът отвори вратата към Вътрешната камера. Там, седнал зад бюрото, го очакваше мъж, когото малцина в града бяха видели, ала вече владееше съдбите му. Войникът обърса длани в униформата си, очаквайки неприятния момент, в който мъжът щеше да вдигне поглед към него, но той не го стори. Мъжът във Вътрешната камера бе висок, ъгловат и с тъмна кожа, вероятно на около тридесет. Чертите му бяха самата семплота. Големи кафяви очи, голям, леко чип нос, широка уста, високи скули и гладка кожа — нямаше белег, който да отвлече вниманието от погледа му. Лице, свикнало да командва, лице на власт. Намерението на човек с

подобен лик не можеше да бъде сбъркано. Лице на мъж, способен на огромна добрина и огромна злина. Вдъхващо възхита — или страх.

Пред очите на войника мъжът протегна ръце над купа с черна течност и замърмори нещо. Очевидно някакъв ритуал. *Не трябва да съм тук!* — крещеше умът му. *Не трябва да виждам това.* Ала му бе заповядано да се яви във Вътрешната камера, напътстван от личния секретар на мъжа. Не можеше да си иде.

С купата започна да се случва нещо странно. Сякаш в отговор на напевите повърхността на течността припламна със син пламък, премигна, стабилизира се и започна да пулсира по-ярко. Напевът продължи, усилвайки се леко. Сетне, когато пламъкът достигна височина около един фут, рязко спря. Пламъкът не помръдна.

Бързо, неотклонно, мъжът заговори на пламъка — или поне това изглеждаше да прави. Речта бе пронизителна и щипеща, на непознат за войника език, макар като всички живущи в Инструър да бе нещо като полиглот. Всъщност езиковите му умения бяха подсигурили бързото му издигане сред редиците на градските стражи, докато бе достигнал сегашния си ранг, ала никога не бе чувал език като този. Мъжът спря, сетне, удивително, пламъкът му отговори. Поемайки си рязко дъх, стражът наблюдаваше смаяно. Звукът накара пламъка да трепне, но веднага се успокои.

Гласът говореше на същия език като мъжа. Повтори същата фраза три пъти, очевидно важна заповед, на чието изпълнение държеше. Мъжът заговори отново, този път с по-голяма увереност, сякаш излагаше уверения, че инструкциите са били разбрани и ще бъдат приведени в изпълнение. Сетне, без предупреждение, пламъкът проблесна ярко — пазачът усети горещината му. За момент придоби отчетливото усещане, че пламъкът претърсва стаята, дирейки присъствието му. Краката му едва не се подкосиха. Можеше да се закълне, че огънят се наклони към него, протягайки тънко езиче, но може би това бе резултат на някакво течение в древната сграда. Мъжът отново заговори, изчака един миг, сетне бавно схлупи ръце над купата. Пламъкът изчезна в мига на събирането им.

Мъжът бутна купата настрана и се облегна назад със затворени очи. *Сега какво? Да остана ли, докато получа някакъв знак? Изобищо знае ли, че съм тук?*

Войникът отново зачака, докато в един момент вече не можеше да издържа.

— Милорд! — рече той, поизплашен от това колко недоволено бе прозвучал гласът му. — Няма и следа от Аркоса на Немохайм.

Мъжът зад бюрото не наруши подобие то си на транс, не показвайки с нищо, че е чул войника или че изобщо е наясно с присъствието му.

— Търсихме навсякъде — продължи стражът, а по челото му се стичаше пот.

Казват, че този мъж е далеч по-зъл от Аркоса — обади се страхлив гласец в ума на войника. Какво да правя сега?

— Получихме рапорт от стражата на южния мост — рече той, в напразен опит да запълни тишината. — Милорд желае ли да чуе?

В отговор мъжът отвори очи, бавно извърна глава и спря непоколебимия си поглед върху злощастния пазач.

— Почука ли, преди да влезеш? — запита меко с богат, бащински глас.

— Не, милорд. Неотложността...

— Допуснал си грешка да преценяваш кое е неотложно — рече мъжът и в гласа му се долавяше гняв. — Не е твоя работа да решаваеш това!

— Да, милорд.

Нещата не отиваха на добре.

— Докладът ти ми е известен. Капитанът на стражата на южния мост докладва смъртта на един от офицерите си и вероятното бягство на Аркоса на Немохайм. Ще си припомниш, че на твоя отряд бе възложено залавянето му. Също така твърдеше, че Аркосът бил придружаван от съучастници. Несъмнено имаш имената им.

Страхът го сграбчи за слепоочията и стисна здравата.

— Не, милорд — признанието бе не по-силно от шепот.

Лицето не се промени, но това не даде на войника причина да таи надежда.

— Докладът ти готов ли е за представяне? — гласът сега беше стегнат, овладян, насечен, опасен.

— Да, милорд, мога да ви кажа какво нау...

— Искаш да ми кажеш, че не е в писмена форма?

Войникът не намираше думи.

— Имаш ли семейство? — запита мъжът.

— Да, милорд. Две момичета и момче.

— Какво ще стане с тях, след като баща им е безработен?

— Милорд? — слепоочията му пулсираха в ужас.

— Подобна ужасяваща липса на компетентност несъмнено е дело на предшественика ми. Не ще позволя да продължи. Нека се надяваме, че ще изнамериш някой свой скрит талант, с който ще се грижиш за близките си. Не, не съм ти дал разрешение да говориш. Няма вечно да бъда толкова снизходителен. Освободен си от служба на Инструър. Сега върви.

След като жалкият пазач си излезе, Деорк повика слугата си.

— Фуроман, събери Съвета. Заседанието ще се проведе по залез. Бяха ли извършени приготовленията, за които говорихме?

— Да, милорд — отвърна бившият секретар на Сараскар. Усмивката му бе особено зла.

— Отлично. Разговарях с господаря. Нямаме време за губене.

Първите дошли да ги посетят хора не представляваха изненада, просто двама-трима приятели, придружаващи Индретт от пазара, нетърпеливи да чуят историята ѝ и споделят малко клюки. Други, виждайки мазето на опожарената къща отново обитавано и запознати с историята, дойдоха да погледнат онези, които бяха нападнали Пиниона и предизвикали гнева на Аркоса на Немохайм. Посетителите донесоха храна — проста, но вкусна, нещо за пиене, добро настроение и между овъглените стени закънтя смях, радостта на малките хора, че нещата не се бяха развили според плановете на големите.

Изненадата дойде по-късно през деня, когато с напредването на последния бройката посетители не намаля, а напротив — увеличи се. Установи се нещо като карнавална атмосфера, обогатена с редица от познатите музиканти на Фемандерак, които демонстрираха изкуството си, привечер на Индретт се струваше, че целият пазар се е струпал в стаята. И не само люде от пазара — Манум разпозна сред лицата и такива, които бяха спасили от Пиниона. Бе очевидно, че людете от Инструър са обикнали северняците.

Тази първа незабравима нощ бе прекарана в приказки, смях и песни. Вероятно неосъзнато и от самите присъстващи, започна да се

случва нещо необичайно. Тълпата се разделяше на все по-малки и по-малки групици, повечето състоящи се от двама или трима, напрегнато обсъждайки събитията в града и какво можело да се случи в бъдеще, говорейки, първоначално колебливо, за собствените си надежди и мечти, за предупрежденията, донесени в големия град от северняците. Забравиха за домовете си и дневните си задължения. Неочакваната храброст на обичайно себецентричните инструктори в събирането със северните „престъпници“, предизвикателството към стражите — всичко това бе удивително опияняващо.

Макар повечето от посетителите да си отиваха преди полунощ, по изгрев се завърнаха отново, носейки още храна. Днес нямаше да има пазар — по-точно, бе преместен в мазето на Фоилзи. Закуска и обед бяха споделени, разполагащите с изобилие даващи на разполагащите с малко. Дърводелци, сякаш изникнали от нищото, започнаха да поправят щетите от огъня, други надонесоха килими, столове, канапета, завеси и драперии. Музикантите засвириха отново, а тълпата нарастваше, докато накрая мазето се изпълни и хората преляха на тясната уличка.

Първоначално членовете на Компанията бяха прекалено уморени, за да предприемат нещо, освен да се погрижат за нуждите на посетителите си. Сетне, с осъзнаването, че нещо се случва, започнаха да обсъждат нещата. Фарр категорично застъпваше мнението тълпата да бъде разпръсната, страхувайки се, че вниманието на градската стража може да бъде привлечено всеки момент. Макар да се съгласяваха с него, повечето от останалите бяха твърде удивени, за да се страхуват, извличайки успокоение от бройката хора, насъбрани в и около мазето. Със сигурност нямаше достатъчно място в Пиниона — ами! В Залата на знанието — за цялата тази тълпа. Но предупреждението на Фарр все пак накара доброволци от насъбраните да наблюдават за стражи.

Манум обикаляше мазето, без да е сигурен какво точно се случва, какво — ако изобщо е нужно — трябва да бъде сторено.

— Дядо ми ни разказваше за времената преди Съвета — казваше един старец. — Тогава стражите били командвани от надзирател и били много по-малко. Надзирател, точно както Фурист и Раупа решили. Ако е било достатъчно добре за Първородните, за нас също ще бъде.

На няма и три фута от него млада жена говореше разпалено:

— Най-възвишеният съществува — каза тя, а напрегнатото ѝ лице предизвикваше някой да оспори думите ѝ. — Почувствах Го. Просто затваряш очи и се вглеждаш в душата си.

— Но какво общо има това с брудуонските армии? — запита слаб младеж. — Можеш да стоиш на бойниците и да тършуваш из душата си до утре, но стрелите пак ще те направят на игленик. Оръжия ни трябва, не чувства.

В един ъгъл на помещението Стела описваше приключението на Компанията пред заинтригувана група слушатели, значителна част от които бяха млади мъже, не останали безразлични към необичайната красота на говорещия.

— Прерязахме въжетата на моста — тъкмо казваше тя. — И двама от брудуонците паднаха. Така че трябваше да се бием само с един. И пак щеше да ни убие, ако не беше храбростта на Уайра. Той беше онзи, за когото ви казвах, с коса бяла като... бяло. Висок и силен. Както и да е, пленихме брудуонеца. Ето го там. — Тя посочи към мястото, където Ахтал стоеше безстрастно край Индретт. Слушателите ѝ бяха впечатлени и множество от тях си представиха армия от мощни бойци като този. Всички бяха чували за делата му в Пиниона. — Той бе най-слабият от четиримата — каза им Стела.

— Нещо трябва да се направи! — наперено каза един от слушателите. — Ако Съветът няма да предприеме нищо, то ние ще го сторим. Може би брудуонецът може да дава уроци, за да се научим да се бием като него.

Разнесе се одобрителен хор, останалите не искаха да останат по-назад.

— В крайна сметка ние сме — е, поне повечето от нас — силни колкото него. Имаме потенциал. Просто ни е нужен шанс.

Речта му бе възнаградена с усмивка. Приказките продължиха и през вечерта, сетне настъпи нощ, повторила първата. Постепенно пазарният шум прерасна в сериозна дискусия. Приказките можеха да бъдат определени като политически и религиозни — това бяха нещата, които ги интересуваха най-много.

По-късно през нощта отшелникът, облечен в неизменната си синя роба, се изправи пред насъбраните и заговори.

— Добри люде от Инструър — поде той и резкият му тон усмири тълпата, — това сборище се провежда в изпълнение на думите, казани ми отпреди много ноци. Във видение чух глас да вика: „Хората ще се съберат в диренето ми“. Това бе гласът на Най-възвишения, който в тези дни върши нещо ново. На път е да се завърне сред хората си, та нас е нарекъл да срутим стените, да поправим мостовете, да разтворим широко портите на домовете си и своя повелител да посрещнем. Не усещате ли? Духът не чувства ли неспокойство, дорде говоря? Сърцето ви не бие ли по-бързо? За тази цел ние от севера бяхме при вас призвани. Тук ще се възвърне Най-възвишеният. Ние ще бъдем наконечника на новото дело Божие. Нека тези мисли ви водят.

Отшелникът приключи кратката си реч също толкова внезапно, както и я бе започнал. Усмихна се леко и се отдръпна обратно в тълпата.

— Кой беше тоя? — обърна се един мъж към друг. Отговориха му свити рамене.

— Казва, че чул гласа на Най-възвишения! — развълнувано казваше жена на събеседничката си. — Може да предсказва бъдещето!

— Трънки! — рече старец. — Най-възвишеният пък какво общо има? Ще оправим града и без неговата помощ. А ако се опита да се намеси, ще открие неща, които няма да са по божествения му вкус.

Стаята жужеше в резултат на отшелниковите думи.

— Какво беше това? — прошепна Перду на Манум, немалко разтревожен. — Какво иска да каже с тези приказки за Най-възвишения?

— Не зная — отвърна Търговецът. — Ако хауфутът бе тук, щях да го попитам. Той е прекарал най-много време с него.

— Виждам, че приятелят ни внезапно е станал северняк.

— Но това не обяснява какво се случва — каза Индретт. — Ами ако Хал е бил прав? Ако Най-възвишеният просто изисква присъствието ни тук, без да е задължително да убеждаваме Съвета? Ами ако хората сами се подготвят за пришествието му?

— *Чие* пришествие, обаче? — Фарр се намеси в разговора им. — Десницата или самият Най-възвишен? Или, както е най-вероятно, Рушителят и армиите на Брудую? И как точно да се подготвим? Стените на града ли ще украсяваме или ще заздравяваме укрепления?

— той поспря, преценявайки доколко са им повлияли думите му. — Не се заблуждавайте! — продължи. — Всичко зависи от избора ни.

Деорк пристъпи във Вътрешната камера, доволен от уверенията на Фуроман, че всичко е готово. Защото планираното от него трябваше да бъде подготвено внимателно — случайността бе враг на успеха. Докато седеше, огледа преценяващо събралите се посланици. Разделението между фалтанските лоялисти и брудуонските привърженици бе ясно, а страхът бе свършил своето: втората група бе далеч по-многобройна от първата. Елегантният брудуонец се зачуди как би могъл някой съветник изобщо да остане лоялен. *Със сигурност трябва да знаят какво ги очаква?* Не можеше да проумее как някой наясно с това, че е предаден и че пред него лежи готов капан — за чието залагане е спомогнал лично — въпреки всичко ще пристъпи напред в клопката. *Те са глупаци. Не заслужават постове си. Днес върши услуга на Фалта.*

— Добре дошли на първото заседание на новия Съвет на Фалта — заговори той. Модулираше гласа си внимателно, както го бяха учили брудуонските майстори на словото. Докато говореше, думите му оформяха мисълта: *за вас е привилегия да сте тук. Това е чест, която може да ви бъде отнета във всеки един момент. Не го забравяйте.* С изкуството си вплете тази мисъл в гласа си. — Предстои ни много работа, но първо трябва да се занимаем с нещо неприятно...

— Кой си ти и какво ти дава правото да командваш този Съвет?

Директно предизвикателство, дошло от групата на лоялистите в другия край на масата.

Гласоумението е двустър дар, бяха му казвали наставниците. *Когато магията е мощна, получаваш силата на властността. Но когато бъде разбита, заблудата пада и намеренията ти стават ясни. На всяка цена, подчертаваха те, не позволявай на странични мисли да замърсяват чистотата на гласа ти.*

Прекъсването бе шокиращо, прелетяло над масата и нарушило самообладанието му за миг. Лоялистите може и да бяха глупаци, но бяха силни — или им липсваше въображението, нужно да бъдат контролирани. Той стегна хватката си.

— Докато не бъде избран да ръководя Съвета, съм никой — призна той. *Но не изпитвайте никакво съмнение относно правото ми да бъда тук.* — Ала бях помолен от кворум на извънредно заседание да събера Съвета в липсата на Аркоса на Немохайм.

В капан сте. Изолирани. Унижени. Не разполагате със силата да ми се противопоставите.

Обърна се към болшинството съветници и понечи да продължи внимателно построената си реч.

С агонизиращо усилие, отхвърляйки притискащата го принуда, един от лоялистите се обади:

— Но ти... ти си брудуонец. Как може ти да събираш Съвета?

А ти си глупак, който не разбира нищо! — изстреля мисълта му, преди да успее да я спре. Разконцентриращият ефект на гневната му мисъл можеше да бъде намален, ако замълчеше за малко, но тогава принудата в гласа му щеше да отслабне. В тази ситуация не можеше да си позволи да изгуби контрол нито за миг.

— Откъде идвам, е без значение. Накъде съм се отправил — и Инструър с мен — това е важното.

Тези думи бяха предназначени за неговите поддръжници. *Аз съм Напредък. Аз съм Власт. Вие, дребните, ще сторите добре да стоите зад мен.* Сега се обърна към врага.

— Не моята лоялност е поставена под въпрос днес. Аз се подчинявам на волята на Съвета. Ала сред нас има и такива, които не го правят.

Днес лоялистите са изправени на съд. Ще решите съдбата им. Вече вкусват плодовете на властта.

Той поспря. Авторитетът му тук не бе сериозно подлаган на съмнение. Стигнаше ли се до гласуване, резултатът щеше да е несъмнен. Ала бе намислил нещо далеч по-малко пасивно. Северняците бяха стояли в тази стая, обвинявайки Съвета в измяна и заради онзи глупак Немохайм, клеветите оставаха неоспорени. Досега.

— Имаме дълг към хората си. Подирихте приятелството на Брудую и моето присъствие тук е потвърждение, че сте го открили. Можете да ни считате за седемнадесето кралство. Всички събрани тук — е, всички, с изключение на немъдрите ни колеги — осъзнават, че предполагаемата вражда между Фалта и Брудую е била инсинуация,

създадена да послужи на консервативните интереси на Фалта. Никога не е отговаряла на истината.

Вършете правилното дело. Трябва да имаме единство, да се отървем от разделението. Вие сте храбри, прокарващи нов път за всички фалтанци. Трудно му беше да не се изсмее на абсурдността, но задържахше концентрацията си, за да не се развали словосплитанието.

— Не можем да даваме лош пример, като търпим деление сред редиците си. Ако искаме да продължим напред, то трябва да го сторим заедно. Затова призовавам към изложение на единство.

Изберете внимателно, защото изборът е между живот и смърт. Живот — с престиж, власт, невъобразими награди, достъп до скрити тайни... смърт, бавна и прорязана с болка, изпълнено със страх падение в нищото, името ви равнозначно на позор...

— Онези от вас, които избират да продължат към нова Фалта, нека се изправят, приемайки ме за председател на съвета, на мястото на изменника от Немохайм. Избиращите стара Фалта нека останат седнали.

Мигновено подкупените от брудуонците съветници се надигнаха, изпълнявайки ролята си добре. Заедно с оставащите шест от седмината, посочени от Манум — Аркосите на Фирейнс, Трейка, Фавония, Табул, Строукс и Вертензия — стояха страхливият Хаурн и заместителите на Немохайм и Асгоуан. Други двама Аркоси — на Плоня и Деювър — подкрепиха предателите, когато стана ясно кой държеше властта в Съвета. Четиримата лоялисти, Аркосите на Деруйс, Редана, Сна Вацта и Пискасия, за съжаление без Сариста, останаха по местата си, взирайки се в колегите си, за които едва отскоро бях открили, че изобщо не познават. Знаеха, че нищо добро не ги очаква.

— Изборът бе направен. Изменилите на волята на Съвета ще послужат за пример, така че хората от Инструър ясно да разберат какво е наказанието за противопоставяне. Фуроман! — викна той.

Новият му слуга изникна до него. Лоялистите разпознаха секретаря на Аркоса на Сариста. Присъствието му тук потвърждаваше новините за смъртта на Сараскар. Сякаш прочел мислите им, Фуроман ги дари с усмивка, едновременно дразнеща и обидна. Нашият екзекутор, осъзнаха лоялистите.

— Вържи тези хора — заповяда Деорк. В словоплетството лоялистите чуха смъртните си присъди.

Аркосът на Пискасия се пречупи.

— Моля ви! — каза той с хленч. — Не бихте ли могли да ми кажете повече за тази нова Фалта? Може да има нещо, с което да помогна.

Сълзи на страх се стичаха по бузите му, но мъжът отдавна бе подминал състоянието, в което обръщаше внимание на унижението. Охолният живот в обширните, плодородни поля на Пискасия не го бе подготвил за това.

Отлично — иззлорадства Деорк. Това ще обвърже Съвета дори по-ефикасно от страха.

— Искаш да се покаеш? — обърна се към жалкия пискасец, който можа само да кимне. — Ще преминеш пробационен период. Ако се покажеш възприемчив, може и да бъдеш възстановен в Съвета. Ала ако ни предадеш, ще се разправим бързо.

Властта ми тук е абсолютна. Безпрекословното изпълнение на всяка моя дума може и да ви докара милост. Но ако тя ви бъде отказана, ще умрете като плъхове в канал и никой не ще ви оплаква. Поспря, преценявайки ефекта от словоплетството си. Тримата оставащи лоялисти гледаха към колегата си със смесица от съжаление и презрение, а съюзниците на Деорк, макар опитващи се да останат безстрастни, не можеха да скрият уважението си към Словелителя. Държеше ги в дланта си.

Ежедневните сбирки в мазето на Фоилзи не убягнаха на властите. Рано сутринта на третия ден отшелникът осъзна, че събиранията биват наблюдавани. Стражи бяха поставени в двата края на тясната уличка, разпитвайки произволни хора. *Глупци!* — помисли си отшелникът. *Ако ни нападнеште сега, можеше и да предотвратите настъпващото. Ала предпазливостта и невежеството не ще позволят, незнайно служителите на Най-възвишения.*

Колкото и да бяха бдителни стражите, пропуснаха бягството на Ахтал. Брудуонският воин се измъкна по някое време сутринта. Членовете на Компанията не сметнаха за нужно да го търсят, нито щяха да го принудят да остава с тях, ако той не желаше. *Той изпълни целта си и то не особено добре — размишляваше Перду. Вече не може*

да ни нарани. Смътно си помисли какво би рекъл Хал за това, но не задълбочи тези си мисли.

За Стела тези дни надминаваха и празненствата на Средолетника — бяха много по-вълнуващи дори от провеждащата се веднъж на седем години сбирка във Вапнатак. Най-накрая, прецени тя, всичко започваше да се подрежда. Лийт и останалите ги нямаше и болката от оставането я раздираше дълбоко, ала всеки ден срещаше нови и интересни хора от всички краища на Великия град, можейки да оповести с гордост, че е в центъра на вниманието им. Историята от Покрития път бе разказвана отново и отново — Стела бе възхитена от факта, че мнозина откриваха кураж и опора в приказката. За тях изглежда нямаше значение дали е истина или не — често дочуваше преразказването на историята с огромни преувеличения — защото ценността ѝ изглежда се криеше в уменията да вдъхва вяра на слушателите.

— Представете си само! — казваха те. — Дребно момиче, а повалила велик воин в реката!

Отшелникът започна да се обръща към тълпата всяка нощ; съобщенията му бяха мистични, но директни.

— Свършиха дните, в които възприемахте Най-възвишения като невидим бог — казваше и хората се насъбираха около му. — Настъпва друго време, зората на нов ден. Две хилядолетия потомците на Първородните са превивали гръб под тежестта на заблуда, твърдяща им, че Най-възвишеният ги е изоставил. Това ги устройвало, защото не трябвало да заделят внимание за делата му, могли да продължат да задоволяват собствените си егоистични желания без намеса. Това обмислях през множеството години на уединение, научавайки се да слушам гласа му. И ето какво ми рече: „Скоро, много скоро ще ме срещнете лице в лице. Само не затваряйте сърцето си за мен, не шепнете думи на невяра, че неубедените не ще преминат отвъд. Пометени настрана ще бъдат, когато аз — Най-възвишеният, дойда да скрепя царството си. Ала онези, които останат верни, начело на това кралство ще се намерят. Инструър отново ще бъде моят град; и аз там ще живея, както живях някога в Дона Михст. Отворете двери! Направете място!“

Хората постепенно започваха да възприемат учението. Показателно за това бе бройката на тълпите, които се стичаха да чуят

думите на отшелника. В града определено назряваше промяна, навсякъде гъмжеше от стражи, а някои от старите Аркоси вече не се виждаха из града.

— Имаме си друг водител — казваха някои, и бе истина, потвърдено от най-достоверния източник, макар още никой да не бе видял наследника на Аркоса на Немохайм.

— Дебелакът е бил убит в собствената си тъмница! — настояваха някои, само за да бъдат оспорени от онези, които говореха, че бил напуснал позорно града. Но всички се обединяваха около мнението, че и двете вероятности бяха истинска благодат. Не можеше да има по-лош от Аркоса на Немохайм. Несъмнено Инструър се изменяше непрестанно — всичко изглежда биваше подлагано на повторно обсъждане. Може би, казваха слухове, мъжът в синята роба казва истината: всичко това е нужно, за да се подготви място за Най-възвишения!

— Какво? — казваше говорещият. — Не сте чували мъжа в синята роба? Трябва да дойдете в мазето. Мазето бре! Надолу от пазара при доковете. Утре сутрин елате с мен!

С течение на времето отшелникът започна да примесва пророкувания в думите си. Замлъкваше, сетне сочеше с пръст в тълпата.

— Ти! Да, ти, с кафявото наметало! Най-възвишеният ти казва следното: „Съзирам болката ти, синко, та утехата си ти предлагам! Скоро ще пристъпиш в благословена епоха, когато всичко изгубено десеткратно ще ти се въздаде. Вярваш ли?“.

И онзи с кафявото наметало неизменно отвърщаше:

— Да, вярвам!

Ефектът беше зашеметяващ, хора от целия град се стичаха да чуят мъжа в синя роба.

В Компанията биваха водени разгорещени обсъждания.

— Думите му са верни! — настояваше Перду. — Утешават и насърчават слушателите ни. Какво лошо може да има?

— Всичко това е много хубаво — отговаряше му Фарр. — Нямам нищо против хората да се чувстват по-добре. Ала думите му са толкова общи, замъглени в такава неопределеност, че би могъл да ги каже всекиму и да са истина. Не виждам доказателства, че отшелникът е вестител на Най-възвишения.

— Ала думите му към Лийт са се оказали верни — каза Индретт и им разказа историята на сина си. — Смятам, че той чува истината и я изрича. Само погледнете хората, стичащи се в мазето! Със сигурност ръката на Най-възвишения ни закриля!

— Естествено, че чува истината! — каза Манум. Неговото противопоставяне срещу речите на отшелника бе постоянно и разпалено. — Но това не му дава правото да се отнася с нея като фокусник. И кога взехме решение този мъж да говори от наше име?

— Аз не изпитвам никакво съмнение — рече плешивият ескейнчанин. — Този мъж изразява надеждите и желанията на хората ми. Разтворете вратите! Пригответе се за пришествие!

Фоилзи не бе толкова сигурна.

— На мен не ми се струва правилно — рече тя, но не можеше да обясни какво има предвид.

— Просто те е страх от промяна — рече ѝ ескейнчанинът. — Нима си избрала да се вкопчиш в познатото?

— Може би си прав... — колебливо се съгласи старата жена. — Ала със сигурност трябва да почитаме традицията?

— Не! — мъжът от Ескейн бе непоколебим. — Традицията е ялов гроб за хубави идеи. Ескейн бе добра идея, но се превърна в традиция, неефективна и впоследствие зла. Традициите се нуждаят от изтръгване. Ескейн се нуждаеше от изтръгване. Ние се нуждаем от изтръгване!

Дебатите продължаваха — започнаха да се случват неща, които изваждаха от съмнение словата на отшелника. Бе удивително ефикасен в разобличаването на преоблечени стражи. Пророчествата му продължаваха да бъдат смятани за верни. Тогава, около две седмици след началото на сбирките, започна треперенето.

Зароди се на предния ред, където хората бяха струпани най-гъсто. Докато отшелникът говореше, хората започнаха да потрепват. Случи се едновременно на две места. Сетне отляво и отдясно други също затрепераха, някои с крайници, други с цялото си тяло.

— Съзрете! — викна отшелникът, очите му засияли с обещание. — Съзрете! Това е огънят на Най-възвишения! Идва! Идва!

Някои от жените започнаха да се смеят, а Манум потръпна вътрешно, защото този път отшелникът бе стигнал твърде далеч. Какво бе сторил? Но тогава Търговецът осъзна, че жените не се смееха на

треперещите люде. Самите те потръпваха. Смахът изглежда бе част от преживяването.

— Приемете огъня! Приемете огъня! — викна отшелникът. — Разтворете дверите на сърцата си!

— Смятах, че Най-възвишеният ще дойде въплътен — каза един мъж. — Какви са тези приказки за сърца?

Отшелникът се обърна към него:

— Ти си плътта. Ако позволиш на огъня на Най-възвишения да те обгърне, то той наистина ще се въплъти. Идва в Инструър, вие сте неговите домове.

Плешивият ескейнчанин стоеше в предната редица и също се тресеше от глава до пети.

— Приятелят ми... е прав — рече той, принуждавайки думите да се отронят. — Огънят... падна! Най-възвишеният... е в мен. Не... се борете. Отворете широко сърца!

Фоилзи изглеждаше ужасена.

Феноменът продължи да се разпространява, докато може би една четвърт от насъбралите се — вероятно стотина — бяха обзети в различна степен от треперенето и смеха. Отшелникът не каза нищо, застанал пред тях с протегнати ръце, сякаш проводник на силата.

По-късно същата нощ неколцина от Компанията седяха край огъня. Срещата бе приключила, събраните се бяха разотишли, а отшелникът си почиваше в другия край на мазето.

— Какво стана? — запита Манум. — Наместо да ни подготви за брудуонската заплаха, това... не зная как да го нарека... ни направи по-уязвими.

— Най-възвишеният се появи! — рече Индретт. — Какво друго би могло да бъде? Доведе ни от севера за тази цел и сега се завръща сред верните си хора.

— Но това не беше част от мисията! — не се съгласи Манум. — Заради себеугодните си желания оставихме настрана това, което се очакваше да направим!

— Нямахте да повярвам, ако някой ми бе казал, че точно ти ще се противопоставиш на появата на Най-възвишения? — каза съпругата му

с нелишен от ирония глас. — Цял живот говориш за него като за свой съюзник.

От другия край на стаята долетя глас:

— Следното ти казва Най-възвишеният, сине Модалов — „Усмири завистта си. Позволи и други да изпитат онуй, което и самият ти си изпитал. Не ме пази за себе си?“.

Манум прехапа устни и не каза нищо.

Стела заговори неуверено:

— Помните ли огнената нощ? — запита тя. — Помните ли сънищата? Онази нощ Лийт и аз сънувахме за Най-възвишения. Вие също, убедена съм в това. Чувствах, че не трябва да говоря — не съм сигурна, че бих ви разказала, дори и да ми беше позволено. И с вас ли беше така? И вие ли сънувахте?

Думите ѝ бяха потвърдени с кимвания. Никой не бе забравил онази нощ. Фактът, че очевидно е било споделено изживяване, го правеше още по-реално.

Тя продължи, следвайки замисъла си.

— Ако ние сме получили огъня, как можем да отказваме същото и на други?

— В тези думи има истина — тихо промълви Перду. — Предлагам да приемем, че отшелникът говори истината — нека видим къде ще ни отведе вярата. В крайна сметка правим това от началото на приключението, не е ли тъй?

Обсъжданията продължиха и по-нататък, но критичният момент отмина. Компанията, с едно-две изключения, се довери на отшелниковите слова.

— Пазителят на Андрантан постигна първата цел, о, повелителю! — докладва дребничкият мъж с кафява роба. — Съветът на Фалта е в ръцете му, заедно с което и цял Инструър. Градската стража третира думата му — вашата дума — като закон.

Горещият южен вятър на Биринжх заметна кичур лъскавочерна коса в окото на слушащия, който несъзнателно го отмести от оскубаната си вежда с едничката си ръка.

— Не е нужно да безпокоим Съвета с това — рече тихо Деорк, докато съветниците излизаха от Вътрешната камера. — Всичко изложено пред Съвета преди е вече моя отговорност, така че аз ще се погрижа.

Облекчението по лицето на Аркоса на Строукс бе очевидно. Изключително способен мъж, двамата с Аркоса на Сариста бяха натоварени с преобладаващата част от тривиалната дейност на Съвета. След като Сараскар вече го нямаше — това донасяше печал на Аркоса на Строукс, макар да разбираше необходимостта — работата просто щеше да го зарине. Предвид провала на неотдавнашните кампании за откриването и елиминирането на Ескейн, последван от щетите на наводнението, малкото му човекоресурси бяха изцяло заети. А сега все по-голяма бройка от стражите му биваха изпращани да наблюдават — не да се намесят, още по-малко да прекратят — сбирки на недоволни граждани, които можело (можело!) да прераснат в някакво въстание на парцаливци. Опитът да компенсира липсата им напругаше силите му до невъзможност, сериозно обмисляше да протестира.

Но сега нямаше да му се наложи. Деорк каза, че той щял да се погрижи, което означаваше, че може да си получи войниците обратно. Имаше много работа за вършене. Например Пинионът бе в ужасно състояние. Още никой не бе успял да слезе в подземията. Щеше да отнеме седмици водата да се отцеди от тъмниците — и кой знае още колко време, преди затворът отново да стане използваем.

Въздъхна, докато се отправяше към покоите си. Реалността на политическата длъжност се бе оказала коренно различна от представите на един младеж от Строукс. Сковаващата тежест на традицията и предшестваното, очевидно ненуждаещата се от обяснение нужда нещата да се правят все по начина, както са били вършени някога — всичко това бе удавило някогашния младеж. Колегите му често бяха противни хора, без скрупули и със странни лични слабости, заплетени в паяжина от връзки. Неговите скрупули бяха пострадали, знаеше това и бяха изоставени с леко съжаление, ала идеализмът трябваше да отстъпи пред прагматизма на нуждите на Шестнадесетте кралства, така че като цяло одобряваше тази промяна. Шестнадесет съветници, всеки избран от владетеля на съответната страна, на които биваха предоставени малка свита и годишен доход, който можеше да бъде променян или оттеглян по желание на краля.

Заради близостта на неговия крал до Инструър (Мерциум отстояваше на два дни път югозападно от Великия град) Аркосът на Строукс бе особено уязвим, неведнъж заплашван и със замяна.

Около две години бяха минали от пътуването на краля на Строукс до Инструър, донесъл със себе си идеята за включване на брудуонска помощ в управлението на Шестнадесетте. След като бе преодолял първоначалното си противопоставяне — кое дете от Строукс не бе учено да ненавижда омразните някогашни окупатори — душата му на администратор съзря предимствата. Налагането на единение, където такова отсъстваше и винаги щеше да отсъства, ако зависеше от естествения ход на нещата — предложението за финансова подкрепа и обещанието за легализирана търговия; вливането на нови и свежи идеи в несъмнено умиращата фалтанска култура.

Допълнителните предложени му подбуди не бяха нужни, донякъде дори му се сториха обидни, ала все пак ги бе приел, за да не поставя в неизгодно положение страната си и своя крал. Или поне така си бе казал.

Аркосът на Немохайм — противен човек, когото никога не бе харесвал, го бе придърпал настрана в края на следващото заседание и го бе приветствал в групата, която определи като фалтански патриоти. Аркосът на Строукс бе изненадан и леко огорчен да научи, че не е бил първият съветник, комуто е било отправено подобно предложение.

— Разбира се, нуждаем се от човек като теб! — с хрипкав дъх бе рекъл дебелакът. — Толкова се радвам, че избра пътя на прогреса.

Вероятно си бе представил загатнатата нишка, свързала думите — *Можем да те заменим по всяко време, ако не отговаряш на изискванията ни.*

Оттогава патриотите се срещаха тайно, за да не събудят подозренията на традиционалистите в Съвета — по времето, когато глупавите северняци представиха изкривената си информация, патриотите бяха подготвени. Елиминирането на старите лоялисти бе необходимо и той го подкрепяше напълно. Те бяха онези, които задаваха нелепи въпроси, настоявайки йерархията да бъде спазвана, всеки съветник да отговаря пред Съвета и тем подобни отегчения. Не бяха ли осъзнали, че работата им е да вършат реални неща? На някои

от другите можеше и да им е все едно, ала той твърдо бе решил да остави следа в делата на Фалта, а вече усещаше, че времето изтича.

И сега Аркосът на Немохайм го нямаше (дори за това, ако не за друго, мъжът от Строукс бе длъжник на брудунеца), оставил града в хаос. Проклетата съдба, захвърлила на пътя им бедствия точно по време на смяната на водачеството! Но ако Деорк се грижеше за дребните проблеми, то той можеше да се заеме с по-неотложните дела. С облекчение и със значително задоволство Аркосът на Строукс достигна покоите си, повика секретаря си и започна да изготвя нов списък за стражево дежурство.

В третата седмица от началото на провеждането си, сбирките се сдобиха и с име — Еклесия. Така и не бе запомнено кой бе предложил това название, но само два-три дни след първото му изричане, можеше да бъде чуто из града. Еклесията стана доминираща тема на разговор не само сред населението, но и определени групи, сред които Съветът на Фалта и остатъците от Ескейн. Много от тези групи изпратиха свои хора в мазето на Фоилзи, дирейки начин да се сдобият с контрол над Еклесията и да я подчинят на целите си. Хора от всички прослойки говореха за нововъзникналото движение: богатите циници — за да са в течение с последните клюки или просто да се присмиват; отчаяните и мизерстващите — дирещи с всеотвержено отчаяние нещо, което да промени нещата; средната класа, ужасена от вълнението и слуховете в града им, объркана от невъзможността да постигне целите си. И сред всички тях — хора, дирещи Най-възвишения.

Стела ги гледаше как се събират в мазето. Слушаше думите им, слушаше идеите и мечтите им, надеждите и страховете и където можеше, се опитваше да обясни целта на Еклесия. Първоначално бе трудно, тъй като никой не бе сигурен какво точно се случва. Ала впоследствие тя и останалите членове на Компанията натрупаха опит.

— В продължение на две хиляди години Най-възвишеният не се намесвал в човешките дела — каза тя на група нови посетители. — Но вече не е така. Желаете да се разкрие пред синовете и дъщерите на Първородните и е започнал от това мазе. От това място ще се разпръсне из цял Инструър, из цяла Фалта.

— Как се явява той? — пожелала да узнае възрастна жена.

— Елате вечерта! Ще видите хора да треперят и да се смеят, сякаш докоснати от огъня му.

— Това какво общо има с религията? — запита друг. — Тези неща са измама.

— Отшелникът казва, че когато Най-възвишеният посещава някого, слабата ни, смъртна плът не е в състояние да го понесе. Не можем да го задържим. Казва, че няма нищо изненадващо в подобни проявления, когато силата му е в нас.

През няколко дни, в които бяха обяснявали това, членовете на Компанията свикнаха част от хората да напускат при тези думи. След две хиляди години на религиозно безразличие, някои просто не можеха да приемат подобна активна религия.

— Съмняващите се ще се присмиват и много от тях ще напуснат! — бе ги предупредил отшелникът. — Ала без тях е по-добре. Присъствието им в мазето обижда Най-възвишения и задушавя огъня. Оставете ги! Имаме предостатъчно вярващи!

И това наистина бе така.

Близо до края на групата стоеше висок, тъмнокож мъж с изящни черти.

— Какво възнамерявате да правите с този „огън“ който подпалвате у хората? Как ще го оформите? — оскубаните му вежди се повдигнаха нагоре, подчертавайки въпроса.

— Ами... нямаме планове! — отговори Стела, объркана за момент. — Говори се за Съвета на Фалта, но отшелникът казва, че мисията ни е духовна, а не физическа. Предполагам всички знаят, че дойдохме тук от Фирейнс да предупредим Съвета за предстоящата брудуонска инвазия, но бяхме нечути. Струва ни се, че Най-възвишеният има друг план за защитата ни.

— Ще ги уморите от смях? — предположи един отегчен младеж в ръба на тълпата, но никой не се присъедини към кикота му.

— Кажи ми — рече тъмнокожият, — огънят и за брудуонците ли е?

Насочи очите си към Стела, на която за миг се стори, че истинските му думи бяха — *кажи ми, би ли обикнала брудуонец?* Отърси се от моментната нелепост.

— Не виждам защо не — отговори тя с усмивка. — Може би това е планът му. Може би ако открият огъня, не ще искат да нападнат.

— Може би си права... — рече той. И дордето говореше, тя прочете в очите му, че той бе един от тези, които можеха да получат огъня.

ГЛАВА 14

ЗАМЪКЪТ В ОБЛАЦИТЕ

Лийт вече бе започнал да смята, че никога няма да изкачат хълма, по чийто склон вървяха вече цял следобед, но накрая, когато небето заруменя, склонът отстъпи място на върха. Аркимм бяха възнаградени с гледката на Алмукантара. Три дни се бяха лутали в лабиринта от хълмчета, отвеждащ на юг от Долината на хилядите огньове, катерейки се неспирно. Пътят бе ужасно занемарен, дотолкова изпаднал в разруха, че на няколко пъти го изгубваха. Усилните дъждове през зимата несъмнено имаха принос за състоянието на пътя, използван рядко. Години можело да изминат, без отгоре му да стъпи човешки крак, твърдеше Уизаго, така че Аркимм трябваше да се сражават с бодливи храсталаци. Третото изгубване на пътя едва не се бе оказало гибелно. Бяха се озовали на ръба на стръмна пропаст и изгубиха половин ден във връщане по изключително коварен и опасен маршрут. Но сега пред очите им се издигаха планините на Алмукантара, простиращи се наляво, невъзможно стръмните им заснежени върхове губещи се в далечината. Там, на хоризонта, внушителни буреносни облаци бяха възседнали върховете като мрачни ездачи върху бледни коне. А между пътниците и целта им лежах залесени хълм подир хълм, преливащи от зелено в синьо и в мораво — като морски вълни, губещи се в мъгливата далечина. Гледката подозрително наподобяваше водите на Северните покрайнини по време на пролетния зефир. Свирепото място, където човек можеше да се удави.

Принц Уизаго се навъси, оглеждайки надиплените склонове и долини пред тях. Бе идвал тук и преди, вероятно преди около седем години, когато се обучаваше в изкуството на война, а пътят бе отговорност на други.

— Смятах, че ще успея да намеря път — призна той. — Ала не си спомням абсолютно нищо. Страхувам се, че няма да съм ви от голяма полза.

— Страхотно — рече Те Туахангата. Кърр простена, Фемандерак се намръщи. Останалите не казаха нищо, но мрачните думи на принца допринесоха за и без това зародилото се усещане за нищожност в тази огромна, непроницаема земя. Никому от тях не бе известна цялата история на този планински регион. Уизаго, в качеството си на деруйсиански принц, знаеше част, а Те Туахангата може би бе наясно дори с повече, обаче и двамата мълчаха. Ширналите се отпред земи бяха място на отврата, на смърт, рушение отвъд границите на понятното. Прекосяването нямаше да бъде лесно.

Аркимм прекараха нощта на високия хребет, бележещ границата на земите на Астареа. На сутринта поеха по нанадолнището, в посока към най-високата от планините на Алмукантара, тъй като не разполагаха с по-добър план.

Не му беше лесно на Аркоса на Немохайм. След като той и отрядът му изгубиха северняците в Строукс, не успели да разгадаят странната случка в „Гуляйджийска стряха“ в Кинекин, те претърсиха усърдно южен Строукс и крайбрежен Деруйс. Аркосът се изкушаваше да спре в Брунхавен и разпита краля дали някакви пътници от севера са прекосявали границите на владението му, ала изостави тази мисъл с осъзнаването, че лоялният до глупост владетел надали щеше да му предостави някаква информация, а ако го стореше, вероятно щеше да бъде завоалирана до неизползваемост. Така че обзети от безсилие той и антуражът му прогърмяха през Брунхавен, приличайки на обитателите на група отмъстителни манияци.

Именно след Брунхавен бяха започнали проблемите. Никой селянин, никой фермер, никой пътник не бе съзирал преследваните, без значение колко грубо биваха разпитвани. Несъмнено северняците вече се бяха сдобили с коне и набираха преднина. А Аркосът по принуда пътуваше по-бавно от желаното и бе объркан.

Настроението му нямаше повод да се подобри и седмица на юг от Брунхавен, в южните части на Деруйс, когато под погледа на родните му планини бяха обрани от изненадващо голяма и отлично въоръжена група разбойници. Припасите, парите и оръжията им бяха взети, но инак ги оставиха невредими и дори им бе позволено да си задържат конете. Едва след като се поуспокои, Аркосът осъзна, че това

не бяха крадци, а преоблечени войници. Но ако капанът е бил организиран от Деорк, защо не се е възползвал от възможността да ги елиминира? И ако не Деорк се опитваше да му попречи, тогава кой?

Причината за оставянето на конете стана болезнено ясна няколко часа по-късно в същия отвратителния ден. Нагоре в планините на изток се сбираха буреносни облаци, заливайки западните части на злокобните земи на Мъглите. Яростни потоци търчаха към морето, запенени бясно — една река бе разрушила прекосяващия я мост, оставяйки само няколко дъски, едва вкопчени една за друга.

— Би издържало тежестта ни, милорд, вероятно и вашата, но не и конете — началникът на стражата още не се бе излекувал от обидата на сутрешната засада. Говореше нерешително, страхувайки се от гнева на Аркоса.

— На какво разстояние е следващият мост? — Аркосът на Немохайм реши да не си позволява лукса на гнева.

— Няма друг мост, милорд.

Аркосът се намръщи, но в себе си изпита страх. Не заради забавянето, което това щеше да предизвика, а защото знаеше, че това бе единственият мост — в крайна сметка това беше неговата родина — а бе забравил. Не забравяше подобни неща. Страхът дойде, защото не за пръв път съзираше в себе си знаци, че безупречната му ефективност се разлага, прогнивайки отвътре навън — най-голямото бедствие за човек като него.

— Да, разбира се! — рязко рече той. — Тогава ще изоставим конете и ще вървим.

— Милорд?

— Това ще удължи пътуването ни със седмица — пределната честност окопоти Аркоса. — Освен ако не се сдобием с коне от другата страна на този поток.

— Но вие сте Аркосът на Немохайм — каза архиварят. — Със сигурност можете да получите коне? За всекиго в земята ви това би било чест.

— Не тук, нито в Немохайм — каза капитанът на стражата. — Тук хората са самостоятелни. Гордеят се с това. Нищо няма да получим, ако не платим за него. И на самия крал не биха дали кон.

— Тогава как...

— Да съм споменал нещо за плащане? — рече Аркосът. Този учен бе удивително наивен. С нетърпение очакваше деня, в който вече нямаше да се нуждае от услугите му.

* * *

В продължение на два дни Аркимм поддържаха посоката си, като просто поглеждаха към планината от върховете на хълмовете. Бързо се изясни, че това неспирно изкачване и слизание по склонове щеше да им струва и време, и усилия, ала изглежда нямаше алтернатива. Лийт се смущаваше от това, че и след два дни крачене планините оставаха на същото разстояние.

Тогава времето се влоши. Бледи облаци се втурнаха към тях от вси страни, струпвайки непроницаем покрив над главите им. Започнаха да леят такива потоци вода, че Лийт, който обожаваше дъжда, щеше да изтича възторжено навън, ако се намираше вкъщи. Ала не и тук. Тук капките млатеха земята като чукове връз наковалня, очевидно твърдо решени да я прочистят, да я оголят, да натикат наглеците в земята.

Аркимм вече не можеха да виждат планините на Алмукантара. Такава бе силата на дъжда, че вече и дума не можеше да става за изкачване по хребетите. Придържаха се към долините, дирейки защита и някакво подобие на сушина, отбягвайки потоците, които пред очите им се превръщаха в потоци. Напредваха бавно. И по-лошо, не разполагаха с начин да определят дали от усилията им има полза или напротив; дали се приближават или се отдалечават към целта, което дълбоко ги обезкуражаваше.

Дъждът продължи два дни и една нощ. Сутринта на втория ден не бе останала дреха — независимо дали облечена или скътана в багажа — която да можеше да бъде обявена за суха. В подобно време бе невъзможно да се поддържа огън. Въпреки нарастващата настойчивост да бързат, разположени между Кантара и Джугом Арк и Аркоса на Немохайм, Аркимм решиха да останат на място през този ден.

Подиряха нещо като заслон в кухнята на оголена скала, по-скоро представляваща плитка вдлъбнатина, а не пещера. Вятърът

извиваше сивата завеса на дъжда на запад, далеч от пътниците, ала самата скала бе студена и влажна, което допринасяше за страданието им. В ограниченото им полезрение се виждаха няколко забрадени с мъх планински брези, туфи лен, много по-едър от този в Северните покрайнини, скалист склон, по който млечнобялата вода се спускаше към реката, която ревеше мощно. Приключенците не виждаха нищо нито от хълмовете зад себе си, нито височините отпред.

— Ако исках подобно време, щях да ида на север, не на юг — изръмжа Кърр, отръсквайки капки от носа си.

— Тези облаци биха могли да се преместят стотина мили на север, където има голяма нужда от тях — рече хауфутът. — Що за земи са тези, където съседстват мъгла, суша и потоци?

— Това наистина е неочаквана и злочеста буря — съгласи се принц Уизаго. — Страхувам се, че съм ви подвел.

Лийт изрече на глас въпроса, който го тормозеше:

— Ако Най-възвишеният ни е възложил тази мисия и е знаел предварително за пътуването ни, защо не е осигурил хубаво време? Защо не направи нещо за бурята? Защо не ни предостави път?

— И защо е позволил Джугом Арк да бъде скрита чак тук? — отбеляза Фемандерак. — Щеше да е много по-лесно да бе оставена в Инструър.

— Именно — рече Лийт.

Философът свали арфата от раменете си, разпови я и изсвири няколко акорда.

— Чудя се дали това има общо с нас? — изрече замислено. — Може би нещо трябва да бъде оформено в нас, което може да бъде създадено само чрез изпитание. Може би Десницата е свързана с нишки на борба.

— Значи сме тук, за да може Най-възвишеният да ни преправи — тихо каза Лийт.

— Целият живот е сътворение — отвърна Фемандерак, докато отново загръщаше арфата си, за да я предпази от отвратителното време. — Но в този случай може да сме отчасти наясно с целта.

— А ако не желаем да бъдем пресътворени? Ако не искаме да бъдем нечия играчка?

— Тогава се съмнявам, че Най-възвишеният би могъл да изпълни целта си. Не можеш да попречиш на промяната си. В крайна сметка

всичко се променя в една или друга степен. Но можем да попречиш Нему.

— Добре — каза тихо младежът. *Ако ти ме оставиш на спокойствие, и аз ще го сторя.*

След малко дискусията се пренасочи в преглед на приключенията им. Хауфутът в типичния си маниер оспорваше намесата на Най-възвишения, подкрепян на моменти от Те Туахангата. След първоначалния си изблик Лийт запази мълчание, а брат му, изстрадал много повече от другите през последния месец, спеше тихо на земята. Ескейнската жена не бе казвала нищо с дни, мълчеше и сега, взирайки се в сивотата наоколо и вътре в себе си — реалността на света извън Инструър, ярък с живот и мрачен с гибел, я бе разстроил. Фемандерак разгорещено защитаваше Най-възвишения, а Кърр разкри, че е мислил задълбочено над тези въпроси, признавайки, че усещал наличието на някаква съдба. Джугом Арк *трябвало* да бъде открита, спореше той — *щяла* да бъде намерена, тяхна *орис* било да я открият. Единственият начин да не изпълнят съдбата си, бил да спрат да се движат, да се откажат.

— Ние спряхме — отбеляза Уизаго.

— А предаде ли се? — запита го Кърр с вдигнати вежди.

— Бих желал. Макар да имаме вода в изобилие, отговор на молитвите ни отпреди няколко дни, храната ни почти е на свършване. Ще трябва да караме с каквото намерим. Което не е проблем в сухо време. Двамата с Туа можем да ловуваме, а вероятно и вие имате опит и в това, но докато вали, животните стоят в леговища, хралупи и бърлоги. Дори птиците не си показват човките навън. Не разполагаме с ясен път, а дъждът несъмнено е предизвикал свлачища и изпълнил реките, така че долините са непроходими. Изгубени сме. Измокрени. Скоро ще бъдем и гладни. Как ще продължим?

— Ала сме живи! — обяви Те Туахангата. — Не можем да се откажем точно сега.

— Съгласен съм, приятелю — каза принцът на Деруйс. — Не виждам причина да продължаваме — освен тази, че не можем да мислим за провал. Казах, че *бих желал* да се откажем — не казах, че *ще* се откажа. Ако този дъжд можеше да поспре за миг, веднага щяхме да поемем на път.

Сякаш в подигравка над думите му могъщ гръм отекна над долината, а дъждът удвои усилия. Само след няколко минути вода започна да се спуска по скалата зад тях. Въздухът затрептя от ехтежа на камъните и водата, а откъм потоците се разнесе неприятният звук на остъргващи се един о друг камънаци, сякаш раздирайки и пръсвайки долината на парчета. Дребният сив свят около тях изглежда се разкъсваше. Тогава, точно когато изглеждаше, че всичко ще експлодира, дъждът спря.

С вдигането на облаците сякаш бе раздиплен воал, сивотата просветля, далечните склонове на долината изникнаха пред очите им. Вече не се чувстваха заплашени от удавяне в самия въздух. Ала вода се лееше от всеки възможен ръб, надолу по де що види склон, без да показва признаци на изтощение — хиляда водопада, засияли от мъгливите висини отпавали се в дирене на дъното на долината.

Принц Уизаго се усмихна на Те Туахангата, своя противник.

— Окуражих се от теб, приятелю! — рече той. — Ще тръгваме ли?

* * *

Рано на следното утро достигнаха до място, където се сливаха две реки. Следваният от тях поток се присъединяваше към по-голяма река с по-широко корито, от двете страни на която се издигаха стръмни планини. Напомняше на Лийт за река Мьолк край Уиндрайз, само че докато Мьолк бе сбор от тесни плитки поточета, преплетени с широки ивици чакъл, тези реки представляваха буйни стихии, протегнали се от бряг до бряг. Облаците все още висяха отгоре, но сдържаха дъжда си, така че Аркимм можаха да продължат пътуването си.

— Хубаво е, че сме на правилния бряг — отбеляза Кърр, докато крачеха край реката. — В сегашното положение трудно бихме прекосили.

— Но същото ще важи и за следващия поток, изпречил се на пътя ни — отвърна хауфутът. — Все по някое време ще бъдем забавени.

Принц Уизаго, който вървеше на около петдесет ярда пред останалите, спря и се наведе, разглеждайки нещо на земята.

— Елате! — викна им той. — Вижте какво открих!

Принцът повдигна намереното. Той стоеше от едната страна на симетричен конус с височина към петдесет фута. Лийт и останалите се приближиха.

— Това е щит — обясни малко ненужно той, когато се изравниха с него. — Погледнете емблемата!

Щитът, предимно червен на цвят, изобразяваше бял кръст под назъбена жълта линия, която наподобяваше мълния.

— Това е древен немохаймски щит.

След миг всички се сдобиха със собствени трофеи. Около тях лежаха белезите на огромна битка — мечове, щитове, шлемове, ботуши, ризници от брънки, униформи, тояги, стрели и други оръжия. Конусът от лявата им страна беше огромна грамада, струпана над масовия гроб на множеството храбри и забравени воители.

При всяко приближаване до коритото се натъкваха на бойни.

На няколко места из Фалта, заразказваха те, през бурните години непосредствено след изгонването от Долината, определени родове от Първородните се сражавали за земя и ресурси. Най-кървавите и продължителни битки се провели тук, в земята, някога известна като Пей-ра, триъгълник между Долината на хилядите огньове на север, Немохайм на запад и Табул, суховатото кралство на юг от Дълбоката пустиня, на изток. Тук имало хора преди появата на Първородните — трудолюбиви, но малобройни люде на име Пей-ра, взели името на земята, която обичали. Към нея проявявали аспирации и Немохайм, и Табул; и двете кралства изпратили заселници. Пей-ра бързо придобили умения в изкуството на войната, конкретно в онези негови аспекти, отнасящи се до прикритие, засади и предателство, борейки се отчаяно за живота си подобно животинче, притиснато между две скали. Стотици години и множество горчиви битки отнело на Немохайм да придобие Пей-ра от Табул — и от людете на име Пей-ра, макар никому да не минавало през ум да ги отбележи във военните архиви — и щяло да отнеме много повече време, ако не било случайното откриване на злато в южен Табул — лишило табулчани от множество боеспособни мъже.

Последната битка се провела в тази земя, точно на това място, само преди едно поколение, била вероятно най-кървавото сражение, ставало някога във Фалта. Всяка страна дала поне две хиляди жертви в

продължение на всеки ден борба — а трябвало да изминат шест ужасяващи такива дни, преди Табул да напусне бойното поле. Мъртвите не били погребани, защото забравените Пей-ра се спуснали над победилите немохаймци в една последна яростна битка, проливайки кръвта си с увлечение, докато почвата под нозете им не почервенияла. Пей-ра се сражавали дълго и храбро, но постепенно били изтласкани на юг, докато не достигнали крайбрежието. Тогава, сподиряни от ужасяваща мъка, оцелелите изоставили обичната си земя и се установили на голям остров на около сто мили навътре в морето. Там някога гордите люде станали пирати, морски разбойници, мършояди, хранещи се с огризките на Първородните. Кралство Немохайм станало пълновластен господар на земята, наричайки я Астарееа в чест на справедливостта на каузата си.

Но немохаймци така и не се заселили в спечелената с обилна кръв земя. Младият им крал бил ранен през войната. Макар и незначителна, раната се инфектирала и той умрял преди да успеят да го отнесат обратно в Бюрей. Говорело се, че това било проклетие. За короната се разразил яростен спор, тъй като наследниците били близнаци, по-малкият от които бил далеч по-подходящ за престола от брат си, ала законите на приемственост не позволявали коронясването му, макар брат му с радост да би му отстъпил престола. Изгледът да бъде подчинен на по-големия само с минута брат никак не допаднал на гордия младеж, който потопил страната в разпалена гражданска война. Насред всичко това Пей-ра нападнали бреговете — разразила се голяма битка край Василиан, на север в полята на Амаре, близо до Бюрей. Там армията на Пей-ра най-накрая била разбита, но на висока цена — след това Немохайм вече не разполагал с възможността да защитава Астарееа. Пей-ра също, само шепа от които се завърнали в острова си. А мъжете от Табул си били намерили друго, за което да се сражават.

Оттогава земята на Астарееа си спечелила името на зла прокоба, дори и когато Немохайм възстановил някогашната си сила, въпросната територия останала незаселена. Земята още била напоена с кръвта на войниците; земята била прокълната, малцината случайно попаднали там рядко се завръщали.

Никой от Аркимм не бе чувал за това, макар Уизаго да поназнайваше нещо за тази история и предупреди спътниците си да

бъдат внимателни. Заради дебнещите ги опасности, разсъждаваше той: възможността да се изгубят, или да паднат от стръмните склонове, или да си изкълчат глезена върху неравната земя. Не заподозря у себе си други причини, поради които да изпитва страх.

Докато двамата бойци говореха, на Лийт му се стори, че вижда призраците на воините да си разменят удари сред бодливите храсталаци и широките тревисти брегове.

— Това е необичайно място — рече Кърр.

— Огромната численост на замесените ме ужасява — тихо рече Фемандерак. — Но още по-притеснителна е мисълта за подобен конфликт зад стените на Инструър.

Като че в отговор на минорното му настроение, облаците се спуснаха надолу, пръскайки дъждец.

Аркимм напусна мрачната сцена, но не и преди да се въоръжат с най-доброто от екипировката. Намериха брони и шлемове, едва забележимо по-тежки от обикновени дрехи и лесно побиращи се в раниците. Но което беше по-важно, разхвърляните остриета бяха с великолепно качество. Лийт си избра къс меч, оцелял изминалите години без петънце.

— Това острие е било изработено за някой благородник или дори крал — отбеляза Уизаго. — В днескашна Фалта нямаме подобни умения. Погледни черната дръжка — принадлежало е на пейранец. Подобно оръжие е достойно за най-добрия мечоносец.

— Тогава по-добре го вземи ти — бързо рече Лийт, усмихвайки се. — Моите умения се изчерпват с изваждането му от ножницата без да се порежа.

— Намерих оръжие по мой вкус — дойде отговорът. — Задръж го. Може би някой ден ще разполагам с времето да те науча как да го използваш. Дотогава острието ще вдъхва страх на всеки мечоносец, притежаващ достатъчно знание да го разпознае. Това може да ти предостави по-голяма безопасност от всички умения, които бих могъл да ти предам.

— Какъв би бил животът под брудуонско управление? — обърна се Лийт към Фемандерак по-късно на същия ден. Небето още бе свъсено, ала лекият дъжд бе спрял и бе приятно да се пътува. Вървяха

нагоре по реката, възползвайки се от стесняващите се речни брегове да крачат на юг към планините.

— Брудуонското управление? — философът го погледна объркано за миг, сякаш се отърсваше от блян. — Брудуонско управление? Върху това не бива да бъде размишлявано.

— Трябва да мислим за него! — настоя Лийт. — Ако не за друго, то за да ни помогне да се противопоставим по-усилено.

— Видя Съвета на Фалта и в частност Аркоса на Немохайм. Делата им трябва да ти дадат някаква представа, защото са се учили от своите брудуонски повелители. Ала те са бледа имитация на Рушителя и неговите лейтенанти, които по-скоро ще дирят да унищожат фалтанци, отколкото да ги покорят. Биха започнали с поробването на годните за работа, за да експлоатират ресурсите на земята. Ако изобщо са останали такива хора след войната. Най-добрите и най-прекрасните деца на Фалта ще бъдат откъснати от родителите си и пренесени в Брудуо, за да бъдат превърнати в нещо отвратително. Преди хиляда години направиха грешката да опитат да управляват Фалта като нация — този път ще я третират единствено като източник на суровини. Останалите няма да могат да се надяват да останат живи, освен ако елиминирането им не се окаже прекалено много работа. А оцелелите ще бъдат неизмерно травмирани от съзряното през войната. Села, замъци, градове и провинции изравнени със земята. Хора мъчени и убивани от армия, възнамеряваща навред да се разнесат приказки за жестокостта, кръвожадността и ефективността ѝ. Рушителят ще дойде във Фалта, за да ликува над разрухата, като че смъртта на Първородните някак би могла да помрачи лицето на Най-възвишения. Ала не ще остане тук. Наместо това ще повери Фалта на най-отдадения от следовниците си, заръчвайки му страданията ни да са продължителни, но накрая да унищожи всички.

Тогава ще събере силите си и ще нападне Даурия. В страха си си представя мястото на своето унижение, някогашния дом на Най-възвишения, много по-могъщо, отколкото е то в действителност. Затова не ще тръгне срещу нас, преди да е поразил всички останали врагове. Ала ние сме слаби, обявили Рушителя за несъществуващ, напълно неподготвени за необузданата омраза, която той ще блъсне отгоре ни. Ще паднем пред него и Рушителя ще избие всички ни, сетне ще се установи в Дона Михст. Там ще гложга костите на историята,

измъчвайки се от присъдата на Най-възвишения, додето животът му стане непоносимо отегчение. Съдбата му наистина ще бъде справедлива, ала няма да принесе утеха на хилядите умрели, нито на неколцината останали живи.

Ала дори и тогава, ако се провалим в мисията си, Най-възвишеният няма да изостави напълно Фалта и Даурия. Хора ще се вдигнат срещу Рушителя — ако не в този век, то в следващия. Не ще види той своя мрак изцяло победител. Ала междувременно много от това, което е красиво, достойно за похвала или обичано, ще бъде изгубено. Вече няма да има Лулеа. Непредизвестено бедствие ще удави невинните. За разлика от теб, селяните няма да има кого да запитат „защо“ преди да умрат.

— Не искам това да се случи — каза Лийт. — Но просто не мога да повярвам, че главното оръжие на Най-възвишения са група селяни от Фирейнс. Колко безсърдечно да рискува Фалта така! Бих се чувствал много по-добре, ако знаех, че в плана му имат място най-добрите фалтанци.

— Няма как да знаем всички негови мисли. Може би той има и други планове, привеждани в действие точно в този момент — а може би наистина ние сме единствената надежда. Кой знае? Ала най-добрите от Фалта вече отстъпиха пред вас, така че ако се провалим, тя ще бъде изгубена. Каквато съпротива последва през вековете няма да разполага с нашето преимущество. Ще поглеждат назад към дребните ни удоволствия със завист, считайки ни за легендарни, от класическа ера на истина и красота.

— Тогава ще се съпротивлявам на брудунците с всичко, което притежавам! — твърдо изрече Лийт, покъртен от словата на Фемандерак. — Ала се чувствам, сякаш Най-възвишеният ме обгръща, без значение дали искам или не, и така губя себе си. Защо трябва да става по този начин?

Известно време Фемандерак вървя мълчаливо, потънал в мисли, опитвайки се да оформи отговор на това питане. Наясно бе, че младежът е сериозно разтревожен; че страховете, които бе усетил у младежа от момента, в който го бе срещнал в уайдузката тъмница, си пробиваха път към повърхността.

Пътниците прекосиха тясна ивица ширококоронести дървета. Вече се намираха по-близо до планината в сравнение с пенестата река.

Стигнал до отговор, философът се обърна към Лийт. Точно когато отвори уста, нещо тежко и черно полетя от клоните над тях, приземявайки се между Фемандерак и младежа от Лулеа.

— Внимавайте! Пазете се! — виковете се разнесоха от всички страни, когато Аркимм осъзнаха грозящата ги опасност. Предупрежденията идваха със закъснение. Лийт извади новооткрития си меч с ясното съзнание, че е прекалено бавен. Чудеше се защо още не е мъртъв.

— Спрете! — викна Хал.

Лийт погледна черноробата фигура до себе си. Разпозна я бавно, главно защото не очакваше да види точно този човек в мрачните пущинаци на Астареа. Това бе Ахтал, брудунецът.

Хал доуца до него, а останалите отстъпиха несигурно. Лийт видя Хал и брудунеца да се прегръщат, сетне да си разменят думи, с изненада видя лошото състояние на Ахтал. Черната му роба бе окъсана, оцапана с кални петна, продрана около краката му. По непокрытите му ръце, врат и лице имаше пресни белези, освен това изглеждаше поотслабнал около врата, сякаш бе гладувал.

— Ахтал казва, че оставил Компанията три дни след нас — обясни Хал след няколкоминутен разговор с брудунеца. — Казва, че мястото му е до мен, затова трябвало да ни намери. Когато ги оставил, останалите били добре, измъкнали се от преследвачите и се криели в Инструър, опитвайки се да решат какво да предприемат. Решили да не рискуват с ново бягство, защото смятали, че все още имат роля в града. Тогава Ахтал ги оставил и напуснал през южния мост. Трудно го сторил, още повече че се опитал да не убива. Успял, макар и с известна цена. Надбягвайки преследвачите, сдобил се с кон някъде южно от града и поел подире ни. Щял да ни настигне бързо — всъщност смята, че веднъж ни видял в далечината — но откраднатият кон бил куц, така че попаднал в ръцете на преследвачите си.

Те се отнесли грубо с него, но той проявил търпение и избягал, когато бдителността им отслабнала. Този път не могъл да избегне кръвопролитие, убивайки двама. Взел един от конете им и приложил

уменията си за разчитане на следи, за да открие и последва пътя ни. Но заради изгубения ден пристигнал в Кинекин твърде късно. Ние вече сме били отведени от хората на принц Уизаго. Продължил на юг към Брунхавен, където изгубил следите ни.

Прекарал три дни в търсене на новини за нас, макар той да го описва като „надушване следата на господаря“. За своя изненада открил, че сме поели навътре в сушата, така че успял да намери отново дирите ни на границата на Мъглата. Притеснен да не ни навлече преследвачи, първо се уверил, че инструърчани се отправили на юг.

— Стражите на Инструър нямаше да стигнат далеч в Мъглата — уверено каза Те Туахангата.

— Така е — съгласи се Хал. — Ала Ахтал не е бил запознат с репутацията на хората от Мъглата. Изглежда Децата са си припомнили историите, които разказахме за останалите в Инструър наши спътници, а може би са научили от някакъв друг източник, защото му позволили да премине необезпокояван. Последвал ни през Долината на хилядите огньове и през Астареа. Видял ни отдалеч край реката, но от това разстояние не можел да бъде сигурен дали не сме стражи. Затова зачакал сред дърветата, за да се увери.

— Добре дошъл, Ахтал! — рече хауфутът, обръщайки се към брудунеца. — Бил си подложен на тежки изпитания в служба на новия си господар, доказвайки се верен. Обявявам те за част от Аркимм, свързан с общата ни цел.

Хал преведе и страховитият воин кимна сериозно. Сетне заговори на свой ред.

— Ахтал ще служи — рече той. — Ахтал ще отплати доверие, поправи злини. Но Ахтал служи господар Хал, не Аркимм. Ако Хал служи Аркимм, Ахтал служи Аркимм.

— И така става — отвърна едрият водач. — Хал е един от Аркимм. Не виждам проблем с това. В знак на приемане на услугите му, Ахтал може да яде до насита от запасите ни.

— Хубаво — каза Кърр, смъквайки раницата си. — И без това беше крайно време да спрем. Това коляно ще ме побърка.

Вечерта, докато пътниците накладоха огън и приготвиха вечеря, Хал се погрижи за коляното на Кърр и раните на Ахтал. Преспаха край

малко езерце, което в спокойната зора се превърна в съвършено огледало, отразявайки склоновете и гъстите облаци. Утрото ги свари да крачат сред затрудняващи пътя им храсталаци. Долината пред тях започна да се издига по-рязко, а от двете страни планините сякаш се притиснаха. Облаците все така стояха ниско, запречващи целта им, ала дори и ако небето бе чисто, пак нямаше да могат да се изкатерят по склона вляво, толкова стръмен бе той. Отдясно реката течеше все така пълноводна, леейки се кафява от бряг на бряг, на места с цвета на чай.

— Обагрена от листа — предположи Хал.

От падини и оврази в планините се лееха водопади, събирайки дъжда от раменете и върховете на скритите високо стръмни върхове. В подножията на тези водопади се виеше мъгла, раздирана от буковите стволове.

Някъде преди обяд напуснаха гъсталака, за да се озоват край реката. Тук тя се стесняваше, може би до само стотина ярда, нивото на водата също изглеждаше поспаднало. Проследявайки я с поглед, Лийт можа да види, че се е раздвоила. Бяха поели по левия ръкав, следвайки по-малкия поток.

— Ако знаехме къде сме, можеше и да има значение по кое разклонение сме вървели — рече принц Уизаго, когато Лийт му обърна внимание на това. — Но тъй като не знаем, нищо не пречи да продължим в същата долина.

Следа на недоволство от себе си, дори горчивина, се долавяше в иначе бодрия му глас. В мъгливото утро дългата му коса бе провиснала унило над раменете му.

Обядваха край брега, слушайки леещите се ноти на невидими птици. Песента отекваше в спокойния влажен въздух и спокойствието се спусна върху пътниците като пролетен сняг. *Може да сме на грешното място, ала усещането не е такова* — помисли си Лийт.

С усилие поеха отново на път. През остатъка от деня и на следващия ден се движиха с добро темпо, следвайки тясна ивица земя между реката и храстите. Но тогава се изправиха пред първото си препятствие — лудоструен поток, излегнал се право на пътя им. Отне им час да открият брод, далеч нагоре по течението, където водата шумно течеше през пролом толкова тесен, че можеха да го прескочат. Обратният път бе изпълнен с трудности, тъй като на места водата напираше силно; в един момент Лийт се намери потънал до гърди в

изгарящо ледена вода, притиснал се към каменистата скала, за да я заобиколи.

— Горе главата, Лийт! — викна му Фемандерак от безопасността на каменист плаж няколко ярда по-надолу. — За щастие дъждът спря, иначе водата щеше да е над главата ти.

— А ако дъждът не бе валил изобщо, щяхме да сме прецапали потока още преди два часа.

— Ако това е най-трудното препятствие, което трябва да преодолеем, то тогава... Лийт!

Младежът се подхлъзна и внезапно изчезна от погледа на философа.

— Лийт!

Миг по-късно той се появи отново, държан над водата от брудуонска ръка. Философът си пое дълбоко въздух и в този момент мъжът от Дона Михст, ученият, който обичаше само книгите си, осъзна колко дълбоко бе загрижен за младежа от Лулеа. *Странно — помисли си той. Той не е ученик. Нямаме нищо общо. На какво се дължи това приятелство?* Миг по-късно получи отговора. — *Може би споделената опасност, споделената орис ни е свързала.* Реши да не размишлява допълнително над това.

Късно на следващото утро Аркимм достигнаха извора на реката. Земята около тях създаваше впечатлението на разрушена от някаква огромна военна машина. Стръмни до невъзможност сиви стени, издълбани грубо от вятър, дъжд и лед, висяха над тях като стените на непревземаема крепост. Тънки водни драперии представляваха единствената украса на стените. Обвитите с облаци висини може би съдържаха сняг — със сигурност бе достатъчно студено в началото на долината — но нямаше как да се знае със сигурност.

— Накъде сега? — обърна се Кърр към Уизаго. Въпросът му увисна като обвинение в мъгливия въздух.

— Нагоре — бе сбитият отговор.

— Надясно хълмовете не са толкова стръмни — каза Те Туахангата. — Можем да рискуваме да се изкатерим там.

— Да вървим тогава! — обяви хауфутът. — Започва да ми се повдига от хълмове. Крайно време е да открием Алмукантара. Не си въобразявам, че брудуонската армия ще чака вечно.

Следобед изглежда късметът им се усмихна — малко по-нагоре по насечения склон откриха остатъци от пътека. Несъмнено бе изработена от човешка ръка. Тя се виеше по склона, на места издълбана с големи усилия в оголените каменни кости на грубата земя. Нагоре и все нагоре се катереха, докато накрая звукът на надпреварващи се води в долината не изчезна. Когато Лийт отново вдигна глава нагоре, вече почти се намираха в облаците. Минута по-късно влажната, студена мъгла се уви около раменете им като шал.

— Стойте плътно един до друг! — викна принцът някъде отпред. Лийт едва го чу.

Не бе по вина на принц Уизаго, че изгубиха пътеката. Никой, без значение колко опитен водач, не можеше да ги задържи на тесния, едва различаващ се път в подобна мъгла. Беше толкова гъста, че краката на Лийт сякаш се разтапяха в нея, не можеше да види нито Фемандерак пред себе си, нито брудунеца отзад. Осъзнаха грешката доста време след като се бяха отдалечили от свилата в другата посока пътека.

— Трябваше аз да водя — мрачно каза Те Туахангата, докато стояха несигурно на склона, опитвайки се да преценят следващия си ход. — Прекарал съм половината си живот сред мъгли.

— Гъсти като тази? В Лулеа няма нищо подобно — хауфутът предостави на Те Туахангата възможност да се съгласи с него, за да възстанови престижа на деруйсианския принц.

За негово облекчение Детето на мъглата сви рамене:

— В подобна мъгла си оставаме вкъщи.

— Но ние не разполагаме с този лукс — напомни им Кърр. — Поне трябва да открием подслон. Една нощ на този склон би ни убила.

Светлината видимо намаля дори и докато говореше. Високо над тях слънцето започваше да се потапя зад планинските върхове. Студен вихър разроши навлажнената от мъгла коса на Лийт.

— Можем ли да слезем обратно? — попита той.

— Видя по какъв път вървахме — намусено отвърна фермерът. — Едва се задържахме в средата на деня. Би било лудост да опитваме през нощта. По-добре да рискуваме тук.

— Тогава да оползотворим оставащата светлина — окуражи хауфутът. — Уизаго, намери ни път!

Нямаше път за откриване, ала откриха следващото най-добро нещо. Нагоре наклонът се изравняваше, сякаш достигнали върха. Тук няколко упорити растения отстояваха вятъра и мъглата, ограждайки множество планински езерца. Мястото бе мрачно, но поне нямаше опасност да паднат. Затърсиха някакъв заслон. Накрая почти преди падането на нощта откриха подходяща скала, предоставяща известна защита от вятъра. Там, в завета на скалата, устройха студения, мрачен и неудобен лагер.

Лийт се събуди от краткия сън с разтегнат врат, дело на камъните. Тъй като не бяха могли да запалят огън, пътниците бяха налягали близо един до друг, но гърбът на Лийт се бе вледенил — като че Друин му бе натикал сняг под наметката. Споделиха мизерната си закуска в мъгливото утро, сетне се приготвиха да потеглят.

— Тук изобщо огрява ли слънце? — оплака се хауфутът.

— Изглежда без да искаме сме се върнали в Мъглата — каза Кърр.

— Така ли? — в гласа на Лийт се долавяше тревога.

— Не! — изсмя се Туа. — У дома нямаме такива планини. А и там мъглата е по-топла, по-дружелюбна. Изобщо не зная как да разчитам тези облаци.

— Но трябва да открием път напред или назад — рече Уизаго, приближавайки се с нахлузена раница. — Още една подобна нощ ще предизвика сериозни проблеми.

— На мен още тази нощ ми предизвика сериозни проблеми... — каза полушеговито Лийт. — Гърбът ме боли от студ.

— Ще се върнем надясно и ще открием пътеката — уверено каза Уизаго. — Ще се махнем от тази планина за нула време. После — ще видим.

Отправиха се в посоката, от която бяха дошли. Ала след няколко минути осъзнаха грешката си, озовавайки се над стръмна пропаст. Който и път надясно да поемеха, неминуемо ги отвеждаше до скали, дефилета и пропасти. Така премина по-голямата част от утрото — вече наближаваше обед, когато отново стояха край лагера си.

— Не разбирам — чу Лийт да си мърмори Уизаго. — Бих се заклеял, че дойдохме от ляво. Но къде е пътеката? Как стигнахме дотук?

Те Туахангата се почеса по главата, сетне кимна:

— Тази загадка не е по силите на ума ми. Роден съм в Мъглата, аз също не мога да разбера как сме могли да се обърнем вчера. А точно това трябва да сме направили, защото всички пътища надясно са грешни.

— Тогава трябва да тръгнем наляво — заяви Кърр. — И без това бяхме изгубени преди — не виждам с какво ще ни помогне откриването на пътеката.

В мълчаливо единодушие отказаха да се хранят край скалата. Подкрепиха се вървешком, докато крачеха наляво. Пътят им ги отвеждаше все по-нагоре, дълбоко в сърцето на облаците. Залитаха из мъглата като пияници, всеки вкопчен за другия, напредвайки бавно, но поне в безопасност. Накрая Уизаго се обърна назад и им викна да спрат.

— Не можем да се катерим по-нагоре — рече той, а ботушите му проскърцваха по снега, докато се приближаваше към спътниците си. — Намираме се на върха. Вече може да вървим само надолу.

— На върха? Не изглеждаше толкова стръмно! — Лийт бе объркан.

— Пътят ни се е виел нагоре. Но сега изобщо не съм сигурен как да слезем! — Уизаго им направи знак да го последват до куп натрошена скала, откъдето ги прикани да се огледат. Отляво изострен склон се спускаше рязко надолу в мъглата — щяха да им бъдат необходими уменията на планинска коза, ако искаха да поемат по този път. Пътят напред не изглеждаше толкова стръмен, ала склонът прерастваше в сипей, отвеждащ към неизмерими дълбочини. Камъкът по обратния път надясно изглеждаше достатъчно солиден, ала никой не искаше да се връщат към противната скала, където бяха пренощували. Зад тях се простираше площадка с големина няколко ярда, отвъд която започваше стръмнина.

Хал пристъпи напред. За пръв път от седмици Лийт можа да огледа по-внимателно брат си и бе шокиран от видяното. Усилието да не изостава от здравите, опитни планинджии от юга го бе изтощило повече, отколкото Лийт можеше да си представи. Бузите му бяха отвратително хлътнали, очите му бяха потънали в орбитите, а докато говореше, потъркваше задната част на коляното си.

Колко още може да понесе? Защо никой от останалите не е коментирал вида му?

— Ахтал иска да опитаме сипея — каза им сакатият. Дишаше с известни затруднения. — Казва, че според неговия опит подобни стръмни склонове обикновено не отвеждат до пропасти или задънен край. Нуждаят се от равна основа, която да поддържа тежестта на скалата.

— Но как ще слезем? — запита Кърр. Останалите можеха да прочетат израза в очите му — *глупаво би било да се спускаме по склон, едновременно толкова стръмен и толкова нестабилен.*

Хал имаше готов отговор:

— Ахтал ще ни покаже. Казва, че ако внимаваме, сме щели да стигнем долу невредими.

Брудуонецът го прекъсна, говорейки на своя език.

— Също така казва, че спускането по сипей е едно от най-вълнуващите предизвикателства, пред които човек може да се изправи. Трябва да смятаме за привилегия възможността да опитаме.

Край Хал брудуонецът се усмихна. Никога не го бяха виждали да прави това — със сигурност разкраси чертите му.

— Щял да ни покаже — със съмнение изрече хауфутът. — Надявам се помни, че не всички от нас притежават неговата физика.

— Помни! — отвърна Хал с отънък на твърдост в гласа. — Казва, че не би предложил нещо, излагащо господаря му на риск.

Хауфутът отстъпи. Напредвайки няколко ярда по склона, Ахтал демонстрира техниката за спускане, а Хал превеждаше.

— Не търчете право надолу, инак ще наберете прекалено много инерция и ще паднете. Лъкатушете напред и назад, ето така. Стойте в местата с еднакви по размер камъни — по-големите камъни се движат по-бавно, могат да ви препънат, ако внезапно попаднете сред тях. Дръжте си очите отворени и гледайте напред. Ще има леко свличане, това е нормално. Но ако раздвижите големи камъни, предупредете с вик онези под вас. Това е най-голямата опасност. Поддържайте ниска скорост; ако трябва, ходете. Но свикнете ли веднъж, ще можете да тичате бързо, ето така.

И с това Ахтал с няколко скока изчезна в мъглата.

Миг по-късно се появи отново, изкачвайки се с усилие. Изражението му задаваше въпрос — ще опитате ли?

— Не виждам друга алтернатива — посъветва ги Уизаго.

Несъмнено най-ужасяващото, най-вълнуващото нещо, което Лийт някога бе правил. Принудата да направи първата крачка отне всичките му сили и пак нямаше да е достатъчно, ако не бе гледката на Хал, спускащ се грозно, но успешно. Първата минута бе много трудна — сякаш непрекъснато губеше равновесие и залиташе напред. Ала внезапно го усвои. Склонът ревеше край него, докато юношата правеше все по-големи и по-големи крачки, слизайки по все по-острия наклон. Камъчета се забиваха в ботушите му, но той не им обръщаше внимание. Профучавайки край Хал и Ахтал, той нададе вик на чиста радост и се впусна с всички сили.

Мъглата се разпръсна пред него, оставил другите далеч зад себе си. От лявата му страна, все още доста надолу, обгърнат в мъгла, но все временно видим, се намираше басейн с малко синьо езерце, наподобяващо диамант в пръстен. Ветреца набраздяваше водата. Зърна горист остров в средата на езерото, сетне зави надясно, отново в сред мъгла. Летеше надолу и надолу, откъсвайки се от спътниците си, извън състояние да мисли за друго, освен свободата, удоволствието, страстта на краката си върху склона и студения вятър в косата. Раницата на гърба му сякаш бе изгубила тежестта си. Още един взор наляво. Вече се бе изравнил с езерото. Ако искаше, можеше да се отправи към него, ала не желаше. Езерото се оттичаше в малък поток, който течеше над върха на скала, сетне изчезваше от поглед, несъмнено като водопад, в пореден облак мъгла. С крайчеца на окото си зърна проблясък на светлина, сякаш слънцето се отрази от нишка, опъната над водата. Заради моментното разсейване се подхлъзна. Бе попаднал в част с поедри камъни, ала нищо нямаше да попречи на спускането му по планината, така че младежът без усилие възстанови равновесието си. Сега езерото беше изчезнало, оставено далеч зад него и той отново се потопи в гъстата мъгла. Ала само за около минута. Тогава, без предупреждение или преход, излезе сред синьо небе, спирайки удивен.

Разкрилата се гледка зашемети възприятията му. Бе си представял, че почти е стигнал дъното на склона, но бе грешал. Простираше се надолу поне в продължение на хиляда фута, а в дъното имаше още мъгла. Колко високо се намираше? Колко високо се бяха

изкачили? Погледът му продължи пътя си, достигайки до редица върхове, прострели се във всички посоки. Залесени в основата, те се издигаха високо нагоре, за да се увенчаят със заснежени върхове, проблясващи в следобедното слънце. Облаци се носеха над долините като обширни, царствени реки. В няколкото пролуки на мъглата зърна сребърни потоци и тъмнозелени гори. Дива земя, нападаща ума с големината, стръмнината и величието си.

Тогава Лийт видя замъка.

В отсрещната долина, обградена от стръмни планини, скала се издигаше над облаците, плуващи сред гората. На скалата се издигаше белостенен замък. Макар да се намираше на две, може би и три мили, Лийт ясно различаваше и най-дребния детайл. Ярки флагове плющяха на вятъра, веейки се над множество стройни кули, които на свой ред се издигаха над външни и вътрешни стени. Стените бяха прорязани от огромни порти. Прозорец след прозорец, стена подир стена, бастион над крепостен вал, бойници над стените — замъкът говореше за сила, величие, достолепие. Бе великолепен, най-красивото творение на човешки ръце, което Лийт бе съзирал. Ако бе сътворен от човешки ръце.

Младежът все още стоеше там, когато останалите го настигнаха. Безмълвно посочи наблюдаваното. Един след друг членовете на Аркимм бяха завладени от гледката.

Дълго време никой не се осмели да назове съзряното. Бяха го дирили с нарастващо отчаяние, откривайки го в миг на пълно изгубване. Това бе замъкът от легендите, мястото, където отиваха след смъртта си малките деца — мястото, явяващо се пред смъртни очи веднъж на сто години.

Най-накрая Фемандерак заговори от името на всички.

— Кантара... — прошепна със задавен от вълнение глас.

ГЛАВА 15

ПАЗИТЕЛИТЕ

Кантара стоеше пред тях, новооткрита перла, проблясваща в лятното слънце — тогава, иззад гърба им, леден вятър трескаво насъбра мъгли, със замаха на фокусник скрил замъка. Магията на гледката бе развалена и Аркимм отново се запускаха по склона. Ала не бяха се отърсили от влиянието на Кантара.

Лийт търчеше стремглаво надолу. Но без значение с каква скорост тичаше, мъглата в подножието отстояваше на едно и също разстояние. Един-два пъти му се стори, че съзира замъка, но всеки път, щом понечеше да се увери, околните мъгли се сгъстяваха, сякаш да подиграят желанието му. Наклонът намаля, младежът навлезе сред ивици дървета, след още миг навлезе сред мъглите на долината, където сипеят свършваше в каменисто поле над жизнерадостен поток. Там зачака другите, дишайки тежко. Спускането, включително спирането да погледнат белия замък, бе отнело по-малко от петнадесет минути.

Отне им и около половин час да оставят потока зад себе си.

— Какво прекрасно място щеше да е това, ако грееше и слънце — каза принц Уизаго, докато се катереше по неприемливо високи скали.

— Не толкова прекрасно като това, към което сме се отправили — вметна Фемандерак.

— Предполагам няма съмнение? — рече Кърр. — За замъка. Кантара е, нали?

— Ако не е, ще помолим да ни упътят — каза Уизаго. — Но от малкото което съм чувал за Немохайм, горната част на долината Нюм е необитавана. Трябва да е Кантара.

— Къде е долината Нюм? — запита Лийт, объркан за момент. — Смятах, че търсим Алмукантаранските планини.

— Така беше, но изглежда попаднахме на нея случайно — обяви принцът на Деруйс. — Макар че повечето реки в Астареа идват от планините, така че просто като пътувахме срещу течението, щяхме

рано или късно да ги открием. Река Нюм извира от същия източник, но тече на югоизток, далеч от нас, преди да свие на север към морето, близо до Бюрей. Легендата разказва, че Кантара е скрита в долината на Нюм.

Стигнаха до широко, равно място в дъното на долината. Тук спряха да починат за малко сред знаците на скорошен горски пожар, макар да бе трудно да си представят пламъци наред всичките неспирни дъждове. Но овъглените дървета и почернялата трева бяха безмълвни свидетели.

— Днес ли ще опитаме да стигнем замъка? — обърна се Уизаго към Те Туахангата, двамата излегнати на влажната трева. — Остават ни около три часа дневна светлина, а трябва да изминем някъде две мили.

— Хората в замъка трябва да имат някакъв начин да слизат в долината — внимателно отвърна Туа, — което означава, че е твърде вероятно да има пътека. Ако я намерим за около час, ще стигнем пред портите преди тъмно. Ако не я открием, трябва да лагеруваме на някое закътано и скрито място.

— Де да знам — прозя се хауфутът. — За вас може и да не е било голямо усилие, обаче мен спускането по сипея ме поизтощи.

— Само преди шест месеца изобщо нямаше да успееш — отбеляза Кърр. — Радвай се, че изобщо се спусна.

— Просто казвам, че трябва да спрем тук и да се наспим добре. Утре с ентузиазъм ще потърсим замъка.

Тънък слънчев лъч просия над тях, пронизал мъглата, разкъсана от внезапен порив на вятъра. Тук в долината въздухът бе по-гъст, отбеляза Лийт и много по-горещ от хапещия студ на върха. А може би тичането по склона го бе уморило повече, отколкото бе склонен да признае.

— Най-добре би било да продължим — твърдеше Фемандерак, ала в гласа му не личеше особена убеденост. — Мислете за добра храна и топло, меко легло. Нощ на истинско спане.

— Мисля, мисля... — рече едрият мъж. — Мисля, че е възможно да не бъдем посрещнати с широко отворени обятия, като се има предвид, че идваме да отнесем съкровището им. Може да получим хляб и вода, съпроводени с ледената влажна стена на тъмницата. По-

скоро бих се наспал сега, когато имам нужда, вместо да рискувам още една нощ като миналата. Вие не чувствате ли нужда от почивка?

Гласът му звучеше странно унасящо. Край него жената от Ескейн затвори очи, а гърдите ѝ се повдигаха равномерно.

На известно разстояние, близо до ръба на поляната, Ахтал и Хал спореха за нещо — поне брудунецът оживено говореше и жестикулираше бясно към сакатия. Лийт се опитваше да следи дискусията, но умората притискаше клепачите му...

— Слушайте! Чуйте! — Хал застана сред тях, говорейки високо и ясно. — Ахтал казва, че в долината има някакво заклинание, приспиваща магия да залови неподозиращите пътници. Казва, че и преди е попадал на подобни неща, в Брудую. Не трябва да заспиваме. Не трябва! Чувате ли ме?

Един или двама от Аркимм се раздвижиха, повдигайки изтощени лица и морни за сън очи.

— Заклинание? — каза Фемандерак. — Преминал съм обучение за това. Бих разпознал всяка магия...

Внезапно философът скочи на крака.

— Прав си! — викна той. — Как съм могъл да го пропусна! Обърна се към Хал и брудунеца.

— Разбудете ги! Не трябва да остават заспали.

— Мъглата е омагьосана — каза Хал. — Ахтал казва, че заклинанието няма ефект, докато се движим, но спрем ли, магията започва да действа.

— Магия във Фалта — рече Фемандерак, поклащайки глава. — За пръв път попадам на нея.

Философът тръсна глава, опитвайки се да прогони умората от ума си. Желанието да заспи бе неуловимо, съблазнително, едва на ръба на съзнанието, ала веднъж избрал да се бори с него, веднъж изправил се на крака, раздвижвайки се отново, главата му се проясни. След секунди и останалите бяха разбудени, с изключение на един. Минута по-късно осмина будни и някак ужасени мъже стояха около проснатото тяло на жената от Ескейн.

— Как е възможно? — прошепна хауфутът. — Не, няма да повярвам! Просто сме прекалено уморени.

— Тогава как ще обясниш това? — пожела да знае Кърр, посочвайки ескейнчанката. Хал и Фемандерак се бяха надвесили над

нея, философът шептеше нещо в ухото ѝ. Тя потрепна леко, но не се събуди.

— Ами... — едрият мъж замлъкна. Вълните на умора отново бяха започнали да се надигат в тялото му сякаш самият въздух искаше да го обгърне. — Не можем да останем тук — изрече през тромави устни.

— Така е! — наблегна Хал. — Останем ли в това място, никога не ще го напуснем. Трябва да продължим!

— И да я оставим? — запита Лийт. — Не можем! Тя бе вярна! Вече погребяхме спътника ѝ.

— Може хората от Кантара да ни помогнат — каза Фемандерак. — Предполагам, че обитателите на замъка са омагьосали долината. Просто е, ако знаеш как. В Дона Михст ни преподаваха елементарна магия. Макар аз да не проявявах интерес към нея — Пириний се опита да ме обезкуражи от употребата ѝ — не срещнах затруднения с научаването ѝ. Зная, че само направилият заклинание може да го развали. Почти сигурно е, че единствената надежда за тази жена е да намерим мъглотворителя и да го убедим — или да я убедим — да ѝ помогне.

— Висок мъж прав — прогърмя Ахтал, гръмкият му глас оскверни съблазнителната тишина на гората. — Нея оставяй паднала, потърси заклинател и разруши заклинание. Убийство заклинател разруши заклинание.

Лийт винаги се чувстваше неловко от безразличието, с което брудунецът се отнасяше към живота и смъртта, настръхнал бе слушал историите на баща си за залавянето му. Но може би убийството бе единственият начин.

— Няма да повярвам — упорито казваше хауфутът, докато се отдалечаваха от поляната. — Не е правилно. Не изглежда правилно. Ако подобни неща се случват, кой би могъл да каже какво е възможно? Сякаш светът се е преобърнал.

— Свойствената магия действително може да остави подобно впечатление — съгласи се Фемандерак. — Ала не е толкова лоша, колкото злата магия, така ме учеше Пириний. Свойствената магия използва естествените процеси на земята и ги обогатява, или ни прави

по-податливи на тях. Какво по-естествено от това пътниците да се чувстват изтощени и сънени в топлата долина, защитена от вятъра? Злата магия разрушава природата, създавайки противоестествени неща.

— Мислех, че не си посещавал часовете — пошегува се Кърр. — Откъде знаеш толкова много?

— Не казах, че не съм ги посещавал, а че *идоминикът* ми се опитваше да насочи вниманието ми към други неща. Всеки в Даурия знае толкова — рече философът. — Първородните донесли със себе си това знание във Фалта. Но в даден момент, в далечното минало, то било забравено, редом с вярата в Най-възвишения. Двете вървят ръка за ръка. Вярвайки в съществуването на сила извън природата, човек трябва да допусне и вероятността самата природа да бъде манипулирана от въпросната сила — или от други сили на прозрение.

Фемандерак говореше на Кърр, но думите му бяха насочени към хауфута.

— Вече съм виждал магия по време на приключението ни — каза Лийт, наблюдавайки с крайчеца на окоето си Хал. — От злия тип. Бе чудовищна и така и не ми бе обяснена задоволително.

Образът на чифт криле — черни, обгърнати от син огън — се бе запечатал дълбоко в ума на младежа от Лулеа.

— Кога е било това? — запита го хауфутът. — Разкажи ми.

— Не е моя работа да го разкривам — каза Лийт, тъй като не желаше да посочи брат си открито. — Един сред нас знае много повече, тъй като делото бе негово.

Хал не се възползва от предоставената възможност. Лийт не го и очакваше. *Вероятно ще помислят, че визирам Фемандерак* — осъзна Лийт. *Но вече не мога да си взема думите назад.*

Няколко минути по-късно намериха пътеката. Тясна, чакълеста алея, недостатъчно широка за кола, но все пак невъзможно да бъде сбъркана. След половин час, докато се изкачваха по стръмнината край малък поток, хвърлящ се надолу от редица прагове, Хал леко докосна Лийт по рамото. Двамата постепенно изостанаха, докато накрая не се озоваха в гърба на групата.

— Време е да изясним това — каза той, поглеждайки с мрачни очи по-малкия си брат. — Между нас има много за изясняване.

— Като например малкия проблем с магията в пещерата на отшелника — отвърна Лийт, сякаш инцидентът е бил лична обида. — Магията, която използва върху него, трябва да е била злонамерена. Ти го разболя.

— Вече говорихме за това, забрави ли? Бе ми дадено разрешение да го направя, то стори добро на отшелника и на хауфута. Смяташ ли, че инак той щеше да е сред нас?

— Въпросът не е в това и ти го знаеш. Когато искахме да получим аудиенция със Съвета, ти сам говореше колко е неправилно да използваме неморални средства, за да постигнем целта си. „Никакви подкупи“ рече ти. Но в Бандитската пещера използва зла магия, за да постигнеш целите си. Как може един морален перфекционист като теб да живее с тази контрадикция? — Лийт запращаше думите като остриета. *Кърви! Покажи уязвимост! Признай, че грешиш! Как бих могъл да те обичам, ако не си несъвършен?*

— Лийт, аз не използвах зла магия върху отшелника. Изслушай ме. Отшелникът бе ухапан от черна муха преди около ден. Аз само ускорих естественото развитие на отровата, така че болестта да бъде разпозната и излекувана докато наблизко има помощ. Поради липсата на по-подходящо описание може да се определи като свойствена магия. Би ли предпочел да загърбя състоянието му и да го оставя да умре в агония ден след като сме си отишли?

— Не! — викна Лийт, карайки неколцина от другите да се обърнат назад, за да видят какво го притеснява. — Няма да се измъкнеш толкова лесно!

— Нещо не е наред ли, Лийт? — обади се Кърр.

— Разбира се, че не е! — отговори младежът. — Но ще се оправя сам.

Видимо засегнат от незаслужената грубост, фермерът отново се обърна напред.

— Естествено, че не е трябвало да го оставяш! — яростно прошепна Лийт на брат си. — Но ти си лечител. Защо просто не спря естественото развитие на отровата, така че той да се оправи?

— Това би било зла магия, Лийт — търпеливо каза Хал. — Не чу ли Фемандерак? Злата магия нарушава закономерностите на природата. Не бих могъл да ускоря възстановяването му, преди фодрамецът да се бе върнал с естествено лекарство, върху което да

работя. Освен, разбира се, ако не би предпочел да използвам зла магия... — сега в гласа му се долавяше нотка на огорчение.

— Защо тогава не го излекува, след като донесоха кората?

— Знаеш отговора. Естественото му възстановяване помогна на хауфута. Лийт, не съм го наранил. Ускорих действието на отровата, спестявайки му много часове на агония. Помогнах за първоначалното му възстановяване, спирайки когато той бе във от опасност. Спасих двама мъже на границата на отчаянието. Защо ме виниш?

Лийт не се предаваше.

— А черните криле?

— Приех формата на отровата, докато работех с нея — отвърна Хал. — Черна муха, черни криле. Не е много сложна магия. Не съм звяр. Оставам такъв, какъвто съм бил винаги. Още от много малък умея да правя неща. Моя ли е вината?

— Ти и вина! Как очакваш да гледам на човек, който остава напълно недостижим? Ти си като Най-възвишения, въздигнат и недосегаем, намесващ се в делата ни само когато ти изнася, играейки си с нас, за да постигнеш неразбираемите си цели. Чувам се да говоря с гласа ти! Чувам мислите ти в главата си! Или не теб — Най-възвишения — няма значение! Искам да бъда оставен на мира! По-скоро бих страдал от собствените си грешки, отколкото да бъда използван като някаква отрова, използван, без да го съзнавам, използван върху другиго. Какви са твоите — неговите — планове да ме усъвършенствате? Много ли ще боли? — гледаше брат си в очите, полузаслепен от сълзите в своите собствени. — Надали колкото *ти* ме нарани!

Хал изчака един момент, почитайки чувствата на Лийт с мълчание. Сетне отговори:

— Някога хрумвало ли ти е, че смятаното от теб за злина всъщност може да е добро? Че страхът да изгубиш себе си ти пречи да видиш какво може да ти донесе полза?

— О, значи не съм достатъчно добър в настоящия момент, тъй ли? — Лийт изпитваше отчаяна нужда да се гневи на нещо.

В отговор Хал се усмихна.

— Самият факт на съществуване те променя, за добро или лошо. Не можеш да го отбегнеш. Дори нашият приятел, отшелникът, не можа да го избегне.

— Но аз сънувах — рече Лийт. — Хората ме обичат — видях мащабите на обичта им. Никое мое дело не може да ме отдели от това.

— Видение на истината. Ала да обичаш някого е различно от това да имаш доверието му. — Лийт забеляза нещо особено в усмивката на брат си. Ала откритието проблесна само за миг, сетне изчезна. Лийт отново се намери в обичайното си състояние — губеше спор с брат си.

С изкачването нагоре по пътеката мъглата се стъсти, но не срещнаха други пътници, а мъглата не ги закачаше, докато се движеха.

— Стъмва се — отбеляза Уизаго. — Наближава здрач.

Миг по-късно той извика — бе се изкачил над мъглата или тя се бе разкъсала. Аркимм стояха под стените на крепостта.

Непроумяващо високи, укрепленията се издигаха толкова над крепостните стени, че разположените там арбалетчици едва се забелязваха. Стените бяха увенчани с масивни зъбери, изникнали от самата скала, протегнали се над пътиците, сякаш засенчвайки ги в страх. Величествено място, страховито място, напомнящо на Външната камера на Съвещателната зала, ала далеч по-внушително, сътворено да разтрепери духа, по-огромно от сърцата човешки.

— Това е само стена — изрече Кърр, без да се обръща към конкретен човек.

Стената имаше и порта, сводест вход, запрещен от решетка, внушаваща много по-силно страхопочитание от Желязната врата на Външната камера. Измежду пръчките се появиха лица.

— Странници! — изрече глас със силен акцент. — Какво дирите тук?

Уизаго погледна към другите с безмълвен въпрос как да отговори; останалите му отвърнаха с празен поглед. Да разкрият ли мисията си — или да съчинят друга история?

— Тук в безопасност ли сме от магии? — прошепна Кърр.

— Не — отвърна Фемандерак. — Ала вече съм подготвен.

Междувременно решетката се издигна безшумно, за да пропусне трима хералди на снежнобели коне. Екипировката им сияеше на късната следобедна светлина, копринените им дрехи бяха обагрени в червено и зелено, копията им бяха дълги и готови за борба, гордите

коне пристъпваха без звук сред тучната трева. Първият хералд слезе от седлото и се изправи пред пътниците.

— Добре дошли, странници! — изискано рече той. — Прекосили сте мъглата и сигурно сте уморени. Бихме ли могли да ви помогнем по някакъв начин?

Гласът му бе мек, внимателен, любезен, почти женски.

Широка усмивка изгря върху лицето на хауфута. Предложението за помощ надминаваше надеждите му. Изглежда страховете им бяха безпочвени.

Ала Фемандерак се изсмя.

— Хайде сега! — насмешливо рече той. — Дотам ли се простират всичките ти умения? Или е защото си прекалено далеч от господаря?

Хауфутът със зяпнала уста се взря във философа.

— Да не си си изгубил ума?

Ала смехът бе развалил магията. Тримата хералди и конете им изчезнаха.

— Илюзия — рече Фемандерак в настъпилата тишина, сякаш преподаваше. — Хубав номер. Внушението оперира директно с умовете ни. Податливи сме, защото очакваме чудо в подобно място. Чудя се какво ли още е илюзия?

Останалите зяпаха учудено, а той се приближи към стената на замъка.

— Само най-добрите илюзионисти могат да придадат солидност на формата — замислено рече той. — Готов съм да се обзаложа, че илюзия от подобен мащаб няма как да получи плътност. Дали съм прав?

Замахна да удари стената.

Замъкът изчезна.

Лийт изкрещя в смесица от страх и удивление.

Фемандерак извинително сви рамене.

— Трябваше да му дам шанс да си запази достойнството.

На мястото на някогашния замък се издигаше тревист склон, отвеждащ към грубо построена колиба. На прага й стоеше млада жена с красива усмивка.

— Нямаше да ни откриете, ако татко беше тук — рече тя. — Заповядайте. Добре дошли, пътници, в замъка Кантара. Освен ако не

бихте предпочели предишния?

Фемандерак закри по хълма, другите останаха по местата си. Той се обърна:

— Смятам, че е по-добре да влезем вътре. Мисията, забравихте ли?

В къщурката имаше две легла, заемащи едната стена. Самотният прозорец откриваше гледка към склона и мъглата, издигаща се от падините. Огромна камина заемаше срещуположната стена, от двете страни на огнището имаше по един стол. Жената трябваше да е към двадесетте — руса коса, кожа като слонова кост, съвършени зъби.

— Седнете — рече тя, все така усмихната. Раздвижи ръце и още шест стола се появиха.

— Солидни? — запита Фемандерак с вдигнати вежди.

— Не и докато татко не се прибере — смехът ѝ струеше като злато.

— Престани с това — рече Фемандерак. — Просто бъди себе си.

Лийт затаи дъх, очаквайки жената да се превърне в дърта бабичка или дракон. Но тя не го стори. Фемандерак напрегнато се взря в нея и очите му се разшириха.

— Добре — рече той. — Но облечи нещо подходящо. Не се знае какво може да те накара да изгубиш контрол над илюзията. Ще се обърнем, ако желаеш.

Някак притеснена, жената се извърна и започна да рови из голям сандък до леглото.

Когато Аркимм отново погледнаха, жената щъкаше из колибата, палейки лампи и подреждайки. Отново им се усмихна, възвърнала спокойствието си.

— Бих желала да чуя имената ви — изрече тя. — Сетне, когато баща ми се върне, ще говорим.

— Има един малък проблем с наш спътник — тихо каза Фемандерак. — Убеден съм, че знаеш за нея, паяците винаги узнават, когато в паяжината им попадне жертва.

— Но къде мислиш, че е отишъл татко? — изненадано отвърна тя. — Не бихме оставили спътника ви там, не и в сезона на дъждовете.

— Но той ще очаква да открие девет тела — търпеливо продължи философът. — Как е възнамерявал да пренесе всички?

— Трябва да попиташ него — рече жената, като се изправяше. Вратата на колибата се отвори, пропускайки малка, уродлива фигура. — Татко! — викна тя, пляскайки с ръце. — Имаме гости.

Фигурата пристъпи в светлината на лампите. Не повече от четири фута висока, гърбава, с дълга бяла брада и коса като слама, носеше прекалено големи дрехи от зелен плат и бледосиня шапка. Ефектът бе по-скоро комичен, отколкото притеснителен.

Първо погледна към дъщеря си, сетне махна с лявата си ръка.

— Върни замъка! — изръмжа той. — Не знаеш кой се навърта наоколо. След като глупаци като тези ни откриха, кой знае кой ще се дотресе след това?

Той тропна с крак, очевидно разгневен.

— Трябва да наблегна още по-сериозно върху обучението ти, момиче. Какво щеше да си помисли майка ти?

Насочвайки малките си очички към новодошлите, той ги запитва:

— Как преминахте препятствията ми?

— Внимавайте! — прошепна Фемандерак. — Този мъж не е каквото изглежда. Видът му е предназначен да приспи бдителността ни. Той е опасен.

— Да, опасен съм! — рязко каза джуджето. — Особено за онези, които не отговарят на въпросите ми! Ти! — викна, сочейки към Фемандерак. — Ти ли си водачът им? Отговори!

— Не, милорд, не съм аз. Но аз ще говоря от името на групата, защото останалите сред нас може да те сплашат.

— Какво? Да ме сплашат? — личицето почервения от гняв. — Не блъфирай! Сред вас няма ни един с достатъчно акъл да разбере, камо ли да се съревновава с умението ми. Как се осмеляваш да ме предизвикваш?

Стройният философ сви рамене. Лийт го наблюдаваше, изнервен и леко объркан от събитията, изпълнен с отчаяната надежда, че приятелят му наистина контролира ситуацията.

— Тогава би се замислил как успяхме да се измъкнем от мрежите ти — спокойно отвърна Фемандерак.

— Не всички от вас! — изликува старецът. — Плених един от вас. Кой чародей би оставил спътника си пленен? Освен ако не разполага с нужната сила!

— Или ако не е възнамерявал първо да се погрижи за дъщерята — не принуди отвърна Фемандерак. — Благодаря ти, че си донесъл слугинята ни. Тя бе предупредена, но реши да не се вслушва в думите ни. Посрамването ѝ да бъде пленена от нищожник като теб ще бъде подобаващо и справедливо наказание.

— Как преминахте препятствията ми? — джуджето почти изкрещя.

— А, и още нещо! — Фемандерак подмина въпроса. — Можеш да спреш с позите. Не ти прави чест. Зная, че си мъдър старец толкова, колкото дъщеря ти има съвършена фигура. Зная и имената ви — прочетох ги в книга на две хиляди години. Вие сте Маендрага и Беладона.

— Кой си ти? — изпищя гномчето. — Как си се сдобил с подобно знание?

— Първо възвърнете естествените си форми! — заповяда Фемандерак. — Сетне ще видим дали бихме извлекли някаква полза от сътрудничеството.

Старецът кимна към дъщеря си. Пред очите на Лийт телата им започнаха да сияят и проблясват, разливайки се в други форми. Мъжът се издължи, гърбът му се изправи, а шкембето изчезна. Пред пътниците застана строен оплешивяващ мъж в средата на четиридесетте. Трансформацията на жената бе по-малка. Чертите ѝ леко се втвърдиха, появиха се няколко петна, станът ѝ леко натежа и малка цепка се появи между предните ѝ зъби. Лийт не видя други промени.

— Доволен? — с мелодичен глас изрече мъжът. *Не разпитвайте прекалено*, сякаш казваше гласът.

— И гласа — уморено каза Фемандерак. — Словоплетството ти няма да проработи върху нас. Мисията ни не търпи отлагане. Не разполагаме с време за игрички.

— А аз съм гладен — вметна хауфутът.

— Много добре! — рече магьосникът, а думите му бяха пропити с напрежение. — Чрез някакво неведомо за мен изкуство си узнал имената ни. Би ли разкрил тези на спътниците си и причината да сте тук? Сигурно нещо важно е докарало в Кантара единствените фалтански магьосници, които съм съзирал. Предполагам няма да ми

кажете как сте избегнали всички капани, заложили от мен в долината. Дори не усетих някой да преминава през тях.

Фемандерак се усмихна.

— Имаме си тайни — учтиво рече той. — Ала имената ни не са сред тях. И, за разлика от твоето, не се споменават в легенди. Аз съм Фемандерак. С мен са моят господар — хауфутът на Лулеа, съветникът му Кърр, братята Лийт и Хал, всички от Фирейнс. Техният рицар Ахтал, както несъмнено си забелязал, е брудунец. Отдели миг да прецениш силата му и се запитай как един Повелител на страха ни служи. Принц Уизаго от Деруйс е тук в ролята си на представител на южните кралства, а Те Туахангата е родом от Мъглата. Спящият ни слуга е от Инструър, което обяснява непознанството й с изкуствата ти.

— Ами ти? Каза ми името си, но не и откъде си. Познавам фалтанци и брудуонци. Ти не приличаш на нито едно от двете.

— Защото не съм нито едно от двете. Аз съм Фемандерак Пътникът, първият напуснал Дона Михст и стъпил във Фалта за повече от две хиляди години.

— Дона Михст? Долината?

— Разбира се. — Фемандерак въздъхна, сякаш се бе уморил да поучава. — От рода Стейн. Доведен тук по причина, която ви касае сериозно, Пазители на Стрелата.

Сега достигаме същината — помисли си философът. *Сега е най-рискованият момент.*

— Стрела? — тихо рече мъжът на име Маендрага, без нищо да проличи върху лицето му. — Не държа лък в къщата. Не ловуваме. Сдобиваме се с храна по други пътища. Но вие сте движени от някаква цел. Как се нарича компанията ви?

— Вече си отгатнал названието, ала желаеш да го чуеш от нас. Отвори уши, защото ние сме Аркимм. Джугом Арк е нашата цел.

Маендрага неволно пристъпи крачка назад и хвърли предупредителен поглед към дъщеря си.

— Няма смисъл да отричате — настоя Фемандерак. — Или бихте предпочели господарят ми да пристъпи към разпит?

— Това няма да е необходимо — бързо рече Беладона. Баща й я изглежда сурово, ала не каза нищо. — От баща на дете учението се е предавало от времето, когато Бюрей назначил първите пазители. Знаем кои сте. Знаех кои сте още преди да достигнете стените ни. Може да се

каже, че ви чакахме. Но ще трябва да представите доказателство, преди да се сдобие с тайната на знанието ни. И не мислете, че ще можете да я изтръгнете от нас — никаква сила не може да ни принуди да разкрием причината за съществуването си в подобно място.

— Значи историята за убийството на децата на Бюрей от разбойници е лъжа?

— Разбира се! — каза жената.

— И вие сте потомци на Бюрей? — *пъзелът се подрежда*, помисли си Фемандерак.

— Понякога сме вземали съпруги или съпрузи от малцината, попадали на това място, или сме ги дирили сред овчарите в долината на Нюм по на север. Но, да, ние сме деца на Бюрей.

Ето така е била оформена легендата за Кантара.

— И ви е оставил като пазители на най-ценното свое — или по-скоро на Първородните — притежание.

— Да.

— Тогава ще знаете, че във време на огромна беда Стрелата трябва да бъде показана — гласът на философа се повиши и се кали с метален оттенък. — Това време настъпи. Ето знаците. Брудуонски воин от най-висш порядък стои сред нас, понастоящем наш слуга, но някога изпратен в Лулеа да дири Десницата на Най-възвишения.

Маендрага и Беладона реагираха на името — той си пое дъх, а очите на жената се уголемиха.

— Десницата ще се разкрие, когато Брудуо заплаши Фалта. Ахтал е знак, че Брудуо наистина ни заплашва. Пълчищата на Кафявата армия може точно в този момент да се изливат през Просеката. Не се ли възправи срещу тях обединената мощ на Шестнадесетте кралства, те ще залейт цяла Фалта като потоп, който ще ни опустоши.

Но Шестнадесетте кралства не ще се възпротивят. Покровителите им служат на Рушителя. Множество инструктори са подирили убежище от предателските водачи — спящата жена отвън е една от тях. Тя е вторият ни знак.

По това време Десницата ще бъде разкрита. Преди две години напуснах дома си в Дона Михст, за да търся Дясната ръка на Най-възвишения. Аз, Фемандерак от Даурия, съм третият знак. И това знание ви давам в потвърждение:

*Над земята, през водата —
в земята пламъкът се крие.*

Разпознавате този куплет, част от Загадката на Стрелата. Позната е само на нас — и вам, които сте го научили в майчиния скют. Да разгадаем гатанката и открием Стрелата, сетне да я използваме да обединим Фалта — това е нашата мисия. Какво ще речете, пазачи?

— Само това? — каза Маендрага и Лийт бе изненадан да открие страх в гласа му. — Къде е момичето? Съзирам четирима от Аркимм. Къде е петият? Не можете да получите Джугом Арк, докато и Петимата от Ръката не присъстват. Не ще го позволя.

— Задържана е в Инструър от могъщи врагове. Не можем да чакаме освобождението ѝ. Не можем да се върнем. Ще рискуваме да вземем Джугом Арк само четирима от Аркимм — и с каквото съдействие могат да предложат останалите от групата ни.

— Няма — тъжно рече Маендрага. — Знаците ви красноречиво показват достойнството ви за тази мисия. Знайте, че ако петимата бяхте тук, нищо не би възраждало повече сърцето ми — и това на дъщеря ми — да ви разкрия тайната на Джугом Арк. Ала момичето също трябва да е с вас. Доведете я.

— Не ни ли чу? Не разполагаме с нужното време. Каузата ни ще бъде изгубена в месеците, които това ще отнеме. Тогава може и да получим Стрелата, но не ще има кого да повеждаме. Не ни бавете и споделете тайната! Тогава ще може да загърбите пазителството и отново да пристъпите в света на хората, както сте желали дълго.

— Не ще направим нищо без момичето. Знаете, че няма. Що за закрилници сте вие, позволявайки си да изгубите момичето, сетне опитвайки се със заплахи да ме принудите да сдам тайната?

Фемандерак се усмихна.

— Опасно близо си — рече той. — Справих се добре, но изглежда не достатъчно. Но няма да се откажем.

— В такъв случай изглежда, че магическото ви умение ще бъде премерено с моето — мрачно изрече Маендрага. — Ще започваме ли?

— Не и преди вечеря! — оплака се хауфутът. — Това не може ли да почака?

За своя изненада Лийт чу други думи зад изречените от хауфута. *По-спокойно! Изпълнявай дълга си с чест! Отдай на гостите си известно уважение!* Ако думите бяха насочени към него, щеше неизменно да им се подчини. Принудата бе силна. У младежа се зароди подозрение — познаваше тембъра на този глас.

— Какво правиш? — прошепна Лийт на брат си.

— Обогатявам — бе отговорът.

— Разбирам защо те почитат като повелител — отвърна Маендрага с дълбока почит в гласа. — Подчинявам се не по принуда, ала защото си прав, което придава власт на думите ти. Като груб домакин се представих пред такива разнообразни представители на Първородните — и други.

Той им се поклони.

— Дъще, пригответи на тези пътници подobaваща вечеря, докато аз се погрижа за спътничката им.

Вдървено, с голямо усилие, склонило раменете му, той излезе от стаята.

— Нека ти помогна! — предложи Хал на Беладона. — Зная как да приготвям храна по вкуса на господаря. Гневът му не е красива гледка.

Фемандерак нямаше възможност да обсъди с останалите стратегията си по време на приготвянето и последващото изяждане на храната. Разчиташе на разума им и мълчанието на Илион, която несъмнено нямаше да си спомня нищо от заклинанието. Маендрага и Беладона не ги оставяха сами нито за миг, сякаш не искаха да позволяват на Аркимм да заговорничат.

Маендрага и Фемандерак премерваха сили по време на храната, сякаш преценявайки един друг — бе очевидно, че след вечеря ще има битка. Каква точно, Лийт нямаше понятие. Ала сега, когато брат му се бе разкрил като магьосник, младежът не се притесняваше за резултата. Всъщност чудеше се дали изобщо би имало значение. Дали Джугом Арк се намираше някъде в тази къща? Съмняваше се. Каква полза от гатанката, ако Стрелата можеше да бъде открита тъй лесно? Лийт внимателно следеше разговора, дирейки някаква догадка за

разкриването на загадката. Разбра, че Фемандерак вижда шанса им в това да убедят стражите да разкрият тайната си.

— Стрелата не е тук, това е ясно — рече Фемандерак. — Но вие знаете къде е.

— Разбира се! — потвърди Беладона. — Щях да бъда лош пазител, ако не знаех къде се намира пазеното от мен.

— И не може да е далеч — продължи той.

— Не виждам логика или причина, налагаща да бъде близо.

— Е, трябва да я пазиш. Как може да я пазиш, ако тя се намира далеч?

— Нима магията е ограничена от разстоянията? — отвърна Маендрага.

— Ограничена е от силата и въображението на магьосника — отговори Фемандерак. — А разстоянието е ограничение на силата, което не може да бъде преодоляно лесно. Стрелата податлива ли е на илюзии? Може ли да изглежда като нещо различно?

Маендрага сви устни.

— Никога не съм опитвал — откровено рече той. — Силно се съмнявам.

— Подайте свинското! — намеси се хауфутът, съвършено играейки ролята на могъщ, но незаинтересован водач.

— Загадката е свързана с география, нали? Отговорът е местоположение?

— Може би — отвърна лукавият пазител. — А може и да е метафора: въздух, вода, огън, земя — четирите елемента. По кой път дойдохте в Кантара?

— През Деруйс и Мъглата, сетне прекосихме Долината на хилядите огньове и преминахме Астареа. А, виждам какво загатваш. Да не искаш да кажеш, че разгадаването зависи от това от кой път е приближена Кантара?

— Значи сте дошли от север — усмихнато рече Маендрага. — Това обяснява как сте се изплъзнали от мрежите ми, освен от една. Северният път е малко употребяван.

С напредването на разговора семенце на съмнение покълна в ума на Лийт. Не можеше да го определи, още не, ала усещаше нещо. Умишлено го остави, позволявайки му да нараства само.

— Дребна подробност — каза Фемандерак. — Но очевидно очакваш търсачите на Стрелата да се появят от юг, от Немохайм, следвайки река Нюм. Не си ни очаквал.

— Не. Но очаквах някого. Ето новини, които може да ви заинтересуват. Мрежите ми край Нюм усетиха приближаването на човек, в състояние да командва илюзии. Друг отряд наближава Кантара.

Той спря и прецени ефекта на думите си върху Аркимм — и не остана разочарован. *Немохайм* — отчетливо размърда устни Кърр към Фемандерак. Философът кимна.

— Това са онези, които дирят да попречат на мисията ни. Подпомага ги Брудую. Трябва да намерим Джугом Арк преди тях!

— Ще имат успех колкото вас, уверявам ви! Всичко се свежда до това. Доведете ми момичето! Трябва да видя завършен Аркимм, преди да ви напътя към Стрелата.

— Я кажи! — рече Лийт, внимателно придал на лицето си безгрижно изражение, погрижил се гласът му да не изразява нищо. — Наоколо има ли водопади?

Фемандерак се обърна към него с объркано изражение.

— Безбройни хиляди, приятелю! — отвърна Маендрага. И Лийт долови това, което търсеше — лек намек за словоплетство. *Не питай за водопади*. Никой, който не търсеше тези думи, нямаше да ги долови. Магьосникът не бе в състояние да задържи мислите си настрана от гласа си. Вероятно дори не подозираше, че е издал местоположението на Джугом Арк, но ако подозрението на Лийт бе основателно, точно това бе сторил Маендрага.

— Разбира се — отговори Лийт. — Не очаквам да се огънеш и да ми кажеш.

Бе подбрал думите внимателно и също внимателно наблюдаваше мъжа. Отново видя това, което се надяваше да види — лекото стесняване на очите, едва забележимото побеляване на кокалчетата. Не допусна изражение на задоволство или радост върху лицето си, старайки се да изглежда млад и наивен. Лесно беше.

Всички помогнаха в отсервирането, сетне пътниците се настаняха в предоставените от Маендрага столове (не питаха откъде са

се появили, но изглеждаха достатъчно солидни). Пазителят и философът се бяха изправили един срещу друг, пронизвайки се с очи. Хал седеше до Лийт с непроницаемо изражение.

— Намираме се далеч от дома — рече сакатият на брат си. — Не се учудвай от съществуването на неща, за които не сме чували.

Искаш да кажеш, за които аз не съм чувал — поправи го Лийт, но не каза нищо.

— Сега — поде Фемандерак, — обясни ми как възнамеряваш да ни попречиш да открием Стрелата на единението.

— Веднага след като ти ми обясниш как възнамеряваш да се сдобиеш с нужната ви информация — сладко отговори Маендрага. — Бъдете предупредени — ще убия всеки, който се сдобие с информацията, без Десницата да е пълна.

Лийт, който тъкмо се канеше да заговори, стисна зъби.

— По силите ми е! — продължи пазителят. — Не всички мои умения се отнасят до илюзии. Смъртта от магията ми не е приятна.

Словоплетството бе силно подчертано: *Откажете се. Не искам да ви убивам, но ще го направя.*

— Несъмнено можеш — отвърна Фемандерак, невнимателно отговаряйки на словоплетството. — Несъмнено.

— Може ли? — обърна се Лийт към брат си.

— Възможно е. Ако може да съзира семената на зараза или нездраве в нас, то би могъл просто да ги обогати, докато те не се превърнат в доминиращата сила в телата ни. Подобно на случилото се с отшелника.

С Фемандерак нещо не бе наред — очите му се бяха изцъклили, а устата му бе леко отворена.

— Несъмнено можеш! — повтаряше той.

— Глупак! — злорадо викна Маендрага. — Отговори на мисълта ми и беше поробен от нея. Какво ще сториш сега, хауфуте? — той се обърна към селския водач.

Хал присви очи в концентрация — хауфутът сви рамене, очевидно спокоен, а очите на философа мигновено се проявиха.

— Не беше кой знае какво Словоплетство — каза Фемандерак. *Превъзхождам те — говори истината!* Маендрага шокиран се извъртя.

— Ти ме превъзхождаш — непредпазливо рече той, сетне, осъзнал грешката си, нададе такъв писък, че колибата потрепери.

— Изрече истината — обяви философът. — И попадна в капана ми. Моля те, Маендрага, в Даурия играем на това като деца. Нима изкуството ти е станало толкова немошно?

Но Маендрага не можеше да помръдне или говори. Сплитането го бе лишило от воля.

Беладона уморено се изправи.

— Предполагам, че след като сега е впримчен в мрежата на истината, ще го накарате да ви разкрие местоположението на Джугом Арк, което той ще стори. Ала то ще бъде грешка, предупреждавам ви! И ще се противопоставя с цената на живота си, колкото и нищожни да са силите ми.

Фемандерак се приготви да зададе питането. Решението на загадката! Умът му на учен изгаряше от нетърпение да се сдобие със знанието.

Забравен в надвисналото напрежение, Хал се обърна към Лийт.

— Той трябва ли да разкрие тайната? — прошепна сакатият.

— Не мисля така — внимателно отвърна Лийт, вдигнал ръка пред лицето си.

— Добре — рече Хал. — Разкриването по този начин може да го пречупи.

Хал се приведе напред, сякаш нетърпелив да чуе.

— Маендрага! — заповяда Фемандерак. — Кажи ми къде се намира Джугом Арк!

Въпросът увисна във въздуха. Зад тях Беладона се занимаваше с накладжането на огъня, несъмнено нежелаеща да гледа бащиното унижение.

— Местоположението! — настоя философът. — Къде е Стрелата?

От устата на пазителя се отрониха думи:

— Няма... да... ти... кажа.

— Какво? — изрева Фемандерак. Беладона ахна и закри уста с длан. — Невъзможно! Трябва да кажеш истината! Не може да се съпротивляваш!

Приятелят на Лийт бе извън кожата си.

— И въпреки това... не ще... ти кажа! — дойде отговорът.

Мъжът от Дона Михст опита да перифразира въпроса, но не можа да преодолее съпротивата на пазителя. С ругатня се стовари върху стола си, който изчезна.

— Това сигурно заболя! — язвително отбеляза Беладона, докато философът се опитваше да запази достойнство. — Сега освободи баща ми, послушай го и доведи момичето.

— Свободен си — изрече Фемандерак. В гласа му се долавяше поражение. — Не смятах, че е възможно някой да се възпротиви на правдосплитание.

— Аз също — отговори с побледняло лице Маендрага. — Но се благодаря, че се оказа така. Усетих безбрежна сила, сякаш можех да сторя всичко. Не знам откъде дойде.

— Патова ситуация — рече хауфутът. — Възможно е да продължим играта на сутринта, но сега ще отпочина. Би ли могъл да създадеш илюзия, достатъчно солидна за целта?

Маендрага се изсмя, моментално възстановил силите си.

— Това ще бъде най-тежкото изпитание на уменията ми, но ще опитам.

— Хубаво — рече едрият мъж. — Само ме предупреди, когато не можеш да я поддържаш повече.

Аркимм спаха до късно сутринта. Само Фемандерак излезе рано на разходка. Не се сдържеше от нетърпение, чакайки да се срещне с младия лулеанчанин, но отдели време да потърси заклинания — такива нямаше. Посрещналото Лийт утро бе сиво и мрачно. Мъглата бе обгърнала колибата. *Ако мога да се доверя на очите си!* — помисли юношата. Нямаше следа от пазителите.

Закусиха леко от скромните си припаси. Фемандерак се върна точно когато напускаха масата (с изключение на хауфута, който диреше нещо допълнително). Философът моментално дръпна Лийт настрана.

— Какво научи? — запита той. — Разполагаш ли с тайната? Разреши ли гатанката?

— Така мисля — отвърна Лийт. — Свързано е с...

В този миг вратата се отвори, за да пропусне Маендрага и Беладона. И двамата носеха роби — бледосинята на мъжа му

придаваше царственост, а сеплото сиво подчертаваше красотата на девойката. Фемандерак скръцна със зъби.

— Не прекъсваме нещо важно, нали? — със злорадство запитва Маендрага. — Добре е да внимавате. Зная заклинание, което кара думите да увисват във въздуха, дълго след като са изречени.

Фемандерак сгърчи лице.

— Това е само една от многото причини, поради които се каним да напуснем. Ние сме Аркимм, търсачите на Джугом Арк. Понесохме изпитания и лишения, за да стигнем дотук, така че повече няма да търпим упорството ти. Ако Най-възвишеният желае да открием стрелата, то той самият ще ни води.

Маендрага повдигна вежда. Очевидно играта не бе свършила.

— Ще дойдем с вас — усмихна се Беладона.

Красива и смъртоносна — осъзна Лийт.

— Не мисля — отговори Фемандерак. — Получихме достатъчно от *помощта* ви.

— Тогава предполагам, че имате известно понятие къде би могла да бъде Стрелата?

— Не точно. Ала новините ти за други в долината означават, че не можем да чакаме. Трябва да потърсим Джугом Арк.

— Каза ли им, че напускаме? — рече хауфутът, все още играейки ролята си добре. — Вече щяхме да сме на път.

Скоро Аркимм напуснаха колибата на пазителите, но не и тяхната компания. Трябваше им храна, така че позволиха на Беладона и Маендрага да дойдат с тях в замяна на нови припаси. Младата жена затвори вратата, а с жест баща ѝ възстанови илюзията на величествения замък — прекараха няколко минути в крачене през коридор, сетне през градина, за да излязат през портата в стената.

Фемандерак крачеше точно до Лийт, който по необходимост бе повел групата.

— Надявам се да си прав — промърмори под носа си философът. — Разчитаме на теб.

ГЛАВА 16

В ЗЕМЯТА ПЛАМЪКЪТ СЕ КРИЕ

— Можеш ли да намериш обратния път? — прошепна Лийт на Уизаго, докато пътниците слизаха надолу по пътеката. Далеч от лявата им страна, в малко дефиле, ручейт бълбукаше и ромолеше.

— Обратният път? Разбира се. Всичко бих сторил да се махна от това прокобно място! — практичният деруйсианец бе силно разтревожен от срещата с пазителите.

— Стори го тогава. Отведи ни до подножието на сипея.

Мълчаливо стигнаха до входа на величествената долина. Във всеки един друг момент Лийт би се насладил на гледката на малкия поток, полетял надолу по редица прагове, а бистрите му води уловили блясъка на внезапното слънце. Наместо това крадешком обхождаше членовете на Аркимм, улавяйки погледа им и опитвайки се безмълвно да им влее кураж. Задачата бе трудна, допълнително усложнена от факта, че самият той се нуждаеше от окуражаване. Ако трябваше да бъде честен, разчиташе единствено на интуиция, това и нещо, което бе видял, без в действителност да го дири. Бе преровил паметта си, опитвайки се да я принуди да му покаже търсеното, но не можеше да бъде сигурен. Пазителят изглежда бе потвърдил предположението му, но кой можеше да каже дали и това не беше част от плана на Маендрага? Хал и Фемандерак също вдъхваха увереност на спътниците си и това караше Лийт да се чувства отворително. *Моля те, не искам да ги разочаровам.* Не мислеше за съдбата на Фалта. За него имаше значение единствено да оправдае доверието на приятелите си, рискът му да се окаже основателен. Нямаше да понесе, ако...

<Въпрос на доверие> — избухна глас в главата му.

Той се огледа, но никой не бе насочил очи към него. След всичко случило се в долината, заподозря за миг, че пазителят, Хал или Фемандерак бяха проговорили директно в ума му. Но не, помнеше този глас.

След всичко това, което ти рекох, защо продължаваш да ми говориш?

<Налагало ми се е да се оправям и с много по-лоши неща.>

Но аз казах, че не искам да чувам повече гласа ти.

<Истина е. Но замислял ли си се, че мога да съзря мотивите ти? Че докато част от съзнанието ти иска да задуши гласа ми, ти искаш да ме чуеш?>

Може ли да говорим за това по-късно? Точно сега трябва да мисля за... всъщност ти би могъл да ми кажеш дали съм прав или не.

<Бих, но няма.>

Точно така. Ще ме подобряваш, докато си играеш с хиляди животи.

<Лийт, повечето хора трябва да признаят нуждата си от други. Ала ти трябва да откриеш повече самостоятелност. Стоиш на ръба на зрелостта — и ще останеш там през целия си живот, освен ако не започнеш да поемаш отговорност. По тази причина си замесен във всичко това.>

Значи зависи от мен? Няма да се намесваш?

<Всичко ще се реши тук и сега.>

Джугом Арк, брудуонската инвазия, всичко?

<Въпрос на доверие. Довери ми се, довери се на приятелите си, довери се на себе си. Все още не е късно.>

За момент спряха да починат на обгорялата поляна. Лийт ужасно искаше да поговори с някого, ала присъствието на Маендрага и Беладона не му позволяваше.

Магьосникът се обърна към Лийт и преценяващо го огледа. На младежа се стори, че той не изпита особено уважение към съзряното.

— Накъде сега, млади господарю? — рязко запитва той. — Не заблуждаваше никого.

— Зависи — отвърна Лийт, разгневен и доста объркан. — Зависи от това какво възнамеряваш да правиш, ако съм прав.

— Нищо. Ако Аркимм намерят Стрелата без моята помощ, не ще се намеся.

— В такъв случай ще тръгнем надясно, нагоре по долината. Търся нещо.

Взря се прямо в пазителя, сетне реши да рискува с друго налучкване.

— Никога не си бил там, нали? Никой от вас не е бил.

— Не.

— Затова идвате с нас. Ако я открием, искате да я видите.

— Ако ти си прекарал целия си живот в служба на предмет, не би ли искал да го видиш?

Лийт се усмихна и последва още едно предчувствие.

— Много пъти си се усъмнявал в съществуването ѝ, нали?

Маендрага се усмихна уморено.

— След смъртта на съпругата си, почти не съм вярвал. Трябва да я видя. Трябва да узная дали моят живот и още множество преди него са били изхабени.

— Значи смяташ, че зная къде е? — вече всички пътници внимателно следяха разговора.

— Не съм сигурен. Раздвоен съм. Част от мен иска да я откриеш — с нерационална надежда, защото тя е умело скрита, дори знанието за местонахождението на Стрелата не гарантира, че тя ще бъде твоя. Но друга част иска да остане скрита до събирането на Аркимм. Защо, защо не доведохте момичето?

— Трябва да е странно — отбеляза Лийт — да си Пазител на Стрелата. Никога да не я виждаш. Или да я видиш и да осъзнаеш целта си точно, когато тя вече е изпълнена. Не разбирам защо на Стрелата ѝ е бил нужен Пазител.

— Бюрей не е искал да бъде намерена преждевременно. Той е бил ясновидец, разбира се, иначе не би я скрил. Трябвало е да бъде намерена по времето на първата брудуонска инвазия преди хиляда години. Дошла експедиция, точно като вашата, само дето Петимата от Ръката били в пълен състав. Узнали от един мой предтеча местоположението на Стрелата, но не могли да я открият. Много е трудно. Така че брудуонците триумфирали. А сега вие идвате отново, точно както Бюрей е предрекъл. И ако се провалите...

— Трета група ще се появи след още хиляда години — довърши думите му Лийт. — А междувременно безчет животи ще угаснат, всички ще страдат заради провала на един или неколцина. Защо Най-възвишеният не си подбира по-внимателно представителите?

— Може би задачата не е по силите на никого от тях — тъжно каза Беладона.

— Никога няма да узнаем това, ако стоим тук — каза хауфутът. — Време е да продължим.

Долината отново се загърна с мъгла, впоследствие разпръсната от утринното слънце — Пазителите вече не се нуждаеха от заклинанието. Пара се извиваше от процепи и оврази по стените на долината, дали заради изпарение или от дълбоките вирове под многобройните водопади, Лийт не можеше да определи. Представи си малки къщурки, скътани в затулени долини, с весело запушили комини, изпълнени с весела гълчава — откри, че копнее за отдих от неспирните усилия, за усамотение и почивка, да бъде освободен от притискащите го очаквания. Не за пръв път в ума си се завърна в дните преди баща му да бъде пратен в Брудую, времето преди появата на сияещите рицари.

Няма полза от тези мрачни мисли.

В ясния утринен въздух долината Нюм разкриваше истинската си красота. Планините бяха невъзможно високи, невъзможно стръмни. Не чак толкова високи като Гросберген, но изглеждаха по-масивни, по-заплашителни и потискащи, благодарение на стръмнината на туловищата си. Най-стръмните склонове представляваха оголени сиви скали, посочили небето, а по-полегатите можеха да се похвалят с плаха растителност, вкопчила се в плиткия слой пръст. На около три хиляди фута над дъното на долината гората свършваше — над леса кафеникави треви бяха наболи по раменете на планините. По-високо от това Лийт не можеше да види. От всяка страна се стичаха водопади, макар да не бяха толкова пълноводни, както преди два дни, крехката им красота само печелеше от това. Пред тях, в предната част на долината, два големи заснежени върха се извисяваха, долните склонове на десния бяха скрити зад скала, надигнала се от стената. В левия масив различаваше огромен белег, разсичащ го от върха почти до дъното на долината. *Потърпи, потърпи...* — рече си той, докато изчакваше снагата на другия връх да изникне.

Почти шестте месеца крачене из пустошта трябваше да е научило Лийт на търпение, ала той не спираше да се взира напред, протягайки врат в търсене на разлика.

— Какво търсиш? — запита го Беладона. Лийт я изслуша внимателно, но не откри намек или подбуда в гласа ѝ.

— Смятам, че знаеш. Търся вода, падаща отвисоко.

— Толкова млад, а толкова сериозен — и тя се изсмя. Този път Лийт долови и нещо друго, но не се осмели да го проучва, с изключение на осъзнаването, че жена с такъв контрол върху гласа си трябва да е имала предвид точно това, което бе изрекла. Опитва се да не се изчервява, макар да знаеше, че само се опитва да го разсее.

Внезапно, над хребета пред тях, той изскочи пред очите им — най-горният праг на водопад, който се лееше от скрит басейн, разположен между два огромни върха. Намираше се на около левга. Лийт си позволи облекчена въздишка.

— Това е, нали? — запита той Беладона, но бе по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

Маендрага отговори вместо нея.

— Изглежда си разбрал нещо от думите ми или от някакво свое знание. Какво още знаеш?

— Нека продължим, докато изникне целият — храбро отговори младежът. — Искам да го видя.

Пейзажът атакуваше сетивата. В кристалния планински въздух склоновете изглежда се устръмняваха, върховете нарастваха, а водопадите трещяха и се пенеха, докато ушите не замолеха за милост. Гората не облекчаваше чувството им за незначителност. Огромните разперени борове, ели и букове се извисяваха над тях, обгръщайки ги в шумолене на листа и чирикание, дори планината не можеше да се мери с величието им. Долината на Нюм, обгърната от планините на Алмукантара, не бе място, където смъртните можеха да оцелеят лесно.

— Как живеете сред всичко това? — обърна се Лийт към Маендрага, същевременно размахвайки ръка наоколо.

— Човек се научава да го начупва на сегменти — отвърна магьосникът, интуитивно разбрал въпроса на Лийт. — От полза е, че магията ми помага да контролирам част от него, като например мъглата, инак бих намерил земята твърде мъчителна. Трябва да призная, че съм се чудел какво ли представлява остатъкът от света.

— Скучен — незабавно отговори Фемандерак. — Сравнен с това.

— Всичко би изглеждало такова, ако бъде сравнено с този водопад — добави принц Уизаго.

Говорейки, заобиколиха скалата, така че началото на долината се изправи пред тях. Двата върха приличаха на огромни стражи, бдящи

над някаква тайна между себе си. От мястото, където билата им се срещаха, се спускаше водопад, привидно бликащ от самата скала — разтърсваща духа каскада, спускаща се от две хиляди фута височина, разделена на три прага, всеки от които по-голям от предишния.

— Красиво е — промълви Те Туахангата. — Сравнени с този, всички останали водопади са просто капещи струйки.

— Да, красиво е! — Лийт не можа да удържи мрачината от гласа си. — Красиво е и трябва да го изкатерим.

Аркимм и техните спътници обядваха близо до подножието на водопада — толкова близо, колкото можеха да се приближат, без да бъдат окъпани от капките. Вляво поточе ромолеше в тясна клисура, а над него се издигаше сипеят, по който бяха слезли. Ала сред пейзажа царуваше водопадът. Строполяваше се край тях от неназоваеми височини, а великанският му рев прикриваше факта, че всъщност носеше сравнително малко вода. Изпъвайки вратове, пътниците можаха да съзрат най-високия от трите прага. Лийт се съсредоточи върху плискащата вода и се опита да проследи пътя ѝ по скалата. Водопадът се забиваше в каменен праг, отхвърчаше надолу, проблясвайки с диамантени искри, сетне отново се блъсваше в стената, за да се хвърли стремглаво в черния вир в основата на скалата.

— Да изкатерим това? — рече хауфутът. — Изморително е само да го гледам.

— Има ли си име? — обърна се Те Туахангата към Маендрага.

— Не. Всички останали водопади си имат названия. Не знам кой ги е наименувал. Вероятно някой от дедите ми. Но този, Бащата на всички, няма име. Това е Водопадът.

— Но басейнът над него си има име — бавно, предпазливо рече дъщеря му, сякаш се страхуваше, че ще издаде тайната. — Нарича се Джорам.

— Някой би ли обяснил какво общо има това с мисията ни? — запита Кърр с горчилка. — Всичко е много хубаво, макар че аз лично предпочитам малко по-тихо и спокойно местенце, обаче не виждам Стрела.

— Добре — каза Лийт. Бе настъпило времето да обясни и той се чувстваше леко посрамен, ясно съзнавайки риска от подигравки.

Прочисти гърло и заговори. — Слушайте. Единственият начин да се достигне Кантара от север е през Мъглата и пустинята на Долината на хилядите огньове. Всички помним колко трудно бе това. Догадката ми е, че Бюрей и поставените от него Пазители не са взели под внимание възможността някой да се приближи към Стрелата от тази посока, така че не бяха поставили достатъчно клопки, както видяхме. Наместо това са очаквали пътниците да дойдат в долината Нюм от юг, от Немохайм — имало предостатъчно капани, които да се погрижат за идващите от тази посока. В крайна сметка се предполага, че във Фалта никой не разполага с магическо знание — тук Лийт не можа да се сдържи да не погледне косо към брат си. — Най-малко пазителите биха били уведомени, че някой се приближава. По този път щяхме да тръгнем ние, ако принц Уизаго не ни бе отвел в Кинекин. Може би нямаше да стигнем толкова далеч.

Така че ако капаните са съсредоточени на юг, за да предотвратят достъпа до долината, Стрелата би трябвало да се намира на север, в началото на долината.

Тук гатанката става важна:

*Над земята, през водата —
в земята пламъкът се крие.*

Това е карта от думи, насочваща ни към местоположението на Стрелата. Предполагам, че ако Аркимм бе в пълен състав, пазителите щяха да ни доведат тук, да ни кажат да изкатерим водопада и да ни оставят сами да разгадаем останалото. Трябва да минем през въздуха, през водата и да открием пламъка в земята. Това би могло да означава всяко място. Но пазителите не са очаквали да се спуснем по сипея. Ала ние се спуснахме по него. А понеже бях пред вас, видях скривалището на Джугом Арк, само дето тогава не го осъзнах.

Маендрага сви устни.

— Това е щастлива случайност, ако изобщо е късмет. Чудя се дали Най-възвишеният не компенсира липсата на момичето.

Лийт продължи:

— Някой друг видя ли езерото, докато слизахме? Така си и мислех. Аз самият го зърнах само за мигове, намиращо се в басейн

между два върха, с малък остров в средата. Водата се изливаше между върховете, за да изчезне в пропаст. Не можах да видя къде отива — той се обърна и погледна към водопада. — Вече мога. Този водопад източва езерото високо над нас. За да достигнем до острова в средата, където очаквам да открием пещера, трябва да се изкачим по склона край този водопад и да потърсим начин да прекосим водата. Предполагам ще трябва внимателно да изберем от коя страна на водопада да се изкачим, тъй като една от тях ще бъде невъзможна за преодоляване. Затова предната мисия за Стрелата се е провалила, нали? — той се обърна към чародея и дъщеря му.

— Да, заради това — потвърди Маендрага.

— Избрали са погрешния склон — и или са се отказали, или са паднали. Ала другият склон, онзи, който не са избрали, ще ни отведе до Джугом Арк.

— Но откъде знаеш това? — запита удивено Фемандерак.

— Слизайки по сипея, видях и нещо друго. Над пролуката, където водата напускаше езерото, се издигаше тънка, проблясваща жица. Известно време се чудих за нея. Но сега си мисля, че тя предоставя достъп до скрита лодка от правилния склон.

— Въже? — рече Уизаго. — Но какво пречи приключенецът просто да заобиколи езерото и да вземе лодката?

— Не зная — рече Лийт. — Не съм мислил за това.

— На брега на езерото има непреодолима скала — рече Маендрага. — Поне така ни казваха. Бюрей преценил, че е по-лесно да се използва въжето.

— Хубава идея! — рече с известна горчивина Фемандерак. — Но не е зле да обясниш защо илюзиите на пазителите не са били достатъчна защита. Защо просто не е оставил Стрелата при вас?

Маендрага заговори с внезапна мрачина:

— Пазителите не са достатъчни за Стрелата. Бюрей е искал тя да бъде защитена както с физически, така и с вълшебни клопки. Осъзнал е, че повечето от овладелиите магическите изкуства ще бъдат прекалено стари, за да пренебрегнат природните препятствия. Това било сторено, за да попречи на лакеите на Рушителя да намерят Стрелата и да се възползват от силата ѝ. Така че я поставил на практически недостъпно място, както младежът предположи. В пещера на остров, наскред езеро с ледни води, заключено между високи планини, достъпни единствено

чрез изкатерването на водопад и прекосяването на въже над пропаст. Това е задачата, която ви предстои.

— А как да изберем правилния склон? — запита Уизаго.

Маендрага се взря в него с пронизителен поглед.

— Това е Произволът. Дори и пазителите не знаят.

— Какво? — девет гласа запитаха като един.

— Произвол. Най-силната възможна защита. Мрежата, уловила търсачите преди хиляда години.

— Разбирам — бавно произнесе Лийт. — Предполага се да познаем коя страна е правилната. Ако уцелим, значи сме Избраните на Най-възвишения.

— Да — каза Маендрага, усмихвайки се и обръщайки се към хауфута, когото смяташе за господар. — Добре си сторил, довеждайки подобен остър ум със себе си. Той е прав. Бюрей е преценил, че случайността може да постигне онова, което не ще е по силите на клопките. Никому не е казал правилния път до езерото, наместо това предоставяйки избор, така че Най-възвишеният да разполага с ефективен начин да отсява недостойните претенденти за Стрелата.

— Пазителите вярват, че Най-възвишеният ще проговори на Аркимм, казвайки им кой път да изберат — додаде Беладона.

— Следователно всичко се свежда до следното — обобщи Фемандерак. — Избираме правилния склон, разрешавайки Произвола. Сетне прекосяваме въжето — *над земята*, прекосяваме езерото с лодката — *през водата*, влизаме в пещерата — *в земята*, където намираме Стрелата — *пламъкът се крие*.

— Не искам да изтъквам очевидното — тъжно промълви хауфутът, — но сред нас има и такива, които ще се затруднят с тази задача.

— Да! — съгласи се с него Кърр. — Аз трябваше да го сторя преди много години, а ти — преди много блюда.

— Много смешно.

— Но убийствено точно — рече Те Туахангата. — Откровено казано, никой от двамата ви няма да успее да се изкатери.

— И какво ще правим тогава? — запита Лийт.

Всички се обърнаха към него.

— Точно това възнамерявахме да те попитаме — рече хауфутът.

Не искам да се обръщам към теб, знаеш това. Питам само защото не разполагам с избор. Не мога да им дам исканото от тях.

<Хубаво е да бъдеш желан> — рече суховатото гласът.

Съжалявам. Но би ли ми казал кой от двата склона да изкачим?

<Нито един.>

Нито един? Какво тогава?

<Притежаваш отговора. Просто помисли внимателно. Трябва да достигнеш до езерото, което видя вчера. Красиво беше, нали?>

Образ на надиплените води проблесна в ума на Лийт, точно както го бе съзрял от сипея...

О! Но това не е ли измама?

<Няма закони, които това да нарушава. Ако откриеш Джугом Арк, мисията ще е изпълнена.>

Лийт се вгледа в непроницаемото лице на Маендрага.

— Каж ми — поде той, — онзи сипей го е нямало по времето на Бюрей, нито преди хиляда години, нали?

— Не. Появил се по времето на дядо ми, след един месец пороен валеж. Земята бе оголена на много места, но никъде толкова лошо, колкото... — думите му затихнаха, когато осъзнаването го осени.

— Спуснахме се по сипея. На мен ми се стори, че езерото лесно може да бъде достигнато от него — каза Лийт. — Но ще можем ли да се изкачим пак?

— Да не искаш да кажеш, че трябва да избегнем водопада? — възкликна Кърр. — Това позволено ли е?

— Произволът съществува, за да подsigури попадането на Стрелата в достойните ръце, нищо повече. Въпрос на случайност — заобяснява Лийт. Внезапно, нелепо, в ума му изникна изображението на момче, работещо в плевнята на Кърр. Момче? Та това беше преди по-малко от година. Прогони образа и продължи. — Ако ни е бил предоставен добрият късмет да избегнем този избор, нима Произволът не е изпълнил функцията си? Не е ли ясно, че сме водени от Най-възвишения?

— Със сигурност не можем да се изкачим по водопада — обяви принц Уизаго. — Ако знаех, че ни предстои подобно изпитание, щях да доведа десетина или дузина от най-добрите си войници, притежаващи сериозен опит в планинарството. С тяхна помощ можеше и да успеем.

Но не съм сигурен дали самият аз бих успял да се изкача, макар да съм от северен Деруйс, където отрасвахме с катеренето по хълмове. Не виждам как северняците биха се изкатерили на повече от петдесет фута. Би било ненужно захвърляне на живот. А ако стигнех върха на водопада, после какво? Бих ли могъл да намеря реликвата без Петимата от Ръката? Не мисля. Не, трябва да се изкачим образно по сипея — или да се откажем, тръгвайки обратно към дома.

— Да решим тогава — изрече Те Туахангата. — Не се плаша от тази стена. Но смятам, че принцът е прав за северняците. Предлагам да опитаме сипея.

— Аз също — съгласи се Уизаго. — Какво ще кажат Аркимм?

— Бих желал да чуя мнението на Ахтал — рече Фемандерак. — Можем ли да се изкатерим по сипея? На мен ми изглеждаше нестабилен и коварен. Какво ще каже брудунецът?

Хал се обърна към спътника си.

— Можем ли да се изкатерим по каменистия склон?

Страховитият брудунец изглежда с опитно око видимата част от сипея, сетне се обърна към сакатия.

— Трудно. Две стъпки нагоре, една надолу. Отнеме остатък от ден.

— Има още една причина да отбягвате водопада — неочаквано се обади Беладона. — Погледнете. Виждате ли перестите облаци? Предсказват времето. От юг се задава дъжд, казват те, ще завали до дванадесет часа. Може да ви заvari преди да сте се изкачили и да ви събори на земята.

Маендрага се извъртя към дъщеря си.

— Ти изоставяш пътищата на мъдростта! Кой или какво ти е завъртяло главата? Как ще бъдат потвърдени като Избрани, освен ако не изберат правилно при Произвола? Трябва да преминат изпитанието.

— Трябва ли? — контрира Фемандерак, чиито подозрения към магьосника се завърнаха. — Заякчаваш намерението ни да избегнем този тест. От какво значение за нас е дали вярваш или не? А сърцето ми ми казва, че ти не ще видиш реликвата, която пазиш ревниво, освен ако не ни придружиш. И логиката те надвива! По случайност дойдохме от север, случайно открихме диреното от нас. Не е ли това произволността, която тестът ти трябваше да определи?

— Спорихме достатъчно дълго! — рече хауфутът. — Ще се изкачим обратно по сипея, без значение дали на пазителите се харесва или не. И ще потеглим сега.

С тези думи той опакова остатъка от обяда си и отново нахлузи раницата на гърба.

— Трябва да се отнася много сериозно към това — тихо рече Кърр, — щом като пожертва обяда си.

— Радостен съм, че не рискувахме да се изкатерим по водопада — каза Фемандерак. — Щях да бъда принуден да оставя арфата си.

Те Туахангата се намръщи, най-близката до усмивка мимика.

— Жизнерадостта прикрива истинските чувства. Странни хора сте вие, северняците! Ала пътуването ми с вас бе приятно, ще ви следвам до края.

— Тогава да вървим! — изръмжа Маендрага. — Не желая да бъда на открито, когато времето се развали.

Задачата започна лесно, макар прекосяването на потока да отне повече време, отколкото Лийт помнеше. Мина час, преди да достигнат дъното на сипея, където сърцето му се сви. Как можеше да е толкова непоносимо стръмно? Издигаше се нагоре и нагоре и докато го оглеждаха, събирайки сили, дребно камъче се търколи край тях и цамбурна в потока.

С увеличаваща се умора пътниците поеха нагоре. В началото се бяха втурнали право напред, но само след няколко минути много от тях едва си поемаха дъх. Краката на Лийт се тресяха, глезените го боляха от напрежението. Сетне започнаха да лъкатушат — всяко пресичане им отнемаше много време, а ги приближаваше с малко към целта. След непоносимо дълго време, Лийт погледна надолу, за да съзре, че са се издигнали само на няколкостотин фута над долината. Слънцето бе прекосило четвърт от хоризонта.

— Това не ми харесва! — разтревожено рече Кърр по време на една от честите им почивки. — Хауфутът е почти грохнал, а дори и аз, израснал на открито, все по-трудно намирам воля да продължа.

— За мен би било по-трудно да се върна назад — отговори Те Туахангата.

— Туа е мотивиран от желанието да не се изложи — отбеляза принц Уизаго. — Аз съм движан от обичта към баща си. Препоръчвам всеки от нас да надникне дълбоко в душата си и подири нещото, което го кара да продължи. Каквото и да е, ще го срещнем отново само като покорим този сипей.

Насам и натам, насам и натам. Слънцето зад тях, груба горещина, издигаща се от сивия каменист склон. Крещящи в агония крака. Ахтал спира да помогне на хауфута. Хал ефикасно крачи нагоре. Отронили се камъни, блъскащи се в глезени, прасци, колене, търкалящи се все по-бързо, удрящи се в дървета стотици футове по-надолу. Раници, заплашващи да ги дръпнат назад и прекатурят. Никакви приказки, само накъсаният звук на измъчено дишане. Кърр залита и пада, ескейнчанката протяга ръка и го сграбчва. Не е останал дъх дори за благодарност. Само брудуонецът и — изненадващо — Беладона изглеждат незатруднени. Време за разплата за месеци злоупотреба на вече изтощени ресурси. Невъзможност да мислят отчетливо. Насам и натам. Маендрага се обръща и сочи — загрижено те се извърщат и поглеждат към южния хоризонт, където тъмно петно се простира сред небето, готвейки се да погълне слънцето. Дълбок, дълбок дъх, сетне отново нагоре по склона, разнообразните камъни, хрущящи под ботушите им. Насам и натам. Долу зад тях мъглата се събира в сенчестите долини, дими над дълбоките оврази, загръща стените на долината. Слънцето се спуска към планините. Сенките се удължават, протягайки се към мравеподобните фигурки върху скалата, поколебават се, сетне се нахвърлят отгоре им като изгладнели хищници. Слънцето докосва планински връх. Насам и натам, насам...

— Почти стигнахме! — някой отпред намира енергия да изкрещи.

Хленчейки от усилие, Лийт принуждава краката си да продължат, като сграбчва с ръце непокорните колене. Хауфутът е изцеден, Ахтал му помага. И тогава спират.

— Лийт! — виква принц Уизаго. — Това ли видя?

Там, вдясно и на около петдесет фута под тях, лежеше басейнът, който Лийт бе видял вчера. Сега бе тъмен и лишен от цвят, тъй като слънцето се бе гмурнало зад върха, разположен срещу пътниците. Различиха острова, размиращ се в сгъстяващия се здрач.

— Да, това — уморено отговори той.

— Не можем да продължим сега — твърдо рече Уизаго. — Ще ни отнеме време да достигнем въжето, а и никой от нас не е във форма да го прекоси. Ще нощуваме тук.

— Влажна и студена нощувка, боя се! — рече Маендрага. — Заплашителна нощ в ръцете на Джорам. Бурята наближава.

Сякаш повикани от думите му, капки започнаха да се ронят от оловното небе. Далеч на запад слънцето угасна под хоризонта и по долината на Нюм към тях се затъркаля мрак.

— Не можеш ли да създадеш илюзия, достатъчно солидна да ни заслони? — запита Лийт.

— А кой ще я поддържа, докато спя? — с известна грубост запита Маендрага. — Или намекваш, че трябва да остана буден цяла нощ?

— Татко! — рече тихо Беладона. — Вече нищо не можеш да сториш. Ето ни, първите пазители, съзрели свещеното езеро. Нека това те задоволи.

— Чувал съм прекалено много притеснителни неща за този басейн и околните планини, за да бъда доволен — изръмжа Маендрага.

Аркимм и спътниците им се спуснаха към брега на езерото и започнаха да дирят подслон. Вляво скалата се надигаше сред мрака, отдалечавайки се стръмно от водата, оголената скала просияваща с металически отблясък в гаснещата светлина. Там не можеха да се подслонят. Неприятната сива завеса на дъжда се спусна от юг.

— Ето! — викна Хал.

Сакатият бе открил издатина близо до брега на езерото, вдясно. Издатък от скала, издигаща се от склона, по който се бяха покатерили, изчезваща в мрака пред тях. Не беше нещо особено, но щеше да предложи известна защита срещу капките.

През дългата нощ се появи вятър, започнал да вие яростно около тях. Щом той затихнеше, дъждът се втурваше да окъпе приключенците, малцина от които успяха да заспят за повече от няколко мига. В неспокойния си сън Лийт се виждаше пленен под

огромния водопад или търкалящ се надолу по сипея, хвърчащ към дъното, без надежда да спре. Будеше се сред рева на вятъра и дъжда.

— Не можеш ли да направиш някаква магия, която да ни запази от стихииите? — чу той Маендрага.

— Доста трудно. Едва успявам да си вържа връзките! — дойде умореният отговор на хауфута.

— Но не си ли водач? Не направи ли магия в дома ми? — в гласа се долавяше известна изненада.

— Водач съм, но не владеея магия. Съжалявам за заблудата, но тогава бе необходима.

Женски смях се разнесе в мрака.

— Чудех се как един селянин от север е овладял магическите изкуства — рече тя. — Изглеждаше толкова невероятно. Тогава кой е магьосникът?

— Никой — отвърна водачът. — Но очевидно Фемандерак може да го разпознае.

— Тогава как... как паднах пленен в правдоплетство? Магия от такъв порядък изисква години подготовка! — искрено объркване придружаваше гласа на Маендрага. Лийт се учеше да разпознава магията в речта — Словоплетството, както го бе нарекъл Кроптър, за да различава истина от лъжа.

— Той казва, че не е изучавал магия. Предполагам, е късметлия.

— Късмет? — изръмжа магьосникът. — Не съществува подобно нещо.

— Както и очевидно спането — промърмори Фемандерак на известно разстояние от тях. — Не можете ли да замълчите? Заглушавате звука на дъжда.

Накрая нощта преля в сиво, подгизнало утро. Бурята бе утихнала по някое време преди това, но облаците останаха. Времето бе сходно с онова от преди два дни, когато Аркимм бяха преминали покрай езерото. Фини капчици се процеждаха от небосвода, грижейки се да не останат сухи дрехи, коси и кожи.

— В мъглата не изглежда толкова красиво — отбеляза Те Туахангата.

На няколко ярда езерото тихо и спокойно плискаше каменистия бряг. Въпреки казаното от Туа, Лийт съзираше красота в начина, по който кристалната вода си играеше с белите и кафяви камъни.

Повърхността на езерото проблясваше едва забележимо, галена от нежен ветрец, по-натам отразяваше сивотата над себе си, а стотина ярда по-навътре се сливаше с мъглата. От лявата им страна призрачните очертания на сгърчено дърво контрапунктираха нежната размитост на езеро и небе.

Закусиха в мълчание. Никой не бе останал сух през нощта, настойчивата влага бе съумяла да се просмуче и в раниците им, намокряйки дрехите. Лийт тромаво се протегна, тялото му още не бе забравило усилията от вчерашния следобед.

— Добре ще е да потърсим онова въже — небрежно рече хауфутът. — Лийт?

— Вдясно — рече младежът. Инстинктивно разбра, че селският водач се опитва да разведри настроението, така че се опита да влезе в тона на своя лидер. Но днес трябваше да се изправят срещу самите стихии. Денят на изпитанието бе настъпил и Лийт знаеше, че въпреки сериозната подготовка из полята и хълмовете, градовете и тъмниците на Фалта, още не е готов за него. Денят бе мрачен и настроението им съответстваше.

Поеха надясно по брега и крачиха около стотина ярда, когато достигнаха до скала. Малко по-напред малък поток се отделяше от езерото и бълбукаше към хребета, който пропускаше водите през тесен и дълбок процеп. Сякаш някой гигант бе разцепил склона с великанската си брадва. Отново ги обзе чувство на незначителност, карайки ги да се чувстват не на място сред твърде мащабни земи. *Натрапници, нарушители!* — като че шепнеше земята. *Навлеци! Не ви е тук мястото.*

— Кой каза това? — викна Фемандерак. Зад него Маендрага побледня и застина. — Някой внушава думи. Кой? — искаше да знае обърканият философ.

— Никой! — отговори Маендрага, в чийто обикновено непроницаем глас се долавяше неподправен страх. — Самата земя. Дядо ми ме предупреди за това. Каза, че ако свещената земя усетела стъпките на недостойни, щяла да закрепси против нашествениците, докато самата скала се надигнела да ги убие. Не му повярвах, разбира се — познавам ограниченията на магията, но чутият от нас глас не дойде от човешки устни или ум.

— Но ние не сме нарушители! Бяхме призовани тук! — отчаяно рече Лийт.

— Изглежда грешиш — изрече Маендрага. — Недостойни нозе има в това свещено място. Трябваше да зная. Сърцето ме предаде от самото начало. Глупост беше да идвам тук. Няма да избягаме.

Той приседна на един влажен камък.

— Нищо не се е променило — обяви хауфутът. — Този глас е бил фантом, сянка, още една илюзия, която да обезкуражи търсещите Стрелата. Ще е нужно нещо много повече от шепот, за да ме прогони! Не ще се махнем, докато не получим Джугом Арк.

Но шепотът продължи: *Навлеци! Нашественици! Махнете се!* С усилие Лийт го игнорира. Лошото предчувствие за някаква надвиснала заплаха се засили.

С приближаването към процепа, през който езерото се оттичаше, Лийт съзря първата им цел. Над пропастта бе опънато въже — макар неясно по какъв начин, прикрепено за скалите в двата си края. Останалите му направиха път. Младежът пристъпи до върха на скалата, сетне коленичи — отдясно земята се спускаше като отсечена в мъглата, сивият мрак засмукваше по същия начин като Хелиг Холт — огромната яма на Адунлок. Стисна зъби и реши повече да не поглежда в тази посока.

— Отдясно има пропаст, предполагам върха на водопада — насили се да звучи небрежно. — Сега ще погледна въжето.

Но то не бе точно въже. Беше жица, изработена от три стоманени нишки, някак вплетени заедно. Младежът я разтърси и от нея се отрониха капки, проследявайки движението на вълната. След миг тя се върна, отслабнала, но все още забележима.

— Около сто фута — обяви той.

Лийт винаги бе харесвал въжетата, но това не му се нравеше. Беше хлъзгаво от влага и това изглежда щеше да затрудни придвижването му. Пое си дълбок дъх, уви ръце около въжето и се оттласна с крака.

Тялото му се заклати и Лийт моментално усети да му се повдига. Ръцете му стиснаха здраво жицата. Упорито впи поглед в тях, отказвайки да погледне надолу. На около ярд под краката му имаше скала, но той знаеше, че ако падне, нищо нямаше да попречи на търкулването му надолу. Щеше да бъде повлечен във водата отвъд

процепа и запратен в сиво-бялата празнота... щеше да е мъртъв още при първия праг.

— Лийт! Върни се! — викна Кърр. — Трябва да има и по-лесен начин!

— Все по някое време ще се наложи на всички ни — долетя друг глас, вероятно този на Туа. — Отпусни леко хватат! Плъзгай ръце по въжето!

Как можеше да отпусне ръце дори и пренебрежително малко? Висеше на две хиляди фута над дъното на Нюм. Умът му крещеше да се държи по-здраво, по-здраво, по-здраво!

— Лийт! Чуй ме! Не зная какво те е прихванало да минеш първи, но Туа е прав! — това бе принц Уизаго. Лийт не можеше да се обърне.

— Ако продължиш да стискаш така, ръцете ти ще изгубят силата си. Приплъзвай се по въжето.

Ще умра! — помисли си той, но поотпусна хватка. Кабелът не бе изопнат и тежестта на тялото му, в комбинация с хлъзгавината на въжето, го изтласкваха напред. Усещането бе отвратително.

Спря над средата на пропастта. Погледна надолу. Не трябваше да го прави, естествено, ала го стори. За секунда го обзе непреодолим световъртеж, сетне гледката се изчисти в пенест бял поток, лъщящи черни скали, виеща се мъгла и върха на водопада. В този момент едва не се пусна.

— Ръка над ръка, Лийт. Ръка над ръка! — викна му някой. — Вече не можеш да се върнеш! Трябва да продължиш! Бързо!

Това трябва да е сън!

Опита да вложи някакъв ред в хаотичния си ум. *Ръка над ръка* — каза си. *Вдигни лявата си ръка от кабела и я постави пред дясната.* Усещаше мускулите в горните му крайници да се напрягат, раменете му потръпваха от пронизваща болка, краката му висяха под него. Бе стоял на въжето може би минута. Ръцете отказваха да се подчинят на ума му.

— Лийт! Ръка над ръка! — викове, остри и настойчиви, но дали идваха иззад гърба му, или бяха рожба на ума му, не можеше да определи.

Внезапно лявата му ръка се изплъзна от кабела. Младежът се вкопчи във въжето с дясната, панически дирейки го с левица. За един безкраен момент увисна; сетне ръката му отново намери жицата.

— Точно така! Сега още веднъж!

Този път мускулите се подчиниха на ума му, на гласовете отзад — или и на двете. Захват подир хват се бореше към другата скала. Ето я там, мерзелее се сред мъглата. Двадесет фута. Петнадесет. Хватката му се подхлъзна и той започна да се изсулва. С нечовешко усилие успя да спре и увисна, за да си почине. И отново напред, ръка над ръка, сега затворил очи, съсредоточил се яростно, дирейки да почувства земя под нозете си. Отпусни хватка, замахни напред, сграбчи кабела, почини, отпусни хватка, замахни напред, грабни кабела, почини... тогава десницата му напипа скала, а в същия миг краката му се удариха в камък.

Това бе най-заплашителният момент. Отвори очи. Някак трябваше да се изкачи на скалата, а нямаше кой да му помогне. Беше изтощен, знаеше, че не разполага с енергията да се издигне сам. Нямаше удобно място в скалата, откъдето да се оттласне. Осъзна, че е на края на силите си. На всичкото отгоре и въжето започна да трепери в ръцете му.

Сега от живота му оставаха моменти. Можеше да усети смъртта. Зейнала чернота, нещо осезаемо, увиснало точно под него, посягащо с черни лапи. Усещаше само ръцете си. *За малко!* — изрече умът му, а мисълта изглеждаше ужасно далечна. *За малко! Почти бе достоен. Почти.* Бе свършило. Пръстите му станаха безчувствени и започнаха да изпускат тресящия се кабел. Пусна се.

И падна.

Падна право в яката ръка на брудунеца Ахтал, който се бе плъзнал по кабела в мига, в който бе станало ясно, че Лийт няма да успее. Силната ръка отнесе младежа на скалата. След миг и брудунецът се намираше там, полагайки ужасения Лийт на земята.

— Той добре ли е? — викна Хал. Гласът му едва се чу. Брудунецът отговори с вдигане на ръка.

— Добре е — предаде Хал на останалите, облекчението му бе очевидно.

— Малко кураж е опасно нещо — тихо рече Те Туахангата, но в гласа му се долавяше по-скоро респект, отколкото укор.

Принц Уизаго кимна.

— Глупаво или не, той ни показва пътя с храбро дело. Нека се покажем достойни да го последваме.

Един по един приключенците премериха храброст срещу стоманения кабел. Те Туахангата пое първи, последван от якия в раменете Кърр, който се оказа удивително ловък. Хал премина след това. Неговото придвижване отне най-много време, защото младежът се затрудняваше да сграбчва въжето с изсъхналата си ръка, така че брудуонецът трябваше да го пресрещне. Ескейнчанката не спря да проклина, докато преминаваше. Фемандерак се приготви, като подири вътрешен покой, за да се прочисти от страх.

— Остави си арфата! — каза му Уизаго, но философът не можеше да се раздели с нея, дори и да знаеше, че тя щеше да наруши баланса му. Той се плъзна по въжето и сякаш миг по-късно се намери на другата скала. Не помнеше как се е озовал там.

Настъпи моментът, от който всички тайно се страхуваха — бе ред на хауфута. Уизаго го успокояваше, но бе очевидно, че ръцете на едрият мъж не са достатъчно силни, за да издържат тежестта на туловището му.

— Почакайте! — долетя вик от другата страна. Хал. — Ахтал казва, че са му останали сили за още едно прекосяване. Позволи му да ти помогне!

Без да чака потвърждение, брудуонецът се плъзна по кабела, сетне се метна на скалата до ужасения водач.

— На раменете ми! — рече воинът. Хауфутът нямаше избор. Брудуонецът го повдигна с очевидна лекота, но как щеше да се върне на въжето с тази огромна тежест на гърба му? Уизаго поклати глава, а когато погледна отново, брудуонецът вече бе прекосил половината път.

Ахтал концентрира невероятната си сила. Напрежението върху раменете му бе непоносимо. Щеше да го повали от въжето, ако му позволеше да натисне. Затова той го разсейваше, като вървеше с бързо темпо напред, изстрелвайки последователно ръце, размахвайки крака, карайки тежестта на гърба да работи в негова полза. С едно последно усилие се залюля нагоре в ръцете на смаяните си спътници.

Уизаго направи жест към Маендрага, предлагайки му да мине следващ. Магьосникът поклати глава.

— Сгрехих с идването си — рече той. — Аз съм единственият пазител, стъпил тук от две хиляди години, а го сторих недостоеен. Повече не ще бъда част от тази проклета мисия.

Дъщеря му рязко си пое дъх.

— Не съм съгласна с теб, татко! Тези хора показаха храброст, въображение и вяра. Не дирят нищо за себе си, рискувайки всичко за Фалта. Ако Най-възвишеният не почита дела като техните, то тогава не заслужава подобни служители. Ще прекося въжето.

— Нищо подобно! Забранявам! — викна чародеят с паникьосан глас. — Оставаш тук с мен.

— Ти може да си се предал на отчаянието, но не и аз — тихо рече Беладона. — Остани тук и ни изчакай. Ще донесем Джугом Арк.

И тя постави ръка върху кабела.

— Не! — викна Маендрага. — Не! — понечи да я отскубне от въжето. Принц Уизаго му изви ръцете.

— Пусни я. Не можеш да сториш нищо, освен да я убиеш. Изчакай ни тук.

Когато дъщерята на магьосника прекоси въжето, Уизаго пусна Маендрага и се присъедини към останалите. Кабелът го изтощи — макар трениран от детинство, той се удиви на постижението на северняците. Ала всичко свърши по-бързо, отколкото се бе надявал. Десетима приключенци стояха от другата страна на кабела, само един оставаше на отсрещната скала.

— Помислих, че съм умрял — рече Лийт, благодарейки на брудунеца. Бе му отнело известно време да се окопоти, изпитваше смесица от срам и облекчение. С изключение на хауфута, който бе твърде скромнен, за да се чувства посрамен, Лийт единствен се бе нуждаел от помощта на Ахтал. Дори Хал се бе справил по-добре.

— Жив си — рече Ахтал. — Ще продължиш.

Пътниците си починаха продължително. Мислите им оставиха кабела, насочили се към следващата стъпка.

— През водата — напомни им Фемандерак. — Някъде наоколо трябва да има лодка.

Десетимата се заоглеждаха.

— Дали? — рече Кърр. — Истината ли казваше магьосникът?

— Не зная — каза философът, обръщайки се към Беладона. Отвори уста да я запита, но видя, че младата жена стои с лице към посоката, от която бяха дошли — която баща ѝ бе отказал да премине

— и ридаеше тихо. Сърцето му омекна. — Ела... — меко каза той. — Нуждаем се от помощта ти.

— Досега не бях оспорвала волята му — рече тя тъжно. — Ала той греши, упоритият стар глупак знае, че греши! Ако майка ми бе тук, тя щеше да му каже това. Щеше да я послуша. Тя бе истинският пазител.

Нагоре по брега долетя вик.

— Насам! Насам!

— Вероятно ще поговорим за това по-късно — нежно и почтително изрече Фемандерак. Беладона кимна, сетне последва стройния философ.

Жената от Ескейн стоеше гордо до лодката, която бе открила сред храсталаци.

— Трябва да има някаква магия — отбеляза удивено Фемандерак, докато оглеждаше странния плавателен съд. — Как иначе е могла да се запази две хилядолетия?

Кърр кимна удивено.

— Прилича на рибарските лодки край Варец. Но не е съвсем същата, тази няма мачта, и дъските са други. Безопасна ли е?

— Пипнете дървото! — дъщерята на магьосника последва собственото си възклицание. — Омагьосано е със запазващо заклинание. Изключително силна магия. Достатъчно е трудно да се ускори естествен процес като гниенето, но да се забави! Нужна е такава сила! Не бих и мечтала, че е възможно.

— Пък ето я лодката ни — обяви хауфутът, прокарвайки пръст по двете малки весла, положени вътре. — Или поне за някои от нас. Колцина ще побере?

Опитният принц Уизаго внимателно огледа рибарската лодка.

— Била е предназначена да носи петима — един на носа, двама в средата и двама в края. Вероятно съобразено с бройката на Аркимм. Освен ако не е омагьосана и против потъване, не бих препоръчал да я претоварваме.

— Значи два тура! — рече хауфутът. — По-добре да не се помайваме. Стомахът ми ме уведомява, че вече е минало време за обяд. Искам да съм се махнал от тази планина преди свечеряване.

Беладона колебливо си проправи път напред.

— Съмнявам се до каква степен би било удачно отиването на друг, освен Аркимм — рече тя тихо, но убедено. — Островът е свещено място. Кой знае какво може да се случи, ако върху му стъпи някой недостоеен? Тук има могъща магия. Усещам я, баща ми бе убеден в съществуването ѝ. Аз лично ще ви изчакам. Достатъчно ще е да посрещна Стрелата. А и каква полза от други хора? Ако Петимата от Ръката не са достатъчни, то не зная кой друг би могъл да се сдобие с Джугом Арк.

— Но ние сме само четирима — рече хауфутът. — Кой ще заеме мястото на Стела? Или не е задължително?

— Лодката подбира петима, не четирима. Не предизвиквайте островния гняв! — притеснено рече Беладона. — Петима трябва да идат.

— В такъв случай Фемандерак трябва да ни придружи, тъй като той има най-голям дял в диренето на Стрелата — реши хауфутът. — И по-добре да побързаме! Не ми харесват всички тези приказки за гняв. Слушайте. Чувате ли?

Хауфутът бе прав: *Не смейте да вървите по-натам!* — рече шепотът. *Нарушители! Наглеци! Не сквернете земята!*

— Илюзия — твърдо рече Фемандерак. — Ней обръщайте внимание.

Ала това бе по-лесно да се каже. Безплътните думи не спряха да опъват нервите на Лийт, докато последните не закрещяха единогласно: *Махам се! Просто ме остави да си ида!*

Качиха се в лодката. Лийт и Фемандерак се заеха с греблата, за известно време плискайки опасно, докато синхронизират движенията си. След това веслата издаваха малко шум, заглушен от едва доловимите капки, леещи се като тихи сълзи. Мъглата се раздели пред тях, обгърна ги и скоро изгубиха брега. В този миг една и съща мисъл проблесна в главите им. Как щяха да намерят острова в тази непрогледна мъгла?

Не бяха разменени думи. Петимата от Ръката съзряха страх в очите си.

Фемандерак и Лийт продължиха да гребат, но нямаше как да са сигурни, че се движат право напред. А дали дори и курс право напред

щеше да намери острова? В това потънало в магия място лесно можеше да бъдат заблудени, мъглата да ги накара да се въртят в кръг, без изобщо да видят земя — или да ги държи пленени на същото място, впримчени между брега и острова, застинали във вечността като наказание, че са осквернили това място...

Сега Лийт щеше да се радва да чуе огнения глас, дори и укор щеше да е за предпочитане пред обвилата ги тежка тишина. Съмнението обгърна Аркимм. „Въпрос на доверие.“ бе рекъл гласът, но сега този глас мълвеше едва доловимо, отслабен от влажната сива мъгла. Доверието само по себе си нямаше да бъде достатъчно във враждебно място като това.

— Преди два дни беше ясно — тихо рече той. — Мъглата няма да стои вечно.

— Пусни ни! — викна високо Кърр. — В правото си сме! Дойдохме да получим за Фалта онова, което ѝ принадлежи!

Мъглата погълна гласа му сякаш изобщо не бе произнасял тези думи.

— По-добре да не говорим — рече хауфутът. Мъглата се сгъстяваше дори по-силно.

— Илюзия — припомни им Фемандерак. От петимата, само той и Хал изглеждаха незасегнати от заплашителната мъгла. — Не се поддавайте. Това е заклинание, положено тук преди две хиляди години, което не подбира кому повлиява. Единствената му сила е да ни изплаши.

Докато умът на Лийт признаваше смисъла в аргумента на философа, емоциите му потръпваха.

Пътят им изглеждаше мрачен и несигурен, сякаш гребяха сред неприязнена сила. Зад тях мъглата се разреци, предоставяйки им отстъпление към брега. Единствено срамът от това да се откаже първи караше Лийт да продължава, но докато Фемандерак гребеше спокойно до него, и младежът от Лулеа щеше да стори същото. В крайна сметка гласът бе прав. Всичко се свеждаше до доверието. Тези мъже нямаше да го отведат тук, ако ги очакваше неминуема смърт. Най-възвишеният не би оставил загадка, която не може да бъде разгадана. Толкова много хора бяха изразили вярата си в него: отшелникът, фодрамите (милият Ейксхафт!), Фоилзи и ескейнчанинът, собствените му родители. А други им се бяха противопоставили: уайдузите, Аркосът на Немохайм,

Съветът на Фалта. Подобна злина подчертаваше правотата на каузата им. Щяха да прекосят мъглата, щяха да открият острова, защото трябваше.

Сред тъмносивата завеса изникна черен силует, сетне още един. Лийт извика — що за сенки се изправяха срещу тях? Фемандерак също нададе вик, но не на страх.

— Земя! Това е островът!

— Слава богу! — отдъхна си хауфутът. — След подобно пътуване е трудно да продължиш да не вярваш в свръхестественото.

— Въпрос на доверие — тихо рече Кърр. Лийт рязко погледна към него, но старият фермер не показваше признаци, че е имал нещо предвид.

Черните заплашителни силуети се оказаха дървета, брегът изникна пред тях, килът на лодката остърга камъните. Островът не се отличаваеше особено от могила, издигнала се в средата на езерото, купчина камъни, връз които се бе вкопчил крехък слой ронлива пръст, достатъчен за папрат, треви и неколцина дръвчета. Обиколката му им отне около пет минути. Вероятно сто ярда в диаметър, островът не бе приютил никакви тайнствени ужаси. Половин час по-късно все още нямаше ужаси, но нямаше и пещера.

С нарастващи опасения, Петимата от Ръката оглеждаха острова, дирейки нещо, приличащо на пещера.

— Въздух, вода, земя... — повтаряше Фемандерак отново и отново, сякаш очакваше думите да призват отвора. — Трябва да е тук!

— Трябва ли? — отговори Кърр. — Никой от пазителите не е бил тук, откакто Бюрей е поставил стрелата. Какво знаят те?

— Знаят, че Джугом Арк се намира на този остров — изтъкна Лийт. — Това им е казал Бюрей. Стрелата е тук, в земята.

— Възможно ли е да е заровена? — ужасен запита хауфутът. — Би ни отнело дни да разкопаем острова.

— По-вероятно е самият остров да се е променил — чертите на Кърр бяха изсечени. — Две хиляди години са много време, твърде дълго, за да се повери ценност като Джугом Арк на простите камъни. Сетете се за сипея. Той не бе част от загадката, но го използвахме. А ако и островът е потънал?

— Възможно е, но доста по-вероятно е нивото на езерото да се е повишило. В такъв случай входът на пещерата би се намирал под вода.

Какво ще правим тогава? — Фемандерак сериозно се замисли над въпроса си.

Петте фигури претърсваха острова с нарастващо отчаяние. Мина неопределено време, около им започна да се спуска здрач. Не бяха яли, макар в обзелото ги напрежение дори и хауфутът бе забравил за това, но също бяха забравили и отминаващите часове. Лийт бе гледал същите три дървета, същите половин дузина храсти, същите мрачни камънаци и същия чакълест бряг прекалено дълго. Нещата не се подреждаха. Всичките им мечти се разсейваха в последния възможен момент. Припомни си обгърналата го депресия, след като бяха отпратени от Съвета на Фалта. Сега се чувстваше по същия начин. Ала тогава бяха продължили напред, друга алтернатива бе изникнала. Може би и сега щеше да се случи същото.

В мълчаливо съгласие се разположиха край скалата. Хауфутът извади от дрехата си по една малка зелена ябълка за всеки от тях и задъвкаха сред отслабващата светлина.

Селският водач довърши ябълката си и хвърли огризката надолу по склона. Заговори с неохота:

— Най-добре да се връщаме.

Отговориха му четири мрачни изръмжавания.

— Няма да ношувам тук — продължи хауфутът. — Ще лагеруваме на брега и ще решим какво да правим.

Пое към лодката. Лийт, Хал и Фемандерак го последваха.

Ала Кърр се защура из храсталаците за миг, сетне извика останалите, които крачеха към брега. Хауфутът вече се бе изгубил в мъглата.

— Може да има и друга причина, поради която не сме видели пещерата! — викна той. Нещо в тона му накара Лийт рязко да се извърти. — Може гъсталаци — да речем, бодливи храсти — да са прорасли край отвора, скривайки го от поглед.

— Огледахме всички храсти... — поде хауфутът. Сетне настъпи пауза, четирите сиви фигури се изкатериха обратно към Кърр, който бе огънал дълъг трънест клон, разкривайки кръгла черна дупка.

— В земята! — триумфално рече фермерът.

Дупката се оказа шест фута над гладкия каменен под, върху който лежеше прясна огризка от ябълка. Хауфутът се спусна първи, последван от Кърр, Лийт, Хал и Фемандерак. Петимата по-скоро напипваха, отколкото виждаха пътя си, изсечен в островната скала.

— Не е естествено — рече без нужда Кърр, — загладените стени показваха истината в думите му.

След около петдесет ярда проходът се разширяваше, меко сияние осветяваше сферична зала.

— Вероятно се намираме под езерото — рече Лийт, но никой не го чу. Приключението им бе на път да приключи успешно.

Мълчаливо Петимата от Ръката влязоха в помещението. Големината му бе достатъчна тъкмо колкото да ги побере. В средата на камерата на пода имаше малка скала или по-точно подът се издигаше в малък каменен плот. Сиянието идваше от този камък. Не, от стрелата върху него. Малка, около два фута, с пера. Светеше червено, сякаш нажежена. Стрелата. Джугом Арк.

* * *

— Погледнете я! Красива е! — ахна Фемандерак. Изящна, със съвършени пропорции, украсена с редките пера на *марисуона*, металното ѝ тяло сияеше — красота, прикриваща безкомпромисна справедливост.

— Защо сияе? — запита хауфутът. — Нагорещена ли е?

— Илюзия! — отвърна кльощавият философ. — Последната защита. Ала ние не трябва да се притесняваме. Ние сме Аркимм. Няма да ни изгори.

Кърр със сигурност не се задоволи с този бързичък отговор. В крайна сметка не Фемандерак щеше да я вземе. Старият фермер усещаше топлината ѝ от няколко фута.

— Не я докосвай! — хауфутът бе протегнал ръка към Стрелата, предупреждението на Кърр отекнало със закъснение. Едрият мъж не я досегна, но ръката му остана твърде близо за прекалено дълго време. Отдръпна я с вик.

— Позволи ми да видя — рече Хал. — Дай да видя ръката ти.

— Не я докоснах! — но хауфутът протегна ръка към Хал, върху която вече се издигаха мехури, по един върху всеки пръст. — Боли! Защо е толкова гореща?

— Не зная, не зная... — отговори сакатият. — Но трябва да те изведем при езерото и да я потопим в студена вода.

Поведе едрия мъж към изхода. С достигането на изхода Стрелата припламна, изпълвайки малкото помещение с непоносима светлина и жегата.

— Не излизайте! — изкрещя Фемандерак. — Ще ни убие, ако сме по-малко от петима!

— Но ръката ми... добре, ще остана — хауфутът почти зариде от болката. — Да намерим начин да я вземем и да се махаме.

Един след друг Петимата от Ръката посягаха, но никой не можа да се приближи до Стрелата на единението.

Фемандерак викна от безсилие.

— В земята пламъкът се крие! Но кой може да държи огън в ръка? Какво я прави толкова гореща? Какво се иска от нас? — дори умственото съсредоточаване, което би трябвало да го направи безразличен към болката, не довеждаше до разлика.

— Може би затова са нужни и петимата от Лулеа! — възкликна хауфутът, размахвайки ръка, за да облекчи болката. — Ако Стела бе дошла с нас, вече щяхме да сме взели Стрелата. Сега може никога — тук той сгримасничи от болката, — може никога да не приключим мисията си.

— На косъм! — зави Фемандерак. — Как е възможно това?

<Сега, относно доверието>, рече гласът без предупреждение.
<Време е да задълбочим нещата.>

Лийт потръпна — все още не бе свикнал с чуждите гласове.
Каниш се да ме накараш да сторя нещо глупаво, нали?

<Вземи Стрелата. Вдигни я! Затова си тук.>

Но тя ще ме изгори!

<Само ако не я сграбчиш здраво. Тя не е изработена за колебливо докосване. Някои неща те изгарят, освен ако не ги сграбчиш силно.>

Лийт разбра, че думите носят някакво дълбоко значение, но в момента му убягваше. *Бе изработена за твоята ръка, нали?*

<Моята и тази на Каннуор. Рушителят. Ще я вземеш ли, или трябва да чакам още хиляда години? А докато отлагаш, хауфутът

страда. Ръката му се нуждае от лечение.>

Ти никога не ми остави избор, затова мразя всичко това. Предпочитам да го сторя, защото искам, а не защото ти ме караш.

<Естествено, че разполагаш с избор. Просто напусни с останалите, без да им казваш нищо. Погрижи се за ръката на лидера си. Върни се в Инструър и се бий срещу кафявите — или се върни във Фирейнс. Никому няма да кажа за теб. Търпелив съм, мога да изчакам следващия.>

Не мога да сторя това. Не мога да се оттегля, когато заради това ще умрат хора.

<Можеш. Хората го правят по-често, отколкото предполагаше.>

Но аз не бих могъл.

<Тогава вземи Стрелата. Аз ще понеса последствията.>

По-добре понеси болката.

<Стори го, преди да си размислил.>

Гласът затихна, оставяйки го насаме да обмисли дилемата си. Бе говорил за избор, но такъв нямаше. Ръката му щеше да изгори, в това не се съмняваше, но явно трябваше да плати тази цена, за да избегне безбройните жертви, които инак щяха да тежат на съвестта му. Може би тогава щеше да се отърве от всичко това.

Сега! — помисли си навъсено.

Лийт протегна ръка...

... и здраво склучи пръсти около Стрелата, същевременно стискайки зъби, но не усети болка. Джугом Арк просия и затихна. Край него останалите затаиха дъх. Той повдигна Стрелата и я протегна, едва вярвайки, че тя лежи в ръката му, по снагата ѝ проблясващ пламък.

— Трябва да се махнем — рече спокойно, държейки радостта встрани от гласа си, за да не бъде объркана с гордост. — Ръката на хауфута се нуждае от грижи.

Кимайки удивено, останалите внимателно, почтително се отдалечиха от светото място, съпровождани от сиянието на талисмана.

Отговорът бе очевиден, но също толкова очевидно бе, че питането трябваше да бъде зададено. Зададе го Кърр:

— Боли... боли ли?

Лийт поклати глава.

— Как е възможно това? — рече хауфутът. — Вижте ми ръката.

— Вече разбирам — развълнувано ги прекъсна Фемандерак, умът му работещ на бесни обороти, когато достигнаха входа на пещерата. — Лийт, ти си Предназначеният. Само една ръка може да държи Стрелата — затова Фурист и Раупа, водителите на избягалите от Долината Първородни, отвели ги във Фалта, се сбили за нея. Тази ръка е твоята. Още повече заради взаимоотношенията ти със Стела.

Главата на Лийт се извъртя, но в тъмнината не можеше да различи изражението на Фемандерак.

— Какви взаимоотношения?

— Споделили сте интимност.

Лийт почервения и в този миг Стрелата припламна с подновени пламъци.

— Не е вярно. Не сме...

— Нямам това предвид. Но ти си й разказал съня си от огнената нощ, нали? А тя ти е разказала своя?

Лийт кимна, все още изчервен.

— Споделянето на подобно знание ви привързва. Така е, нали? По някакъв неразгадаем начин си донесъл достатъчно от същината й със себе си, за да можеш да докоснеш стрелата, без това да те нарани.

Юношата от Лулеа сви рамене — съмняваше се, но не разполагаше с нищо, с което да оспори. *Остави това и отведи хауфута в безопасност. Ще има предостатъчно време за приказки.*

Един по един петимата изтощени и покъртени мъже се изкатериха от пещерата, изправяйки се сред здрач. Почти бе паднала нощ, валеше. Сред хладния въздух, свободна от задушната пещера за пръв път от хилядолетия, Джугом Арк проблесна и засия, хвърляйки достатъчно светлина, за да открият пътя до лодката. На кърмата Хал се погрижи за обгорената ръка на хауфута. Накара го да я провеси през борда, потапяйки я в ледените води. След няколко минути я изтегли и Хал я намаза с мехлем от торбата, която бе оставил в лодката. Лийт вече стискаше Стрелата в продължение на повече от половин час, но не обръщаше внимание на болката в собствената си ръка. Настанявайки се на носа, издигна Джугом Арк високо, за да осветява пътя им през мъглата. Тъй онези на брега видяха завръщането на Аркимм, понесли съкровището си, целта на мисията им.

Но какво ликуване не се понесе над водите, което обърка Лийт. Със сигурност останалите ги чакаха? Мълчаливо изтеглиха лодката на брега, но от приятелите им нямаше и следа. Тогава, за тяхно облекчение, черни фигури изплуваха от мъглата.

— Ето къде сте! — викна хауфутът към най-близката. — Взехме я! Взехме Стрелата!

Силуетът придоби формата на тлъст мъж, заобиколен от войници с мечове. Жестокото му лице бе разцъфнало в усмивка.

— И ще я връчите на истинския й стопанин! — рече Аркосът на Немохайм. — След което ще умрете!

ГЛАВА 17

ОТМЪЩЕНИЕТО НА СТРАЖИТЕ

Лийт можеше само да се тресе от безсилие, докато войници от инструкърската градска стража пристъпваха от мъглата, понесли ярки факли. С мечове подръчкваха напред приключенците, сякаш имаха пред себе си глупавите овце на Кърр, а не някои от най-благородните и храбри герои на съвремието. Началникът на стражата, онзи, за когото Лийт се бе надявал да се спаси от наводнението, бе обгърнал Беладона с едната си ръка, с другата опрял нож в гърлото ѝ. До него по-млад стражник държеше Фемандерак.

За Лийт разгръщането на събитията изглеждаше ясно. Инструкърци очевидно бяха пленили Беладона първа, използвайки я като принуда срещу другите. Лийт не можа да измисли друга причина, достатъчна да попречи на брудунеца и несъмнено принц Уизаго или Те Туахангата, да се впуснат в смъртоносна схватка със стражите. Разсеяно отбеляза промяната в Ахтал. Преди да стане слуга на Хал, той щеше да се впусне в бой въпреки всичко, пожертвайки дъщерята на магьосника.

Наслаждаващ се на плода на делото си, Аркосът на Немохайм напомняше тлъст паяк, самодоволно проснат в средата на мрежата си. Правилно бе напипал слабостта на северняците — неразумна увереност в каузата им и съпътстващо доверие в насочващата ръка на мита и легендата. Съдбата. *Глупци!* Бяха решили, че са недосегаеми, без да се замислят за сбраните срещу им сили. Никакъв проблем не бе представлявало да открадне коне и да отиде в Бюрей, където да подири подкрепата на своя крал — нови, по-бързи коне, провизии, разрешение да отиде в долината на Нюм. Първоначално наличието на магически клопки го изненада, ала престоят в крепостта на Андрант му бе послужил добре. Никакво заклинание на света не можеше да му попречи, в това бе сигурен. Да, ужасяващо бе да види един от

войниците си да избухва в пламъци и се бе забавил с противодействащото заклинание, за да го спаси (зачуди се дали моментната наслада, която бе изпитал от гледката, не бе забавила реакцията му), но самият той бе преминал невредим. Но неверието на архиваря бе подложено на сериозно изпитание. В хленчовитите му моменти на съмнение, Аркосът мечтаеше пламъците да бяха погълнали архиваря.

Прекосява долината на Нюм, където откриха, че северняците, придружавани от пазителите, имаха няколко часа преднина, открили път в долината от север. Тогава се бе смял на висок глас, защото това улесняваше неимоверно работата му — трябваше само да ги последва, любезно да им благодари и да си получи Стрелата. И обратно към Инструър, където Съветът и целият град щяха да се проснат пред него и Аркосът щеше да се оправи с наглия Деорк. С това дело, храбро и дръзко, мястото му като дясна ръка на Рушителя щеше да е осигурено.

— Несъмнено се чудите как съм успял да изкача планината? — рече той. Дъхът му излизаше дори още по-накъсан от височината, докато Аркосът се подиграваше на пленниците си. — Чудите се и на присъствието ми от тази страна на стоманеното въже. Как ли съм го преминал?

Той се смя, звуците пронизали Аркимм като ножове.

— Арогантни глупаци! Нима мислите, че само вие сте способни на усилие в преследването на цел? Толкова ли е невъзможно за осъзнаване, че ако шайка северняци могат да се изкатерят по един хълм, то преследвачите им, предимно тренирани воители, биха ги последвали? Че наблюдавайки жалките ви усилия с въжето, може да са в състояние да ги повторят и надминат? Такава глупост не ще остане невъзнаградена, както много скоро ще откриете.

— За какво ти е Стрелата? — рязко запита Кърр. Не бе изплашен от самохвалкото.

— За какво? За какво? — изпищя едрият мъж, лицето му почервено, чернотата в него крещяща. — Тя е моя по право! Аз съм Аркосът на Немохайм, потомък на Бюрей! Това е моя земя! Вие сте нарушители! — той се приближи към пленниците си, забождайки дебел пръст в посоката на стария фермер. — Аз бях... аз съм председател на Съвета на Фалта — кой друг би могъл да предяви по-

пълно изискване към тази реликва? Със сигурност не група парцаливи селяндури с илюзия за величие!

Смятахте, че ще бъдете спасителите на Фалта? Няма! Смятахте, че ще ни спасите от ноктите на злия Брудуо? Малоумници! Фалта трябва да бъде спасена от глупост като вашата. Простоватият ви поглед върху нещата не е нужен никому — сякаш Фалта е изцяло добра, а Брудуо е изцяло зъл! Да, бил съм в Брудуо. Да, смятам Каннуор, който погрешно е наречен Рушител, за свой съюзник. Кой не би се сприятелил с подобна сила и целенасоченост, ако му се отдаде възможност? Кой не би приел съдействие от подобна сила, ако бъде предложено? Със сигурност не глупаци като вас! Вие ни държите заключени в миналото, убедени в правотата си, отричайки бъдеще, преливащо от възможности — за онези, които притежават визията да ги съзрат. Зависи ли от вас, ще направите всички ни селяни. Е, аз не съм селянин! Не ще търпя намеса от такива!

Лийт стискаше Джугом Арк здраво, дишайки дълбоко, за да се успокои. Вече бе забелязал, че Стрелата бе синхронизирана с чувствата му, припламвайки, когато страстите му са разпалени, инак потъвайки в покой. Слушаше Аркоса с половин ухо, защото в съзнанието си дочуваше и още един глас. Не гласа на огъня, гласа, който го бе окуражил да вземе Стрелата, а гласа на самата земя, възплъщението на могъщата магия, поставена тук от Бюрей. *Нечисти!* — тихо крещеше той. *Прочистете земята от това сквернение! Унищожете нашествениците!* Слушаше думите с нарастващ страх. Макар в сърцето си Лийт да знаеше, че гневът на земята не бе насочен към него или някой от спътниците му — че от самото начало шепотът на Джорам е бил насочен към Аркоса и неговите хора — той се страхуваше, че земята не можеше и нямаше да направи разлика между нашествениците и онези, на които Стрелата се полагаше по право. Чудеше се дали обученият в магия Аркос на Немохайм чува тихия глас. Вероятно притежанието на Джугом Арк изостряше сетивата му към заклинанието, така че Лийт чуваше ясно пропуснатото от останалите. Зад него, над него, в мъгливата чернота се набираще сила. От какъв тип, с каква цел — това не можеше да отгадае. Но нещо щеше да се случи.

— Не му давай Стрелата! — каза Беладона, мъчейки се да пропусне думите в гърлото си край допряното острие. — Лапи като

неговите не ще омърсят Джугом Арк.

— Тогава ще умреш! — злорадо се обърна към нея Аркосът на Немохайм.

— Според теб вече сме мъртви. Защо да ти се подчиняваме от страх.

Дебелакът похотливо огледа младата жена.

— Вероятно, сладка моя, въображението ти може да изтъкне редица причини. А ако няма да го стори, нека ти помогна. Мога да те накарам да желаеш смъртта, сред такава болка, че да не можеш да се примилиш да те пусна. А може и да ти намеря друго приложение, може би като награда за хората си за добре свършена работа. Жена като теб по-скоро би избрала смъртта, каквато и да е смърт, пред такъв тип живот. Вече виждаш ли причина да ми се подчиняваш?

Беладона побледня, но удържа погледа му храбро.

— Това ли са думите на човек, отвеждащ Фалта в бъдещето? — невярващо запита хауфутът. — Значи новата Фалта вече не се нуждае от морал?

— Моралът е само един от многобройните опити да се контролират чуждите животи — уморено рече архиварят. — Това е верига, задържаща прогреса на свободните люде. Добрината ви е само плащ за страх и себичност.

— Виж, не разполагам с нужното търпение да си подмятам думи с теб — със стоманен глас изрече Фемандерак, изпъвайки се в ръцете на заловилия го. — Доброто си остава добро, а злината си остава злина, без значение от названията. В хранилището си имаш трактат върху доброто и злото, който би могъл да преобърне сърцето ти, ако само го приемеш, но ти поставяш своята собствена мъдрост пред тази на древните. Не обвинявай *нас* в арогантност. Но достатъчно! Ще говоря с ловеца, не с неговите кучета.

Той се обърна към Аркоса на Немохайм.

— Наричаш Стрелата своя, претендираш за нея заради общото потекло с онези, които са я донесли тук. Ала не това казват книгите и свитъците. В тях пише, че Най-възвишеният дал Джугом Арк на Първородните като символ на единение, за да бъде използвана да призовава Фалта във време на война. Две хиляди години е била скрита, а сега е намерена. Фалта е изправена пред двойна заплаха — инвазия от вън и предателство от вътре. А ти възнамеряваш да я използваш за

егоистичните си цели, правейки от нея символ на разделението. Нямах право да докосваш оръжието, наказало господаря ти. Махни се, преди да те е сполетяла злина!

Аркосът избухна в смях, пристъп, заплашващ да го разреде от кашлица.

— Ох! — пое си дъх дебелият, обръщайки се към слугите си. — Такова забавление, а дори още стомана не е опитала плътта им.

В него черният глас жаждеше кръвта им. *Дай ми ги!*

— Нямам право? Нямам право? Ако не друго, разполагам с правото на силния. И това е право, което съм готов да предявя!

Тогава лицето му се промени, той разпери ръце в помирителен жест. Зад него сянката му се разшири, чернееща се като чудовищна прегръдка в светлината на факлите.

— Ала мога да бъда милостив и справедлив! Макар да ви очаква гибел за оскверняването на немохаймската Реликва, ще ви пощадя, ако ми я предадете доброволно. Просто ми дайте Стрелата и сте свободни.

Лъже — осъзна Лийт. Но защо? Защо иска нещо, което просто може да си вземе? Освен ако... освен ако не се страхува от нещо, което Стрелата може да стори, ако бъде отнета със сила. Бърз поглед към Фемандерак го уведоми, че и той също се опитва да разгадае мотива на Аркоса. Сведе взор към ръката си — Джугом Арк проблясваше леко в мрачината.

Високо над него и отзад силата приближаваше връхна точка. *Задръж го само още мъничко!*

Последвал догадката си, Лийт пристъпи една крачка по посока на Аркоса, вдигнал високо Джугом Арк, позволявайки ѝ да засияе по-силно.

— Защо се мориш с думи? — многозначително рече той. — Ела и си я вземи! Аз съм само момче, а ти имаш много войници. Какво ти пречи?

За миг маската на Аркоса се отмести, хвърленият от него поглед към Лийт съдържаше чиста омраза.

— Плъх! Как изобщо си оцелял? Трябвало е да те удавят при раждането ти! — рече яростно. Тогава, макар вътрешният глас да настояваше за още, Аркосът си възвърна контрол върху ума. — Но сега си тук — тихо рече той, — където визията ми за нова Фалта е подложена на съмнение. Но аз ще докажа, че тя е основана върху

справедливост извън вашите способности да я проумеете. Всички сте свободни, до един, дори онези, които се осмелиха да повишат тон на Аркоса на Немохайм. Само ми дайте Стрелата. Дай ми я!

Лийт кимна и пристъпи напред. Беладона нададе мъчителен вик, осъзнавайки, че младежът ще остави Стрелата. По същата причина философът се мятеше в хватката на задържалия го войник. Но не можеха да сторят нищо. Лийт коленичи пред един камък, постави Джугом Арк отгоре му и се отдръпна.

— Ръката ми е изтръпнала — рече небрежно той. — Не оттеглям правото си над Джугом Арк.

Отстъпи назад. Зад него планините потръпваха.

— Моя! — изкрещя Аркосът, втурвайки се напред, за да вдигне стрелата.

И я издигна високо над главата си.

И запищя ли, пищя, когато Джугом Арк избухна в пламъци, плъзнали по ръката му, пронизали плътта до кост. Ужасният звук отекна из Джорам, разтърсвайки го като земетресение. Земята наистина се тресеше. Капитанът на стражата се хвърли към ранения си господар, а от височините с трясък се дотърколи канара, профучала край тях и стоварила се с плясък в езерото.

Стрелата изтрака на земята.

Земята отново се разтресе. Лийт бе повален, сетне се изправи на крака, дирейки Стрелата в мрака. Да можеше да свети отново! Навсякъде се сипеха по-дребни камъни. Вълни се издигаха по повърхността на езерото, разбушувано от движението на земята.

Аркосът продължаваше да пищя — неземеен звук, идващ някъде от мрака, звучащ по-скоро като рева на ранено животно — чиста агония. Усилваше се, увеличен от заобикалящия ги като амфитеатър басейн. В езерото продължаваха да се сипят отломки.

— Какво става? — викна хауфутът. Войник му направи знак да мълчи, но инструктурирани също бяха объркани. Господарят им бе зает, капитанът им се грижеше за него, което ги оставяше сами и без водачи. Не знаеха какво да правят, дали да остават — или да бягат.

— Стражите се събудиха — рече Беладона.

— Стражи? — настойчиво запита Кърр сред суматохата.

— Да. Двама Пазители — двама Стражи. Двете огромни планини, между чиито каменни ръце е Джорам. Съсредоточената в тях сила...

— Мълчи! — викна войник, удряйки я по челото. В този момент нещо черно и яростно връхлетя отгоре му. Ахтал се бе промъкнал в мрака и сега бе забил рамо в корема на стражника. Мъжът се строполи. Главата му изкървта върху камъните и той се отпусна.

— Не убивайте никого! Не проливайте кръв тук! — предупреди Беладона, но думите ѝ бяха изгубени сред бликащата ярост и виковете на Аркоса на Немохайм. Войници и Аркимм се движеха из мрака, опитвайки се да намерят и убият или да избягат и се скрият. Тук-таме проблясваха факли. Чакъл хрущеше под нозете им. Тъмни фигури, сред които и Лийт, се опитваха да запазят равновесие, когато други (приятел или враг, кой можеше да каже?) притичваха край тях в мъглата.

Фемандерак бе в най-тежка позиция. Капитанът на войниците бе освободил Беладона, за да помогне на господаря си, тя успя да избяга, подпомагана от Ахтал. Но философът бе държан здраво от войник, който обмисляше дали да убие пленника си. Нямаше кой да го насочи — ако само капитанът бе наблизил! Все пак взе решение и сам, изтегли дълъг нож и се приготви да го забие в сърцето на мъжа, когото държеше.

— Освободи пленника! — долетя гласът на капитана му. — Не е важен. Трябва да ми помогнеш с Аркоса.

Благодарен за това напътствие, пазачът отслаби хватка, блъсна Фемандерак и се обърна към капитана. Но бе прекалено тъмно, за да види нещо. Гласът се разнесе отново:

— Насам! Бързо!

Той се препъна в трескавостта си да се подчини, сетне се препъна повторно, тъй като бързането му го бе отвело до ръба на пропастта. Без да може да спре инерцията си, войникът полетя в нищото. За миг викът му на ужас се смеси с писъците на Аркоса, сетне мъглата го погълна и повече нищо не се чу от него.

Беладона изплува от мрака и помогна на Фемандерак да се изправи на крака.

— Твоят глас? — почтително рече той.

Тя кимна.

— Кръвта му няма да се разлее на това място.

— Така е.

— Всичко е наред, не е нужно да ми благодариш — рече тя някак сприхаво. — Ако не се бе поддал на илюзията ми, щеше да ме насече на парчета, но предполагам рискът си струваше.

Тя се обърна и изчезна в нощта, раменете ѝ свити гневно.

— Но... аз съм благодарен... — заекна философът, знаейки, че тя не го чу. *Раздразнителна е като баща си.*

С гръмовен трясък басейнът се разтърси отново, гърчейки се под краката му, сякаш се канеше да се разцепи. Далеч над себе си Фемандерак съзираше слабо червено сияние. Може би самите планини бяха пламнали, реагирайки на заплахата, в която се намираше Джугом Арк и насилието в Джорам. Къде бяха другите? В паника се хвърли напред, но си припомни пропастта точно навреме. Пое надясно, дирейки останалите. Сблъска се с тъмна фигура. Войник, който лежеше в безсъзнание на земята. *Къде са другите?* Къс скала се пръсна пред нозете му, заливайки го с отломки. *Планината се руши, опасно е да оставаме тук. Къде е Лийт? Къде е Стрелата?*

Само случайно Лийт можеше да намери Джугом Арк. Глух за околната суматоха, за борбата, за хленченето и хлипането на Аркоса, за катаклизмичната ярост на Стражите, той опипваше в чернотата, дирейки Стрелата. Изплъзваше се. С всеки изминат миг усещането ѝ в ръката му се изплъзваше от паметта му. Щеше ли да може отново да я вдигне, дори и да я намереше? Може би бе сгрешил като я остави — и сега тя се криеше от него, в нежелание да го приеме. Осени го идея, вероятно вдъхновена от земята, а може би и от някакво друго присъствие. *Съсредоточи се върху ѝ. Мисли за победата, за надвигането на враговете!* Стори го — и в този миг светлина проблесна на няколко ярда. Ето там, край потока, оттичащ се от езерото. Втурна се към нея, тогава земята отново се разтресе, по-яростно и младежът падна по лице. След миг главата му се избистри и той я повдигна. Стрелата моментално проблесна в отговор на мисълта му. Но за негова изненада бе по-далеч — Лийт осъзна, че тя е в потока. След секунди щеше да е изгубена. Нова експлозия, оглушителен трясък, като леда на Южния маршрут и за негов ужас земята се

разцепи. По-дълбока тъмнота сред нощта. Потокът бе запрещен. Цепнатината започна да се вие към езерото и да изпразва Джорам.

— Не! — викна Лийт, хвърляйки се надолу по склона. Нов трус хвърли Стрелата във въздуха. Със сигурност този път щеше да падне в беснеещите води и черната цепнатина, но не! Падна на самия ръб. Молейки се земята да остане в покой само още миг, Лийт достигна малкия ръб, върху който се намираше Стрелата. Без колебание, забравяйки за съдбата на Аркоса на Немохайм, той взе Джугом Арк в ръката си и отново — тя не го изгори.

Обърна се, но неподбиращата земя не бе склонна да го остави толкова лесно. Земята се разтърси отново и отново. Лийт се мъчеше да запази равновесие, за да не се търколи към празнотата. Лазейки по корем, той се бореше да се отдалечи. Земята потрепери, този път захвърляйки го настрани, удряйки брадичката му. *Нагоре, нагоре към сигурното.* Нещо прелетя край него, разбивайки се в скалите отдолу, простенвайки, докато се плъзгаше към чернотата пред погледа на Лийт, който не бе в състояние да помогне. *Кой беше това? Приятел или враг?*

Грохотът и трусовете продължиха през дългата нощ. Доколкото можеше да прецени, Лийт се намираше на източния бряг на езерото. Или където някога се бе намирало езерото, тъй като сега бе потънало в земята. Известно време обикаля насам-натам, дирейки приятелите си, но винаги вървейки предпазливо, за да не попадне в някоя новозейнала цепнатина или в пропастта, за която знаеше, че се намира някъде надясно. От време на време се провикваше, макар да осъзнаваше какъв риск поема. Ако някой от инструкчани бе оцелял в басейна и от неговата страна на цепнатината, щеше да узнае за присъствието му. По тази причина не позволяваше на емоциите да го овладеят, макар да се намираше на ръба на паниката. Стрелата, удобно топла в ръката му, излъчваше едва забележимо червено сияние. Но в дългата, студена нощ, изпълнена със земен гняв и самота, Лийт не откри никого от спътниците си. Някъде призори намери закътана дупка близо до цепнатината, в която се сви и заспа.

Макар капитанът на градската стража да имаше известен опит в наместването на счупвания и намазването на рани, ужасяващите

обгаряния на господаря му, Аркоса на Немохайм, бяха далеч над силите му. Разполагаха с известни лекарства, но те се намираха долу в долината с конете, така че не бяха достъпни до сутринта. Ръката на Аркоса бе жестоко обгорена, мехури до лакътя покриваха стопената кожа. Те щяха да зараснат след време и не тревожеха капитана. Но китката, стискала Стрелата за миг, бе в много по-сериозно положение. Стоманената стрела бе прегорила месото като нагорещен нож — мас. Костите на дланта бяха оголени. Имаше учудващо малко кръв, тъй като горещината бе обгорела раната, но за известно време бе изглеждало, че Аркосът може да умре от шока. Войникът бе виждал подобни случаи. Рана от меч, загуба на крайник, макар и не опасна за живота сама по себе си, но все пак убила жертвата си, защото тялото ѝ реагираше прекалено остро. След като писъците и виковете бяха утихнали, Аркосът бе седнал и огледал раната си, тогава бе настъпил шокът. Така че капитанът го накара да се изправи, принуждавайки го да върви, държейки го буден, в съзнание, докато един от хората му не раздрази риза, за да превърже раната.

Борбата бе страховита, но Аркосът изникна на другия бряг на болката си с леденоспокойни емоции и чисто съзнание. Може би най-ясно от идването на Деорк в Инструър. Смъртоносният допир на Стрелата го бе накарал да се осъзнае. Той не бе от хората, които биха се нуждаели от магия или каквито и да било оръжия. Можеше да си върне властта единствено чрез силата на личността си, коварството и безмилостността. Джугом Арк щеше да помогне — и още можеше, ако намереше някакъв начин да я получи. Но, запита се той, нима наистина бе толкова неуверен в себе си, та да се страхува да се изправи срещу Деорк без Стрелата в ръка?

Дай ми Деорк! Дай ми ги всичките! — крещеше черната празнота у него. Изненадан, дори ужасен, Аркосът на Немохайм осъзна, че тази част от него се бе насладила на болката, бе искала още, бе смукала и смукала, сякаш опитвайки се да извлече живота от него. *Смъртта е върховното изживяване* — припомни си той. *Само тя докарва насита.* Собствената му смърт, когато най-сетне настъпеше, щеше да бъде най-приятното изживяване в живота му.

Със сивата светлина на развиделяването Аркосът се почувства достатъчно силен да се изправи и да се огледа. От дузината градски стражи и немохаймски войници, формиращи отряда му, бяха останали

само четирима: самият той, капитанът на стражата и двама войници — един от Инструър и един от Бюрей. Архиварят бе потънал в огромната пукнатина, отворила се сред тях. Ако бе оцелял, Аркосът щеше да заповяда хвърлянето му с все златото му.

А от врага нямаше и следа. Мъглата трябва да се бе раздигнала в известна степен, защото имаше видимост от около двеста ярда — само те четиримата се намираха от западната страна на зейналата пропаст. От другата страна, в плитка кухня, зееща в тяхната посока, лежеше свито неподвижно тяло, очертанията му малко неясни в мъглата, но несъмнено мъртво. Дали някой от северняците, или от собствените му хора — не можеше да определи.

Време беше да изготви планове и докато останалият инструърски войник му сменяше превръзките, Аркосът на Немохайм привика верния си капитан.

— Трябва да приемем, че поне един, а по-вероятно всички, от северняците са останали живи — тихо рече той. — Определи ли дали можем да прекосим тази цепнатина и да ги последваме?

— Разделила е басейна на две, милорд. Продължава към скалите зад езерото. Няма как да бъде прекосена.

— Ала ние трябва да я прекосим — рече Аркосът. — Няма връщане в долината, поне не и за мен. Как бих могъл да премина стоманения кабел с тази ръка?

Той я повдигна — розова, капеща маса от плът и кост.

— Милорд, кабела го няма. И той, и дълбоката просека, над която се простираше, бяха погълнати от лежащата под нас пукнатина. Тъй като сме от правилната страна, само част натрошена земя ни дели от конете. — От тона на гласа му бе очевидно каква линия на действие препоръчваше. — С тях ще можем да ги преследваме. Но не бихте могли да вървите пеш във вашето състояние.

Аркосът кимна.

— Врагът може да се върне. Ако са изгубили някои от спътниците си, със сигурност ще се върнат да ги потърсят. Трябва само да се скрием, сетне да пленим един от търсачите. С един в ръцете ни — до един ще бъдат в ръцете ни.

— Ако ние не можем да прекосим цепнатината, то те също не могат, милорд — напомни капитанът. — Макар че бихме могли да

простреляме приближилия се твърде близо до ръба. Дуней е много опитен с лъка.

— И каква полза би имало от това? — изръмжа Аркосът на Немохайм, макар че мисълта за подобно действие, макар и само мъст, накара кръвта да запее в ушите му. *Дай ми ги. Дай ми ги до един!* — Може ли да го направи?

— Виждал съм го да прави дори по-трудни неща от това да уцели цел с човешки бой от сто крачки — дойде отговорът.

— Бихме могли само да го раним, което ще привлече останалите? Искам момчето със стрелата. Ако го накарам да ми се предаде или успеем да го простреляме, пътуването ни няма да е било напразно.

— Милорд, позволете да изразя открито страха си от това момче. Видях го в деня на наводнението. Водите на Алениус се отдръпнаха под протегнатата му ръка, нахвърлиха се върху хората ми в отговор на същата команда. Той е някакъв магьосник, чудодеец. В ръката му се крие голяма сила. Видяхте как държи Стрелата, милорд, макар нагорещена, без да се нарани.

— Видях.

— Тогава по-добре би било да опитаме с един от другите...

— Ще опитаме с попадналия в обсега ни — реши Аркосът. — Ще го задържим в обсег под заплахата от смърт. Тогава ще принудим хлапето-магьосник да ни даде Стрелата.

— Пак остава проблемът с пропастта — изтъкна началникът на градската стража.

— Ако му предоставим достатъчно мотивация, вероятно младият чудодеец ще се заеме с този проблем — с равен глас изрече Аркосът.

* * *

С постепенното вдигане на мрака, докоснало мъглата с най-бледа светлина, хауфутът започна да се оглежда и да преценява резултата от разразилото се бедствие. Намираще се върху ската на източния Страж, от далечната спрямо сипея страна на пукнатината. Планината над него бе предимно утихнала, но все още имаше моменти, в които се

разтърсваше. Мъглата се бе изтънила. Не бе достатъчно да огледа целия Джорам, но достатъчно, за да види приятелите си.

Непосредствено под себе си видя Кърр, Те Туахангата, принц Уизаго и ескейнчанката, разговаряйки тихо, както бяха правили от часове, след завръщането от последното безплодно дирене на Лийт. На известно разстояние, почти изгубваща се от поглед, застанала толкова близо до пропастта, колкото се осмеляваше, стоеше Беладона — отчаяна фигура, несъмнено опитвайки се да открие какво е станало с баща ѝ. От Хал и брудунеца нямаше и следа — без съмнение те продължаваха търсенето, вън от всякаква рационалност и надежда. Нямаше надежда. Самият хауфут бе видял силуета на Лийт да се строполява надолу по каменистия склон към развиващата пропаст.

— Стражите отмъстиха — тъжно бе рекъл Фемандерак, след като най-лошото от объркването бе отминало и те се бяха събрали на ръба на басейна. — Свещеното място на Стрелата бе осквернено, така че дивата магия, скрита в хълмовете, скочи да защити Джугом Арк от нечисто докосване. Огромната зев погълна Стрелата, отнасяйки я отново под земята.

— И Лийт — рече хауфутът. Сърцето му кървеше. — Видях го да пада.

— Аз видях, че *някой* пада — каза жената от Ескейн. — Но Лийт ли беше?

— Сиянието на Стрелата падаше с него — потвърди селският водач. — Изгубен е.

— Но защо? Защо? — беснееше Фемандерак. — Нищо лошо не сме сторили, убеден съм. Ние бяхме избраните. Защо Стражите разрушиха делото ни?

— Може би не са в състояние да правят разлика между приятел и враг — предположи Кърр. В гласа му се долавяше скръб, сякаш момчето бе значело за него много повече, отколкото бе осъзнавал. — Всички чухме пошепнатите им заплахи.

— Чудя се, дали татко е бил прав? — тихо рече Беладона.

Толкова много тъга — помисли си хауфутът.

— Той каза, че момичето също трябвало да присъства. Каза, че Аркимм били незавършени. Може би планините нямаше да ни отхвърлят, ако бяхме останали тук сами, но с появата на другите всички сме били определени за нечисти.

— Каквото и да е обяснението, изгубихме Лийт, а с него и надеждата да спасим Фалта — дълбока депресия бе притиснала хауфута, тежестта на проваленото водителство започваше да го премазва.

— Въпреки това ще го потърсим — твърдо бе рекъл Хал. — Ако брат ми може да бъде открит, ще го открием. Кой ще дойде с мен?

Така те бяха дирили и дирили, препъвайки се от умора и мъка, обикаляйки сред пропастта и източния край на басейна, докато накрая не започна да им се струва, че нощта никога няма да има край. В отчаянието си хауфутът си припомни моментите от детството си, когато бе изгубил нещо ценно, обикновено нещо на баща си и си припомни отвратителното чувство в стомаха, докато диреше с нарастваща безнадеждност въпросното нещо. Помнеше обещанията, отправени към Най-възвишения, ако само предметът се намери. Тогава, както и сега, тревогата бе прераснала в безсилие и накрая отчаяние, придружено от осъзнаването, че богът е срещу него. Тогава, както и сега, не бе намирал търсеното. Но сега поне не отправяше обещания.

Въздъхвайки заради глупавите си реминисценции, едрият лидер заслиза към останалите.

Началникът на градската стража едва имаше време да приклепне, а Дуней — да постави стрела в лъка си, когато фигурата в дупката бе започнала да се движи. Първоначално бе помислил, че е ранена, но след няколко мига осъзна, че тя се протяга, като че прекарала неудобна нощ.

— Милорд! — призова настойчиво.

Моментално Аркосът се събуди и застана до своя подчинен. Ако изпитваше болка от ръката си, не го показваше. *Забележителен човек* — помисли си началникът на стражата, почит за миг погълнала неприязънта, която обикновено изпитваше към Аркоса.

— Жив е — прошепна, сочейки отвъд пропастта. Миг по-късно добави. — Един от северняците.

— Момчето — рече Аркосът с почуда в гласа. *И тъй близо! Право в ръцете ми. Съдбата почита правдата на каузата ми.* НеЙде

дълбоко черният глас крещеше за кръв. *Убий го! Той е онзи, който те унизи!*

— Не — рече в отговор, без да забелязва, че е изрекъл думите на глас. — Ще го хвана жив.

Лийт отново се протегна, напразно опитвайки се да отстрани натрупалата се в мускулите болка. Стрелата лежеше до него. Той я сграбчи без страх и Джугом Арк засия в червено. *Жива магия — помисли си. Или може би не магия, а нещо по-свато. Докосването на Най-възвишения е останало в Стрелата. На какво ли е способна тя?* Той бавно се изправи на крака.

— На прицел е — безизразно докладва Дуней. — Да стрелям ли?

— Изчакай сигнала на капитана си — отвърна Аркосът на Немохайм.

* * *

Първата му задача бе да намери останалите, знаеше това. Ако някой от тях бе оцелял. *Бих разменил Стрелата и цялата ѝ сила за живота им* — помисли си той, почти отправяйки молба към Притежателя на Стрелата. Сякаш в отговор, той осъзна, че точно такава размяна би изисквал в определен момент Най-възвишеният — когато размяната ще се отнася до Фалта, а не до приятелите му. *Видях Фалта* — мрачно си помисли Лийт. *Предпочитам приятелите си.*

<Ами брат ти? Какво ще стане с него?>

Трябва ли да питаш?

<Не. Но ти трябва да отговориш.>

Тогава да. Да. Бих предал Стрелата и принадлежащата ѝ сила, за да видя брат си жив.

<Добре. Ще ти напомня за това.>

Гласът го остави, очевидно доволен от нещо значително, което се бе случило току-що. Лийт се прозина, подири кураж да посрещне

онова, което му предстоеше — дори и ако то бе откритието, че той е единственият оцелял — и се приготви да започне диренето си.

— Капитане! — настойчиво прошепна Дуней. — Мога да го раня.

— Задръж стрелата — напрегнато рече Аркосът. Сетне, съпроводен от преднамерената ирония на думите си, той се изправи, за да бъде видян. *Аз не можах да я задържа. Да видим дали ти ще успееш.*

— Не мърдай! — долетя глас от другата страна на пропастта. Лийт застина при звука на омразния глас на Аркоса. — Към теб са насочени стрели — продължи той — и не ще се поколебаем да ги използваме, ако не правиш точно каквото ти казвам. Кимни, ако разбираш.

Без да се обръща към мъчителя си, Лийт можеше да съзре триумфиращото му лице в ума си — свинските очички, проблясващи в злорадство. *Дори и вчера бих бил уязвим за това* — помисли си той. Но не и днес. Не и след като бе намерил Джугом Арк. След този риск, този ужас, след последвалото благоговение, с което бе поел Стрелата на единението, заплахата от обикновена стрела не изглеждаше да го притеснява по начина, по който би очаквал. Всичко това проблесна в ума му само за миг, оставяйки го след това да кимне. Все пак още не бе приключил със задачата си.

Аркосът нетърпеливо пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Ела! — провикна се към Лийт. — Ела, внуче Модалов! Прекоси пропастта. Присъедини се към нас! Ако не можеш, хвърли ни Стрелата!

В тези думи Лийт усети загатнато предложение, покана за предателство. Обърна се и се изправи с лице към тлъстия мъж.

— Пропастта между нас е прекалено дълбока. Не мога да се присъединя към теб.

Гласът му, звънък и ясен, подчертаваше двоякото значение на тези думи.

— Милорд — прошепна началникът на градската стража. — Някой идва — посочи към мъглата над фирейнското момче, където се движеха сенчести фигури.

— Легни на земята! — заповяда Аркосът на Лийт. — Мръднеш ли, арбалетчиците ми ще стрелят.

Аркосът изчака още миг, за да се убеди, че Лийт се подчини, сетне също се скри. Под него земята потрепери, раздвижвайки се леко.

Кърр и Фемандерак слизаха надолу до самия ръб на пропастта, търсейки някаква следа от своя приятел и спътник и Стрелата, която носеше, решени да претърсят дори дебрите на пропастта, ако можеха. Старият фермер стискаше разплитащите се нишки на емоциите си, на целия си живот, докато гледаше в черната рана под тях. Сълзи замрежваха погледа му по време на търсенето, сълзи, които Кърр никога не бе мислил, че ще пролее след смъртта на Тинеи. Бе изглеждало като част от призванието му, пътуването до Фирейнс преди толкова много години, обучението от Кроптър, единственият жив Часовой седми ранг във Фалта. Да съзре отблизо събитията около започващото разкриване на Десницата на Най-възвишения, участието му в тези събития, разкритието, че самият той е Пръст Божи, един от Петимата от Ръката. Един от Аркимм. Това бе съсредоточието на делата му. Дори смъртта на Тинеи, освободила го да придружи останалите на запад и юг до Инструър и отвъд, бе нужна, колкото и да бе мъчителна. Джугом Арк бе придала значение на всичко. А сега, когато тя бе изгубена, заедно с единствения, който можеше да я държи, крехките основи на скорошната му вяра се бяха срутили. Отново бе сам срещу суров и немислещ свят, където съдбите изчезваха и животът не носеше смисъл, нищо и никой не чуваше молитвите, а Тинеи бе умряла напразно.

Скалата под краката му се разтърси, влизайки в тон с настроението му. Недоловим шепот се понесе из Джорам. Заплаха, предупреждение — думите бяха неразличими. Коленете на Кърр се подкосиха, както бе ставало всеки път, когато Стражите започваха да се тресат от отмъстително негодувание за сквернението на святата им долина. За миг твърдата спря да се движи. Фермерът понечи да направи нова крачка, когато от недрата на земята се разнесе рев. За миг всичко бе застинало — моментът, в който вселената около тях се състоеше

само от стърженето на камъни. Кърр и Фемандерак несъзнателно се вкопчиха един в друг. Тогава земята блъсна нозете им, поваляйки ги.

Разклати се и пак, и пак, скалите трепереха под проснатите им тела. Всяка мисъл за търсене бе забравена. Ужасени, те диреха единствено да избягат от конвулсиите ѝ, тъй като ставаше ясно, че Стражите още не бяха приключили. Трябваше да избягат, а дори не можеха да се надигнат. Ревът и спазмите се обединиха, сливайки звук и движение в едно.

Докато басейнът около него трепереше, Лийт не можеше да стори нищо друго, освен да се вкопчва в стените на плитката падина, в която бе спал. Бе се притиснал към стената, държейки се здраво, блъскан и удрян, потръпващ от ужас, в невъзможност да се възползва от настаналия смут и да избяга от враговете си. Но не пускаше Стрелата, макар да рискуваше да бъде отпратен в пропастта.

Отново и отново Аркосът се изправяше на крака, само за да бъде повален повторно от агонизиращата земя. Раната на ръката му се отвори отново и закърви, но той не обърна внимание. Огромната ярост от осуetyаването на плановете му не оставяше място за страх.

— Стреляй! Стреляй! — изкрещя към войника, но гласът му бе погълнат от оглушителния шум. Дуней не можеше да стреля така или иначе, тъй като лежеше по гръб с изкаран от лошо падане въздух. Капитанът не се виждаше никъде.

— Да изчезваме! — викна Фемандерак в ухото на Кърр. — Веднага!

Във всеки един момент самите планини и разположеният между тях басейн можеха да се срутят в долината на Нюм. По няколко препъвания в паузите между трусовете — само с толкова напредваха двамата.

Лийт бе притиснал глава към скалата, така че не видя пропастта да се затваря, огромна рана, излекувана в пропит с могъщество миг. Твърдата скала се вълнуваше като повърхността на море, леейки се наляво и надясно, докато всеки от Стражите пращаше сила в самите корени на земята. Пропастта се изпълни със скали, като не остана и

следа от зевта, само миг преди това отделяла Аркоса на Немохайм от търсачите на Стрелата.

Лийт изпусна Джугом Арк. Тя отскочи извън полезрението му, тракането ѝ останало безшумно сред царувания грохот. Рязко вдигна глава да я проследи и хрянска черепа си срещу изникнал камък. Мракът изрева и умът му угасна като духната свещ.

Когато се свести, светът около него бе променен. Мъглата се бе разсеяла под погледа на утринното слънце, надвесило се над него като разгневен баща. Земята все още се тресеше, но не толкова яростно — трусовете вече бяха затихващи. Първата му мисъл бе за Стрелата. *Къде е?* Опита се да се изправи, падна на колене, догади му се. Малко покъсно се изправи на крака, бавно и предпазливо, за да не му се завие отново свят. В устата си усещаше отчетлив металически вкус.

Обгръщаше го странен пейзаж. Някога — едва до вчера — красивото свято място сега представляваше хаотична руина, показателна за силата на магията, която Бюрей бе вложил в скалите. Островът на Стрелата бе изчезнал, заедно с обгръщалото го езеро. Басейнът на Джорам сега бе камениста яма, напомняща на каменоломната в долината Уайт Форкс у дома, на няколко мили северно и на запад от Вапнатак, насечени склонове и разцепени при падането канари. Камъни продължаваха да се търкалят.

Лийт изви врат към небето, за да погледне Стражите. Стръмни върхове, от двете му страни, отчасти закрити в облаци, сякаш неохотни да разкрият пълната си тайна.

— Какво сторихте на приятелите ми! — изкрещя той. Те не отговориха, а от усилието едва не му причерня отново.

Няколко ярда зад него басейнът свършваше рязко — там земята се спускаше две хиляди фута към долината на Нюм, която бе обгърната от мъгли. Лийт преглътна. Не бе осъзнал колко близо до ръба се намира.

Звук от потракване на камъни го накара рязко да извърти глава. Отчасти заради това, отчасти заради гледката на огромната фигура в роба на не повече от пет ярда, Лийт припадна.

Така Маендрага, пазител на Джугом Арк, се приближи до Лийт от Лулеа, единственият останал член на Аркимм.

ГЛАВА 18

ИЗБОРЪТ НА СТЕЛА

Усмихнатият, тъмнокос мъж наистина получи огъня, първият сторил това под наставничеството на Стела. Тя само се бе помолила на Най-възвишения и когато протегна ръка към мъжа, той се бе строполил на земята, очевидно в несвяст. Притеснена, Стела бе понечила да му помогне, но отшелникът я бе спрял.

— Остави го да полежи — бе я посъветвал мъжът в синя роба. — По-късно ще се смее.

— Какво му стана? — запита Стела, чувствайки се неловко от все по-странните гледки, които съзираше на Еклесията. — Един от Благословените ли е?

— Да, от Благословените — потвърди отшелникът. — Чертите му излъчват сила. Беязан е за велика съдба, делата му ще се разнесат из света. Но сега го остави. Той общува с Най-възвишения по собствен начин.

Половин час по-късно, тъмнокосият мъж, възстановил се, подири Стела.

— Благодаря ти за това, което ми даде — любезно рече той. *Аз съм невинен и простодушен, не се замисляй прекалено кой съм или какво правя.* Словосплитанието бе приложено умело и Стела не го забеляза.

— Няма за какво — усмихнато отвърна тя. — Бе Най-възвишеният, а не аз. Отшелникът каза, че си един от Благословените.

— О? — изящните му черти показаха изненада. — Какво са те?

— Онези, които ще играят водеща роля в преизграждането на града — убедено изрече Стела. — Каза, че ти си помазан със сила.

— Така ли? Много бих искал да се срещна с него. Би ли могла да го уредиш?

Има и друг, когото още повече бих желал да срещна.

— Мога да го попитам — сладко рече тя. — Би ли искал и аз да присъствам? — това пък защо го изрече?

— Не те попитах за името ти? — каза красавецът. — И откъде си? Не си от Инструър, това е сигурно.

Задаваше въпросите с усмивка, но словосплитанието посягаше по-дълбоко: *не ще имаш тайни от мен.*

Стела потъна в разговор с този удивителен мъж и скоро му разказа за приключенията им, споделяйки и своята собствена роля в тях. Отведе го до назадничавия си дом в студения север, без да скрива неприязънта към родното си място, сетне пое по Западния път през Мьолкбридж и Уиндрайз, край фенните и до опасността на Покрития път. Забави се за малко над събитията в Бандитската пещера, изненадвайки се с неочакваните си спомени, по някаква причина събеседникът ѝ слушаше историята за Хал и отшелника с голям интерес. Сетне описа приключенията им по Южния маршрут и битката с брудуонците, отново мъжът слушаше много внимателно, задавайки привидно непринудени въпроси, целящи да разкрият силата на северняците. Тогава, умело прекъсвайки я, когато тя премина към познати нему събития, мъжът ѝ разказа за себе си. Името му било Тангин, каза той, родом от Брудуо, земя далеч на изток, племенник на краля на Джасуея и притежател на значителни богатства.

— Повелителят ми ме прати тук по работа със Съвета — рече той, правдивостта на думите му загаряща ги с още по-голяма измамност. — Ще бъда тук няколко месеца. Надявам се ще имам възможността да те опозная по-добре.

— Аз също — рече малко задъхано Стела.

* * *

— Смяташ ли, че Еклесията може да донесе промените, за които говориш? — Тангин скулптира гласа си да звучи наивно-скептичен.

— Всяка промяна започва на личностно ниво — отвърна охотно отшелникът. — Веднъж промениш ли се отвътре, веднъж уловиш ли огъня, то можеш да сториш всичко. Цял град подобни хора, обединени от целта и визията на Божия човек — има ли нещо, което не биха могли да постигнат?

— А, да, Божият човек. Ти ли си този човек?

Какво мислиш всъщност?

— Аз съм само онзи, който проправя пътя — скромно отвърна отшелникът. — Аз изтръгвам искри. Ала важен е огънят, не човекът.

— И какво става след това?

— Нямам идея — дойде прямият отговор. — Ала знам, че Най-възвишеният ти е отредил роля. Ще я изиграеш ли?

— И каква роля е тя? — Тангин се приведе, излъчвайки безстрастен интерес.

— Ти си роден водач, чертите ти го показват. Притежаваш много дарове. Ала стоиш върху острието на колебание. Да последваш Огнепътя ще ти струва всичко — лоялността към родината, позицията, голяма част от богатството. Ала сдобитото ще бъде много повъдигнато — шанс да служиш на Най-възвишения, шанс да Го видиш отново сред Първородните от Фалта! — отшелникът се приведе и разпери ръце. — Съзирам те във видение. Протягаш ръка — и огън пада върху фалтанци — да, дори Съветът на Фалта гори в твоя команда. Истинската власт над живота и смъртта е в ръцете ти.

Говориш правдиво. На глас рече:

— Бих желал да видя цяла Фалта в пламъци — и докато произнасяше това, усмивката му се разшири още повече.

Стела ги слушаше. Несъмнено този Тангин бе орисан за величие в Еклесията. Дори би могъл да бъде въпросният Божи човек. И тя му бе дала огъня! Със сигурност сега щяха да се отнасят към нея сериозно, да спрат да я третират като дете.

Докато те говореха, мислите ѝ я отнесоха надалеч. Сега бе благодарна, че двамата с Уайра не бяха сключили брак. Съжаляваше за сполетялата го съдба, но бе свободна да служи на Еклесията, а Тангин бе красив и богат мъж...

С прехода на късно лято в есен Еклесията стана прекалено мащабна за мазето на Фоилзи, което принуди Компанията да наеме помещения от другата страна на улицата. Отшелникът се намираше в пълен контрол, рядко вслушвайки се в чужди идеи — и то само в такива от групата на „старейшините“, както ги наричаше той — бяха все мъже, някои от които още юноши. Повечето от тях Стела познаваше само бегло. Започнаха срещи и в други части на града, всяка

ръководена от старейшина. Когато биваше запитан защо бе низвергнал северняците в подбора на съветници, отшелникът отговаряше благо:

— Огънят започна в този град. Защо инструктури да не разнасят факлите в Инструър? — А към най-близките си съветници добавяше. — Макар спътниците ми да са помазани, то те са горди и твърдоглави да оставят собственото си разбиране за каузата. Най-възвишеният не може да стори нищо с тях, освен ако не се покаят. Трябва да се подчинят на водителството.

И съветниците му кимваха мъдро, доволни от мисълта северняците да са под тяхна власт.

Мъжът на име Тангин се издигна високо в очите на отшелника. Прояви качества на водач, не позволяваше сантименталност да помрачава преценката и мъдростта му. Така той стана един от старейшините — за голяма радост на Стела, която въпреки това се учудваше на бързината, с която той се издигаше — бе му поверена срещата край Талманския пазар, на север в стария град Инна, близо до северната порта. Двамата с отшелника прекарваха дълги часове в обсъждане и визионерът със синя роба научи много от доверения си съветник.

— Имаш голям опит в наставляването на люде — рече отшелникът. — Благодарен съм на Най-възвишения, че те е венчал с каузата ни.

Тангин се усмихна и отвърна:

— Писах на краля си, уведомявайки го, че се оттеглям от служба. Ще работя тук, в Инструър, за да видя как огънят плъзва. И наистина диря да се венчая за каузата ви, както несъмнено пророческият ти език е отгатнал. Ще поискам ръката на северното момиче Стела. Ще ми позволиш ли?

Тогава отшелникът също се усмихна и даде благословията си. Защото Стела беше в ръката му и този брак щеше да обвърже Тангин.

Нощта бе типична за всички нощи в Еклесията. Стотици притиснати в мазето и около него, дошли да чуят отшелника и да получат огъня. В тази нощ на сцената пристъпи мъж, когото Стела не бе виждала досега. Бе облечен в селски дрехи.

— Идват дори и хора извън града! — удивено прошепна тя на Тангин, който кимна.

Селянинът носеше плитка купа с вода, която постави до себе си.

— Голям трус ще има! — викна той. — Голям трус, басейнът ще бъде разтърсен и водата ще бъде разлята — вдигайки купата с две ръце, той я разклати, за да подчертае думите си, оливайки платформата. — Стрелата ще бъде открита и защитена от двама Велики. Мнозина ще посегнат, един ще я носи.

Обърна се към отшелника:

— Това е всичко, което ми бе дадено.

Отшелникът на свой ред се изправи на крака.

— Тъй казва Най-възвишеният — заговори той, тълкувайки видението. — Задава се силен тремор, който ще покърти сърцата на хората, но най-напред тук в басейна на Фалта. Вече започна. Съзрете началото! — той простря ръце, указвайки сбраните хора. — От това място ще прелее из цяла Фалта, носейки присъствието на Най-възвишения, изтръгвайки хората от летаргията. Стрелата, която приятелят ни спомена, е волята на Най-възвишения, посоката, в която той желае да вървим. Ще бъде разкрита тя от двамина сред нас, които ще бъдат велики. Търсете истина, братя, защото тя ще ви донесе чест. Ала само един достоен ще се покаже, нему ще бъде поверена посоката на Еклесия.

Последните му думи не оставяха никакво съмнение в личността на този човек.

Долетя друго пророчество:

— Той скоро ще се появи, в ръката му ще пламти Стрелата! — провикна се екзалтирана жена. — Ще ни поведе в битка срещу враговете и ще ги срази. Мнозина ще паднат на този ден, останете верни до самия край и ще съзрете победата му.

— Тъй казва Най-възвишеният! — рече синеробият отшелник.

— Само един мъж ще води Еклесия в правилната посока, с това и цяла Фалта. Ще гори с огъня на Най-възвишения, пламъкът му ще обгърне Фалта, припламвайки в множество сърца. С огън в гърдите, хората смелост ще съберат да се изправят срещу вътрешния си враг — съмнение, страх или бунт. Останат ли твърди, не се ли предадат, те ще надвият тези врази и ще ги изтласкат.

По-късно същата нощ Търговецът стоеше с красивата си жена. Разговаряха за сериозни неща — съдбата на синовете им, несигурността на мисията, значението на неочакваната Еклесия. Манум поклати глава:

— Не е правилно. Просто усещането не е правилно. Не съм пребродил половин Фалта, за да слушам бълнуванията на един мистик.

— Грещиш — отвърна съпругата му. — Най-възвишеният използва единствения метод, който би те довел тук. Ако някой се бе появил в Лулеа и ти бе казал да дойдеш, за да получиш огъня на Най-възвишения, щеше ли да поемеш на път?

Манум отново поклати глава.

— Но защо аз? Защо ние? Със сигурност в Инструър е имало хора, които биха раздухали огъня?

— А може би е нямало — рече Индретт. — Може би нашите сърца са били най-разтворени. Може би сме били най-добрите, които Най-възвишеният е успял да намери. И виж! Компанията ни е събрана от много места, не само Лулеа. Какво мислиш, е това? Не е ли защото Най-възвишеният иска да отнесат огъня по родните си земи?

— А Хал и Лийт и останалите? А търсенето на Джугом Арк?

— Това е само символ. Чу пророчествата за Стрелата — тя въплъщава посоката, в която човекът на Бога ще ни отведе. Реалността е тук. Не бих се изненадала, ако Аркимм се завърнат с представители на южните кралства. Това би съвпаднало с тенденцията. Тогава, след като са приели огъня, Най-възвишеният може да ги отпрати обратно.

— Пророкуваш ли? — заинтригувано запита Манум. Никога не я бе виждал такава.

— Наречи го така, ако искаш — отговори тя.

— Променила си се. Не съм сигурен дали ми харесва.

— Ти си този, който трябва да се промени — контрира тя, — а отричаш единственото нещо, което може да ти помогне да го сториш.

— Не съм толкова сигурен. Смятам, че единствената ни надежда отиде на юг със синовете ни. Ще ми се баща ми да беше жив, той винаги съзираше истината. Той щеше да знае какво да прави.

— Седни, Стела — нежно каза Индретт. — Кажи ми какво те мъчи.

— Индретт, не зная какво да правя — избърбори младата жена. — Приятелят ми Тангин ми предложи брак.

— Брак? — удивена възкликна Индретт. Познаваше Тангин, разбира се. Всички в Еклесията бяха виждали учтивия, властен чужденец. Но той и Стела? Как се бе случило това? *Тя още не е готова за живота!*

— Толкова съм развълнувана, че не ме свърта на едно място! — казваше Стела. — Но нещо ме тревожи. В стомаха си усещам някакво неспокойство. Заражда се всеки път, когато съм с него. О, Индретт! Страх ме е, че чувството никога няма да се махне и никога няма да бъда щастлива с Тангин. Какво да правя?

Стела повдигна очи към тези на възрастната жена и забеляза бледнината по лицето ѝ. Укори се, че жената може да е уморена — твърде уморена, за да ѝ се говори за Тангин по това време.

— Извини ме, Индретт — промълви тя. — По лицето ти виждам, че си изморена. Бихме могли да поговорим друг път.

— Уморена съм — въздъхна Индретт. — Може да си мислиш, че това е причината да изглеждам така, но всъщност тя е друга. Стела, желаеш ли да чуеш истината?

— Да — бе отговорът. — Но няма ли да ми поднесеш поздравления?

— Не — отвърна жената и Стела изненадано си пое дъх.

— Но той е толкова красив! Облагодетелстван в ум и тяло, с власт и богатства да предложи сигурност на избраната от него жена. Би могъл да избере всяка, а избра мен! И — добави тя като впоследствие възникнала мисъл — вече е един от Благословените. Не мога да си представя мъж, по-пълна противоположност на Друин. Ако трябваше да избирам между двамата, зная кой би бил победителят!

— Но не е нужно да избираш — настойчиво каза Индретт. — Сега ме чуй. Ще ти разкажа история, която трябва да изслушаш. Ще го направиш ли? Ще чуеш ли истината?

— Вече казах, че ще го направя — рече девойката, сопвайки се леко. *Как може да не ме поздрави? Омъжвам се далеч над позицията си. Възможно ли е да ревнува?*

— Някога бях млада, така че още помня какво е, макар ти да не мислиш така. Баща ми бе един от многото царедворци, които живееха и работеха в двора на фирейнския крал в Раммр. През целия си живот никога не се издигна в нещо повече от лакей на херцога на Нордвикен. Бе късметлия в сравнение с близките и познатите си, повечето от които просека по улиците, но заради амбициите си не мислеше така. Не бяхме богати, но на масата винаги имаше храна. Смъртта на майка ми го покърти дълбоко и той щеше да изгуби мястото си в двора, ако по-големите ми братя не бяха започнали работа там. Направи живота много труден за всички ни. Когато станах на възраст, в която се очакваше да привлече кандидати, баща ми ги прогонваше.

Не можеше да издържа безсилните си амбиции. През деня трябваше да служи сред онези, на които искаше да прилича, така че когато се върнеше нощем, той... правеше неща на децата си. Лоши неща... — заекна Индретт. — Търсеше да упражни власт над нас. Превърнахме се в част от измисления му свят, негови слуги по принуда. Бяхме единствените, които можеше да подчини на волята си. Най-големият ми брат полудя.

Красивото лице на Индретт се взираше право напред, а чертите ѝ бяха изопнати. Това бе единственото нещо, за което не искаше да говори, но знаеше, че трябва — и се принуждаваше да продължи:

— По онова време вече бях станала придворна на самата кралица и всички казваха, че съм много красива. Ала годините минаваха, а аз не бях имала друг любовник — само баща си. Имаше такива, които диреха да получат любовта ми, без преди това да са получили ръката ми, но аз в ужас ги отблъсквах до един. Продължих да печеля благоразположението на кралицата, издигайки се над всички останали придворни дами, дори самите херцогини. Посещаващите двора често ме вземаха за някоя от принцесите. Ала баща ми не оставаше доволен. Все още бяхме обикновени слуги, без титли и земя, без чест, или поне така мислеше той, докато недоволството му накрая го лиши от работа.

Най-големият син на крал Климанеа тъкмо узряваше и със съгласието на баща си започна да ме ухажда. Подобно нещо бе нечувано, принц да се ожени за жена от простолюдието, ала кралят и кралицата не обръщаха внимание на клюките. Бях поласкана. Кой не би бил? Така че приветствах ухажданията на принца. Баща ми не бе на

себе си от вълнение, съзирайки в това шанса си с един удар да получи всичко, към което напразно се бе стремил цял живот.

О, Стела! За известен период сериозно обмислях да се омъжа за принца. Ако бях сторила това, с голяма вероятност в този момент аз щях да бъда владетелката на Фирейнс, защото принцът се превърна в крал Просала I, който умря млад. Ала през мрачните години на детството бях опознала себе си, слабостите и силните страни, любимите и омразните неща, знаех, че няма да понеса цял живот да остана в двореца. Не исках всяко мое движение да бъде обект на публично наблюдение. Не исках да бъда известна като „простолюдната принцеса“. Принцът бе достатъчно добър. Красив, остроумен, макар и на моменти малко муден. Понякога дори се наслаждавах на компанията му. Но защото се познавах, накрая осъзнах, че не искам да се омъжвам за него.

Баща ми беше побеснял и ме би така, че братята ми трябваше да се намесват. Виждаш ли? — посочи малък бял белег под брадичката си. — Спомен от гнева му. Има и други. Предполагам това реши нещата. Не исках да бъда определяна от него или от когото и да било друг. Продаваемата щерка на лакея. Съпругата на принца. Не се нуждаех от съпруг, за да притежавам ценност! Нямах да бъда въвлечена в брак от баща, който виждаше в мен само средство! Който ме използваше като средство за развлечение!

Младата жена гледаше неловко как по-възрастната ѝ събеседничка ридает.

— Стела, зная, че ме разбираш. Ти си част от семейство, където нещата не вървят. Трябвало е да понасяш брат си и неговото пиене, родителите си и бавната смърт на взаимоотношенията им. Подобно на мен, най-дълбоките ти желания излизат от това. Искаш да бъдеш колкото се може по-далеч от семейството си. Аз също! Ала отстъпването пред това желание, този страх, е само друг вид победа за тях. Бях убедена, че баща ми няма да повлияе на живота ми и по такъв начин. Реших, че няма да се омъжвам, но и че няма да бягам.

Тогава един ден мъж от севера — най-прочутият Търговец — посети двореца заедно със сина си за честването на средата на зимата. Търговецът Модал! Всеки познаваше славата му, всеки знаеше историите на постиженията му. Ала аз не можех да откъсна очи от сина му, Манум. Стела, той бе всичко, което бях искала. Не сигурност —

вече притежавах това. Но той бе вълнение и удобство, и остър ум, и любезност, и изтънченост, и честност, и другар, и отвърна на обичта ми. Можеше да ми предложи само дървена колиба в студения и примитивен север, ала аз исках него, а не висока позиция. Така сключихме брак и дойдохме в Лулеа.

Стела си пое дълбок дъх.

— Щастливи ли бяхте? — запита тя.

— И да, и не — бе бавният отговор. — Той е всичко, което можех да искам от един приятел и любим, но е имало много случаи, особено когато пътуваше надалеч, в които усещах известна празнота. Чудя се дали някой човек може да бъде всичко за теб. Не знаая, може би цялата тази възбуда около Най-възвишения е част от отговора. Да угодиш на Най-възвишения — ето нещо, което може да задоволи сърцето.

— Значи си открила правилния мъж. Ами ако Тангин е правилният мъж за мен?

— Стела, има нещо у този мъж, което ме тревожи. Възпитан и интелигентен е, също така е и богат и могъщ. Но той е манипулатор. Винаги казва точните неща. Твърде е пресметлив, съвсем точно знае как да получи онова, което желае. Всъщност той много прилича на теб, само че е много по-коварен.

— Прилича на мен? Смятах, че сме съвсем различни — на Стела не се нравеше посоката на разговора.

— Показваш всички признаци на пленена жена, жена без власт. Този тип жени ми е познат от фирейнския кралски двор. Лишени от собствена позиция, контролирани изцяло от властимащи мъже, те се учат как да изискват неща, без да ги посочват. Финото загатване, че нещо не е наред, едва доловимият намек какво е цупенето и сълзите, ако не бъде предоставено. Виждала съм множество мъже с власт напълно сразени от това.

— Току-що описа майка ми — тъжно рече Стела.

— И теб.

— Но аз не искам да съм като нея! — яростно рече девойката.

— Виждаш ли? Отново се описваш чрез отрицание, чрез сравнението с друг. На кого искаш да приличаш? Кой сред приятелите и познатите ти е най-близо до желанието ти как искаш да изглеждаш в бъдеще?

Стела леко се изчерви.

— Ти — накрая рече тя. — Е, ти ме попита.

Бе ред на Индретт да се смути.

— Тогава ме чуй — каза по-възрастната жена.

— Правя го — рече Стела. — Макар да не ми допада чутото.

— О, Стела, не можеш да се омъжиш за Тангин. Не сега, не и когато ти предстои още много израстване. Животът ви би бил непрестанна битка между двамата, всеки опитващ се да накара другия да стори онова, което съответно единият или едната желае. Накрая един от вас ще победи — по-вероятно той, защото ти си привикнала към живот на подчинение, а той — към живот на власт. И тогава ще си изгубена завинаги.

— За кого да се омъжа тогава?

— За никого. Не се омъжвай за никого. Не се омъжвай за Тангин, не се омъжвай за винкулчанин, не се омъжвай за селянин от Лулеа. Първо обикни някого и ако ще го обичаш през остатъка от живота си, омъжи се за него. Но не го прави само заради самия брак, заради страха от самотата.

— Но аз искам да *направя* нещо! Искам да *бъда* някой! — викна Стела. — Поне Тангин е някой.

— А ние не сме? Глупаво младо момиче! — отвърна Индретт и Стела отново усети, че Индретт говори по-скоро на себе си. — Не осъзнаваш ли, че тези неща не означават нищо? В края на живота си успехът се измерва в спрямо това дали си се справила добре с малките неща, светските неща. Неща като тези — подчинявала ли си се на тези, на които е трябвало? Била ли си милостива и справедлива с поверените на грижите ти? Достойно ли е било поведението ти? Обичала ли си наистина — не чувството, а действието? Отдала ли си се на неща като страст, амбиция и успех, или си отдала живота си на хората? Стела, обичаният от друг е някой.

Младата жена кимна.

— Гледах смъртта на баща си. След живота, който понесох заради този отвратителен човек, след всичко, на което ме подложи, аз пак плаках онази нощ. Най-вече заради ужасната загуба. Бе прекарал целия си живот в опит да бъде някой, проваляйки се в най-важните неща. Видях го да умира със съзнанието, че е сам, че не бе спечелил приятели, че когато очите му се затворят за последен път, клепачите му не ще се повдигнат отново отвъд, за да срещне погледа на Най-

възвишения. Бе изгубил последния си шанс да обича и да бъде обичан, очакваше го само мрак. Бе изгубил всичко, Стела, всичко, струващо си да бъде пазено. Разбираш ли? Без значение е дали обичните ти хора живеят в село или дворец — обичта към тях е една и съща. Важно е не къде си, а кой си.

Бавни сълзи се спускаха по бузите на Стела.

— Няма ли лесен начин да се живее? — полуумоляващо запита тя.

— Не и ако действително искаш да живееш — колебливо отвърна Индретт, сякаш самата тя за пръв път стигаше до тази истина. — Ние, които понесохме пленничество и преследване, глад и жажда, които гледахме как наши спътници умират, не можем да отречем това. Ето ни тук, в Инструър. Би ли предпочела всичко това да не се е случило и все още да си в Лулеа?

— Не! — разпалено отсече Стела. — Цял живот чаках това. Индретт кимна.

— По някакъв странен начин, аз също — промълви тя.

Тогава двете замлъкнаха, хванати за ръце, мислейки за отминалото и за онова, което щеше да настъпи.

Двамата мъже крачеха тихо, дори плахо, по един от множеството коридори на Залата на знанието. Бяха членове на Съвета, Аркосите на Вертензия и Пискасия; а вървяха внимателно заради склонността на новия си господар, Деорк, Пазител на Андрантан, да изниква без предупреждение.

— Чувам, че си е намерил момиче сред тях — рече Вертензия. — Това го задържа.

— Каквато и да е причината, трудно ми е да изразя цялата си благодарност! — разпалено отвърна Пискасия. — Този мъж е чудовище.

— Запази изменничеството за себе си — апатично смъмряне. — Знаеш какво прави с онези, които застават на пътя му. Не върши нищо, което да постави под съмнение скорошното ти пребоядисване.

Аркосът на Пискасия потръпна. Заедно с останалите членове на Съвета бе принуден да гледа езекуцията на лоялистите, която намери за изключително отблъскваща, макар гърдта му да бе изпълнена с

облекчение, че самият той е избегнал пламъците, облизващи крайниците на доскорошните му приятели. Деруйс, Редана и Сна Вацта умряха достойно, Редана не откъсваше очи от Фавония, далечен негов роднина — поглед едновременно обвинителен и изпълнен със съжаление. Роднината гузно бе избегнал погледа.

Съветът моментално подири заместници. Кралете на Деруйс, Редана и Сна Вацта можеше и да подозират нещо, но бяха безсилни, никой от тях не искаше да остане без посланик в Съвета на Фалта. Заместникът от Деруйс щеше да пристигне след две или три седмици. Деорк бе казал, че има стратегия да се оправи с него, а останалите двама щяха да пристигнат след месеци. Кое то, ако казаното от Деорк за брудуонските планове бе истина, щеше да е прекалено късно.

— Но тя определено изглежда добре! — рече Вертензия тихо, дори с копнеж. Пискасия, припомняйки си репутацията на спътника си, потръпна. — Разбирам защо Деорк я иска.

— Защо, виждал ли си я? — запита Пискасия, надвит от любопитството си.

— Да, ти също си я виждал. Тя е една от северняците, които дойдоха да ни обвинят. Помниш ли? Гарвановочерна коса, прогарящи очи. Малко младичка, но пък тъкмо заради това още по-свежа. Срещнех ли я сама в някой от тези коридори, нямаше да отговарям за действията си.

Завивайки зад ъгъла, двамата се изправиха пред Деорк, застанал с непроницаемо изражение в средата на коридора. Аркосът на Вертензия побледня от страх.

— Ще отговаряш за всяка прибързана постъпка, колега — равно изрече Пазителят на Андратан. — Следователно ще се контролираш, защото знаеш какво е наказанието за глупости, особено с неща, които ми принадлежат.

Вертензия имаше причина да се страхува. Бе настроил срещу себе си човека, чиято дружба диреше. Но страхът му се простираше дори отвъд разума. В изречените от мъжа думи имаше скрита сила, която втечни храбростта му, оставяйки го беззащитен за всяка заповед на Деорк.

— Няма да предприемаш никакви действия против момичето от севера, против когото и да било от Еклесия или срещите им. Нека се знае, че те се ползват с подкрепата на Съвета, че в тях виждаме

надеждата да възстановим Инструър в някогашните ѝ слава и първенство сред градовете на света! — гласът му бе неумолим, стоманен, разсичайки евентуалните възражения на двамата съветници. — Ти, приятелю Вертензия, ще се явиш в кабинета ми. Измислих нещо да занимай тези ръце, които иначе биха те вкарвали в сериозни неприятности.

Без дори да изчака отговор, красивият мъж се отдалечи, оставяйки Аркосите да мислят над думите му.

Манум и Индретт бяха се съгласили да обсъдят със Стела притесненията си за отношенията ѝ с Тангин. Приеха момичето в стаята си късно през нощта. В Еклесия това бе единственото време, свободно за разговори. Ала разговорът не се развиваше добре.

— Обратно в Лулеа ли ще ме отведете? — остро запита Стела.

— След като Хал и Лийт се завърнат, всички ще идем по домовете си — отговори Манум. — Ние отговаряме за теб. Така че ще се върнеш с нас.

— Хауфутът бе този, който ме взе на това пътуване — рече Стела. — Не трябва ли той да прецени?

— Права си — отговори Индретт. — Ала би било нехайство от негова страна да не те отведе при родителите ти.

— Освен ако не се омъжа, разбира се.

— Той не би дал съгласието си.

— Може би не, ала отшелникът би го сторил. — Стела вече се бе разгневила и използваше отговорите си като оръжия, с които да нарани приятелите си.

— Отшелникът не е твой закрилник. Хауфутът отговаря за теб.

— Не е така! Служа на огъня и отшелника и съм една от Благословените. Нито хауфутът, нито родителите ми вече имат власт над мен.

— Значи ще се омъжиш без благословията на родителите си, против волята на старейшината на селото си, само за да избегнеш връщане в Лулеа? — Индретт се опитваше да овладее гнева си.

— Съмняваш ли се? Инструър е центърът на света, а точно сега и център на времето. Точно тук, точно в този момент огънят се спуска, а вие искате да пролазя обратно в горите, където пак да стана просто

селско девойче? Родена съм за нещо много повече от това! Няма да пропусна възможността да променя света!

— Значи би престъпила думата ни, за да последваш бога си? — тихо запита Манум. Всички усетиха, че от отговора зависи много.

— Бих — каза Стела. — Такъв е и съветът на отшелника. Той казва, че само аз от Компанията съм показала нужната себеотдаденост, за да нося огъня.

— В такъв случай движението е обречено! — рече Манум. — Най-възвишеният не би искал от нас да вършим злина, за да постигнем добро. Вече съм спокоен. Дълго се чувствах неловко от странното дърво, което отшелникът отглеждаше и сега, когато съзирам плодовете му, няма да ги вкуся.

— Злина само според архаичните ви традиции! — изстреля Стела. — Бих пожертвала родителите си, приятелите си, дори самия живот, за да докосна огъня.

— Само до момента, в който това те устройва! — гневно рече Индретт. — Не знаеш нищо за истинската жертва. Чух достатъчно. От този момент ти забранявам да виждаш Тангин без някой от двамата ни с Манум да присъства. Само се надявам, че ти не охарактеризираш движението, инак ще трябва да се съглася със съпруга си. Сега си върви в стаята и помисли над това, което изрече.

След като Стела изхвърча навън, двамата съпрузи се гледаха дълго време. Срещата не бе протекла добре, знаеха — решението на момичето бе неизвестно.

Стела се върна в стаята си в ужасно настроение. Как можеше следването на Най-възвишения да е толкова трудно? Бе обичала и почитала Манум и Индретт, дори и преди началото на приключението, ала вече не. Вече виждаше ясно. Те бяха инструменти на врага, мрачните сили, за които отшелникът винаги говореше, духовното Брудуо, властвало над Инструър за хилядолетие. Впримчени в традициите си, в старите начини на мислене, как можеше да се очаква от тях да видят новото дело на Най-възвишения? Естествено, че щяха да я посъветват да поеме по сигурния път, да не рискува, защото именно по този начин бяха избрали да живеят те. Трябваше да се осъзнае по-рано! Бяха разменили живота в царския двор на Фирейнс за

свитото еднообразие на Северните покрайнини. *Е, това си е бил техен избор, но няма да го натресат и на мен! Аз ще рискувам! Ще сторя нещо с живота си! Няма да се върна като нахокано кученце в Лулеа, където да стана собственост на селския хулиган!*

Сълзи се лееха от очите ѝ, докато издърпваше раницата си изпод леглото. Бегло мислейки върху това, което прави, тя прибра няколко ката дрехи и някои принадлежности, сетне пристегна въжетата. Облече си тъмното наметало и метна торбата на гръб. Наместването на раницата ѝ напомни за миг за приключението и опасността, която бяха мислели, че виси над Фалта, уверявайки се колко са грешали. Бъдещето криеше мир, не война. А в другия край на града Тангин я чакаше.

Стаята ѝ се намираше на втория етаж, един-двама от останалите в къщата още не си бяха легнали. Интуитивно Стела знаеше, че решеното от нея трябва да бъде сторено бързо, преди да е премислила, но бе принудена да чака близо час, преди всички врати долу да се затворят. Чакането бе истинско мъчение, прекарано в борба с детинските страхове. *Какво ще каже майка ми? Тя така или иначе мисли, че съм мъртва. Ами ако Тангин не ме иска? Естествено, че ме иска, просто никой от другите не го прави!* И все така, докато накрая тя не събра раздраните парцали на страховете си, не ги свърза в нещо, напомнящо храброст и бързо не напусна къщата.

Слънцето сияеше с червен пламък, окъпвайки с неземна оранжевина Кафявите земи. Черни войски, обширни като мисъл, се разливаха като мравки над хълмовете и падините. В авангарда крачеше почетната гвардия на Андрант, тринадесет тринадесетици, всяка облечена в одеждите на Махди Дащ — най-страховитите брудуонски воители. А начело вървеше Древният, Неумиращият, Черносърдият, Каннуор Едноръкият Рушител, врагът на Най-възвишения.

С падането на нощта армията спря и Рушителът се оттегли настрана с гвардията си. Там, на една гола скала, послужила за олтар, приготвиха синия огън — кръв и масло, смесени в свещена купа, позволила на носителя на магията да разпростре сещания над хиляди мили. Тази вечер Рушителът слушаше своя лейтенант.

Нетрепващият син пламък заговори с отмерения тон на Деорк.

— Сторих, както заповядахте! — рече безтелесният глас. — Разпалих противостоене в града и посях враждебност в сърцата на северняците. Макар някои от тях да са извън хватката ми за момента, очаквам ги със заложен капан. Клопката чака единствено завръщането им. Тогава, повелителю, градът ще се саморазруши точно както Дона Михст преди толкова много години.

— Ще се завърнат ли? — запита Рушителят.

— Трябва. Не съумях да открия целта им, но имам подозрения, че са в съдружие с Аркоса на Немохайм. Ще се завърнат, обладаващи сила, ала тази сила ще задейства клопката и ще изправи фалтанец срещу фалтанец. Ще запазя Аркоса за вас.

— Добре — рече Неумиращият. — Доволен съм.

— Повелителю, вие сте ме научили на всичко... — измърка Деорк.

Стела първо провери мазето, но Тангин не беше там, бяха останали само неколцина, потънали в разговор. Според един мъж, когото познаваше само бегло, той бил напуснал преди известно време.

Знаеше къде е отседнал, но мястото се намираше далеч, а и беше посред нощ в град, където вечерният час се спазваше поне символично и почти не минаваше без убийства. За малко не изостави плана си, но не можеше да понесе самодоволните лица, изпълнени с превъзходство, издаващи надуты поучения и ограничаващи още повече живота ѝ. Така че тя продължи, вървейки по улици и алеи, които изглеждаха заплашително непознати в мрака.

Може би час по-късно потрепващата и изплашена Стела достигна до квартирата на Тангин. Всъщност бе срещнала единствено едно шляещо се куче, ала дори и то я бе стреснало. Момичето, изправило се срещу брудуонските воители на Покрития път, сега не намираше и следа от тази храброст. За нейна изненада и уплаха двама войници от градската стража пристъпиха от сенките.

— Какво правиш тук? — грубо запитаха те. В тази част на града живееха заможни, войниците познаваха всички обитатели, а това момиче не бе от тях. Но когато пристъпи в светлината и двамата я разпознаха.

— Тук съм да видя Тангин — рече тя, по-плахо от възнамеряването.

— Тангин? — единият войник погледна към другия, на Стела се стори, че съзира изненада върху лицето му, но тя изчезна след миг, ако изобщо се бе появявала. — Тангин не е тук.

— Къде е?

— Отиде да говори със Съвета — бе неочакваният отговор.

— Съветът? — слабо повтори Стела.

Войниците бяха инструктирани: „Ако северното момиче пита за Тангин, доведете ми я“. Тъй бе казал господарят им.

— Точно така — рече един от тях. — Желаш ли да го видиш?

— Ще го намеря — уверено изрече Стела.

— Ще дойдем с теб.

— Защо? Ще се оправя — но в действителност се радваше, че двамата настояха. Компанията им бе далеч за предпочитане пред краченето сама из града.

Отне им половин час да стигнат до Залата на знанието. На равни разстояния ги спираха патрули и Стела бе удивена в каква степен инструкторската стража контролираше спящия град. Бе приела, че падението на Аркоса на Немохайм и разрастването на Еклесия са обезсилили стражите. Поне това бе рекъл отшелникът, а и Стела бе видяла само малцина, ала ето че бройката им изобщо не бе намаляла. Защо на Еклесията бе позволено да се разраства необезпокоявана, ако стражниците все още владееха града? Странно усещане на заплаха се спусна над нея, докато приближаваха ниския черен силует на Залата на знанието.

Прекошиха студени, неосветени коридори, докато стигнаха до полуотворена врата. Войниците отстъпиха назад, знаейки нещо за заниманията на господаря си и колебаещи се дали да почукат, но Стела се стрелна напред и прекрачи прага.

В малката стая Тангин се бе надвесил над пламтяща купа. Отнякъде долиташе глас, звукът на стържещи един о друг камъни. Когато тя затвори вратата, говорът спря, а синият пламък затрептя бясно. Тангин се обърна към нея.

Тангин беше, но той не приличаше на себе си. Сякаш маска се бе смъкнала от иначе нежното му лице, разкривайки нещо отвратително,

мъртвешки лик или, помисли си шокирано Стела, напомнящо на Снаер в Пиесата, непроницаема чернота, карикатура на злото.

Лицето заговори, а чертите се сведоха в някакво подобие на мъжа, когото познаваше.

— Стела — рече то, изричайки името като мръсна дума. — Значи дойде. Знаех, че ще дойдеш.

Тя прилепи длани над устата си и изпищя.

— Глупачка! — иззлорадства той, дордето светът ѝ се разпадаше на късове. — Слабоумна глупачка. Падението ти е пълно. Далеч не си никаква Благословена, ти си прокълната! Не знаеш ли, че с думите си покорявам хората на волята си? Не си ли чувала за словоплетство? Ти се подчини на волята ми от мига, в който те докоснах с очи — и ще го правиш до смъртта си. Хайде! Пищи, ако желаеш! Повелителят ми и аз ще се насладим на ужаса ти.

Ала тя нямаше да пищи. Гняв, а не страх, бе стиснал гърлото ѝ, в миг на просветление тя проумя, че е била глупачка, но че няма вина. Бе подлъгана от зъл човек — слабостта ѝ я бе направила податлива, ала тя не бе зла, щеше да се противопостави на това противно създание с всичките си сили.

— Ела по-близо! — заповяда мъжът, когото бе познавала като Тангин. Тя бе безсилна да не се подчини на силата му. — Погледни в пламъка. Господарят ми иска да те опознае.

Докато тя се взираше, синият огън протегна пипало. Докосването му бе шокиращо студено, коренно различаващо се от топлината на огъня в онази нощ. *Запази тази мисъл!* — рече си тя, дордето синият огън проникваше навсякъде, навсякъде, вътре и вън, отключвайки тайните ѝ, оставяйки я оголена. Нервите ѝ крещяха в агония от докосването, запази си разсъдъка единствено като се съсредоточи върху оранжево-жълтите пламъци от съня си.

В здрача на Кафявите земи, Махди Дащ удивено гледаха как водачът им се вцепенява, сетне надава вик.

— Врагът ми! Врагът ми! — изкрещя той на древния език. Възвръщайки си самообладанието, той изрече в пламъка — *Запази ми я!* Врагът е поставил нещо в нея, трябва да узная какво е то. Тя крие тайни, а никой не може да пази тайна от свещения огън.

— Тайни, повелителю? — развеселено отвърна Деорк. — Тя няма тайни от мен. Словоплетството се грижи за това.

— И все пак! — избумтя страховитият глас откъм синия пламък. Нишката се отдръпна от Стела. Тангин бавно схлупи длани над купата и пламъкът изчезна.

— Е, Стела — рече той. — Изглежда бе поискана от един повелик дори и от мен. Оказана ти е огромна чест!

В гласа се долавяше злоба и нещо друго — едва осезаема горчилка. Девојката можа да каже само:

— К... кой...?

— Наивна глупачка! Още ли не осъзнаваш в какво си се забъркала? Аз съм Деорк, Пазителят на Андран, председател на Съвета на Фалта и новият лорд на Инструър. Тангин бе просто рожба на фантазията ми. И твоята, момиче, и твоята! Искаше да е реален. Харесва ли ти тази реалност?

Безмълвно, Стела поклати глава.

— А моят повелител? Моят господар е самият Рушител. Той е онзи, който те иска за себе си! Помисли над това, докато във вериги очакваш пристигането му!

ГЛАВА 19

ЗЛАТНОТО ЕЗЕРО

Кърр видя преследвачите късно на третия ден след Кантара и Джорам. Досега бяха напредвали бавно из лабиринта на стръмностенните долини, през ледените планински потоци и гъстите гори. Нямаше много приказки. Аркимм се бяха провалили. Изгубили един от членовете си, намерили, за да изгубят завинаги Джугом Арк, а с нея и последния си шанс да повлияят върху изхода на опустошителната война, който скоро щеше да залее Фалта. Печални, отчаяни, лишени от всякаква воля за действие. Бяха се оттеглили в себе си като стадо зимуващи животни, посърнало влачеци крака.

Аркимм се чувстваха изгубени още от началото на пътуването си към дома. Страх и безсилие ги бяха прогонили от басейна, мястото на техния провал и бяха прекосили много левги, преди най-сетне да спрат и да се посъветват помежду си, да усетят горчилката на поражението. Доколкото можеха да определят, бяха се отправили на изток, отдалечавайки се от залязващото слънце. Но не бяха сигурни. Дори Те Туахангата и принц Уизаго не можеха да се ориентират с точност в такава обширна обстановка. Никой от тях не знаеше какво се простира на изток от планините на Алмукантара. Може би пустинята или Табул. Ако успееш да прекосят планините.

Двудневното насилено крачене ги доведе до края на планините — и до края на силите им. Бела често оплакваше загубата на баща си, без да скрива сълзите си, залитайки в края на групата. Членовете на оригиналната Компания, напуснала Лулеа преди толкова време — Кърр, хауфутът, Хал — лишени от движеща ги цел, бяха грохнали. Когато умът му се изчисти достатъчно, Кърр се зачуди над мълчаливия лик на Хал, мълчанието му, заменило разпалените слова на окуражаване, на поддържане на вярата в успеха на делото и в Най-възвишения. По това, дори в по-голяма степен от собствените си очи и уши, Кърр разбра, че мисията им е приключила. Стрелата бе изгубена. Инструър, сетне и цяла Фалта, щяха да бъдат пометени от кафявите

орди. Рано или късно всички ги очакваше грозна и безнадеждна смърт. Дори инстинктът за самосъхранение ги бе изоставил.

Третият ден бе започнал като продължение на предишните два. Утринното слънце свари Аркимм да се запъват през плато, разположено между планините и яркосинята далечина. Вече се бяха спуснали много по-ниско и температурата ставаше все по-висока с всяка крачка на изток. По обед бе станало неприятно горещо, следобед температурите продължаваха да се покачват, напомняйки на Кърр за Долината на хилядите огньове. Той се обърна и погледна назад към планините, които чезнеха назад, сякаш Кантара, Джорам и гневът на стражите бяха само лош сън. Копнеж по дъжд и хладина пронизваше ума му.

Така видя четирите фигури, чиито очертания бяха изрязани върху залязващото слънце. Втората бе непогрешимо дебела и вървеше с онази особена провлачена походка...

— Преследват ни! — викна той. — Аркосът на Немохайм!

В същия момент принц Уизаго, вървящ начело, също нададе вик:

— Пазете се! Назад!

Бяха достигнали до ръба на урва, чиито стръмни склонове се простираха докъдето стигаше окото. Под тях две хиляди фута топъл, мъглив въздух се стелеше над полупустинните земи. Още една крачка и Уизаго щеше да е паднал.

— Не ме ли чухте? — настоя Кърр откъм края. — Аркосът е зад нас!

Огромната зев пред Аркимм ги държа в плен още няколко секунди, сетне предупреждението на стария фермер достигна уморените им съзнания.

— Зад нас! — повтори Кърр, сочейки.

Фемандерак простена:

— Трябва ни почивка. Няма ли да ни остави на мира?

— Вероятно мисли, че имаме Джугом Арк.

— А може би той я е взел? — предположи Беладона.

— Оpozнах го достатъчно, за да нямам никакво намерение да го попитам — сурово рече философът. — Трябва да продължим.

— С този каньон до нас? Сред новолуние? Дори мисълта е непоносима! — изплака хауфутът.

— Нямаме избор — каза Фемандерак. — Приключението може и да е свършило, но това не е причина да стоим тук и да чакаме края.

За неколцина от Аркимм смъртта изглеждаше почти за предпочитане пред безсмисленото бъдеще, но те не казаха нищо. С малкото останала им енергия те се завлачиха през платото, внимавайки да не се приближават прекалено до пропастта от дясната им страна.

Сред хладния мрак Кърр даде знак да спрат.

— Фемандерак, не можем да продължим — категорично изрече той. — Едва ходим. Трябва да починем.

Философът неохотно изръмжа в съгласие.

— Трябва да се отдалечим от пропастта — предложи Уизаго. — Ако Аркосът и хората му продължат да ни преследват, може да минат покрай нас.

— Слаба надежда — отвърна Кърр, — но не можем да вървим повече.

Първият допир на зората ги изтръгна от неспокойна дрямка, изпълнена със сънища на провал и загуба. Кърр нервно огледа платото, но и на север, и на юг нямаше следа от преследвачите. След като споделиха студена закуска от нищожните си припаси, Аркимм провлачиха крак на север, походката им наподобяваща тази на обречени, отиващи към мястото за екзекуция. През този и през следващия ден не видяха и следа от Аркоса и хората му, ала жегата и жаждата ги измъчваха неимоверно — твърде малко потоци и никаква сянка не раздираха ширналата се равина. На места пътниците едва се движеха.

Те Туахангата изглеждаше най-разтревожен от всички. Макар физически той, заедно с Беладона и принц Уизаго, да бяха най-незасегнати от горещината — с изключение на Ахтал, разбира се — боецът от Мъглата очевидно се измъчваше от нещо.

— Това ми напомня за... има нещо, което трябва да си спомня.

— Какво е то? — запита Уизаго.

Те Туахангата се обърна към противника си и се намръщи, заслонявайки вдлъбнатите си очи от следобедното слънце.

— Не мога да си спомня — рече той.

Уизаго гледаше край него, на юг, напрегнато взирайки се в маранята.

— Вероятно бихме могли да запитаме Аркоса на Немохайм? — тихо рече принцът.

Осем глави се извъртяха на юг, осем чифта очи подиряха и съзряха. На около половин миля зад тях вървяха преследвачите им.

— Защо бягаме? — запита Ахтал. Фемандерак се сепна. Това бяха първите думи на брудунеца, откакто бяха напуснали осквернения басейн. — Те са само четирима.

— Не зная — бавно каза Хал. — Защо бягаме от него?

— Имат оръжия — рече хауфутът.

— Ние също... — напомни им Те Туахангата. — Аз си нося *мерещо*, Уизаго има меча си, а брудунецът е боец със или без стомана.

— И защо бягаме тогава? — запита Беладона.

— Не... не мога да кажа — удивено рече Фемандерак, сякаш разбуждайки се от сън. — Няма какво да се страхуваме от тях.

— Под каква магия сме били? — попита Кърр.

— Вижте! — викна Хал. — Там, вдясно! — посочи дълбока цепнатина в платото, виеща се към каньона. — Пътека. Вероятно ще ни отведе до дъното.

— Защо не останем да се бием? — настоя Те Туахангата. — Никога не съм бягал от враг.

Останалите усетиха срама в гласа му, въпросът продължи да отеква в умовете им.

Защо бягаме? Несъмнено заради шока от случилото се в Джорам — прецени Фемандерак. Покъртителната загуба на Лийт — тъга, която още не се бе осмелил да докосне, загубата на Джугом Арк, провалянето на мисията... всичко това допринасяше за бягството им като вестители на поражението. Но не беше ли се провалил и Аркосът на Немохайм? Дали ги преследваше, или той също бягаше?

— Не! — викна Хал, молба изпълнила тъмните му очи. — Достатъчно смърт! По време на приключението се защитавахме, убивайки само при нужда. Никога не сме нанасяли първия удар. Нападнем ли сега, ставаме като тях. Ако ни настигнат, тогава ще се бием. Дотогава нека продължим да бягаме. Моля ви! Стига убийства!

— Изгубих баща си — рече Беладона. — Вие сте единствените, които са ми останали. Не искам да ви изгубя!

Те Туахангата въздъхна.

— Да продължим тогава. Всеки миг чакане стопява разстоянието между нас и Аркоса. Ако не искате да се бием с него, то тогава по-добре да поддържаме добра преднина.

Пътеката действително отвеждаше в каньона. Природата някак бе изсякла гладкостенния проход под ъгъл, предоставяйки стръмен, но проходим път за уморените им нозе. След миг колебание, Кърр ги поведе надолу, отчасти вървейки, отчасти плъзгайки се към залязващото слънце.

— Тук да не те завари буря — рече дългокосият принц Уизаго. — Сигурно водата от платото се изтича оттук в каньона.

— Но къде отива останалата част от водата? — запита Кърр. — Все още не сме се отдалечили много от Алмукантара. Източните им склонове трябва да се оттичат в тази равнина, а ние видяхме колко много вода се излива върху им. А попадаме само на мътни поточета. Къде са реките?

— Цялата тази земя ме притеснява — рече Илион. Останалите се извърнаха изненадано — подобно на Хал, тя също бе казала малко, сякаш не се доверяваше на гласа си извън сигурните стени на своя дом. Сякаш да потвърди това, тя добави: — Не бих могла да си представя насилието на външния свят.

Фемандерак за миг насочи мислите си към нея. *Каква е целта ѝ тук? Защо е била призвана?* Защото вече му се изясняваше, че както той бе примамен от древен стих да прекоси света, зад което ясно съзираше ръката на Най-възвишения, тъй и другите бяха призвани. Петимата от Ръката, призвани от Лулеа. Сетне братята Сторрсен, Перду от Мирвидда и отшелникът от Бандитската пещера се бяха присъединили към Компанията. Манум и Индретт се събраха отново със семейството си. И други се присъединиха към диренето на Джугом Арк — Уизаго, Те Туахангата, Илион от Ескейн и Беладона.

Бела.

Бела, с нейното правдоплетство, нейната магия, нейните очи... Напомняше му за жените в Дона Михст. Но тя не бе дребнава и затворена като тях. Макар родена и отраснала в изолирана долина, далеч от цивилизацията, тя имаше сърце, което обгръщаше света. Достатъчно състрадание за всяка нужда. Достатъчно обич...

Откъде зная това?

Нещо друго, някаква важна истина се криеше на ръба на съзнанието му. Отнасяше се до призоваването, до приключението им, до наличието на цел. *Диренето на Джугом Арк приключи. Няма цел.* Но дори докато изричаше думите в ума си, осъзна лъжливостта на това твърдение. Нещо бе останало. Тормозеше го, не му даваше покой, но не можеше да го определи. *Търпение* — рече си той. *Ще се появи, ако изчакаш.*

Преди да са прекосили и половината от цепнатината, отекнал над тях вик оповести, че са били видени. На върха стоеше Аркосът на Немохайм и малкото останали му войници, силуетите им размити от мрака. Зад тях слънцето залязваше сред червен огън, спускайки мрака като завеса.

— Няма да посмеят да слязат в тъмното — уверено рече Уизаго.
— Можем да лагеруваме на дъното.

Отговориха му въздишки на облекчение.

— Стига самите ние да стигнем там преди смрачаване — настойчиво рече Бела.

С колекция от белези Аркимм прекосиха целия улей и отново стъпиха на равна земя. Вниманието ги подтикна да продължат още малко — докато и последните лъчи на слънцето не бяха изтрити от черната нощ, а умората на пътниците вече не можеше да бъде отричана. Върху къс оголена скала на няколкостотин ярда от склона доядоха провизиите си и отпиха по глътка от водата, която бяха налили онзи ден от последното намерено поточе.

През нощта сънуваха вода. В сънищата им тя капеше, пенеше се и бликаше.

Станаха преди зазоряване. Липсата на запаси допринесе за бързото им поемане на път. Но с развиделяването откриха причината за сънищата си.

По склона от лявата им страна течеше вода.

На места сълзеше по стръмната стена, капейки по пясъчника, потъвайки, преди да достигне дъното. Другаде бликаше с голяма сила, изливайки се от скалата като лисната от огромна кофа. На няколко

места се спускаше като река, огромни водопади, вливащи кръвта на планините към суховатите равнини.

— Хилядоливник — промърмори принц Уизаго. — Сега разбирам.

— Какво разбираш? — запита Те Туахангата.

— Старите истории. Имате ли такава в мъглата? За Водоносеца? Очите на Туа се разшириха.

— Една от нашите легенди — рече той. — През последните два дни се опитвах да си припомня нещо. Чудех се какво е. Не знаех, че сте я откраднали.

— Заели, приятелю. Заели. Не крадем всичко.

Те Туахангата изръмжа в отговор.

Пътят им на север ги отведе през много потоци. Спираха да пият от всеки като от последен, удивлявайки се на гледката на водата, лееща се от скалите.

— Е? В напрежение ли ще ни държите? — обърна се хауфутът към двамата южняци. — Каква е историята за Водоносеца?

— По-добре ти я разкажи, Туа — любезно предложи Уизаго.

Те Туахангата кимна и поде:

— Говори се в *Хинепукохуранги*, Мъглата, че някога цялата тази земя е била наша — място, където хората живеели в прегръдката на небето и земята, където дъждът падал като единение между Майка и Баща, Земя и Небе. Но един ден най-великият от воините ни, наречен Хапута, се уморил от тази прегръдка и призовал семейството си.

— Братя и сестри — рекъл — знаете силата ми. Винаги съм в първите редици на боя. Никога не съм сецал поражение.

Ала сега вразите ми свършиха и земята умяла — рекъл Хапута, а семейството му потвърдило правотата на думите му. — Ето какво реших в сърцето си. Ще намеря друга земя, там ще дишам по-леко. Може би там ще открия врагове, достойни за уменията ми.

Семейството му било натъжено и се опитало да го разубеди, но той не искал да слуша. При следващата луна се сбогувал с тях и се отправил на изток, далеч от земите, които наричал свой дом. И ни веднъж през това пътуване не срещнал друг.

Накрая открил хубава земя, огромна долина, откопана от боговете. Ширести планини я обгръщали, а тя била осеяна с речни нишки и езера като скъпоценни камъни. Красотата ѝ не можела да

бъде преразказана. Тук наистина имало широта за воин като Хапута, където той можел да диша на воля и успокои сърцето си.

И за един сезон сърцето му наистина открило покой — дордето крачел сред огромните светли дървета и слушал бавната им реч, дордето гледал как бялата чапла пълни гушата си с риба, дордето лежал на тревата, милван от мъгли. Но през зимата тъгата му се завърнала, така че той взел бойната си тояга, с която бил поразил множество прословути бойци и я издигнал над главата си.

— Чуйте! — ревнол той и боговете напрегнали слух да чуят любимия си син. — На земята не е останал кой да ме предизвика! Бях подкрепян от Майката Земя и Бащата Небе, но вече не се нуждая от тях. С тях ще се *бия*, защото тяхната прегръдка запречва звездите!

Тогава боговете побягнали уплашено, защото нямало такъв сред тях, който да се изправи срещу гневния и горд Хапута. Но Бащата Небе и Майката Земя не нарушили прегръдката си — за доброто на земята не помръднали. Разгневен, без да се замисля, той размахал тоягата си и с един удар ги разделил.

В този миг мъглата се вдигнала — и виж! Хапута стоял на планински връх, триумфално протегнал ръце над огряната от слънце красива земя. А звездите кръжали край главата му. Изкрещял горделиво: *„Те тама уакате ту ранга рау, и тити те упоко ки те кра а ранги!* Младежът, който си проправя път през стотици места, чиято глава е украсена със сиянието на небесата!“

А земята, лишена от прегръдката на Земя и Небе, се разгневила от хвалбите му. Без мъгла, която да успокоява гнева ѝ, земята избухнала в пламъци. Много планини се възпламенили и кръвта на земята потекла из долината като реки. С това Хапута не можел да се бори и макар да търчал из земята като огнен дух, не могъл да заздравя раните, които бил предизвикал. Тогава се обърнал към Майката Земя и Бащата Небе, молейки ги да се прегърнат отново, но те не го сторили. Макар да се покаял, Хапута не можел да поправи причинената злина.

Боговете се събрали и отсъдили да позволят на Хапута да възстанови стореното. Обединявайки сили, те прокарали линия в земята, прокопавайки каньон. Тогава боговете забили дълбачката си в земята и от скалата бликнала вода. От дълбачката си направили тас. Тогава се върнали при разкаяния воин и заговорили.

— Чуй ни, Хапута, най-велики от бойците — рекли боговете. — В гордостта си ти раздели Майката и Бащата — сега те никога не ще имат вече деца. Без мъглата земята кърви и ще умре, ако раните не бъдат заздравени.

Ето задачата ти. Вземи този тас и събери вода от Хилядоливника, та иди и потуши Хилядите огньове в долината. Дордето го правиш, земята ще се лекува. Но спреш ли, тя ще умре.

Хапута благодарил на боговете, защото най-сетне имал достойно предизвикателство. Нарамил таса, налял вода от Хилядоливника и го излял връз червените рани на някога красивата долина. Тъй раните започнали да заздравяват и земята си върнала част от предишната си красота.

Но с годините Водоносецът Хапута научил, че плътта му, макар могъща, е смъртна. Работел неспир, но все не можел да донесе достатъчно вода, за да излекува земята напълно. С напредването на възрастта раменете му вече не могли да издържат онова, което с лекота носел на млади години. Тъй Хапута оставил неизпълнимата си задача и се завърнал в Мъглата, където неговото ханау го поздравило с радост.

Но макар воинът Хапута да продължил да живее, Долината на хилядите огньове умряла. Необезпокояваните пламъци на земната кръв и жегавината на пустинното слънце изпарили водите, изсушили дърветата, обгорили животните, докато не останал никакъв живот. Смърт се установила в долината, напомняща за хвалбите на младостта, крехкостта на старостта и безсилието на крепкостта. Затова тази долина е свещена за хората от Мъглата, които могат да я прекосяват само при голяма нужда.

Те Туахангата приключи, усмихна се и обърса потните си ръце върху голата си гръд.

— Тази история винаги успява да ме развълнува! — рече засрамено той. — Аз съм пряк потомък на Водоносеца Хапута.

И вечно се стремиш да надминеш делата му — помисли си Фемандерак. Думите бяха така ясни, сякаш Туа ги бе изрекъл на глас.

— Чутата от мен история сочи Хилядоливника като свещено място — каза принц Уизаго, докато вървяха. — Посланикът от Табул ни каза, че хората му никога не навлизали там, макар въпросната

територия да принадлежи към кралството му — махна с ръка на югоизток, където суховатата земя се губеше в мараня.

— Значи никой не оценява красотата ѝ? — запита Беладона.

Уизаго хвърли поглед назад, преценявайки какво разстояние са изминали от цепнатината, по която се бяха спуснали. Аркосът и хората му още не се бяха появили.

— Никой — отвърна той. — Макар да се говори, че дивите пустинници от *Керсос*, Дълбоката пустиня, почитат Хилядоливника като извор на Кървена, реката, която като живителна кръв протича през земите им. Живеят на изток — добави, виждайки разтревожения поглед на Кърр. — Нямаат нищо общо с Първородните. Преследват някакви свои незначайни цели.

— Видяхме един — каза Фемандерак. Твърдението му предизвика удивление. — В Долината на хилядите огньове, помните ли? Носеше бяла роба, а лицето му беше като на хищна птица. Държеше два меча и тояга. Смятам, че ни бе преследвал през цялото време в долината, радвайки се да ни види гърба.

Говорейки, Фемандерак също погледна назад, чудейки се какво е станало с Аркоса на Немохайм. *Вече трябваше да се е спуснал!* Не видя, че останалите са спрели и се удари в гърба на застиналата Беладона.

Пред Аркимм стоеше фигура в бяла роба — сякаш призована от думите на философа.

Мъжът в бяло нададе гърлен вик. Стотина като него наизскачаха от сенки, иззад скали, из пукнатини в земята. Всички въоръжени с мечове, готови да убиват.

Не бе нужно да се издава команда за бягство. Не можеха да се изправят срещу злобата, изписана върху стоте непреклонни лица. Никой от тях, нито Уизаго, нито Те Туахангата, нито дори Ахтал не помисли да се бие с диваците. Като един се обърнаха и побягнаха.

— Сануси, дивите! — задъхано изрече Уизаго. — Гневни са, че... че скверним Хилядоливника. Безмилостни... ще убият враговете си.

Тези думи — и в още по-голяма степен страхът по красивото му лице — ги тласнаха да затичат още по-бързо.

Ахтал поспря за момент, грабна Хал и го метна на якия си гръб. Единствено брудунецът запазваше самообладание.

След няколко мига на паника Фемандерак си спомни за Беладона и магията ѝ. Трескаво я подири с поглед. Ето я, точно пред него. Случилото се впоследствие го ужаси. Той извика името ѝ и тя се обърна, реагирайки на настойчивия му глас, но междувременно се спъна и полетя напред, удряйки главата си о камък. Строполи се без стон, а от челото ѝ бликна кръв.

Философът извика отчаяно. Без да спира, Уизаго се наведе, грабна безжизнената ѝ снага и продължи.

Аркосът на Немохайм и войниците му тъкмо бяха прекосили цепката, но също затичаха с паникьосаните Аркимм. В невероятен фарс Фемандерак се намери бягащ до гигантското туловище на Аркоса, който драпаше с ръце пред себе си, сякаш да разреже въздуха и да набере повече скорост. Дебелакът също бе видял опасността. Също поназнайваше нещо за репутацията на тези пустинни мародери.

Зад тях санусите търчаха бързо, леко и почтително върху песъчливата земя. Крачката им бе уверена, видът им бе спокоен, целта им бе ясна. В движение навиваха бойните си покривала.

— Не мога да бягам повече! — изхриптя Аркосът на Немохайм с доматено лице. — Нека оставим враждата засега и да направим нещо относно тези диваци. Може би искат само храната ни.

Фемандерак бързо огледа Аркимм — приключенците бяха изчерпали издръжливостта си. Мотивираше ги единствено страх, а той не бе достатъчен. Каквото и да искаше врагът, трябваше да се изправят срещу него.

Няколко ярда пред тях се величаеше каменисто поле, връз което се издигаха произволно нахвърляни скали. Мършавият, изтощен философ даде знак на останалите, заръчвайки им да се прикрият. Оставаха само мигове, преди диваците да ги настигнат, дирейки мъст. Обмисляйки ситуацията, прецени силите — Те Туахангата и принц Уизаго, тримата войници на Аркоса, Ахтал... тогава осъзна, че брудуонецът е изчезнал, очевидно ги бе изоставил.

Философът Фемандерак винаги бе смятал, че животът му е специален, някак омагьосан, че биваше подготвян от Най-възвишения за някакво голямо дело в полза на света. Запази пълна вяра в съдбата дори и когато бе остракиран от учените мъже на Дона Михст заради избора си да напусне Даурия и да подири из Фалта Десницата на Най-възвишения. И беше я — ги — намерил. За няколко славни,

зашеметяващи седмици бе вярвал с цялото си сърце, че моментът наближава, че щеше да изиграе важна роля в спасяването на Фалта, пресътворението на света и вероятно изкуплението на морално изостаналите люде от Даурия. Тогава Лийт бе загинал в Джорам и Стрелата... Стрелата... о, каква надежда бе изгряла у него, когато младежът бе поел Джугом Арк! Но сега Стрелата бе изгубена. За пръв път в живота му студеният вятър на съмнението лъхаше в ума му, заплашвайки внимателно издигнатите убежища на покой. Едва можеше да повярва какво им се случва. Бяха в капан — не, бяха *подбрани като стадо* — и бяха готови за заколение. Беладона се бе отпуснала като труп в ръцете на Уизаго. Остатъкът от Аркимм щяха да умрат мъчително, жестоко, обещанието за изкупление загиващо заедно с тях. Ахтал, единствената им надежда за спасение, ги бе изоставил.

Не можеше да повярва, че всичко щеше да свърши така.

— Къде е Ахтал? — извика Кърр. Загърнатите бедуини се намираха само на няколко ярда.

— Няма го! — долетя измъченият вик на Фемандерак. Безнадеждността го бе лишила от храброст и героят от Хелиг Холт бе отчаян.

— Как ще се отбраняваме? — запита тихо Хал. Той не се бе предал.

— Извадете оръжие! — каза Те Туахангата. — Стойте гръб до гръб. Изчакайте ги да дойдат. Избирайте си един и го гледайте в очите. Истинското бойно поле е умът. Разколебайте ги с увереността си. Прогонете страха от мислите си!

Сякаш рецитираше древно бойно кредо, в което дори той не изпитваше особена увереност.

— Досега си съдрахме краката от бягане — горчиво отбеляза Илион в мълчанието преди битката. — Как ще ги убедим, че не ни е страх?

— Така! — изрева Те Туахангата. Подскочи върху един камък пред очите на белоробите диваци. Размахвайки огромната си бойна сопа, Туа изкрещя войнствено: — *Каоре е пау, хе икаунахи нуи!*

Думите още незатихнали, той разви омотана около кръста връв и я завъртя над главата си. От малката черупка в края ѝ се разнесе страховит звук. Пустинниците неволно отстъпиха крачка, сетне отново поеха напред, спирайки току извън обсега на мечовете.

За момент всички стояха неподвижно. Сетне редиците на омотаните бедуини се разделиха и водачът им пристъпи напред. Вървешком размотаваше воала си и прибираще закривения си ятаган.

Възнамерява да преговаря — осъзна Кърр.

Един от хората на Аркоса скочи напред с жестока усмивка и замахна да посече беззащитния мъж. Отвратеният вик на Кърр още не бе заглъхнал, когато нож профуча във въздуха и се заби дълбоко в лицето на инструкьрчанина, спирайки удара му и поваляйки войника на земята. Там той потръпва миг-два, след което утихна.

Водачът не бе помръднал.

Кърр побеснял се обърна към Аркоса на Немохайм.

— Надявам се това да не е било твоя идея! — изкрещя той, но коварството и жаждата за смърт в свинските очички му предоставиха отговора.

Белоробият водач се обърна към Те Туахангата, който все още стоеше върху камъка.

— Щях да пусна всички ви — изрече думите на общия език със силен акцент, — но заради страхливостта на този мъж не ще го сторя.

Срита трупа в краката си. Сетне се обърна към останалите си пленници.

— Гледахме как пиете от водите на свещените извори. За това престъпление трябва да платите с живота си. Как смееете да отпивате от източника на животворната кръв? Чухме легендата за Хапута, когото ние наричаме а-Хами-аг-Шейх, Пустинотворец и Водоносец, Баща на живота. В почит към легендата ще пуснем разказвача.

Той се обърна и вдигна длани към челото си, сетне ги разпери в знак на почит.

— Щяхме да пуснем всички ви, след като ви кажем никога вече да не пиете от тези извори, ала сега гневът ни е разпален от подлия удар на вашия спътник. Всички останали ще бъдете вързани и отведени в Гадир Масаб, където ще бъдете продадени като роби.

— Не ще остана свободен, докато приятелите ми са вързани! — разгорещено заяви Те Туахангата. — И с какво право ни заповядваш? Ние сме свободни хора. Кой си ти, та да ни задържаш?

Зад гърба на водача бедуините заръмжаха гневно.

— Тишина! — заповяда мъжът, докато загръщаше главата си. — Тази земя е наша. Нямате право да осквернявате извора на Кървена.

Още от дните, когато глупаците от Табул замърсяваха реката в диренето на злато, ние я обявихме за наша — от Хилядоливника на запад до Намаказар на изток, съвсем до границата със Сариста. Това е нашата земя, Хамадабат и Бадият, тук отсъждаме ние. Щом се спуснете по Тиммис-зао, навлизате в нашите земи, където зависите от нашите закони. Според тях ви се полага смърт. Припомнете си милостта ни.

Но Туа не можеше да бъде умирнен.

— Тогава ни убийте! — викна той. — Решили сте да спечелите от продажбата ни. По-скоро ще умра, отколкото да живея като роб.

Водачът кимна на един от съплеменниците си, който издърпа дълъг камшик от гърба си и мълниеносно замахна. Преди Аркимм да осъзнаят какво се случва, Те Туахангата се строполи от камъка с болезнен вик. На гърба си имаше широка рана.

— Добре — примири се Кърр. — Достатъчно. Ще се подчиним.

Бедуините наизваждаха въжета и вързаха пленниците здраво. От едно пресъхнало корито изведоха високи товарни животни, наподобяващи коне, но с много по-дълги вратове и голяма издутинна на гърба. Всеки от пленниците бе поставен върху подобно животно, точно пред издутината. Беладона бе метната напъряко. Главата ѝ още кървеше обилно. Натоварените с пленници животни бяха поведени през пустинята.

В края на втория ден познатият пейзаж бе останал зад тях. Каньонът го нямаше, потънал зад хоризонта преди известно време. Възвишенията му бяха отстъпили на пръснати могили, изчезнали на свой ред. Зад, под и пред себе си пленниците виждаха само черен чакъл. Никаква растителност, никаква следа от живот. Никакви камъни, нищо не нарушаваше монотонността. С изключение на тях самите. Дори хоризонтът бе изчезнал в жегата, загърнат от трептяща белота толкова напомняща вода, че не един от пленниците отправяше копнителни погледи. Горещ сух вятър духаше на пресекулки от север. Пустинните обитатели се бяха насочили срещу него, сякаш не разполагаха с друг начин за ориентиране. Затихнеше ли, единственият звук бяха меките стъпки на животните. Тази пустош можеше да обезкуражи и най-храброто сърце.

Движението бе изгубило смисъл. Нямаше *бързо*, нямаше *бавно*, само стелещата се край тях пустиня. Засухата изсушаваше дори и горещината, вятърът немилостиво се нахвърляше върху всяко късче оголена кожа. Лицата на пленниците бяха покрити, но въпреки това кожата им започна да почернява. Различаваха само ден и нощ. Не неравномерни интервали някъде край хоризонта проблясваше акациево дърво, но това можеше да е само игра на въображението им. Единствено гневното бяло слънце над главите им разкъсваше еднообразието на бледосиньото небе. При залезите си то се уголемяваше, ставаше жълто, сетне яркочервено, придърпано в яйцевидна форма от тежестта на земята, за да бъде погълнато от ламтящия пясък. Мракът се разпръскваше с изненадваща бързина и най-сетне безбрежността навред биваше сведена до човешки мащаби. Кърр внезапно се чувстваше облекчен.

Тази нощ Беладона помръдна, така че приключенците се убедиха, че е жива. Хората от пустинята се опитаха да помогнат, с каквито лечебни умения притежаваха, но бе ясно, че раната е сериозна. Дишаше, приемаше храна и вода, но това бе всичко. Светлината в очите ѝ липсваше.

Вторият ден извън каньона бе по-мъчителен от първия. Жега, жажда, жега, жажда. Пленниците започнаха да халюцинират. Тук, в дълбините на *Керсос*, Дълбоката пустиня, дори и местните не пътуваха лесно. Ала изглеждаха притиснати от някаква настойчивост. Кърр не разбираше езика им, но го усещаше. Пътуваха право напред, като че поемането на по-дълъг маршрут — например да последват Кървена — щеше да е безсмислено.

Никой от пленниците не помнеше какво се бе случило след третия ден.

Когато Кърр отново дойде на себе си, хората от пустинята хранеха пленниците си. Бе почти залез, еднообразната *рег* бе отстъпила на пръснати ниски храсталаци. Отпред и вляво лежеше мираж, по-голям от съзираните в халюцинациите им — огромно златно езеро. Изящната му, сурова красота накара душата му да потръпне.

— Съзрете Бир Биркат, Златното езеро! — викна водачът. — Тук лежи богатството на народите, никой не може да го събере. Отвъд е

Гадир Масаб, градът на сануси. Пристигнахме точно навреме за Хадж Кахал, лятното събиране на сануси. Ще получите добри цени.

Кърр потърка болящите го очи. Езерото си оставаше там, упорито отказвайки да се вдигне по подобие на останалите миражи. Това бе най-странният от всички негови сънища — като се изключи халюцинацията, че ги следва скала. Дори сега я виждаше в ума си...

Пленниците бяха отведени в града. Сгушен в южния бряг на златното езеро, на пръв поглед Гадир Масаб не се отличавахе от сбирщина шатри и други временни постройки. Движението на животни, наподобяващи пренеслите пленниците, заедно с мулета, коне и хора, повдигахе задушлив облак прах. Шумът говореше за люде, вършещи ежедневните си дела, стори им се оглушителен след тишината на пустинята.

Фемандерак се опита да поговори с Кърр през напуканите си устни, но бе приканен да замълчи с дръжката на камшика. Всички бяха опитали ужилването му по ръцете и гърбовете си, но Те Туахангата страдаше най-силно от всички, раната му очевидно още го болеше. Кърр искаше да го попита как е, но бдителността на стражите не му позволяваше.

Веднага подир изгрев на следващото утро пленниците бяха раздигнати от шатрите си край Гадир Масаб и отведени в града. Дори и по това време вече цареше оживление. Хора купуваха и продаваха с оживени, често спорещи гласове, пееха и танцуваха под звуците на *имзада* — еднострунна цигулка, доколкото Фемандерак можа да прецени, други приготвяха храна или хранеха животни — едър добитък и овце, както и гърбестите товарни животни. Имаше и много кучета, които диреха храна из импровизираните улици между шатрите.

Но в центъра на града нямаше шатри. Гадир Масаб бе повече от временно поселище. Сърцевината му биваше обградена от каменна стена, двойно по-висока от човешки бой, зад който имаше множество постройки. Ала нещото, отличаващо този град от всички останали, бе материалът, използван за издигането на тези сгради. Всички те бяха от чисто злато.

Две деца и мъж с многожилест камшик стояха върху златна платформа. Пред нея бе събрана голяма тълпа. След миг Фемандерак

осъзна, че тук се продават роби.

Без повод камшикът се стовари върху гърба на едно от децата. Момиченцето изпищя и се строполи. Мъжът отвратено скрита гърчещата се фигура, събаряйки я от сцената. Хал ахна и се замята в опит да достигне до проснатото дете. Удар с дръжката на камшика го спря.

С толкова много богатство, за какво са им роби? — зачуди се философът. *И какво ги прави толкова жестоки?*

Людете със закрити лица наддаваха за плътта на по-клетите си събратя, а след като закупеха нужното се оттегляха, без дори да погледнат назад. С напредване на утрото тълпата оредя. Слаба надежда припламна в гърдите на Фемандерак — може би никой нямаше да ги купи. Но надеждата се оказа неоснователна. Когато чужденците отвъд Тиммис-зао бяха извлечени на платформата, мъжете съблечени до кръста, повече от стотина души бяха останали в тълпата.

Реакцията към тези странници бе предвидима — много смях и малко желаещи. Дори извеждането на застиналата Беладона не предизвика интерес. Водачът на племето, който влезе в ролята на аукционер, правеше всичко по силите си, но купувачите бяха изпълнени с подозрение относно качествата и издръжливостта на стоката му. Вцепенението на Беладона само потвърждаваше съмненията им. Фемандерак изгаряше от желание да отиде до нея, да помогне за раната ѝ, която несъмнено вече се бе инфектирала, ала въжетата не му позволяваха.

От задните редици на струпаната тълпа долетя предложение, привлякло вниманието на водача. Наддаващият бе мъж в тъмносиня роба, черният воал не позволяваше пустинните му черти да бъдат разгледани по-внимателно. Фемандерак бе видял неколцина подобни. Доколкото можеше да прецени, очевидно идваха от далечно място.

Догадката му се потвърди при започването на пазарлъка. Дватама трябваше да използват общия език, така че пленниците можаха да проследят по-голямата част от преговорите.

— *Шест нентачки?* — невярващо рече мъжът в синя роба. — Искам дузина роби, не петдесет. Давам един *нентачки* и две кюлчета сол.

Водачът се изплю театрално пред платформата.

— Един? — рече той, повишавайки глас. — Един? Да не мислиш, че сме в нужда? Я се огледай! Да виждаш недоимък?

— Не можеш да ме заблудиш — дойде търпеливият отговор. — Зная, че ви е позволено да вземате от Бир Биркат само толкова злато, колкото ви позволи вашият *марабут*. А съм чувал, че е пестелив. Един *нентачки* и четири кюлчета сол.

— Тук имам единадесет работници, не дванадесет и не ще се разделя с тях за по-малко от четири *нентачки*. Осем дни сме ги водили през пустинята. Искаш да не спечелим нищо ли?

— Не приличат на сануси — рече предпазливо мъжът в синята роба. — Фалтанци изглеждате еднакво. Как мога да зная дали ще работят? Две *нентачки*.

— Че погледни ги! — молеше се водачът. — Я виж този! — посочи към принц Уизаго. — Ако си наясно с този тип плът, сигурно знаеш, че небелязаните са рядкост. Това показва покорен и трудолюбив роб. Големи печалби ни докара. Три *нентачки* и шест кюлчета сол.

Някъде отзад пустинният вятър разнасяше музика. Нови пристигащи обогатяваха карнавала в Хамадабат, който привечер щеше да е истинска буря от звук и цвят.

— След като са толкова добри, защо ги продаваш? Не съм сигурен дали мога да ти вярвам, но господарят желае да приключи бързо. Дай ми единадесетте и още един — момичето ще свърши работа — и ще вървя. Три *нентачки*.

— Продаваме ги от нужда — рече водачът, свивайки рамене, за да покаже безнадеждност. — Когато долети вихърът на *десиката*, какво му остава на човек, освен да пристегне шатра? Три *нентачки* да бъде. Но за какво ти е момичето?

Той посочи към детето, което бе паднало по-рано от сцената и сега стоеше наблизо и плачеше.

— Господарят поиска дванадесет, сред тях да има три жени, които да раждат деца. И тя ще свърши работа — гласът му бе равен, безизразен, груб. Фемандерак потръпна. Колко ли дълго щеше да издържи като роб? Седмица? Ден?

Сделката бе приключена с докосване на пръстите до дланта, сетне до гърдите. Пленниците, наброяващи осмината от Аркимм, Аркосът на Немохайм, двамата му войници и плачещото дете, бяха вързани заедно и отведени настрана, за да посрещнат новия си

стопанин. Зад тях друг сануси се покатери на платформата, излагайки своята стока. Никой от пленниците не погледна назад.

Мъжът в синя роба ги влачеше немилостиво бързо край стените на Златния град, през прашните улици на Гадир Масаб, през пазари, където водопродавци и търговци на сол предлагаха стоките си, сетне през пустинята, под лъчите на слънцето, отвеждайки ги към мястото край три големи скали. Там господарят му ги чакаше с редица гърбести животни. Новите роби бяха принудени да ги яхнат — бяха извършени приготовления за потегляне. Слугите първо напоиха животните, сетне себе си. Робите получиха по глътка от останалото.

Господарят, също облечен в синя роба, поздрави слугата си за направената покупка. Гласът му се стори странен на Фемандерак и същевременно не чак толкова непознат. Тогава той дойде по-близо и погледна към философа. За миг сърцето на Фемандерак застина.

Брудуонецът Ахтал, в чиито очи проблясваше весело пламъче.

ГЛАВА 20

РЪКА ЛЕКОВИТА

Мракът вихрено отстъпи пред светлина. Мътен червен блясък, болезнено бяло сияние. Лийт болезнено стисна очи. Но червеното не си отиваше, така че той ги отвори отново, съзирайки над себе си разтревоженото лице на Маендрага.

— Виждал ли си я? — хрипкаво запита той. — Виждал ли си дъщеря ми?

Младежът приседна с мъка.

— Когато за последно видях Беладона, тя тъкмо бе избягала от пленилия я войник — внимателно рече той. — Помагаше за спасяването на спътниците ми.

— Кои бяха онези, които оскверниха Джорам?

— Тези, които ни нападнаха? Те ни преследваха още от Инструър. Аркосът на Немохайм.

— Същите, които са задействали капаните ми в долината на Нюм?

Лийт кимна.

— Какво е станало? Къде са останалите? Претърсих целия басейн. Никаква следа ни от приятел, ни от враг. Къде са? — в гласа му нямаше и следа от обичайния самоконтрол.

— Не зная — отчаяно рече Лийт, борейки се с плъзналото по гърлото му гадене. — Цялата планина просто се разтърси. Беладона каза, че това били Стражите. Видях хора да падат в зейналата пропаст. Не зная дали някой е избягал. Не зная как изобщо съм жив.

— Бела беше права — каза Маендрага. — Стражите са бдели да унищожат недостойните. Но кои са били те — вашият отряд или онези, които са ви последвали? Може би и двете — упрек проблесна в очите му. — Не трябваше да идвате тук. Предупредих ви.

— Но намерихме Джугом Арк — тихо промълви Лийт.

— Намерили сте я? — очите му се разшириха.

— В пещера на острова, донесохме я обратно на брега. Там ни чакаха Аркосът и хората му.

— Ти ли я взе?

— Аз.

— Първият след Бюрей — каза Маендрага. Пое дълбок дъх, сетне обърса ръце в плаща си.

— Къде е сега?

Лийт сви изтощените си рамене.

— Не зная. Изгубена в пропастта, под някоя скала. Би могла да е навсякъде. Изгубих я при трусовете. Изгубена е.

Но още докато изричаше тези думи осъзна, че не е, че трябва само да помисли за Стрелата, да синхронизира ума си с нея — и тя щеше да се намери. Двамата бяха свързани, никога нямаше да я изгуби отново.

Но искаше ли да я намери? Имаше ли значение, след като брат му и спътниците му ги нямаше? Имаше ли нещо, което да е от значение? *Да, разбира се* — каза си той. *Това е по-важно от когото и да било от нас.* Но тази мисъл само го накара да се почувства по-зле. Отново дългът преди любовта.

— Изгубена? — отчаяно изрева Маендрага. — Погълната от земята? Не може да бъде!

Юношата не можеше да определи дали магьосникът говори за Стрелата, или за дъщеря си. Може би и за двете. Лийт протегна ръка и помисли за Стрелата. Познатият трепет пролази по дланта на дясната му ръка. Някъде напред, леко вдясно, сред купчина детрит, Стрелата проблесна в отговор.

След миг стояха край нея. Джугом Арк пламтеше тихо, уверено очаквайки познатата ръка да я повдигне. Маендрага се приведе да я докосне, но се отдръпна още преди викът на Лийт да е затихнал.

— Изгаря! — рече младежът. — Изгаря всички, освен мен. Не зная защо.

— Тук лежи животът ми — каза магьосникът. — Поне така мислех преди, а сега не съм развълнуван. Не зная какво съм очаквал. Стрелата е пропита с магия, огромна сила, както може и да се очаква от предмет, почивал в ръката на Най-възвишения. Ала не е жива. Всеки човек е по-ценен от една реликва.

Говорейки, Маендрага затвори очи; Лийт можеше да види, че въпросният човек бе Бела.

— И все пак ценността ѝ ще бъде голяма — каза Лийт. — Ако успее да спаси Фалта от заплахата на Брудую.

— Няма да стори нищо подобно — разсеяно рече чародеят, умът му все още бе другаде. — Може би под заръките на Най-възвишения. Стрелата е само инструмент, символ — нищо повече.

Лийт се наведе и сграбчи стрелата силно, без колебание, не позволявайки съмнения да засенчват ума му. Снагата ѝ бе студена.

— Как се измъкна от Аркоса и хората му? — попита Лийт. — Смятахме, че си бил заловен или убит.

— Създадох илюзия точно преди да дойдат. Внуших им, че съм голям камък, така че те не ми обърнаха внимание. Сигурно са сварили Бела неподготвена.

— Сигурно — кухо повтори Лийт, оставяйки мъката си за подходящо време. — Обаче не можем да останем тук, не и когато Аркосът може да е нейде наблизо.

— Ще остана достатъчно дълго, за да открия своята Бела. Не вярвам, че са могли да я убият. Вероятно е напуснала басейна. Ще открия доказателства...

Осени го мисъл и той се обърна към младежа.

— Откри Джугом Арк по усет. Можеш ли да сториш същото и със спътниците си?

Лийт автоматично поклати глава.

— Не, аз...

— Трябва да опиташ!

Силата на думите разтърси Лийт като гърчовете на планините.

Опита. С часове мъжът и момчето крачиха из хаотичните руини на Джорам, дирейки близките си, зовейки имената им. И двамата гледаха към Джугом Арк за някакъв признак, който би могъл да им помогне в търсенето, но Стрелата не правеше нищо друго, освен да излъчва слаб постоянен пламък, отразявайки Лийтовото огорчение. Опита се да призове гласа в ума си, но успя да си повика единствено главоболие. Не откриха следа от търсените, макар младежът да се чудеше как някой би могъл да остави следи в подобна обстановка.

— Тя не е мъртва — повтаряше безспир Маендрага. — Знае как да се пази. Жива е. Никой фалтанец не може да я убие.

А магията на Стражите? Кой може да се изправи срещу това?
— искаше да запита Лийт, но не се осмеляваше. В сърцето му бе останало съвсем мъничко място за надежда.

Премина пладне и мрачният следобед увисна сиво-студен над тях.

— Скоро трябва да се махнем от планината — внимателно рече Лийт. — Не знаем какво се е случило с Аркоса и хората му. Не би било безопасно да оставаме тук още една нощ.

— Да, трябва да продължим! — неохотно се съгласи Маендрага. — Трябва да отнесем Стрелата обратно във Великия град, та поне смъртта ѝ да не е без смисъл.

Бившият пазител на Стрелата сподави ридание.

Не знае какво да вярва, осъзна Лийт.

Тогава двамата се спогледаха и там, сред пръснатите отломки на свещената планина, тихо споделиха мъката си, оформяйки без думи приятелство, което щеше да продължи до самия край.

Новото им приятелство бе подложено на сериозно изпитание още преди да напуснат басейна. Не можеха да постигнат съгласие по кой път да поемат. Лийт предпочиташе прекия път на север, връщаш се по маршрута на Аркимм — през Пей-ра, Долината на хилядите огньове, Мъгливата земя и Деруйс. Когато младежът описва опасностите на този път, Маендрага категорично отказа да тръгне по него.

— Мой дълг е да следвам Джугом Арк — рече той, — ала не ще участвам в глупости. Много по-лесно би било да се спуснем по долината на Нюм към Бюрей, откъдето да вземем кораб за Инструър. А и ако има оцелели от хората на Аркоса, то те трябва да са поели по предлагания от теб път. Никой от тях не мина край мен, нито прекоси сипея. Трябва да се върнем в дома ми и да съберем припаси.

Лийт спори дълго и настоятелно, но накрая видя разумността в аргументите на мъжа и отстъпи. *Притежанието на реликвата не ме е направило по-умен*, помисли си той.

Отделиха няколко минути да струпат грамада в памет на изгубените спътници.

— Не че някой ще дойде да я види — изрече Маендрага с каменен глас. Напуснаха Джорам и се спуснаха по склона. Вгълбен от болка, Лийт не усети нищо от вълнението, съпътствало предишното спускане. Едновременно със слизането времето се проясни, но замъкът не се виждаше.

Маендрага сви рамене:

— Вече няма какво да пази.

В дъното на сипея ги очакваше щастливо откритие — тук Аркосът бе оставил конете си. Великолепни атове в отлична форма, макар наплашени от земетресенията и падането на скали. Изглежда не бяха пострадали в нощта на открито, оставила ги наред трева. Окуражени от късмета си, Маендрага и Лийт избраха двата най-добри и пуснаха останалите.

Джугом Арк се оказа капризен спътник. Лийт откри, че трябва да държи металната стрела здраво, отпуснеше ли хватка, горещината ѝ пронизваше кожата му. След няколко часа китката го болеше неимоверно — нито смяната на ръцете, нито полагането на стрелата върху камък (подпалваше тревата) спомагаше особено за облекчаването на болката. С наближаването на колибата, ръката на Лийт приличаше на тази на Хал, сгърчена и изглеждаща безполезна. Споменът разбуди вълна от емоции, които младежът потуши не без сериозно усилие.

Следващите няколко дни се сляха в поредица качване и слизане от седлото, езда, хранене и сън, часове насаме с мислите си, умората и тъгата. *Бих оставил Стрелата и обещаната от нея сила, за да видя брат си отново* — помисли си горчиво той. *Фалта не е нищо. Само сборище себични крале, управляващи невежи люде, всички манипулирани от предателски съвет, който по нищо не се отличава от брудуонски. Какво е останало за спасяване? Единствените ѝ достойни деца умряха при опита да я спасят. Винаги ли трябва да е така? Винаги ли най-добрите трябва да бъдат жертвани заради безполезните?* В проблясък на интуиция Лийт съзря истинността на тази мисъл. Само най-добрите щяха да умират за другите, защото само най-добрите съзираха нещо добро в тях, нещо, заради което да си струва да се умре. Всички останали мъченици умираха за *своята* кауза, *своята* борба, *своите* вярвания. Себична смърт. Като собствената му мисия. Бе тръгнал не защото наистина искаше да спаси

Фалта, а защото искаше да изглежда смел и добродетелен пред приятелите си. Искаше да докаже на другите — не, на себе си, че е важен. Но сега можеше да види, че не притежава никаква важност, че е напълно ненужен. Да, трябваше да има човек, който да отнесе Стрелата на север. Но единственият талант на въпросния човек бе умението да не спира, а точно сега Лийт се съмняваше в способността си да направи дори това.

Към колцина други си се обърнал? — запита той вътрешния глас. Колцина други си подредил в случай на мой провал?

<Вече знаеш за Аркимм от преди хилядолетие. Имаше и други.>

И след още хиляда години ще има ли нов Аркимм? Които да завършат започнатото? Да успеят, където се провалихме?

Гласът не отговори.

Отначало долината на Нюм ги отдалечаваше от целта им. Бюрей, столицата на Немохайм, се намираше на много дни езда на север, ала стръмната долина уверено се отправяше на югоизток, разсичайки най-огромния пейзаж, който някога бе съзирал. Всичко тук бе великанско, с нечовешки размери. Над него се издигаха стръмни, главозамайващи склонове, твърде стръмни за настоящото му настроение, планини, изглеждащи невероятно високи, заплашителността им обогатена от знанието, че отвъд каменистите рамене се крият още върхове. Гледки, повече подобаващи за гигант, отколкото за човек като него. Можеше да си представи огромната фигура на Най-възвишения да крачи из долината, изглеждайки като изображението от залата в Инструър, високите планини стигащи едва до кръста му, неспособни да му попречат да надникне отвъд. Във всяко друго настроение, във всяко друго време Лийт би позволил на тази първична красота да го обземе. Точно сега обаче умореният му ум едва й обръщаше внимание. Впоследствие не можеше да си припомни някоя ясна сцена от долината на Нюм — може би най-красивото място в цяла Фалта.

Може би свикваше със Стрелата или тя с него, защото с течение на времето носенето ѝ ставаше по-лесно, изискващо по-малко усилия, по-малко вероятно да го изгори, ако разсеяно отпуснеше хватка. Не разполагаше с енергията да обмисля защо, вероятно нямаше да се интересува дори и да знаеше.

Вече четири дни от пътуването двамата с Маендрага бяха разменили само няколко думи, изисквани от любезност. *Обичах го,*

обичах го! — повтаряше в ума си и тихо на глас, вплитайки го в канавата на съзнанието си: *обичах го, обичах го*. Кое то скоро прерасна в *изоставих го, изоставих го* и накрая в *убих го, убих го, убих го*. Знаеше, че не бе убил брат си, че Хал сам бе избрал този път, с цялата яснота на Лийт, а може би дори по-ясно, ала се чувстваше виновен, не можеше да понася напрежението на тази безименна вина, така че й даде название. Безразличие. Завист. Небрежност.

Убийство.

Същата вечер нощуваха в чемширов гъсталак. Времето се бе променило, затопляйки се осезаемо с отдалечаването им от планините, обгръщащи Кантара. В тази част на долината бе все още лято. Въздухът бе топъл и плътен, падащият по обедно време дъжд по-скоро милваше, вместо стръвно да се нахвърля отгоре им като северните дъждове. Диви цветя обгръщаха пейзажа — маргаритки и лютичета, примесени с високи цветя, напомнящи зачервен ръжен, други с нежни камбанки, трети свити в туфи, цветовете им увиснали като танцьорки с широки, пъстри рокли. Над главите им птиците се приготвяха да спят, спорейки шумно за най-добрите клони. Но макар Лийт да виждаше тези неща, не усещаше аромата на цветята, не усещаше лятото, бе глух за песните.

— Искаш ли да поговорим?

Лийт сепнато се извъртя. Беше Маендрага, върнал се от събирането на дърва за огъня. Лийт стърчи лице — бе се взирал в нищото в продължение на десет минути, дори не бе извадил храна от раницата.

— За какво? — рече бързо, макар да знаеше и знаеше също, че Маендрага знае.

— Трябва да поговорим.

— Не! — твърдо каза Лийт. — Ти просто ще кажеш, че вината не е била моя. Ще използваш разум и логика, за да ме накараш да се чувствам по-добре. Ще ми напомниш, че си изгубил дъщеря си, но че тя сама е избрала съдбата си и би било глупаво да се виниш. Ще очакваш да погледна по същия начин към загубата на брат си. Но аз се отнасях зле с Хал, докато той беше с мен. Не знаеш какво трябваше да понася. Завист, омраза, страх. Тогава не разбирах, но сега разбирам. Така че не искам да слушам аргументите ти. Трябва да се чувствам

така, както се чувствам сега. Чувствам се, сякаш съм го убил. Остави ме намира!

Джугом Арк гневно проблесна.

Маендрага понечи да каже нещо и пак затвори уста. Очевидно бе възнамерявал да каже точно това. Извърна се и се зае с огъня.

Сред свиването на планините в хълмове и преливането на пейзажа в по-нормални за човешкото око мащаби, магьосникът Маендрага започна да обмисля проблем, който очевидно не бе хрумнал на момчето. Тук, в Немохайм, където Джугом Арк бе ключова част от фолклора, как щяха да попречат на хората да проявят опасен интерес към нея — и към тях?

Първоначално обмисляше илюзия и дори бе създал пробна невидимост, с която да обгърне Стрелата. Трябваше да се откаже дълго преди да я е материализирал, знаейки, че неговото магьосничество далеч отстъпва на силата, създава Джугом Арк. Докоснатото от онази Ръка винаги щеше да бъде видимо. И, продължи да размишлява той, бе настъпило времето на Стрелата. Скрита в продължение на две хиляди години, време беше да се появи на бял свят. Не можеше да стори нищо, с което да го предотврати.

Решението, следователно, се криеше в отбягването на хората. Но това не бе решение. Нито той, нито Лийт бяха пътували из тези места, така че нямаше как да знаят кои пътища са безлюдни. И още по-лошо — трябваше да идат в Бюрей, столицата на Немохайм, разположена на устието на река, която се вливаше в морето, за да се качат на кораб за Инструър. Маендрага потръпна — никога не бе стоял сред повече от няколко човека.

Можеше ли Стрелата да бъде скрита или по някакъв начин замаскирана? Не мислеше. Горещината от пламъците бе истинска, нямаше съмнение, че всяко покривало щеше да изгори. Накрая сподели тревогите си с Лийт, който само сви рамене и промърмори:

— Не ме интересува. Трябва да идем на север. Няма значение.

Бяха забелязани, естествено, дълго преди да достигнат първото от множеството села, ала страхливите, набожни жители ги оставяха на мира. Маендрага забеляза това, забеляза и пратениците, които отиваха на север пред тях. Вероятно младежът бе прав, прецени той. Вероятно

трябваше да се върнат обратно по пътя, по който бяха дошли, но само ако бе признал пред себе си, че не бе искал да остава нито миг повече в онова противно място. Наместо това бе избрал убежището на колибата си, за да не се изправя срещу обвиняващата го сянка на мъртвата му съпруга, гласът ѝ изпълнен с укор, настояващ да узнае какво е сторил с дъщеря ѝ. Но тя бе била и там, в колибата, която някога бяха споделяли, така че той напусна с носителя на Стрелата. И гласът на жена му го последва. През топлите летни дни той ѝ говореше, загърбвайки уединението си.

Нена. Обич моя. Казах ѝ, но тя не искаше да слуша. Точно като теб. Ти никога не ме слушаше. Красивото ми момиче много прилича на теб, има твоите очи, своята коса, твоите устни..., сега изгубих и двете ви. Моля те, прости ми! Ще поправа грешката, ще ти дам покой. Не трябваше да се събираме, предвид това, което и двамата знаехме. Но аз ще открия подслон за името ти, твоето и на Бела...

Маендрага си имаше причини да отиде в Бюрей, които не бе споделил с младия си спътник.

Арестът се случи в малък град на един ден езда южно от Бюрей. Лийт видя конните войници, но нито той, нито Маендрага понечиха да избягат или да се крият. Наместо това безстрастно и с фатализъм зачакаха приближаването на въоръжените мъже.

— Извинете, сър — рече любезен, но твърд глас зад тях. Той продължи, докато двамата се извъртаха, за да се взрат в говорещия, висок русокос мъж с изтеглен меч, насочен към тях и с извинително изражение. — Отговарящи на вашето описание личности биват изисквани в Белия палат, за да отговорят по обвинения в престъпна дейност — рече той, отчетливо произнасяйки всяка дума, сякаш изплашен да не го разберат погрешно. Неочаквано се усмихна и отпусна. — За вас би било по-безопасно да дойдете с мен, отколкото ако трябва да ви отвеждаме с войници. Те нямат същата почит към живота като мен.

— Но... но ние трябва да намерим асла... — заекна Маендрага.

— Всичко е наред, ще дойдем с теб! — бързо рече Лийт, заглушавайки протестите на магьосника. — Очаквах подобно нещо.

Спътникът му го погледна объркано, но Лийт вдигна пръст до устните си. Войниците се бяха приближили, готови да се притекат на помощ на своя командир.

— Съгласен съм с младия ти приятел — дружелюбно рече русият. — В непозната страна е по-добре да се мълчи.

— Престъпна дейност? — рече Маендрага, все още объркан. — Не сме сторили нищо лошо!

— Аз съм — каза Лийт. Никога преди не се бе чувствал така — усещаше опасността около себе си, но същевременно чувстваше, че тя не може да го докосне. Намираще се в по-голяма безопасност пред насоченото острие в непозната земя, отколкото бе усещал когато и да било в родното си село. А може би след загубата на приятелите си вече му беше безразлично. — Сторих множество лоши неща — каза замислено. — Неща, които нараниха най-близките ми приятели, семейството ми.

Дордето говореше, облаците на тъга и самосъжаление се отдръпваха от него.

— Ала съм сигурен, че кралят на Немохайм не иска да говорим за това. Търси ни, защото отговарям на описанието на човек, за когото му е било казано да се оглежда, и нося нещо, което той иска да види. Преди няколко седмици Аркосът на Немохайм е минал през Бюрей, оставяйки описанието на определен брой хора, които трябва да бъдат арестувани незабавно. Не, не ми отговаряй, знаей, че съм прав.

Маендрага удивен се взираше в него. Малка тълпа селяни се бе струпала около тях, привлечени от гледката на гола стомана и предполагаемото проливане на кръв.

— Може би, сър — рече командирът с нотка на объркване в гласа си. — Но защо признавате вината си пред хората?

— Вината ми се състои в това да бъда един от тези, които Аркосът иска да бъдат арестувани — поправи го Лийт. — Нищо повече. Така че да вървим. Предстоят ми още много неща, така че не мога да остана дълго. И не си прави труда да искаш да ти дам реликвата си. Тя само ще те изгори.

— Не, разбира се, тя е за ръката на моя повелител — русокосият командир ги погледна леко засрамено. — Мога ли... Бихте ли могли...?

Лийт се усмихна и докато издигаше Стрелата, тя засия с ярки пламъци, чието пропукване бе единственият звук в благоговейната

тишина.

— Благодаря ви, сър — рече русокосият.

Бе минало много време, повече от месец, откакто Лийт бе стъпвал в град, но му отне малко време да свикне с шума и суматохата на Бюрей. По-скоро сборище селища, градът се простираше хаотично върху три хълма, проснат посрамено между земя и вода. Древно място, древно като Инструър, ала Бюрей не разполагаше с архитектура, нямаше с какво да се похвали, като се изключи дворецът върху средния хълм. Заобиколен от величествени ели, той стоеше надвиснал над града като издуто насекомо, почивайки си след трупно пиршество. Градът бе търговски център, разположен върху оживен път, мръсно място, където всеки отиваше заради парите и малцина живееха по собствен избор. Лийт, който бе свикнал с улиците, пазарите и интригата в Инструър, прецени мястото като малко скучновато. Но за Маендрага дори самото присъствие на хиляди други бе поразително. През седмиците, нужни им да прекосят долината на Нюм до северното крайбрежие, Маендрага многократно бе разпитвал Лийт за Бюрей, но нищо от сбитите отговори не бе могло да го подготви за това. Тук имаше само хора и мъртвата им органична материя. Високи къщи, тесни улици, жегата и прах, пари от непокритите канали, шум и движение — никакво спокойствие, никакво усамотение, никаква възможност да поемеш дъх.

— Е, ето ни в Бюрей, вероятно отивайки на смърт! — промърмори Маендрага, докато язدهа към Белия палат. — Бих могъл да използвам словоплетството, за да ни измъкна.

— Зная — почти засмяно каза Лийт. По-възрастният мъж се извърна към него.

— Къде изчезна навъсеното момче от последната седмица? Защо не бе по-бодър, когато трябваше? — запита леко наскърбен.

Лийт отново се изсмя.

— Току-що осъзнах нещо, което трябваше да видя преди месеци, много по-рано — рече той. — Във всяка прекосена от нас страна ни чакаше някой важен, някой, с когото трябваше да се срещнем.

— Някой? Какво искаш да кажеш?

— Още не съм сигурен защо, но всички земи и народи биват привлечени в това приключение. Сякаш вървим през Фалта и събираме хора.

— Звучи толкова мистично. Ти си просто селянин от севера, а не божествен инструмент.

— Точно както ти си овчар от Немохайм. Забрави ли това? — издигна Джугом Арк.

— Може би Стрелата събира хората — прекарал живота си под сянката на Бюреевото наследство и съответстващото обучение, Маендрага бе готов да повярва всичко за Стрелата.

— Разумно е да предположим, че някой ни очаква тук — продължи Лийт. — Да вървим да го — или я — посрещнем!

Да — мислеше си развълнувано младежът. Защо не съм съзрял това по-рано? Започна да изброява на ум. Всяко име се наместваше при останалите. Фарр от Мьолкбридж, Перду от фенните, отшелникът, фодрамецът Ейксхафт, брудуонецът Ахтал, даурианецът Фемандерак, Джетарт от Инч Чантър, дори уайдузкият водач, преследвал ги до Инструър. Сетне Фоилзи от Инструър, плешивият мъж от Ескейн, принц Уизаго от Деруйс, Те Туахангата от Мъглата, Маендрага и Беладона от Кантара. Издиша. Голяма тежест се смъкна от него. Това се казва сбирка, помисли си той. Не всички са събрани, някои от тях дори не са част от каузата, но всички са необходими. Някой ни очаква тук, зная го.

Тогава, осъзнаването се разтвори се пред него като чашката на разбудено от пролетта цвете. Лийт съзря мястото си сред великите дела, които бяха и предстояха да бъдат направени. Той бе маяк, искра, събирач. *За какво?* Но още с оформянето на въпроса знаеше, че е без значение. Бе открил мястото си. Щеше да чака и да види какво ще се случи.

Помня как отшелникът ми обещаваще въздигната съдба — помисли си той. Нищо не би могло да бъде по-велико от участието във всичко това. Тогава го сепна друга мисъл. Толкова бе потънал в нея, че дори не забелязваше слизането от конете и прекосяването на портите на Белия палат, сетне вървенето по великолепна галерия към тронната зала. Защо да събира хора, ако вече събраните бяха мъртви? Не може да са мъртви! Фемандерак, Ахтал, Уизаго, Те Туахангата,

Беладона и другите — Кърр, хауфутът и Хал. Със сигурност са още живи!

Не съм убиец. Мразех го, но нищо повече.

Докато крачеха по мозаечния под на тронната зала, докато преминаваха край насъбраните сановници, войници и съветници, нагиздени в скъпи роби и докато стражи ги принуждаваха да коленичат пред краля на Немохайм, Лийт едва се сдържаше да не закрещи от радост. *Зная, най-сетне зная целта на всичко това!* Знаеше кой е и какво се очаква от него. Дори провалът бе за предпочитане пред незнанието.

Върна се в настоящето след острото излайване на един от войниците. Кралят говореше. Лийт се огледа, но никъде не видя русокосия мъж.

— *Ще отговориш на въпроса ни!* — изкрещя кралят. — *Защо преследваше нашия служител Аркоса на Немохайм?*

Лийт искаше да отговори веднага, най-малкото защото можеше да има сериозни последици, ако не го стореше, но твърде много неща се случваха в главата му. Камери и отделения се разтваряха в ума му. Джугом Арк бе замесена по някакъв начин, както и думите на отшелника, мъдростта на Фемандерак, магията и словоплетството на Беладона и Маендрага, състраданието и добротата на брат му — и зад всичко това онзи глас. Гласът на Най-възвишения, за пръв път призна пред себе си. Лийт беше — всички те бяха — внезапно намагнетизирани камъни, които останалите да последват. С това идваха и други неща, които искаше да изследва...

Но не разполагаше с време. Войник, облечен в церемониална броня, вонящ на алкохол и течност за почистване, го изправи на крака.

— Можем да му развържем езика, милорд! — заяви той.

Лийт с усилие насочи ума си към настоящето. Не разполагаше с чудодейни сили, някаква неуязвимост — никаква защита от краля на Немохайм и жаждата за власт, видима в очите му. Никаква, освен знанието. Но то щеше да се окаже достатъчно.

— Няма нужда — тихо и с абсолютна увереност рече той. — Намираме се в безизходно положение. Ти, кралят на Немохайм, искаш Джугом Арк за някаква своя цел, несъмнено свързана със завладяване и властване. Отгатнал си целта на мисията на своя Аркос и би я взел от него, ако се бе върнал със Стрелата.

Кралят не каза нищо, но в очите му проблясваше гняв.

— Ала аз се върнах с нея. И проблемът ти е, че не можеш да ми я отнемеш, тъй като аз съм правдивият носител. Би могъл да опиташ. Би могъл да убиеш мен и приятеля ми. Впрочем разпознаваш ли последния от пазителите на Кантара? Но не би могъл да понесеш огъня на живота, съдържащ се в тази Стрела. Или би могъл? В крайна сметка, ти си кралят. Но какво знаеш за Най-възвишения? Е, ще опиташ ли?

Лийт внимателно наблюдаваше кралското лице. Видя как очите се разширяват, алчността жадно изискваща повече място между клепачите от гнева, сетне се стесняват със съмнение и страх.

— Защо не накараш някой от верните си войници да го стори? — подмами Лийт. — Може би онзи, който желаше да ми развърже езика? Ако той може да я удържи, вероятно ти също би могъл.

Кралят трябваше да опита, Лийт знаеше това. Протегна Джугом Арк. Пламъци облизваха металното й тяло, без да го наранят, дори и когато Стрелата бе полегнала леко върху дланта му. *Въпрос на доверие.*

— Вземи Стрелата — нареди монархът.

Войникът не помръдна.

— Вземи я! — сопна се кралят, вбесен от неподчинението.

Един от съветниците събра куража да се приближи до престола.

— Милорд — поде треперливо.

— Какво има, Геинор? — кралският глас звучеше опасно. Очевидно беше в лошо настроение.

— М-милорд, разказват се истории, легенди, приказки за тази Стрела... може да е опасно, както той казва — старецът затихна в ужасено мълчание.

Кралят на Немохайм се приведе напред, сякаш притеглен от кръвта, изпълнила пъпчивото му лице.

— Да не искаш да кажеш, че ние или нашите поданици бихме се страхували от най-великото съкровище на кралството, намерено отново след всички тези години?

— Не, милорд — отвърна съветникът, попадайки в клопката.

— Тогава в качеството си на мой лоялен поданик ми я донеси.

Лицето на възрастния съветник побледня, а накувасеният войник обърса чело. Лийт се бе надявал особата да предпочете стражника.

Кралският съветник, изпълнен с ужас от Джугом Арк, изпитваше още по-голям ужас от своя владетел. Издигна трепереща ръка, насили се и докосна Стрелата. Тутакси цялата тронна зала засия от ослепителен пламък, съпроводен от агонизиращ писък. Съветникът се гърчеше на пода, стискайки осакатената си ръка.

Лийт се обърна към потресения владетел.

— Ти си страхливец! — изрече той с глас, в който се долавяха тъга, гняв и присъда. — Нареждаш други да търпят болката на собствените ти грешни дела. Нямам какво да ти кажа, освен това, че от днес нямаш право да изискваш уважение от поданиците си.

Обърна се към изгорения мъж и чу в главата си гласа на Хал. *Заклинание. Заклинание?* Това пък какво общо имаше? Тогава си спомни — черни криле, умиращ и излекуван отшелник, хауфутът неочаквано надделяващ над Маендрага. Мигновено разбра.

— Донесете ми мехлем! — викна той.

— Мехлемът няма да помогне — рече някой. — Ще умре от раната си.

Но въпреки това мехлемът бе донесен.

Добре... — помисли си той, нанасяйки лекарството върху обгорелите останки от ръката на стареца. Мъжът бе припаднал и тялото му бе отпуснато. Взе Стрелата и я положи върху ръката на мъжа. *Диря заклинание* — рече той. Джугом Арк проблесна леко в отговор и Лийт отстъпи.

Ръката отново бе цяла, сякаш никога не е била обгаряна.

В залата настъпи абсолютна тишина.

Лийт се зачуди дали за миг не са му поникнали криле.

— Допирът на Стрелата може да ранява или лекува — произнесе той в тишината. — От същината ти зависи кое от двете ще се случи.

Пое дълбок дъх и бавно го изпусна. *Е, Хал, винаги съм се чудел какво ли би било да съм като теб. Предполагам съм на път да узная — не съм сигурен дали ще ми хареса.*

Изглеждаше напълно възможно никой в тронната зала вече да не помръдне и проговори, всички да стоят застинали до края на съществуването си.

Но нямаше време.

— Доведете ми русокосия мъж, който ни съпроводи до двореца! — заповяда Лийт.

— Да, милорд — рече пияният войник, правилно усещайки току-що настъпилата промяна в йерархията. Без да се обърне към краля, той напусна стаята. Междувременно Геинор, съветникът, дойде в съзнание и глуповато се вторачи в ръката си. Кралят на Немохайм, чийто авторитет бе подкопан от демонстрацията, съзряна от целия му двор, се отпусна във великолепия си трон и не каза нищо.

Маендрага коленичи до възрастния мъж, прокарвайки пръсти по вече възстановената ръка.

— Не е илюзия! — рече тихо. Извърна глава да погледне към Лийт, който сви рамене в отговор, без да е сигурен как да се отнася с новопоказаната почит на магьосника.

Войникът се върна, съпроводен от русокосия мъж, чиито очи се разшириха, докато оглеждаше тронната зала. Очевидно му бе разказано за събитията, защото отиде право при възрастния съветник.

— Добре ли си? — запита той.

— Грайг — отвърна съветникът, хващайки ръката на русия мъж, за да се изправи. — Добре съм, синко.

— Това е баща ти? — запита Лийт.

— Да. Благодаря ви за всичко, случило се тук.

— Тогава открий търсеното — рече младежът от Лулеа. — Елате! — посочи към сина и бащата, както и към магьосника. — Трябва да поговорим, а не искам да оставам нито миг в това място!

Четиримата не срещнаха никакви затруднения с напускането на Белия палат. Историята, или поне нейна съкратена версия, ги предшествах, така че те просто крачеха напред, необезпокоявани от войник или царедворец. Тъй като не желаше да привлича допълнително внимание, Лийт нае стаи в приют край доковете. Би предпочел някое по-приятно, не толкова занемарено място, но нямаше почти никакви пари. Малко бе останало от запасите, които Аркимм бяха донесли със себе си на юг — почти бе забравил да ги вземе, когато напускаха колибата на магьосника. Хазяинът, усетил, че има работа с чужденци, поиска безбожно висока цена за една нощувка.

— За добро е! — рече Маендрага. — Утре ще трябва да потърсим асламански лоцман, който да ни отведе на север, а пристанът се вижда от прозорците ни.

След безсънна нощ, прекарана първо в разказване на приключението на Геинор и сина му Грайг, сетне в слушане на дрезгавите песни и боищата в кръчмата под тях, магьосникът не бе толкова уверен в качеството на идеята.

— Поне ни остават достатъчно пари да наемем кану — рече той.

— Откъде знаеш всичко това? — запита Лийт, любопитен и пораздразнен от това, че отново друг вземаше решенията. — Мислех, че никога не си напускал долината на Нюм. Къде си научил за навигатори и кораби? И кои са тези асламани?

— Пазителите имат разнообразно потекло — тихо рече магьосникът. — Съпругата ми беше асламанка, прокуден изгнаник. Търсеше храна в долината и намери мен.

— О! — Лийт чу болката и собствената му мъка го отказваше да разпитва повече. — Изгнаник.

— Да, баща ѝ беше... — Той спря, сетне навъсено се обърна към младежа. — Ти запази в тайна болката си. Възнамерявам да сторя същото.

— Справедливо — сви рамене Лийт, привидно непритеснен.

— Лийт, не забравяй, че усещам истината. Наистина искаш да говориш за...

— Така ли? — избухна Лийт. — Там, откъдето идвам, подобно нахлуване в личните дела би се смятало най-малко за грубо.

Маендрага се извърна, видимо нагрубен.

<Израсналото в Лулеа момче не би сторило това на приятел.>, рече гласът.

Момчето е пораснало — помисли си Лийт. Но сянката над сърцето му не се вдигна.

— Съжалявам! — обърна се той към магьосника. — Трудно ми е да се оправям със Стрелата и каквото ми причинява, но това не е извинение.

— Това и загубата на брат ти — рече Маендрага с разбиране.

Лийт затвори очи, раздразнен от собствената си недосетливост. Обясни на магьосника идеята си, че брат му, дъщерята на Маендрага и останалите от Аркимм не са мъртви. Все още твърде наранен, за да се надява, Маендрага само изръмжа едно кратко „Ще видим!“ и започна да се подготвя за тръгване.

— Казаното от мен снощи още е в сила — обърна се Лийт към Геинор и Грайг. — Трябва да отнесем стрелата обратно в Инструър, където се събират хора от всички части на Фалта. Ще се случи нещо, което нито Съветът, нито самите брудуонци очакват. Случилото се в Инструър ще се разпространи. Ще последват и всички от Шестнадесетте кралства, както и лозианите като хората от Мъглата, пей-ра, фодрамите и фенните. Ако хората не откликнат на зова и брудуонците ни надвият, никой във Фалта не ще избегне тъмната вълна. И в Немохайм не сте достатъчно далече.

— Бяхме достатъчно далече последния път — рече Геинор. Той бе взел решение — щеше да последва стрелоносителя, но аналитичният му ум се опитваше да разбере ситуацията. Нещата със сигурност бяха далеч по-зле, отколкото собствената му интелигентност му бе казвала. Или лъгала. Кралят му, въпреки всичките си недостатъци, не можеше да е предател, поне още не, в това бе сигурен, но въпреки това не знаеше каква е реалната ситуация.

— Нима мислиш, че по случайност Аркимм идват от най-отдалечените кътчета на Фалта? Ако брудуонците ни залееят, дори собствената ми родина Фирейнс не ще бъде в безопасност, а ние сме по-отдалечени от Инструър в сравнение с вас — Лийт се навъси и сетне въздъхна. — Някой път като се слушам ми се струва, че преувеличавам. Никога не съм виждал война.

Възрастният съветник поклати глава:

— Моли се да си остане така — рече той. — Не е възможно да се опише колко жестоки могат да бъдат хората, без значение коя от двете страни е права и двете могат да бъдат жестоки. Нашественикът иска да унищожи врага си, а нападнатата земя да отмъсти страховито. Виждал съм го с очите си при Василиан в равнините на Амаре. Там дадохме добър урок на пей-ра. Единственият проблем с него бе липсата на оцелели, които да отнесат новините до техния повелител.

— Значи ще дойдеш? — нетърпеливо запита Маендрага.

— Естествено. Нима смяташ, че бих могъл отново да се върна на служба след случилото се? Нима мислиш, че синът ми може да остане войник и завинаги да носи срама как повелителят му предал баща му?

— Но идваш заради Стрелата — изтъкна Лийт.

— Заради Стрелата! — съгласи се Геинор.

Кейовете — твърде ласкателно име за хаотично струпани прогнили дъски — се впиვაха в Бюрейския залив като редица натрошени зъби. Към тях бяха привързани изкорубени риболовни лодки, няколко от които биваха уплътнявани от възрастни моряци и техните помощници. Маендрага, Лийт, Геинор и Грайг поеха по най-големия кей. Периодично магьосникът се обръщаше към рибарите:

— Лоцмани от Аслама? — само за да получи поклащане на глава.

Маендрага посочи несигурно към залива.

— Това е Уодаитическо море — търпеливо рече Лийт, припомняйки си, че мъжът не знае нищо от географията на Фалта.

— Там някъде се намира Аслама, така поне казваше съпругата ми — упорито рече магьосникът. — Островите на Аслама, край брега на Немохайм, където никой не работи повече от час дневно и никога не е студено. Така казваше тя.

— Звучи като рай — намусено рече Лийт, тъй като в ума му се зараждаше смътна догадка. — Я кажи — само питам, очевидната ти охота да видиш тези острови не е повлияла с нищо на избора ти на маршрут, нали?

Маендрага се ухили широко.

— Повлия, естествено! — сетне лицето му се смрачи и той добави. — Асламанските обичаи изискват мъртвите да бъдат почетени на родния им остров. Бих искал да почета този обичай.

— Но ти каза, че тя била прогонена.

— Да, така беше. Ще видим какво ще стане. Но изглежда безсмислено да го обсъждаме, тъй като тук няма асламански плавателен съд.

— А някоя от тези? — Лийт посочи към разнебитените лодки навсякъде около тях.

— От това, което ми каза Нена, асламаните не горят от желание да завързват познанства. Разказа ми страховити истории за случилото се на неканените посетители. След като видях страха по лицата на моряците, които питах за Аслама, склонен съм да ѝ повярвам. Никога няма да намерим лодка, която да ни отведе там.

— Тогава как очакваш да се съгласят да ни отведат на север до Инструър?

— Ще искат да почетат смъртта на съпругата и дъщеря ми — рече простичко той.

— Извинете — долетя глас зад тях. — Чух, че разпитвате за асламански лоцман.

Имало някакви недоразумения между асламаните и Белия палат, обясни им старият моряк, което обясняваше липсата на канута.

— Онея от двореца си имат причина, ма не щат да ни казват! — рече им той на диалекта си.

— На мен също — промърмори Геинор. — Чудя се какво ли още са скрили.

— Ма как да е! — продължи рибарят. — Канутата вече не идват тука. Спират на брега, търгуват тайно и пак димосват скрито. Явно тъй по им харесва.

— И как да намерим някое? — запита Маендрага.

— Аз сам щях да ви зема, ако не пътувах днеска — рече той с хитро изражение върху насеченото си лице. — Човек трябва да си храни фамилията.

Геинор се включи в разговора.

— Разбира се! — рече той. — А ние бихме искали да ти се заплати за отвеждането до асламаните и задето ще пропуснеш риболова.

От гънките на робата си извади кесия и започна да я развързва.

— Тогаз се сдобихте с водач — щастливо рече старият моряк. — То днесческа и без туй рибата не кълве.

Потеглиха незабавно, напускаяки града по североизточния път, прекосяващ редица ниски, тревясали хълмове. След няма и четири часа вече се спускаха към малко селце, което можеше да се похвали с един пристан.

— Река Ривалс — рече рибарят. — Или, ако трябва да ползвам истинското й име, Афон-ир-Ейфл. Малцина си спомнят истинските имена.

— Никога не съм чувал да я наричат с това име — рече Грайг.

— Всички захвърлят миналото — натъжено рече морякът. — Забравяме кои сме и ставаме никои, управлявани от глупаци, дето пращат момчета да воюват, когато няма за какво да се воюва.

— Изгубил си сина си при Василиан? — внимателно запитва Геинор.

— Само двете момичета ми останаха, омъжени за лениви безделници. Три момчета изгубих — сухо каза риболовецът. — И за какво? Никой не ни казва за какво, никой не се извинява, само чакат да отрасне следващата партия, та и тях да ожънат. Аз казвам да забравим войната! Припомнете си старите обичаи. Припомнете си старите имена, стария език. Бъдете верни на истината.

Лийт косо погледна към стареца. *Всъщност не е чак толкова стар* — прецени той. *И изобщо не е толкова провинциален, за колкото се представя. Този човек знае нещо за живота.*

— Е, пристигнахме — рече той. — Имате късмет! На кея има лодка — вижте, тъкмо отплава. Ако побързате, ще я сварите.

Четиримата затичаха.

— Сега сбогом! — викна подире им възрастният моряк, а в гласа му се долавяше смях. На добър час! *Фуир аф химин!*

Лийт се извъртя, за да погледне към смяляващата се фигура. Кой друг се бе сбогувал с такъв вик? *Кроптър*. Косата му настръхна при осъзнаването, че старият рибар бе един от Часовоите, че бе знаел, че ги бе чакал. Не беше попитал за пламтящата стрела, толкова биеща на очи в ръката на Лийт. Не е било нужно.

Ще ми се да бях попитал за името му.

Четиримата разтревожени и задъхани мъже достигнаха кея, тъкмо когато кануто започваше да се отделя. След няколко трескави момента викове и ръкомахане, успяха да привлекат вниманието на лоцмана. Лодката представляваше нещо повече от просто кану. Издълбан в твърдата дървесина на огромно дърво, плавателният съд бе поне петдесет фута дълъг и шест широк. От двете му страни имаше прикрепени по-малки дънери, разположени на известно разстояние от корпуса. Товарът бе струпан в задната част, а пред него четирима голи

до кръста мъже с кафява кожа гребяха с широки весла. Лоцманът стоеше на носа, също гол до кръста, но наложил на главата си някакво сложно украшение. Платно бе прикрепено към корпуса.

Ето това си представях, че ще видя по време на пътуването — помисли си Лийт, докато се взираше в странните силуети в кануто.

Лодката застана до тях и лоцманът пристъпи напред, стъпвайки с един крак върху кея. Не каза нищо, а просто войнствено се взря в тях, сякаш ги предизвикваше да заговорят.

— Искаме да отидем в Строукс — рече Маендрага, примесвайки малко словоплетство в езика си. — Ще ни вземете ли?

Притежаваме власт и сме богати. Добре ще е да не ни отказваш.

Лоцманът се обърна към хората си и размени няколко думи с тях на неразбираем език. *Макар че Фемандерак би го разбрал*, помисли си Лийт, с внезапна болка осъзнавайки колко силно му липсва мършавият философ.

Лоцманът се обърна към тях, гордо скръсти ръце и стремително поклати глава.

Маендрага изръмжа раздражено.

— Трябва да идем на север. Много е важно! Ще платим добре. Защо не искате да ни вземете?

Прави каквото ти казвам. В момента съм учтив, не ме карай да се разгневявам.

Този път лоцманът се изсмя и отново поклати глава.

Магьосникът се обърна към Лийт:

— Да не би уменията да ми изневеряват? — жално запита той.

— Не, усетих словоплетството. Но може би то не им влияе — отвърна Лийт. Лоцманът даде знак на екипажа си и те загребаха, отделяйки кануто от пристана.

— Спрете! — викна Маендрага. — Трябва да погребем име. Помогнете й да намери покой!

Лоцманът отсечено заповяда нещо. Кануто се извъртя и отново се доближи до пристана. Този път островитянинът гледаше бдително към Маендрага.

— Име? — рече той. — Какво име?

— Нена — отговори магьосникът.

Един от гребците извика. Очите на лоцмана се стесниха.

— Изгнаник — рече той.

— Но от Аслама — отвърна Маендрага.

Лоцманът колебливо кимна.

— Ела и погребви името ѝ на свещения бряг, където тя ще намери покой — изрече той с тона на покана.

Докато непохватно се прехвърляха в кануто, Лийт забеляза, че очите на извикалия гребец бяха насълзени.

РЕЧНИК

ИЗПОЛЗВАНИ ОЗНАЧЕНИЯ:

ДС = древностроукски
ОЕ = общ език
ФИ = фирейнски
ПР = език на Първородните
ФН = език на фенните
ДУ = джасуеянски
СРБ = среднобрудуонски
НТ = новотрейкански
СТБ = старобрудуонски
СТФ = старофалтански
СТСВ = староснаватски
СТ = старотрейкански
П = плонянски
УЗ — уайдузки
ФД = фодрамски
ФВ = фавонски
М — мъгливите земи
НМ = немохаймски
СК = строукски
СТДР = стародеруйски

Адолина: малко поселище в западния край на Сивера Аленския, огромната клисура на р. Алениус, първото обиталище на Първородните във Фалта. [ПР идилия]

Адунлок: уайдузка крепост, построена край дълбока пропаст на юг от Клоувънтоп. [УЗ: поглед надолу]

Академията: инструкторска институция, обучаваща градските стражи.

Алдраски планини: висока планинска верига по границата между Фалта и Брудуо. [ПР *стара глава*]

Алениус: огромна река, извираща от Алдраските планини, течаща из Фалта. [ПР *бариера*]

Алмукантара: верига от високи планини, разположена в източен и южен Немохайм. [ПР *планини на мечтанието*]

Амаре: гъстонаселени низини на запад от Бюрей, място на множество битки. [НМ *вятър*]

Андратан: брудуонски остров, дом на Рушителя. [СТБ *боязън*]

Ансула: управител във фирейнския кралски двор по времето, когато Индретт живяла в Раммр. [ФИ *бърз отговор*]

Аркимм: петимата членове на Компанията, отправили се в търсене на Джугом Арк. [ПР *петимата на стрелата*]

Аркос: водач на клан в Долината на младостта, по-късно името станало нарицателно за посланик в Съвета на Фалта. [ПР *стрелonosител*]

Арматура: висока и непроходима планинска верига, разделяща Фалта от Брудуо, простира се между Просеката и Даурия край древен пролом. [ПР *бронирани хълмове*]

Арминия Скреуд: свитък с предсказания от Арминий Дауриански. [ПР *Свитъкът на Арминий*]

Архивар: човекът, отговарящ за инструктуърските архиви.

Асгоуан: едно от Шестнадесетте кралства, намиращо се на север от Деювър. [ПР *конско поле*]

Аслама: немохаймското наименование на островния архипелаг Реху, намиращ се на север от Немохайм и Деруйс. [НМ *развалени острови*]

Асламани: немохаймското название за островитяните от Аслама. [НМ *развалени люде*]

Астареа: немохаймското название на старо лозианско кралство, дом на пей-ра, преди да бъдат прогонени. [НМ *плячка*]

Астора: първата фирейнска столица, разположена в Северните покрайнини, потънала в морето. [ПР *северно бижу*]

А-Хами-аг-Шейх: сануското название на Водоносеца Хапута. [С *крал на пустинята*]

Ахтал, последователят: малкото име на младия брудуонски следовник, Повелител на страха. [СТБ *носител на смърт*]

Бадият: източната провинция на санусите. [С дълбока пустиня]

Бандитската пещера: варовикова пещера, намираща се в гората Уитвества, преди е била разбойническо свърталище, сега там живее отшелникът.

Беладона: млада жена от долината на Нюм, дъщеря на пазителя на Стрелата, дължи името си на традицията пазителите да получават названията на растения от долината.

Бесният крал на Деруйс: прозвище на владетеля на Деруйс, предизвикано от специфичния му начин на изразяване.

Б'ир Биркат: златно езеро близо до Гадир Масаб. [С езеро от злато]

Биринжх: огромна брудуонска провинция, разположена на северозапад, земя на пустини и плата. [СТБ плато]

Благословен: неформално название на старейшините на Еклесията.

Бранка: голяма северна река, течаща през Асгоуан, Хаурн и далечните северни граници, приток на Алениус. [СТФ река]

Брейданска пустош: най-западните високи части на вътрешността на Фирейнс, смятани за част от Мирвиддата. [СТФ бели земи]

Бруд аханин Алд: брудуонски орден, заклел се да служи на Рушителя, съставен от онези, оказали се недостойни за Махди Дащ. [СТБ кафяви лигавници]

Брудую: континент в североизточното полукълбо, федерация от провинции под властта на Рушителя. [СТБ кафява земя]

Брунхавен: крайбрежната столица на Деруйс, дом на Бесния крал. [ПР последно убежище]

Бюрей: Аркос от рода Сайуиз, комуто Съветът на водителите поверил Джугом Арк. Основал Немохайм и скрил стрелата. [ПР неволно разкрит]

Ванио: брудуонски Търговец. [СРБ ловки ръце]

Вапнатак: най-големият град в Северните покрайнини на Фирейнс. По време на халвоянските нашествия градът служел като сборен пункт за годните да носят оръжие мъже — така получил името си. [СТФ сбор]

Варец: рибарско селце по крайбрежието на Северните покрайнини. [ФИ сепия]

Вартал: алданин (главен обучаващ) на Махди Дащ, водач на четиримата брудуонци. [СТБ *слънчево сияние*]

Василиан: селище в Амаре, където се провела кръвопролитна битка между Немохайм и Пей-ра. [НМ *храбро сражение*]

Великата блудница: ескейнско пейоративно название на Инструър.

Великите северни гори: огромен лес в северната част на Фирейнс, част от още по-масивна фалтанска гора.

Веридия: планинска верига по южната граница на Строукс, разделяща плодородните централни земи от пустошта на юг.

Вероятност три: Часовойски код за бягство.

Видда: събирателно название за всички плата и възвишения във Фирейнс. [ФН *пустош*]

Виндстроп Хаус: главният фодрамски град, търговски пункт, разположен по р. Мосбанк.

Винкулен: хълмове на север от Мьолкбридж. [ФИ *хълмове, правещи завет*]

Витулианската алея: главна улица в Инструър, свързваща Инна (северната порта) и Струър (южната порта). [СК *прав път*]

Водоносецът: една от историите на Децата на мъглата, отнасяща се до Хапута и появата на Долината на хилядите огньове.

Външната камера: съвещателна зала в Инструър, място за публични събирания.

Вътрешната камера: малка съвещателна зала, където се събира Съветът на Фалта.

Гадир Масаб: град на санусите, търговски център и пазар за роби край бреговете на Бир Биркат в Дълбоката пустиня. [С *оазис край устието*]

Геинор: един от най-възрастните съветници на краля на Немохайм, баща на Грайг. [НМ *благодарителност*]

Гелол: столицата на Табул, там се намират и най-големите златни мини във Фалта. [ПР *златна дупка*]

Големите южни планини: обширна планинска верига, простираща се в южен Брудуо.

Големият южен път: строукският отсек от пътя между Инструър и Бюрей.

Грайг: войник в немохаймската армия, син на съветника Геинор. [НМ *копие*]

Гросберген: част от Челюстните планини, от която води началото си Стийгесбрийн. [ПР *огромни планини*]

Гръмопад: водопад на р. Алениус, близо до Просеката. Под него се намира Сивера Аленския.

Гуляйджийска стряха: малка странноприемница в Кинекин, разположена на известно разстояние от главния път.

Дакру: мъж от рода Уента, най-известен от преписваните на Даурия.

Даур Битан, Отравянето: историята за падението на Каннуор и прокуждането от Долината, съдържаща се в Домаз Скреуд. [ПР *смъртоносно ухапване*]

Даурия, Потопената земя: названия на Долината на младостта след заливането ѝ от морето. [ПР *прилив на смъртта*]

Деорк: лейтенант на Рушителя, Пазител на Андранатан. [ДУ *върх на копие*]

Десетте книги на Даурия: десет философски тома, отнасящи се до Най-възвишения и делата му с Първородните. Пет от тях са запазени в Даурия, местоположението на останалите е неизвестно.

Десика: наричана още Керсос, Дълбоката пустиня, простира се в южна Фалта. [ПР *изсушавам*]

Десница: тайнствено оръжие, човек или група, за което/когото/която е загатнато в пророчествата за надвигването на Рушителя.

Децата на мъглата: *лозианите*, които обитават Мъгливите земи, изтласкани там от Първородните.

Деювър: едно от Шестнадесетте кралства, разположено южно от Строукс в централна Фалта, богатата обработваема земя. [ПР *двойна река*]

Джасуея: планинско кралство в южен Брудую. [СТБ *оглед*]

Джетарт: легендарна фигура в западна Трейка, заклет враг на уайдузите, понастоящем старец. [СТ *блестящ ловец*]

Джорам: дълбок циркусов басейн, разположен между Стражите в началото на долината Нюм. [ПР *бижу*]

Джугом Арк, Стрелата на единението: пламтяща стрела, запратена от Най-възвишения към Каннуор, отсякла дясната му ръка. Етимология: впрягане заедно на добитък. [ПР *стрела на съдружие*]

Дисоти: дребни кактусовидни растения, срещани в Долината на хилядите огньове. [ПР *малко вода*]

Доковете: пристанищните складове извън стените на Инструър.

Долината на хилядите огньове: дълга, тясна земя между планините в югозападна Фалта и Дълбоката пустиня — гореща, суха и с активна вулканична дейност.

Домаз Скреуд: свитъкът, разказващ за появата на Рушителя и падението на Долината на младостта. [ПР *свитък на гибелта*]

Домини: даурианско название за наставник. [ПР *учител*]

Домът на боготворенето: висока кула в Инструър, създадена по подобие на някогашната Кула на боготворенето в Дона Михст.

Дона Михст: построен в Долината на младостта град. [ПР *мъглива долина, по-късно преминало в дунамис, сила*]

Друин: младеж от Лулеа, едро момче, което тормози другите и има интерес към Стела. [ФИ *кафяв*]

Дуней: войник от Инструър, придружаващ Аркоса на Немохайм, отличен стрелец с лък. [СК *червенокос*]

Дългият мост: простиращият се на една миля мост, свързващ Инструър с Деювър. На юг същата роля изпълнява Южният мост.

Дългокосият: прозвище на принц Уизаго.

Ейксхафт, лидерът: началникът на фодрамите, родом от Фернтикет.

Еклесия: групата, започнала да се събира в мазето на Фоилзи. [СК *призовани*]

Еремос, отшелникът: името на отшелника от Бандитската пещера. [ДС *самотник*]

Еренмал: град в западна Фавония, на северния бряг на р. Алениус. [ПР *лоша кръв*]

Ескейн: скрито общество, бунтуващо се срещу Инструър.

Желязната врата: портата, отвеждаща във Външната камера на Съвещателната зала в Инструър, където се среща Съветът.

Залата на знанието: център на обучението в Дона Михст, сетне на нея била кръстена огромна сграда в Инструър.

Западният път: бивш главен път на изток между Фирейнс и Инструър, вече занемарен.

Избрани: призованите от Най-възвишения да се отправят към Долината на младостта.

Илион, Луничката: жена от Ескейн, която помага за спасяването на Компанията и придружава Аркимм на юг. [СК *предвестник*]

Имзад: едностранна цигулка на санусите, брудуонски музикален инструмент. [С *една струна*]

Индретт: жена от Лулеа, родом от Раммр, омъжена за Манум. [ФИ *десница*]

Инменност: столица на Сна Вацта. Там са се установили наследници на Раупа, Аркос Леуктомов. Най-големият от северните фалтански градове, [*неизвестен произход*]

Инна: северното от двете селища, основани на остров на р. Алениус и впоследствие формирали Инструър, също и една от главните порти към града. [ПР *вътре*]

Инструър: най-големият град във Фалта, седалище на Съвета. [*сливане на названията Инна и Струър, довело до СТФ дума за напътстване*]

Инсуза: момиче от Лулеа, приятелка на Стела. [ПР *топлото*]

Канабар: диви степи във вътрешността на южен Биринжх, брудуонска провинция. [СТБ *серистокафяв*]

Каннуор: оригиналното име на Рушителя. [ПР *пазител на знанието*]

Кантара: легендарен замък в небето, появяващ се веднъж на хилядолетие. [ПР *хиляда*]

Каскин: столица и най-голям град на Редана. Намира се на висок хълм край южния бряг на Алениус, в началото на Лешоядова гуша. [ПР *къси бързеи*]

Каума: столица на Сариста, седалище на наследниците на Фурист, Аркос Ландамов. [СТФ *спокоен*, ПР *жежък*]

Кафявата армия: разговорно наименование на брудуонските войски.

Кинекин: най-голям град в западната провинция на Строукс, на пет дни път от Инструър. [СК *връзка*]

Клейтаф Нортр: Северно сияние, често видимо над по-голямата част от северна Фалта. [ПР *северни светлини*]

Климанеа I: фирейнски крал, възкачил се на престола пред 982 г., наследен от сина си Просала I. [ФИ *силна ръка*]

Книга на Вълната: една от Петте изгубени книги, описваща разрушението на Долината.

Книга на Долината: една от Десетте книги на Даурия, съхранявана в пророческата школа.

Книга на Златната стрела: една от петте изгубени книги, съдържаща закони.

Книга на Марисуона: една от Петте изчезнали книги, съдържа отричащите Най-възвишения; наричана още *Книга на лозианите*.

Книга на Облака: една от Десетте книги на Даурия, съхранявана в училището на пророците.

Книга на Огъня: една от Десетте книги на Даурия, запазена в пророческата школа.

Книга на Скалата: една от Десетте книги на Даурия, запазена в училището на пророците.

Книга на Сключените ръце: една от петте изгубени книги, съдържа древни истории, сред които и *Домаз Скреуд*.

Книга на Слънцето: една от Петте изгубени книги, изрежда преведените при Най-възвишения.

Книга на Фонтана: една от Десетте книги на Даурия, съхранявана в пророческата школа.

Коренливите хълмове: планинска верига в Редана, продължение на Уодранианските планини. Оформя южната част на Лешоядова гуша.

Коридор на просителите: коридор в Съвещателната зала, където искащите аудиенция от Съвета изчакват реда си.

Кроптър: Часовой от седми ранг, живеещ на Уоч Хил край Вапнатак. [ПР *чародей*]

Куали: вид сняг, асоцииран с името на северния бог на снега. [ФН *сух сняг*]

Кула на боготворенето: свещен монумент в Дона Михст.

Кулмеа: гъстонаселена хълмиста земя на югоизток от Бюрей.

Кървена: река в южна Фалта, извираща от Хилядоливника. Прекосява Дълбоката пустиня и Сариста.

Кърр: наричан още Къррнат, мъж от Лулеа, бивш южняк. Името му е пример за ироничното кръщаване в Строукс. [СТФ *помияр*, вероятно от ПР *ръмжащ*]

Ламтежник: прозвище на Аркоса на Фавония, което наследил от баща си, породено от склонността им да прахосват злато.

Ландам: един от четирите велики рода на Първородните. [ПР земен род]

Ланка: кльошав младеж от Брудсайд. Прякор. [ОЕ върлинест]

Лейврок: столица на Трейка, най-големият град в западна Фалта. [СТ водна скала]

Ленан: инструкърски младеж, затворен в Пиниона. [СК дързък]

Леуктом: един от четирите велики рода на Първородните. [ПР род на светлината]

Лешоядова гуша: централен пролом на р. Алениус, минаващ през Уодранианските планини, разделящ Пискасия и Редана.

Лийт Манумсен: по-малкият син на Манум и Индретт. Името му означава загърбване на миналото. [ОЕ забравящ, летаргичен]

Лозиан: букв. всички онези, които напуснали Долината на младостта преди падението, изоставяйки Най-възвишения — нарицателно за всички останали фалтански раси, които не са от Първородните.

Лорнат: мъж от Сивитар в северен Строукс, баща на Кърр. [СК знаещ]

Лулеа: село от Северните покрайнини на Фирейнс, разположено в едноименната долина. [ОЕ ниска]

Маендрага: мъж на средна възраст от долината на Нюм; името му следва традицията пазителите да носят имената на растения от долината. [ПР свят човек]

Малаю: градът с най-голямо население в Брудую. [СТБ развала]

Мама Клотиър: крадла от Инструър.

Манум: Търговец от Лулеа, син на Модал, съпруг на Индретт. [ФИ човек]

Марабут: санусиански светец, чиито думи трябва да бъдат почитани в Гадир Масаб и околните градове. [С светец]

Маремма: обширни низини в средата на Фалта, обхващащи Строукс, Деювър и Асгоуан. [ПР блата на смъртта]

Марисуон: огромна изчезнала птица. Джугом Арк носела такива пера. [ПР величествена птица]

Махди Дащ, Повелителите на страха: сто шестдесет и деветима страховити брудуонски воители, владеещи магия. [СТБ

сърцето на пустинята]

Мерин: съпругата на хауфута на Лулеа. [ФИ *смях*]

Мерциум: столицата на Строукс; вторият по големина град във Фалта, разположен на най-вътрешния край на делтата на Алениус. [ДС *търговец*]

Мирвидда: обширна пустош във вътрешността на Фирейнс. [ФН *блатиста пустош*]

Модал: прочут фирейнски Търговец; баща на Манум.

Мъглата, Хинепукохуранги: гористи земи между Деруйс и Долината на хилядите огньове, често обгърнати с мъгла; дом на Децата на мъглата, считани за лозиани от Първородните.

Мълкт: град в южен Немохайм, разположен край р. Нюм. За известно време подслонил Бюрей. [ПР *неравна земя*]

Мьолкбридж: градче във вътрешността на Фирейнс, разположено на южния бряг на р. Мьолк. Там се намира последният мост над реката. [СТФ *мяко*]

Мьолкелва: наричана още Мьолк, Млечната река — най-голямата река в северен Фирейнс. Името си е получила заради специфичния цвят на дъното. [ФИ *мяко*]

Нагорж: южна провинция на Сна Вацта, непосредствено на запад от Просеката. [СТСВ *северен пролом*]

Най-възвишеният: почитаното от Първородните божество.

Намаказар: град на санусите, разположен край р. Кървена близо до границата със Сариста. [С *куп подправки*]

Началник на стражата: капитанът, стоящ начело на стражниците в Инструър, понастоящем подчинен на Аркоса на Немохайм.

Немохайм: едно от Шестнадесетте кралства на Фалта. Някога дом на Бюрей, пазител на Джугом Арк. [ПР *нов дом*]

Нена: съпруга на Маендрага, родом от островите на Асламан, но впоследствие прокудена. [П *разцъфнал цвят*]

Ниманек: лейтенант на Вартал — един от четиримата брудуонски воители. [СТБ *вещаещ успех*]

Нова ера: начало на фалтанското летоброене, започнало от годината, в която Конал победил Рушителя.

Нордвикен: южно фирейнско пристанище, разположено край устието на р. Клюфа. [ФИ *северен обирджия*]

Огнение: моментът на явяване на Най-възвишения в Долината, също така се отнася и за последващото му явяване пред личности и групи.

Отане-атуа: погранична гора между Мъглата и Деруйс, където се разразила битка, също и село. [*М гората на бога*]

Отпадникът: голям резервоар край стените на Инструър, където се събират отпадъците от града, преди да бъдат отнесени от водите на Алениус.

Парлевааг: жена от фенните, пленена от брудуонците, убита от уайдузи пред портите на Инструър, за да даде време на останалите от Компанията да се спасят. [*ФН разказвач*]

Патриотите на Фалта: името, което Аркосът на Немохайм дава на онези, които се присъединят към предателството му.

Пей-ра: раса лозиани от планините на югозападна Фалта, прогонени от Първородните. [*П народът*]

Пел: баща на Стела, съпруг на Херца, член на лулеанския селски съвет. [*ФИ храст*]

Перду: ловец от Мьолкбридж, когото фенните спасили, понастоящем служещ им за преводач. [*ФИ скрит*]

Песен на зората: утринната птича песен в Мъгливата земя, почитана от Децата на мъглата.

Пиесата на Средозимника: най-важната част от честването на Средозимника. Пиесата символизира триумфа на лятото над зимата.

Пинионът: казарма в Инструър, където се помещават градските стражи; в подземие то й има тъмница, изработена по подобие на тази на Андран.

Пириний: домини (учител) на Фемандерак, дауриански учен и арфист. [*ПР огнепоклонник*]

Пискасия: едно от Шестнадесетте фалтански кралства, намиращо се на юг от Сна Вацта край брега на Алениус. [*ПР богата на риба земя*]

Плафонд: столицата на Деювър, намира се в западния край на басейна, оформен от централните поля на Фалта. [*ПР ръб*]

Плоня: фалтанско кралство, разположено между Фирейнс и земите на уайдузите. [*ПР наводнена земя*]

Покритият път: част от Западния път, всечена в скалата на Долното ждрело на Ключа.

Порвеир: активен вулкан във Фавония. [ФВ *изливан*]

Портите на Алениус: мястото, където реката напуска Лешоядова гуша.

Похатуроа: свещена могила, на която било предсказано помирението между Деруйс и Мъгливата земя. [М *свят хълм*]

Правдоплетство: аспект на словесната магия, позволяваща на говорещия да плени всеки, отговорещ на загатнатото в думите.

Превеждане: начинът, по който Първородните от Долината на младостта отиват при Най-възвишения, без да умират.

Просала I: фирейнски крал, възкачил се на престола след бащината смърт през 1020 г., починал ЮЗОг. [ПР *притежание*]

Просеката: тесният проход между Алдраските планини и Арматура, свързващ Фалта и Брудую.

Първородни: призованите на север от Янгела от Най-възвишения да живеят в Долината на младостта, названието се отнася и за прогонените от Долината, които се заселили във Фалта, както и за наследниците им.

Раед: водител на клана Керд от рода Леуктом, който бил преведен. [ПР *червен*]

Раммр: столица на Фирейнс, седалище на краля. [ФИ *прав*]

Раупа: член на клана Аркос от рода Леуктом, основал Сна Вацта. [ПР *царствен*]

Рехтал: малък клан от рода на Сайуиз, ползващ се с благоволенieto на Най-възвишения. [ПР *миши*]

Ривалс: река в централен Немохайм, в чието устие има малко пристанище.

Ринн на Торидон: крайбрежни земи на юг от Ремпарерските планини. [УЗ *крехки поля*]

Ринн: Аркосът на Асгоуан, един от посланиците в Съвета на Фалта.

Рубин: мъж от Ескейн, отличаващ се с липсата си на коса. [СК *храбър*]

Рушителят, Неумиращият, Повелителят на Андратан, Каннуор: разбунтувал се срещу Най-възвишения, прокълнат с безсмъртие, покорил Брудую. Управлява от крепостта си на о. Андратан.

Сагон: голяма река в Плоня, минаваща и през значителна част от северна Трейка и Уитвества. [ПР змия]

Сайуиз: един от четирите велики рода на Първородните. [ПР морски род]

Сануси: бедуини, обитаващи Десика. Не е ясно дали са лозиани, или са дошли от Брудую. [С пясъчни хора]

Сараскар: Аркосът на Сариста — началник на отдела за просители към Съвета. [ПР слънчево дете]

Сариста: най-южното от Шестнадесетте кралства на Фалта, заселено последно. Обитателите му са тъмнокожи. [ПР слънчеви земи]

Саумон: рибарско селище в Пискасия, разположено на източния бряг на Алениус. [ПР пъстра риба]

Сбор на учените: законодателният орган на Даурия, натоварен с решаването на морални и богословски проблеми.

Сбор: ескейнско съвещание, на което присъстват старейшините.

Северните покрайнини: част от Фирейнс, обрамчена от Искелзее на север, Удаитическо море на запад, Склоновете на изток и Вътрешните полета на юг.

Сео: истинското име на Яркоокия — ескейнчанинът, който помага за спасяването на Компанията, придружава Аркимм на юг. [СК рязък]

Сивера Аленския: стръмна клисура южно от Сна Вацта, през която протича Алениус.

Сивитар: град на южния бряг на Алениус, в северен Строукс, речно пристанище. [СТСВ сребърна нишка]

Сиенан: столица и главен пристанищен град на Плоня, разположен на устието на р. Сагон. [П морски път]

Словоплетство: магическо умение, позволяващо на говорещия да загатва неизказано значение.

Сна Вацта: кралство, разположено в североизточната част на Фалта. [ПР замръзнал сняг]

Снаер: маска, използвана в Пиесата на Средозимника, символизира зимата. [ФИ сняг]

Старейшини: водачите на Ескейн, бивши Часовои.

Стела: дъщеря на Пел и Херца от Лулеа. [ОЕ звездна]

Сторр: фермер от Сторрдал, селце из хълмовете на Винкулен. Баща на Фарр и Уайра. [ФИ взор]

Стражите: двата върха в Алмукантара, охраняващи Джугом Арк.

Строукс: най-многолюдното от Шестнадесетте кралства на Фалта, разположено южно от река Алениус из централните равнини. [ПР *пшенична нива*]

Струър: южното и по-голямото от двете селища, основано на остров на р. Алениус. Впоследствие се обединили в Инструър. [ПР *поучавам*]

Съвет на Фалта: управляващ съвет на посланици от Шестнадесетте кралства, разположен в Инструър.

Съвещателната зала: мястото, където Съветът на Фалта разисква. Най-голямата сграда в Инструър.

Табул: едно от Шестнадесетте кралства на Фалта, богато на минерали. [ПР *плоска земя*]

Тангин: мъж от Брудую, който се присъединява към Еклесията, бързо се издига до един от Благословените. [ДУ *мъчение*]

Тапу: обект, забранен поради светостта си. [М *свещен*]

Те Туахангата: син на най-силния вожд от Мъгливата земя, придружава Аркимм на юг. [М *някой, който пътува*]

Тйммис-зао: каньон, простиращ се през югозападна Фалта. [С *стена на смъртта*]

Тйнеи: съпругата на Кърр [СТФ *извивка*]

Трейка: едно от Шестнадесетте кралства. Разположено е между уайдузките земи и Ремпарерските планини. [ПР *горска земя*]

Трукта: град в южна Пискасия, разположен на западния бряг на Алениус. [ПР *сива риба*]

Тур: легендарен див бик, срещан само из вътрешността на Фирейнс. [ПР *бик*]

Тусоки: треви, адаптирали се към много сух климат. [ПР *остра трева*]

Търговец: изкарващ си прехраната с продажба на стоки из Фалта и Брудую. Много Търговци изпълняват и шпионски дейности.

Уаинуи: водопад в Мъгливите земи. [М *голяма вода*]

Уайзънт: турът на вожда на фенните. [ФН *бизон*]

Уайра Сторрсен: по-младият син на Сторр от Винкулен — як, русокос младеж, пожертвал се в името на Компанията. [ФИ *жилав*]

Уента: един от четирите велики фирейнски рода. [ПР *вихрен род*]

Уизаго: принц на Деруйс, единственият останал син на Бесния крал на Деруйс, спътник на Аркимм. [СТДР *всезнайко*]

Уиндрайз: град във вътрешността на Фирейнс, разположен на мястото, където Западният път излиза от долината на Мьолк.

Уодаитическо море: западно море, по-точно частта от океана, отчасти обгърната от северозападна и югозападна Фалта. [ПР *гореща вода*]

Уодраниански планини: обширна верига в източна централна Фалта, дом на уодраните. [ПР *водни хора*]

Уоч Хил: наричан още Кенна Хил, Вълшебната планина, залесен хълм, най-високата точка около Лулеа; дом на Часовоя Кроптър.

Фавония: фалтанско кралство, разположено на север от Строукс. [ПР *горещ вятър*]

Фалта: континент в северозападното полукълбо, приютил шестнадесет съюзени кралства. [ОЕ *от Фалтуейт, от своя страна дошло от Уитвества*]

Фарр Сторрсен: по-големият син на Сторр от Винкулен — висок, як младеж. [ФИ *далеч*]

Фемандерак: дауриански философ, напуснал родината си в дирене на Десницата. [ПР *овластен*]

Фенни: *лозиани*, които обитават вътрешността на Фирейнс. [ФН *древни люде*]

Ферди: съпруг на Фоилзи, гражданин на Инструър, починал неотдавна. [ПР *опърничав*]

Фианански друм: път, който свързва Западния път със Сиенан, столицата на Плоня. [П *хубав път*]

Фийрик: родом от Сивитар в северен Строукс, понастоящем главен старейшина на Ескейн.

Фирейнс: най-западното от Шестнадесетте кралства. Наречено така заради изгрева върху Челюстните планини. [ПР *огнена плащаница*]

Фодрами: ниски на ръст *лозиани*, обитаващи Уитвества. [ФД *горски обитатели*]

Фоилзи: вдовица от Инструър, хазяйка, обучаарка и продавачка. [ПР *помощница*]

Фуир аф химии: Часовойска фраза, използвана и за поздрав. [ПР небесен огън]

Фуирфад: наричан още Огнепът, Огнебитие — системата поверия на Първородните, ученията, позволяващи им да следват Най-възвишения. [ПР огнен път]

Фурист: Аркос на рода Ландам, основател на Сариста [ПР достоен за възхита]

Фуроман: секретарят на отдела по просителите към Съвета на Фалта. [СК здрава хватка]

Хадж Кахал: лятното събиране на санусите в Гадир Масаб, нещо като панаир. [С лятно пътуване]

Хал Манумсен: младеж от Лулеа, осиновено дете на Манум и Индретт. Сакат, чието име очевидно е антифраза. [ФИ цялостен]

Хамадабат: северната провинция на санусите, намираща се между Бир Биркат и Веридия. [С пустинна планина]

Ханау: родова група на Децата на Мъглата, може да включва всякакви роднини. [М семейство]

Хапута: митичен воин от Мъгливата земя, споменаван в множество легенди, сред които и историята на Водоносеца. [М създателят]

Хаурн: фалтанско кралство, разположено северно от Асгоуан. Присъединено към Сна Вацта през 1006 г. [ПР рог]

Хаутий: дауриански учен, автор на „Словата на Хаутий“. [ПР пръв мъдрец]

Хауфут: титла на селски водител в северен Фирейнс. [ФИ глава]

Хейн: млад лулеанчанин, когото Кърр подготвя за Часовой. [ОЕ земеделец]

Хермеса: момиче от Лулеа, приятелка на Стела. [ФИ тълмач]

Херца: майка на Стела, съпруга на Пел. [ФИ избор]

Хилядоливник: склон в каньона на югозападна Фалта, от който се излива вода.

Хинеранги: дъщерята на главния вожд на Децата на мъглата, сестра на Те Туахангата. [М небесна песен]

Хоуксхед: планина в северен Немохайм, част от веригата на Алмукантара, според легендата Кантара се намира нейде из склоновете ѝ.

Часовои: тайна организация, поставила си за цел да защитава интересите на Фалта.

Щефл, Меал Горм: активен вулкан в Уитвества. [ПР *зугла*]

Южен маршрут: най-южната търговска пътека на фодрамите. Първата, която може да бъде използвана след пролетния топеж.

Яркоокият: един от двамата ескейнчани, пътуващи с Аркимм, наричан така от Лийт, преди да научи името му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.